

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Sevenler
Gönüllerinde*

T *Sevdiğini*

LOIS GREIMAN

*Hayatı sorunsuz yaşıyabilir, çalışmak,
önünüze daha çok sorabilir.*

LAZY WINDMILL'E HOŞ GELDİNİZ.

Burası, insanların hayatlarına yön verdikleri, sevginin paha biçilemez olduğu ve aile olmanın kan bağı gerektirmediği bir yer.

Casie Carmichael'ın geçici çiftliğinde şimdilik her şey yolundaydı ama çiftlik sakinleri işleri zorlaştırıyordu. Anne olmaya hazırlanan bekâr bir kız, çalkantılı bir aşk ve yapılacak onca şey arasında Casie'nin zaman bulabileceği son şey, romantik bir aşktı.

Karşılaştığı tüm zorluklarda onun yanında olan insanları gören Casie, ailenin insanın karşısına çok farklı şekillerde çıkabileceğini ve bağımsız olmanın, yalnız olmakla aynı şey olmadığını anlamıştı. Casie'nin kararlılığı ve tutkusu sayesinde, hepsinin hayatı birbirine sıkı bir bağ ile bağlanmıştı.

www.yakamoz.com.tr

9786052970515

 www.instagram.com/yakamozkitap
 www.facebook.com/yakamozkitap
 www.twitter.com/yakamozkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ramley.org>

*Sevenler
Gönüllerinde*

Taşır

Sevdiklerini

Çeviri

Merve Nur Altun

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Yakamoz Edebiyat: 187
ISBN: 978-605-297-051-5
Yayıncı Sertifika No: 16238

Sevenler Gönüllerinde Taşır Sevdiklerini

Yazar: Lois Greiman
Çeviri: Merve Nur Altun
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Kapak ve İç Tasarım: Ebru Aydın
Yayın Koordinatörü: Begüm Öztürk
Editör: Gamze Elmacı

BASKI

Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088 Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4
Davutpaşa/İSTANBUL

YAKAMOZ KİTAP © 2017, Lois Greiman
Copyright © 2013, Lois Greiman
PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH KENSINGTON
PUBLISHING CORP. NY, NY USA
Orijinal Adı: Home Fires

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL

Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35

www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr

www.facebook.com/yakamozkitap

www.twitter.com/yakamozkitap www.instagram.com/yakamozkitap www.youtube.com/yakamozkitap

*Seventer
Gönüllerinde
Taşır
Sevdiklerini*

Tara'ya,

*Beş yaşımdan beri onu benimle at
binmeye zorlamama rağmen... yine de peşimde
oakit geçirmeyi bırakmayacak.
En iyi arkadaşım olduğun için teşekkür ederim.
Seni, kurabiye hamurundan bile
daha çok seviyorum.*

“Sigaracı Jet Rüzgâr’ı süren Brooks Hedley cidden başarılıydı.” Skip Jansen’in tekdüze sesi, Brooks’un kurma horozlu tabancasından çıkan atışların yankısı yüzünden zar zor duyuluyordu. Fakat mavi duman, henüz tozlu akşam havasında dağılmadan, kalabalığın alkışı tartışmalı konuşmaların üzerinde yankılandı.

Seyirciler, Lazy Windmill çiftliğinin yuvarlak tepelerinde sıçrayıp duran yavru köpekler gibi yayılmışlardı, satıcıların çeşitli mallarını dikkatle inceliyor, yerli dedikoduları birbirlerine aktarıyor ya da Hedley’nin nişancılığını hayranlıkla izliyorlardı. Skip, kalabalığın alkışlamasına izin vermek için durdu, sonra en iyi müzayedeci sesiyle gürledi. “Hepinizin bildiği gibi Brooks, bizzat Güney Dakota’nın atlı atış şampiyonu. Çifte av tüfeği ya da tek atışlık kırkbeşlikler fark etmez, her ikisinde de kazanan o. Bu durumda, Amerika’nın en hızlı gelişen sporu, binicilik hakkında daha fazla şey öğrenmek ya da sadece bir fotoğraf çek-tirmek isterseniz, bu hayatınızın şansı, çünkü Brooks ve Sigaracı Jet tam şurada olacaklar, yel değirmeniyle...”

“Bana sorarsan, asıl sigaracı olan kovboyun kendisi,” dedi Emily.

Casie Carmichael, kıza döndü. Çikolata rengi tenini ve rastalı yabani saçlarını görmezden geldiğinde, kızın yüzünün kızardığını görmek zor değildi. Fakat bu kızarıklığın, eylülün mevsime uymayan sıcaklığından mı yoksa onun salgı bezlerinden mi kaynaklandığı tahmin edilemezdi. Emily Kane on sekiz yaşındaydı ve sekiz aylık hamileydi. Hormonlar günün galibiydi.

“Bu kadar heyecanlanma,” diye uyardı Casie.

“Çok geç,” Emily, dikkatini arenada atını şahlandıran kovboyun karnından çekmeye tenezzül etmemişti. Belki kemer tokası bir tekerlek kadar büyük olduğu içindi ya da belki dikkatini çeken başka şeyler vardı.

“Ciddiyim,” dedi Casie. “O bebeği yonca tarlasında doğursan maaşımdan keserim.”

“Sen bana maaş falan ödemiyorsun,” diye hatırlattı Emily, bakışlarını biraz yukarı kaldırdı ve yaklaşan biniciye gülümsedi. Belki ev yapımı şarabını koyduğu cam soğutucu, çıkıntılı göbeğini saklardı. Tabii belki de saklayamazdı.

“Bu çocuğu Lazy’de doğur, yoksa bu maaşsızlık durumu yakın zamanda değişmeyecek,” dedi Casie ama Emily sadece düşmanca bir bakış atmakla yetindi.

“Doğum sancılarından odaklı meditasyon ve zihinsel imgeleme ile kurtulmayı planlamama rağmen, bunu yaparken aynı zamanda Aziz Luke’un müthiş modern doğum merkezinden faydalanmaya da çok niyetliyim.”

Casie ona bir saniye için dik dik baktıktan sonra rahat bir nefes verdi. “Şükürler olsun. Yanı başımda yarım dünya bir hip-

piye dönüşmenden korkuyordum!” diye mırıldandı ve dikkatini yeniden satıcılara yöneltti. Malların çoğu doğal olarak tarımsal olarak hayal edilebilecek her türde ürün vardı. Emily kendisi de sıcak çikolata ve çörek satmayı düşünmüştü ama beklenmedik sıcaklar onu ahududu şarabı, çeşit çeşit reçeller ve ahşaptan yontulmuş resim çerçevelerine yöneltmişti. Emily kıskanılacak kadar yaratıcıydı ve sürekli yeni kariyer fırsatları düşünüyordu.

“Ayrıca, bahsedilen doğum merkezindeki tanınmış doktoru etkileme şansını kaçırmam için de aptal olmam gerekir.”

“Sen ciddi misin?” Casie ses tonunu düz bir seviyede tuttu ve kızın bu düşüncesine yorum yapmadı. Görünüşe göre, Emily bir yerlerde hamileyken ileri seviye sözcükler kullanmanın bebeğin zekâsını geliştireceği ile ilgili bir şeyler okumuştur. Tek heceli bir kelime söylediği olmamıştı henüz.

“Kariyetle,” dedi Emily ve yaklaşmakta olan kovboya en işveli gülümsemesini gösterdi.

“Doğum sırasında birazcık meşgul olacağını düşünmüyor musun?” diye sordu Casie.

Kız omzunu silkti ve parmaklarıyla sırtına bastırdı. “Bebek masajı dersleri, kindermüzik ya da bunun gibi bir şey yaparken kıdemli bir vatandaşı baştan çıkarmak için de çok vaktim olacağına eminim.”

“Kindermüzik?”

“Tabii. Bahse girerim, hâlihazırda çocuğu olmuş cesur bir kadın için sahte dişlerini verecek, alını açılmış gevşek libidolu bir dolu doktor vardır orada.”

“Cesur mu?”

Emily sırtıttı. “Bazıları böyle adlandırır... Ateşli olmayı yani.”

Casie, göz korkutucu bir biçimde kaşlarını çatmayı denedi ama Emily’nin Lazy’ye gelişinden beri geçen yarım senede, bir kez bile onun inatçı ruhunu bastırmayı becerememişti. Şimdi de çaba göstermesi gereksiz gibi görünüyordu. “Sende bir sorun var,” dedi onun yerine ve en azından kendi gülmesini bastırmaya çalıştı.

“Ben de aynı fikirdeyim,” dedi Emily. Hedley, bir sarışınla konuşmak için atını durdurdu. Göbek deliğine zar zor ulaşan tişörtü sayesinde sırtındaki dövmenin neredeyse tamamı görünüyordu. “Hormonal bir aşırı yüklemeye şişmiş ayak bileği gibi. Epey büyük bir zıpkın da olabilir gerçi, değil mi?” diye sordu ve bir elini göbeğine kaydırarak etrafındaki telaşa bakındı.

Geçen birkaç ay içinde Lazy’de bir yığın değişiklik olmuştu. Tel örgüler gelmişti, binaların çatıları yeniden yapılmıştı ve bir zamanlar işçi barakası olan kümes, nazik mahallelinin yardımcılarıyla, çiftlik hayatını deneyimlemek isteyen misafirler için restore edilmişti.

İşlerin nasıl böyle çığırından çıktığı konusunda Casie’nin hiçbir fikri yoktu. Babasının beklenmedik ölümünden sonra çiftliği satıp şehir hayatına sığınmaya kesin olarak niyetlenmişti. Fakat birkaç öngörülemeyen durum ve üç gencin sürpriz gelişleri onu bir süre daha kalmaya ikna etmişti. Belki birkaç kiracı alırdı, belki birkaç binicilik dersi verirdi. Ama sonra, bahsedilen bu misafirlerden biri, büyükbaş hayvan türleri hakkında bir sempozyum teklif etmişti. Emily, diğer inzibatlardan biniciler getirtmek gibi büyük bir fikir bulmuştu ve birdenbire çok sayıda az bilinen spor temsili ve binicileri oluvermişti.

“Bütün bu insanlar bizi nasıl duyular, onu bile bilmiyorum,” diye kabul etti Casie. Özel mülkünde bu kadar çok kişi

ağırlamak konusunda nasıl hissettiğinden de emin değildi, fakat fazladan gelir, hoş bir karşılamadan çok daha fazlası ederdi. Geçen birkaç ay boyunca bedava verilen onca yardım gibi. Yeni bir mektup yolladıktan ya da eski bir aleti onardıktan sonra yanından yürüyerek geçen bir komşunun olmadığı gün yoktu.

“Buna internet deniyor,” dedi Emily. “Ara sıra ambardan dışarı çıksan belki haberin olurdu... Hey,” dedi abartılmış bir söyleyişle ve mavi at üstündeki adama gülümseyerek, “şu muazzam atıştan. Eğer şu balonlar birer haydut olsaydı, kasaba halkı çoktan göğsünüze bir yıldız iliştirmişti.”

“Teşekkürler.” Brooks Hedley şişman beygirinin üzerinden onlara doğru baktı. Yirmi beşini geçmemişti, sert şapkasının altında asi sarı kıvrıkcık saçları vardı. Casie’ye göre adamın yuvarlak yüzü ve sivri sakalı onun, özendiği Eski Batı Yakası şerifinden çok bir keçiye benzemesine sebep oluyordu ama kadınlar arasında oldukça popüler gibi görünüyordu. “Temmuzun dördünden bile daha ateşli değil mi?”

“İklim değişikliği,” dedi Emily.

Adam kafasını yukarı kaldırdı, taba rengi şapkası biraz yana kaymıştı. “O da nedir?”

“İklim... Boş verin,” dedi Em, Casie’nin, ekolojik sohbetlere girdiğine göre Brooks’tan cidden hoşlanıyor olduğunu düşünmesine sebep olarak. “Biraz şarap ister misiniz? Lazy’nin kendi ahududularından yapıldı.”

“Kulağa harika geliyor,” dedi ve bacağına atın üzerinden geçirdi. Kendisine uzatılan bardağı alırken, atın püskülleri, kalçasının yanında durulana kadar bir dakika için sallandı. Şarabı bir yudumda içti, bardağın yüzde yüz gübrelenebilir maddeden yapıldığını fark etmiş gibi görünmüyordu. Ayrıntılara girdiğinde

Emily yerinde duramıyordu. “Hiç fena değilmiş,” dedi elindeki boş kaba bakarak, “Borcum ne kadar?”

“Bir şey değil,” dedi Em. “Biz Lazy’ye geldiğiniz için minnettarız.”

“Çok naziksiniz,” dedi ve şıkırtılı mahmuzları hazırlayarak güzelce cilalanmış botlarını sürttü. “Pekâlâ, sanırım artık oraya dönmeliyim.” Çenesini yel değirmeninin altındaki ahşap su deposuna doğru çevirdi. “İnsanlar Sigaracı’yı sevmek isteyecektir,” dedi, başını veda eder gibi salladı ve yavaş yavaş uzaklaştı. Mavi at da onu takip etti.

“Bazı insanlar asıl seni sevmek isteyecektir,” diye mırıldandı Emily adamın arkasından.

“Emily!” diye yavaşça azarladı Casie.

“Ne var?” diye sordu ve başını hafifçe yana eğip adamın yürüyüşünü izledi. “Sulakta yetişmiş sarımsak dişleri gibi kalçaları var.”

“Adama bakmayı keser misin?” Casie gergin bir şekilde etrafına bakındı, kalabalık hiçbir şeyin farkında gibi görünmese de. “İnsanlar, burada Lazy’deki bir grup sapık olduğumuzu düşünecekler.”

“Komik olma,” dedi Emily ve kafasını bu sefer tersi yöne doğru eğdi. “Eğer şunu takdir etmezsen insanlar senin sapık olduğunu düşünecekler. Yani gerçekten, bu şey birinci sınıf, bütün Amerika...”

“Em!”

Emily kaşlarını kaldırdı ve dikkatini uzaklaşan keskin nişancıdan ayırmayı başardı. “Kabul et.”

“Senin sorunun ne?”

“Harika bir poposu olduğunu kabul et yoksa Skip’in kuş yuvasına gidip herkese, Cassandra May Carmichael’in kaslı bir erkek bedenini artık tanıyamadığını anlatırım.”

Casie, son yüz silah atışının onu hemen hemen sağır edeceğini umarak, saltanatını süren atlı nişancının arkasından baktı. “Sesini biraz alçaltır mısın?”

“Söyle!” diye emretti Emily.

“Burada bizim için doğru düzgün bir itibar yaratmaya çalışıyorum.”

“Söyle!” Emily tekrar etti.

“Peki,” dedi Casie yarım ağızla. “Adamın hoş bir poposu var.”

“Efendim?” Emily belli belirsiz bir sesi yakalamaya çalışır gibi başını eğdi. “Seni duyamıyorum.”

Casie gözlerini devirdi ama kızın maskaralıklarına karşı koyamadı. “Pekâlâ,” dedi. “Eğer poposu biraz daha tatlı olsaydı, onu...” diye başladı fakat Emily aniden bakışlarını sağ tarafa doğru kaydırdı ve gözlerini kocaman açtı.

“Selam Bay Dickenson,” dedi Emily, sesi âdeta masumiyetin bir resmi gibi aniden hoş bir tınıya dönmüştü.

Casie ağzının kuruduğunu hissetti. Utançtan hareketsizleşip donup kaldığı sırada kalbinin atışlarını duyabiliyordu ama bir dakika içinde aptallığını fark etti. Emily’nin el şakalarına düşkünlüğü vardı ama onu çoğu kez kandırmıştı. “Çok komik,” dedi ve korkusunu üzerinden attı. “Çok eğlenceli.” Richard Colton Dickenson dört aydan fazla zaman önce dört nala rodeo turnesine gittiğinden beri Lazy yakınlarında hiçbir yer-

de durmamıştı. Önemi yoktu. Onun tipi değildi zaten. Ama Emily'nin ona her zaman zaafı olmuştu.

Kız, adama gülümsedi ve bazen olur bazen olmaz tavrıyla omzunu silkti. "Dickenson'ın her hâlükârda o özentî şeriften daha hoş bir görünütüsü var!" dedi.

"Dickenson'ın kendisi gıcık herifin teki. Aslında..." diye başladı Casie fakat Emily'nin ifadesindeki bir şey onu aniden durdurdu. Gözlerini yan tarafa doğru kaldırdı.

"Hey, Case." Colt'un arkalarından gelen sesi korkutucu bir gürlemeden biraz daha fazlasıydı.

Emily koyun gibi sırtıttı ve Casie arkasını döndü, derin tınılı bu sesi kendi kafasında canlandırıyor olduğu umudunu yıkmak için henüz hazır değildi. Ama kafasında canlandırmıyordu. Adam, yakası açık pas rengi gömleği, kalın, koyu renkli ve bileklerini açıkta bırakan gömleğiyle bir metre bile uzağında değildi.

"Dickey," dedi. Emily ile konuşurken var olan o yumuşak ses tonu gitmişti. Cehennemden daha katı ve burnunun dikine giden tavrı geri gelmişti. Ama Dickenson sadece gülümsedi.

"Benim hakkımda düşünüyor olduğunu bilmek güzel," dedi.

Casie boğazını temizledi. "Ben, senin şeyde olduğunu..."

"Cehennemde?" diye sordu.

Kız, yüzünün kızardığını hissetti. Altı ay kadar önce buna benzer bir konuşma yapmışlardı. "Ne yapıyorsun burada?"

Omzunu silkti, yetenekli omuzlarını ekonomik derecede kullanmıştı. Bazı yönlerden, birlikte geçirdikleri çocuklukların-

dan beri çok az değişmişti. Yerli Amerikan teni, siyah saçları, akli başında gözlerinde parlayan keskin mizah. Ama sağ kaşının köşesinde, Casie'nin midesini bir tuhaf hissettiren, yeni bir yara izi vardı. "Bu civardaydım."

"Lazy'nin cehenneme yakın olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu kız fakat bir kavga arıyorduydu da adam bu çağırışı görmezden gelmişti.

Sırıtarak sol tarafına baktı. "Sen nasıl hissediyorsun Em?"

"Devasa," dedi kız iki elini hantal göbeğinin üzerine koyarak. "Şu Wyoming atlarına bir iki şey öğretiyormuşsun diye duydum. Bununla bir ödül kazanmışsın, değil mi? Hiç fena değil."

Gözleri kıza gülümsedi. Açıkça belliydi ki Emily'yi tanıştıkları ilk günden beri seviyordu. Ona küçük tatlı kız kardeşi gibi davranırken, Casie'ye çoğunlukla hastalıklı bir vakaymış gibi davranıyordu. Kıza göre de hava hoştu. "Seni dinliyorum, şu kovboy dilini," dedi adam.

Emily, Lazy'ye yerleşmeden önce katıksız bir şehirliydi. Ve hem iyi bir aşçı hem de birinci sınıf bir organik çiftçi olmasına rağmen, rastaları ve modaya uygun gardrobuyla hâlâ başka bir dünyadan gelme gibiydi. "Casie, boğaların üzerinde de oldukça iyi olduğunuzu söyledi," diye ekledi.

Adam tek kaşını kaldırdı ve yan tarafa baktı. Casie dişlerini sıktı, dışarı çıkmak isteyen kötü sözcükleri tutmaya çalışıyordu.

"Case böyle mi söyledi?" diye sordu Colt.

"Boğa gibi kaba olduğunu söylemiş olabilirim." Adama ufak bir bakış attı. "Pekâlâ, müsaade edersen, şunu söylemeliyim ki..." fakat Dickenson sözünü kesti. Şaşılacak bir şey yoktu. Eğer hayatı boyunca bunu her yaptığında bir kenara beş sent

koymuş olsaydı, şimdi yüz dönüm araziye daha yatırım yapabiliirdi.

“Tam bir partiye döndü burası.”

Kız başını salladı, kendisine rağmen çıkardıkları işten gurur duymuştu. “İşin çoğunu çocuklar yaptı.”

“Ty bu aralar büyükbaş hayvanları sınıflandırıyor öyleyse?” Dickenson’ın gözleri hatırladığı kadar büyüleyiciydi, oyunbazlık ve yaramazlık arasında gidip geliyordu.

“Evet.”

“Müthiş bir binici olacak. Senin eve getirdiğin bu yaşlı gri topal at da...” Birkaç ay önceki müzayedede yaşadıkları kavgalı karşılaşmayı hatırlıyormuş gibi sırtıttı. “Onun, yarış kazanmak şöyle dursun, ayakta durabildiğine inanmak güç.”

Ama eğer ayrılmısaydı bilirdi. Güney Dakota’nın ayçiçekleri gibi açan gri çiçeklerini de görürdü. Açan çiçekleri Ty’in yanı sıra izler miydin, diye üşündü Casie. Sıradan bir şekilde omzunu silkmeye çalıştı. “Çalışmayı seviyor gibi görünüyor.”

“Kabul etmeliyim, epey güzel hareket ediyor.”

“Ty’in gösterisini gördün yani, öyle mi?”

Belki ses tonunda onu uyaran bir şey vardı çünkü kaşları biraz aşağı düşmüştü.

“Yalnızca son kısmını.”

Bu, üç saatten fazla zaman orada olduğu anlamına geliyordu ve şu ana kadar bunun hakkında konuşmaya tenezzül etmemişti.

“Pekâlâ...” Fark etmezdi. Kahrolası adamın, kendisini görmeye gelene kadar Dakota’daki bütün diğer kovboyları ziyaret etmiş olmasını umursamıyordu. Ona karşı bir bağı falan yoktu. Ondan hoşlanmıyordu bile. Ama belki geçen bahar bir süre için düşünmüştü ki... Silkinip kendine geldi. “Pekâlâ, insanlar toparlanmaya başlamadan önce onlara hoşça kalın desem iyi olur ve...”

“Bay Dickenson’ın uğraması da çok hoş oldu, değil mi?” dedi Emily.

Casie, kaşlarının aşağı düştüğünü hissetti. Altı aydan sonra bile kızın önceki hayatı hakkında çok az şey biliyordu fakat en başından beri açıkça belliydi ki Casie ve Colt’un bir araya gelmesini olabildiğince fazla istiyordu. “Evet,” dedi Casie, Herkül kadar güç harcayarak çenesini kilitledi ve bakışlarını Dickenson’a çevirdi. “Yoğun programınızdan bir dakika ayırıp bizi görmeye geldiğiniz için çok memnunum.” Biz köleleri, dememek için kendini zor tutmuştu. Derdi neydi böyle? Adam kendisine bir şey borçlu falan değildi. Ondan bir şey istediği de yoktu.

“Meşgulüm,” dedi. Sesi kısık ve belki biraz alınmış gibiydi.

Emily gülümsemeye çalıştı. Sahte gülümsemelere alışık ve başka diğer şeylere de... Nişanlı olduğu zamanlardan kalan alışkanlık. “Ben de öyle söyledim.”

Adamın vücudu kaskatı kesildi. “Kalmamı istiyor gibi değildin.” Sesi alçaktı.

Ve aniden, Casie’nin tek görebildiği, tek düşünebildiği şey o oldu. “Kalmak istiyor gibi değildin.”

“Doğrudan bana ihtiyacın olmadığını söyledin.”

Birbirlerine baktılar. Gerilim, fırtına yüklü bulutlar gibi yükselmişti ama kız havadaki değişimi hissetti ve geriye atarak omuzlarını silkip etrafına bakındı. “Ve sanırım haklıydım.”

“Yardıma ihtiyaç duymak Cassandra Carmichael’dan uzak olsun...”

“Ah, Tanrı aşkına!” diye çıkıştı Emily.

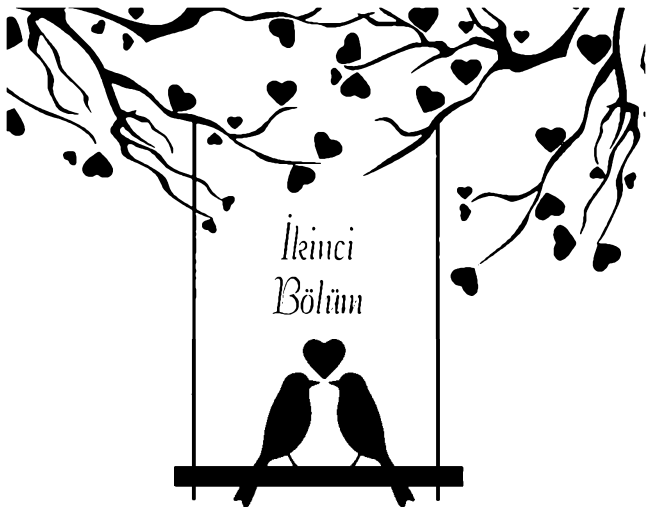
İkisi de aynı anda ona döndüler.

“Siz ikiniz sadece kendinize bir oda tutun!” dedi.

Hayretle kıza baktılar. İkisi arasında çılgın gibi elini salladı. “Aranızda biraz daha cinsel gerilim olsaydı patlayabilirdik.”

Colt kaşlarını çatı. Casie boğazını temizledi ve mahcup bir şekilde kıpırdandı.

“Ben birkaç resim çekmeye gideceğim,” dedi ve masadan fotoğraf makinesini aldı, hareketli tepelere doğru döndü. “Ben yokken birbirinizi öldürmemeye çalışın.”

Skip Jansen, müzayede ekipmanlarını yerlerine koyana kadar, satıcılar toplanıp gitmişlerdi. Yalnızca birkaç kişi kalmıştı. Casie, sahip olduğu münzevi içgüdüye ters düşmesine rağmen her biriyle tek tek konuşmak için nazik bir çaba harcamıştı.

“Hâlâ burada olmanıza çok sevindim,” dedi, Brooks Hedley bir fotoğraf imzalarken. “Tekrar teşekkür etmek istedim.”

“Hey.” Adam sıırttı ve imzaladığı portresini geri verdiği kıza göz kırptı. Niçin kalp çarpıntılarına sebep olduğu açıkltı. “Ben size teşekkür etmeliyim.”

“Her şey güzel gitti yani?”

“Ever. Gayet iyi gitti,” dedi. “Birkaç ürün sattım.” Running W’da, doğuya kırk kilometre uzaktaki aile çiftliğinde kabartması yapılmış silah kemerini kaldırdı. Hedleyler kalabalıktı. İki kız ve beş erkek, bazıları faturaları ödemeye yardım etmek için inşaatta çalışıyorlardı. Brooks kendisi, Lazy’nin ahşap su deposunu restore etmeye el atmıştı, henüz tamamen kullanılabilir olmasa da. “Daha fazlası için de sipariş aldım.”

“Güzel...” kurabiye kutusuyla yakalanmış çocuk gibi kıpırdanmayı kesmeye çalıştı, aslında bu durum da ona yakın bir şeydi. Bu adam onu her zaman geriordu. “İyi iş çıkarmışsınız.”

“Öyle mi diyorsun?” diye sordu, kemerini biraz daha kaldırdı ve gözlerini kısarak ona baktı. “Hey, bu sende çok iyi görünürdü.”

Casie güldü, heyecanlanmıştı. “Teşekkürler. Ama ben...” Kafasını iki yana salladı. “Ben yarışmıyorum.”

“Pekâlâ, öyleyse yarışmalısın,” dedi ve havalı bir şekilde deri kaplı masanın köşesinden döndü. “Bahse girerim keskin bir nişancısındır.”

“Ben öyle düşünmüyorum.”

“Arkadaşın, at sırtında acayip olduğunu söyledi.”

“Benim...”

“Şu hamile kız.”

“Ah, Emily. O abartıyor.”

“O da senin böyle diyeceğini söyledi. Hadi. Şunu dene,” dedi ve sanki hızlı hareket ederse onu kaçıracaktı gibi yavaşça yaklaştı.

“İsterdim ama diğerleriyle konuşmam...”

“Beni kırmak istemezsin, değil mi?”

Kaşlarını çatıp ona baktı. “Kovboyların bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum.”

Adam güldü. “Kedi yavruları kadar kırılganızdır. Dinle, bu kemeri Kansas’ın aşağısındaki bir kız için özel olarak yapmıştım ama ödeme yapmadı.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

Omzunu silkti. “Sadece iyi bir yuvaya ihtiyacı var.”

“Dediğim gibi, ben...”

“Bu bir yetim,” dedi. “Çok üzgün. Kaderinde yeni bir anne vardı ve şimdi...” Kafasını salladı. “Bu soğuk dünyada yapayalnız.”

“Bir yerlerde iyi bir anne bulacağına eminim.”

“Sorun da bu. Kadınların çoğu çok fazla anaç.”

Adama bir bakış attı. Adam derbeder biçimde sırtıttı.

“Senin gibi çok kızla karşılaşmayacağım.”

Casie gözlerini kırptırdı. Doğruydu, geçen son birkaç ayda tarifsiz bir şeyler değişmişti. Yıllardır erkekler için görünmez gibiydi. Kafasına taktığından değildi. Aslında çoğu zaman bu tür bir güvenli gizliliği tercih ediyordu ama son zamanlarda bir şey farklıydı, sanki içinde bir ışık yanıvermişti. Belki, aldığı risklerdendi. Belki etraftaki bekâr kadınların azalmasındandı. Belki Emily’nin, giymesi için ısrar ettiği düşük bel pantolonlar ve göğsünü saran gömleklerdendi. Boğazını temizledi. “Ben...” Ne yapacağını bilmez hâldeydi.

“Bunu bir iltifat olarak söyledim,” dedi ve yine sırtıttı. “Sağ elini mi kullanıyorsun?”

“Ne? Ah, evet.”

“Ne tesadüf, o da. Kısmet işte ya da öyle bir şey.”

“İnsanların neredeyse yüzde doksanı...”

“İşte,” dedi ve bir adım öne gelerek işlenmiş kemeri kızın etrafından geçirdi. Elleri hafifçe kızın dudaklarına değmişti. İnce bir şerit deri, tüm kemeri süslüyordu. Rahatça ulaşabilmesi için kız kollarını kaldırdı. Deriyi onun etrafına sardı ve geri çekilip yaptığı işi hayranlıkla seyretmeden önce onu yerine tokaladı. “Bu şey sende acayip güzel durdu.”

“Pekâlâ...” Kemerine baktı, yukarı bakmak için fazla utan-
gaçtı. “Çok hoşmuş.”

“Evet, öyle,” dedi. Ses tonunda, kızın başını kaldırmasına sebep olan bir şey vardı.

Adamın çarpık gülüşü daha da genişledi. “Hadi şunu bir ateş gücüyle deneyelim.”

“Ah, hayır. Ben...” diye başladı ama adam kendi silahlarını kalçasındaki kılıflarından çıkarıyordu bile. Bir dakika içinde kayda değer ağırlıkları tahsis edilmiş bölümlere yerleştirmişti.

“Silah taşımak nasıl bir his?”

“Ben nişancı değilim,” dedi Casie ama doğrusu oldukça iyi hissettiriyordu. Kalçasının yanında silahın ağırlığını hissetmenin güçlü bir tarafı vardı.

“Daha önce atış yaptın mı?”

“Pek sayılmaz, hayır,” dedi, bu bir çeşit yalandı. Uzun zaman önce, muhtemelen babası bir erkek evlat sahibi olmak için umudunu kaybettikten kısa zaman sonra, ona eski bir Winchester ile teneke kutuları vurmaya öğretmişti.

“Çocukken bile mi? Senin yaşlı adam ne düşünüyordu?”

“Bunun, bir kız yetiştirmenin zorunlu bir parçası olduğunu bilmiyordu belki.”

“Şehirli falan mıydı?”

“Hayır,” dedi ve adamın tuhaf ifadesine güldü. “O da tam burada, bu çiftlikte yetişti.”

Kafasını iki yana saldı. “Neyse, berbat bir şey bu. İşte... Sana nasıl çalıştığını göstereyim,” dedi ve etrafına sardı. “Kemer nasıl yüksekte duruyor görüyor musun?”

Casie başını salladı.

“Yaşlı spagetti Batılılardaki gibi dizlerinden aşağı sarkmıyor. Belini iyice sarmasını istersen, bunu şöyle... Hay Allah,” dedi kızın omzu üzerinde gülerek, sıcak nefesi Casie’nin kulaklarına değiyordu. “Sende bel denen şey yok ki. Hiç yemek yemiyor musun sen?”

“Elbette ben...” Adam, kendisine çok yakındı. Rahatsız derecede yakın, kalçası oturduğu yerin hemen yanındaydı. “Yiyorum.”

“Öyle mi? O zaman belki seni bir akşam yemeğine götürebilirim.”

“Ben sadece... Şimdi mi?” diye sordu ve hafifçe döndü. Omzu, adamın göğsüne değdi. Yüzleri arasında birkaç santim mesafe vardı.

Adam ona gülümsedi. “Toparlanmam bir New York dakikası bile sürmez.”

“Bu akşam çıkamam. Hâlâ yapmam gereken işler var ve yardım...”

“Bana yalan söylediğini düşünüyorum.”

Casie, gözlerinin büyüdüğünü, kalp atışlarının yükseldiğini hissetti. Adamın göğsü omzuna sürttü. “Söylemiyorum. Benim gerçekten...”

“Haftada bir kereden fazla yemek yemediğine bahse girerim.”

“Ah.” Güldü, önüne döndü ve gizlice Colt Dickenson’ı gözetledi. Aralarında birkaç adım vardı. Onun varlığını mide boşluğunda hissedebiliyordu.

Yüz ifadesi ciddileşti. “Sanırım artık veda etmeliyim,” dedi.

“Ah.” Hedley’nin göğsünün sıcaklığından ayrılarak bir adım öne gitti. “Sen...” Omzunun üstünden arkaya bakma isteğine karşı koydu, kızarma dürtüsüne ise sadece karşı koymaya çalıştı. Colt’a bir açıklama falan yapması gerekmiyordu. Ama sadakatli olması gerekirdi. En azından bu kadarı gerekirdi. “Gidiyor musun?”

“Evet. Sanırım öyle,” dedi ve bakışlarını bir an için Brooks’a doğru kaldırdı. “Hey, Hedley.”

“Dickenson.”

Casie boğazını temizledi ve ikisini de görebilmek için iki saldırırganla savaşıran bir silahlı gibi iki yanına birden döndü. “Siz tanıştırıyor musunuz?”

“Ah, eskiden beri,” dedi Colt.

Bakışları buluşup bir zıtlık oluşturmuştu, kahverengi ve yeşil. “Rodeo yapmışlığım da vardır,” dedi Hedley.

“Aaa?” Bu tepkiyi öylece vermek istememişti ama kibar konuşmalar pek onun becerebildiği şeyler değildi.

“Sana söyleyeyim...” Adam bakışlarını tekrar ona çevirirken biraz gülümsedi. “Oğlanları eşek sudan gelene kadar dayak yemiş hâle getirmek için boğaya bindirmekten iyisi yoktur.”

“Oğlanlar mı?” Kaşlarını çatı.

Adam göz kırptı. “Sonra, eğer kadınları mutlu etmek istiyorsam, hassas yerlerim için daha kolay olan bir sporu tercih etsem iyi olur diye düşündüm.”

Casie kızardı ama adamların ikisi de fark etmemişti. Tanrı aşkına, ikisi de ona bakmıyorlardı bile. Onun yerine, kendi sessiz rekabetlerine kaptırmış gibi görünüyorlardı.

“Sebebu mu?” diye sordu Colt. “Ben de boğayı bir seferde iki saniyeden fazla altında tutamadığın için bıraktığını sanıyordum.”

Öfke ya da ona benzer bir şey parladı Hedley’nin gözlerinde. “O kaba hayvanı, yüzü birkaç sefer daha parçalansa bundan daha kötü hâle gelemeyecek sizler gibilere bırakmaya karar verdim,” dedi ve Colt’un taze yara izine baktı.

Yara, sağ kaşının kenarını dilimliyordu. Casie omzunu silkti. Bazen umursamadığını hatırlamak neredeyse imkânsız oluyordu.

“Sanırım oyuncak tabancalar çok daha güvenli,” dedi Colt.

Hedley’nin çenesindeki bir kas attı. “Yabani atlar, benim bindiğim brahmaların yanında atlıkarınca gibi kalır.”

“Evet, lanet olası mükemmel bir erkeksin.”

Hedley gülümsemeye çalıştı. “Onların söyledikleri de bu.”

“Jess’in sözleri tam olarak bunlar değildi.”

“Dinle, sen...” diye başladı ama Casie’nin sol tarafından gelen nefes sesi konuşmayı böldü.

Emily, iki metre bile ötede değildi, iki büklümdü ve yüzü acıyla kırmıştı.

“Sorun ne?” Casie elleri öne doğru uzanmış, ileri doğru bir adım atmıştı. “Ne oluyor?”

“Bilmiyorum.” Emily nefes nefeseydi. Yerinden bir santim doğrulana kadar yüzünde korku hâkimdi. “Canım yanıyor.”

“Ben kamyoneti getireyim!” Casie’nin sesi, kendi kulağını tırmalayan bir korkudan daha fazlası değildi.

“Puke’u mu?” Emily, Lazy’nin külüstür kamyonetinin lafı geçince irkilmıştı. “Onunla, bebeği şarap şişesinin tıpası gibi dışarı fırlatmak zorunda kalırım. Acaba...”

“Tamam,” dedi Colt, aralarındaki üç adımlık mesafeyi kapatıp Emily’nin sağ koluna dokundu. “Hey, iyi olacaksın Em. Beni duyuyor musun?”

Sevgi dolu, umutsuz bakışlarını ona kaldırdı ve başını sallamaya çalıştı.

“Tamam tamam. Sadece nefes al. Her şey iyi olacak. Onunla kal, Case.” Gözleri hareketsizdi. “Onu sakın tut. Otuz saniye sonra geleceğim.”

“O kadar uzun mu?” Casie, sesindeki zayıflıktan, ellerinin titremesinden nefret ediyordu ama kelimeleri artık durduramayacağına göre panik yapmayı durdurması gerekiyordu. Doğum hakkındaki bilgisi televizyonda gördükleriyle sınırlıydı ve çoğu çok fazla çılgık içeriyordu ve biri de hep su kaynatıyor oluyordu.

“Sık dişini,” dedi Colt ve gözden kayboldu.

“Birkaç hafta daha doğum olmaz diye düşünüyordum.” Kumdan asfaltta, Aziz Luke’un rahat doğum merkezine yol alırlarken Colt’un sesi gergindi.

Emily, onunla Casie’nin arasında oturuyordu. Hızlı hızlı soluyor ve performansına iyice odaklanıyordu. Hay Allah, bu ikisinin derdi neydi böyle? Birlikte mükemmel olduklarının farkında değiller miydi? Tabii, Colt rodeoya dönmek isteyen bir ilkel insandı, Case ise bir katır kadar inatçıydı ama...

“Olmayacaktı,” dedi Casie. Emily, onun fena hâlde solgun görüldüğünü fark etti. Belki de bu, oyunculuk yeteneğine bir işaretti. Ve belki bu oyunculuk hüneriyle gurur duymalıydı ama şu an yalan söylemek konusunda o kadar da harika hissetmiyordu. “İyi misin Em?”

“Kesinlikle. Ben...” Gözlerini kapamak için durdu ve acıyla inledi. “İyiyim.”

“Suyu geldi mi?” Colt, gözünün ucuyla Emily’ye baktı. Parmakları, direksiyonun üzerinde bembeyaz görünüyordu. Ama

nefes alıp vermeye devam etti, soru sormayı bıraktı ve cam gibi gözleriyle dizlerine baktı. Kutsal şortlar aşkına, yaz kavunlarının boyundaydılar. Doğum sancısı iğrençti, sadece taklit ediyorken bile.

“Bilmiyorum.” Casie’nin sesi endişeyle çatlamıştı.

“Kasılmalar ne kadar süre arayla oluyor?” diye sordu.

Casie onun elini sıktı. Emily ise, cevap veremeyecek kadar içsel acısına odaklanmış gibi sadece kafasını iki yana salladı.

“Daha hızlı süremez misin?” diye sordu Casie.

“Eğer hepimizi öldürmek istersem.”

“Gününüzü mahvettiğim için üzgünüm,” dedi Emily. Hâlâ nefes alıp veriyordu. Bu işte çok iyiydi. “Yapacak işleriniz vardı biliyorum.”

“Şaka mı yapıyorsun?” Casie’nin sesi rahatsız ediciydi.

“Saçmalama, Em!” Colt ona baktı. Gözlerindeki korku Emily’ye o kadar suçlu hissettirmişti ki neredeyse gerçekten doğum sancıları olmasını isteyecekti. Ama onlar bu kadar saçma davranmasalar, o da böyle şeyler yapmak zorunda kalmazdı. “Bizim için endişelenme. Son kontrolün ne zamandı?”

Omzunu silkti, kafasını iki yana salladı ve hızlıca nefes aldı. Eğer oyunculukta biraz daha iyi olsaydı kendini gerçek bir doğuma sokacaktı. “İki hafta önce, galiba.”

“Genişlemeye başlamış mıydın?”

“Birazcık.”

“Başladın yani?” Casie’nin sesi şaşkındı. “Neden bana söyledin?”

“Seni endişelendirmek istemedim.” Açıkçası, Casie’ye yalan söylemek konusunda bir sıkıntısı yoktu. Ama en azından bu kısım doğruydı. Mutlu mesut yalan söyleyebilmeye ne olmuştu böyle?

“İtmeye başladın mı?” diye sordu Colt.

Em ona baktı, bir an için hazırlıksız yakalanmıştı. Ama Casie kadar değildi.

“Ne?” diye sordu Colt, onun bakışını yakalayınca.

“Bunu daha önce çok yaşadın herhâlde, değil mi Dickenson?” diye sordu Casie.

“Tanrım, deli misin, herkes sen kadar...”

“Aaah!” diye inledi Emily, başını geriye attı ve toplayabildiği bütün gücüyle Casie’nin elini sıktı. Ki bu, hatırı sayılır derecedeydi. Organik bahçecilik muhallebi çocuklarının işi değildi. Ve yine, doğurmak da çocuk işi değildi.

“Dayan,” dedi Colt.

“Her şey güzel olacak,” diye ekledi Casie.

Emily hızlı hızlı nefes aldı, bir yandan da onlara gerçekten doğuracağı zaman bu basmakalıp sözleri geliştirmeleri gerektiğini söylemeyi düşünüyordu. “Yaklaştık mı?”

“Sadece birkaç dakika kaldı,” diye söz verdi Colt ve haklıydı.

Aklına sıkı bir plan gelmeden Aziz Luke’un otomatik kapılarına yetişmişlerdi ama vazgeçmek için artık çok geçti. Ve o, daha yürümeyi öğrenmeden kumar oynamayı öğrenmişti. Olmayan bir aile ve sorunlu çocuk esirgeme sistemi, bir kıza hızlı düşünüp karar vermesini öğreten şeylerdi.

“Ben ona yardım edeyim,” dedi Colt, bir gözü Casie’deyken. “Sen çalışanları harekete geçir.”

“Harekete geçirmek?”

“Evrak işlerini başlat. Onlara acil durum olduğunu söyle.”

Ah, kahretsin, diye düşündü Emily ama Casie kapıları savurup çoktan gitmişti. Geri çağırmak için çok geçti. Ve şimdi de Colt, görev peşindeki çoban köpeği gibi etrafta koşturup duruyordu. Koltuğun kenarlarını kaydırды ve inmek için hazırlandı ama inmeden önce Colt ona yardım için davrandı.

“Ben yapabilirim...” diye söze başladı ama adam onu durdurdu.

“Yardım etmeme izin ver canım,” dedi ama sesinde, dünyayı durduran bir şey vardı. Hayatı boyunca hiç duymadığı bir şey. Yolunun kesiştiği onca üvey aileninkine, etkileyici olmayan hukuk sistemine ve kesinlikle doğmamış çocuğunun babasına benzemeyen bir şey. Gözyaşları gözlerine batıyordu. Bu çok garipti. Sulugöz tiplerden değildi. Aslında hâlâ gözyaşı kanallarının var olduğundan bile haberdar değildi. Başını salladı. Adam kollarını nazikçe etrafına sardı ve belki de bir babanın yapacağı şekilde onu göğsüne çekti. Belki onu gerçekten önemsiyor gibiydi. Suçluluk duygusu, göbeğindeki koca bir kurşun gibi ağırlaştı.

Bakışları adamın yüzünü buldu. “Ben...” İrkildi, boğazını temizledi ve gözlerini uzağa çevirdi. Şimdiye kadar onu sevecek böyle bir adam bulamamasının şaşırtıcı olmadığını düşündü. Böyle adamlar, iyi adamlar, gerçek adamlar muhtemelen kendilerine yalan söylenmesine aldırılmazlardı tabii. Aptal yerine konmaya da öyle. “Özür dilerim, Bay Dickenson. Ben gerçekten...”

“Sus. Hiçbir şey için özür dilemek zorunda değilsin,” dedi ve arkasındaki tek blok binaya dönüp onu içeri soktu. Kapının yanında bir tekerlekli sandalye duruyordu ve bir hemşire de hazır bekliyordu. Erik rengi üniformasına tutturulmuş plastik yaka kartı, isminin Chelsea olduğunu söylüyordu. “Onu ben taşıyım,” dedi Colt.

Chelsea, ona, bir sumo güreşçisini zorlayacak gevrek bir gülümseme yolladı. “Tekerlekli sandalyeyle taşınmasını tercih ederiz.”

Colt, biraz doğruldu, göğsü kadının şişkin sağ göğsüne değiyordu. Bay Kibar Adam gitmiş, yerine her şeye karşı çıkan, çok daha sert biri gelmişti sanki. “Evet, pekâlâ...” diye başladı ama Emily onu susturdu.

“Sorun değil,” dedi. Kalbi sancımıştı yine. Kim derdi ki yanında bir şampiyona sahip olmak böyle acılı olacak? “Sandalye iyidir.”

“Emin misin?” diye sordu ve sesinde öyle bir endişe öyle bir yumuşaklık vardı ki gözyaşları neredeyse dökülebilecekti.

“Eminim,” dedi ve ona bakmak gerçeklerin zehir gibi dudaklarından dökülmesine sebep olur diye gözlerini kaçırdı.

Chelsea, tekerlekli sandalyenin başına geçti. Casie, on adım ötede, resepsiyon masasındaki bir kadınla ciddiyetle konuşuyordu.

Colt, onu dikkatli bir şekilde sandalyeye yerleştirdi. Chelsea, aç bir çakal samimiyetiyle gülümsedi.

“Buradan ben devam edeyim,” dedi.

“Seninle gelmemi ister misin canım?” diye sordu Colt. Parmaklarına dokunduğunda, eli sıcak ve sertti.

Yerli Amerikalı adamlara özgü o derin sesi, bir kez daha göz-yaşı kanallarını tehdit ediyordu. “Hayır, ben iyiyim.”

Sancısının derecesini anlamaya çalışıyormuş gibi yüzüne bir saniye baktı, sonra başıyla ön masayı işaret etti. “Peki Case? Onun gelmesini ister misin?”

“Ben gelmek isterim,” dedi Casie, hevesli gözlerle onlara doğru döndü. “Eğer sen...” diye başladı ama hemşire Chelsea hafifçe korkarak tekerlekli sandalyeyi hazırladı ve onu aniden çekiverdi.

“Siz gitmek zorundasınız,” dedi.

Üçü de şaşkınlıkla gözlerini ona doğru kaldırdılar. Gülümsemesi, olabilecek en havalı gülümseme, yerini kınayan bakışlara bırakmıştı.

“Gitmek mi?” dedi Colt.

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Casie.

“Kurallarımız gayet açıktır,” dedi kız ve bakışlarını Casie’nin kalça hizasına indirdi. Hedley’nin el yapımı silah kemeri, belinde sımsıkı bağlanmış duruyordu. “Bu tesiste ateşli silahlara kesinlikle izin verilmez.”

Casie’nin dudaklarının sesi, başka şartlar altında komik olabilirdi. “Ben şey yapmadım... Ben...” diye başladı ve elini silahın kabzasına götürdü.

“Güvenlik!” diye bağırdı hemşire.

“Hayır!” dedi Casie, yanlış anlaşılmayı engellemek için nafi- le bir çabıyla tek elini havaya kaldırırken. “Ben sadece...”

“Belki sen dışarıda beklesen daha iyi olur,” diye teklif etti Colt. “Em’le ben ilgilenirim.”

“O senin sorumluluğunda değil,” dedi Casie, sonra bakışlarını hastanenin geçici olarak hareketsiz kalmış ekibine çevirdi. “Ayrıca, silahlar dolu bile değil.” Hemşireye gülümsedi ve silah kemerini kalçasından sıyırdı. “Muhtemelen.” O sırada silahlardan biri fayansta tangırdadı. Gürültü, bir ölüyü uyandıracak kadar fazlaydı ya da en azından yakındaki hastaları uyandıracak kadar. Seksenlik bir dede yerinde zıpladı, oksijen maskesinin üstündeki gözleri kocaman açılmıştı. Başka yaşlı bir adam nefes nefese kalmıştı, kendisini yürüten kişiyi neredeyse tökezletmişti. Yanlarında küçük bir çocuk ise, bir yandan annesinin tutuşundan kurtulmaya çalışırken ağzı kulaklarında sırtıyordu.

Colt, alçak sesle bir küfür savurdu.

“Güvenlik nerede?” diye bağırdı hemşire fakat tam o sırada üniformalı göbekli bir adam köşeden koşup onlara doğru geldi.

Casie, silahı yerden aldı, Emily’ye özür ve pişmanlık dolu bir bakış attı ve yavaş yavaş ön kapıya yürüdü.

“Pekâlâ, sanırım epey bir etki bıraktığımızı kabul edebiliriz,” dedi Colt. Casie, kamyonete yaklaşan Colt ve Emily’yi beklerken seslerini zar zor duyuyordu.

“Belki de doktor olmalıyım,” dedi Emily.

“Evet, acayip şirin olurdun. ‘İki aspirin al ve yabani at sürmeyi bırak, seni aptal,’ dediğini duyar gibiyim.”

Emily güldü. Casie, dikiz aynasından onları izledi, rahat bir dostluğu paylaşan iki güzel insan. Tekerlekli sandalye arkada kalmıştı. Emily, çok açtı ki yürüyebilir durumdaydı. Colt, tabii ki çok çekiciydi. Ona hiç bu kadar gücenmemişti.

“Hey, nişancı,” dedi Colt, açık yolcu penceresinden içeri bakarak. “İyi misin?”

“Tabii ki.” Casie ona bakmadı ama bakışlarını Emily’ye çevirdi. “Sen nasılsın? İyi misin?”

“Evet. Özür dilerim,” dedi ve Casie orta sırayı ona vermek için kamyonetten inerken göz teması kurmadı. “Yanlış alarm, sanırım.”

“Yani kasılmalar durdu mu?”

Emily’nin suratından bazı anlaşılmayan yaramaz çocuk ifadeleri geçti. Neredeyse suçluluk gibi görünüyorlardı. İşte bu beklenmedikti, çünkü dört ay öncesi olsa Casie, kızın bu kelimeleri bile bilmediğine yemin edebilirdi. “Evet, oraya girer girmez kesildi. Garip, değil mi?”

“Doktor, bunun bazen olabileceğini söyledi,” dedi Colt ve Emily’ye kim bilir neyle doldurduğu plastik bir çantayı geri verdi. “Anne aşırı strese girer ve doğum durur.” Colt, sürücü tarafına yaklaşmak için tamponu döndürürken, Casie asfalt kaplı park yerinden Emily’ye bakıyordu.

“Olan bu muydu yani?” Casie, kelimeleri sadece Emily’nin duyabilmesi için yavaşça söyledi.

Emily, kendini güç bela koltuğa çekerken kıza pek fazla bakmadı. “Öyle olmalı.”

“Yani gerçekten kasılmaların vardı?”

“Ne?” diye sordu Colt, henüz sürücü kapısını tam olarak açmamışken. Aptal kovboyun av köpeği gibi kulakları vardı. Bakışlarını Casie’ye çevirdi. “Yalancı doğumdu. Her zaman olur. Hadi bin, deli. Em’in dinlenmek için eve gitmesi gerek.”

Casie, arabaya binerken, Emily bakışlarını ön cama çevirdi. Colt, kamyoneti çalıştırdı. Dizel motor, fırtına gibi gürledi ama

Lazy'ye giden yirmi dakikalık yolda başka pek gürültü çıkarmadı.

Eve gelir gelmez, daha Casie kapı koluna dokunmadan yolcu kapısının yanında Ty Roberts göründü. Dışarısı neredeyse tamamen karanlıktı. Gökyüzünü aydınlatan birkaç kızıl tabaka vardı yalnızca. Satıcılar, tepelerde bir takım döküntüler ve ezilmiş çimlerden biraz daha fazlasını bırakarak gitmişlerdi.

“Ne oldu?” Casie, arabanın kapısını açar açmaz konuşmuştu çocuk. Yanında, heyecanlı bir beklentiyle daireler çizen sınır koruyucusu çoban köpeği, Jack duruyordu.

“Yanlış alarm,” dedi Colt, ve arabadan indi. “Tanrı aşkına, çocuk, seni son gördüğümden beri bir karış uzamış olmalısın.” Aslında, boyu şu an Colt'unkini yarım karış aşırıyordu bile. Bu gerçek, nedenini bilmediği bir şekilde Casie'yi daha iyi hissettirmişti. “Sonuç olarak yabani at sürüşü yapacak gibi görünmüyorsunuz.”

“Yabani at sürüşü!” diye alay etti Casie, sonra ağzını açtığına pişman oldu. Ty, endişeli gözlerini önce ona, sonra Emily'ye kaldırdı. “Her şey yolunda mı?”

Colt, tamponu döndürdü. “Casie sadece, hastanenin kurumlarında atış talimi yapmasına izin vermedikleri şu aptal kurallarına sinirlendi.”

Ty, kaşlarını kaldırdı.

“Beni uyarabilirdin,” dedi Casie ve kamyonetten dışarı çıktı.

Colt bir kahkaha attı. “Ve tüm eğlenceyi bozsaydım, öyle mi?”

“Neden bahsediyorlar?” diye sordu Ty, dikkatini kendini yavaşça koltuktan kaydıran ve bütün bunları onaylamıyormuş

gibi kafasını sallayan Emily'ye çevirerek. Casie, bu belli belirsiz küçük düşme ile kızı utandırıp utandırmadığını merak etti. Genellikle, Emily kıdemli bir savaş atının katılığına sahipti ama şu anki durumundan dolayı savunmasız hissediyor olmalıydı. Hissediyor muydu? Belirsizlik, Casie'yi çırpınan bir kedi gibi yiyip bitiriyordu. Bütün olanlardan sonra, hamileliğin duygusal ve fiziksel sancısını o da yaşamış gibiydi. Ve açık söylemek gerekirse en iyisi şuydu ki yeni doğmuş buzağları beslemek onun sorumluluğunda olmayacaktı. Bir gün bir çocuğum olacaksa Tanrı bana yardım etsin, diye düşündü ve nemli gözleri bir saniye için Emily'nin yuvarlak karnında durdu.

“Satıcılarla ilgili bir sorun oldu mu?” Emily, girişimci ruhuna özgü bir şekilde, endişeyle boşalmış etrafa bakıyordu.

“Bildiğim kadarıyla hayır,” dedi Ty ve kadının cüssesine yer açmak için bir adım geri çekildi. “Herkes gayet mutlu görünüyordu. Ve şey, Lead'den bir adam senin elma reçelinle ilgilen-di. Ana akım bir şey olabileceğini düşündüğünü söyledi. O ne demekse.”

“Öyle mi?”

“Nefis bir şey olduğunu söyledi.”

“Gerçekten mi?” Emily yüzünü öyle bir hâle getirdi ki hem haz hem de alay etmek için dayanılmaz bir istek duyuyor gibiydi. “Böyle mi söyledi?”

Ty, sadece dudaklarının basit bir kıpırtısıyla gülümsedi. Bunu bu günlerde daha sık yapıyordu, Colt'un rahatsız edici alaycılığıyla yarışamasa da. “Kartını bıraktı.”

“Nerede?” Emily'nin sesi heyecandan soluk soluğaydı. Sonunda çiftliğin nimetlerinden faydalanmanın bir yolunu bulmuştu.

“Masaya koydum ya da tezgâha ya da...” Durdu. “İçeri girip arasam daha iyi olur,” dedi. “Etkinliğin sonunda işler biraz aceleye geldi de.”

“İşte...” Emily, ona plastik çantayı verdi. “Bunu da taşı, olur mu?” diye sordu ve birlikte eve doğru yola çıkmadan eşyalarını koyduğu torbayı kaldırdı. Onları yürüyerek uzaklaşırken izlemek neredeyse acı verici derecede dokunaklıydı. Saçma bir şekilde tatlı, umutsuzca savunmasızdılar.

“Tatlı, ha?” dedi Colt.

Casie, boğazındaki yumruyu yutkundu, dudaklarını düz bir çizgi hâlinde büzdü ve dikkatli bir şekilde konuyu değiştirdi. “Doktor ne dedi?”

Colt, omzunu silkti, hâlâ karanlığa karışan çifti izliyordu. “İyiymiş. Doktor, kan şekeri konusunda biraz endişeliydi ama gebelik şekeri sık rastlanan bir şeymiş, sanırım.”

Casie, bu ufak bilgiyi doğduğundan beri biliyormuş gibi başını salladı ve geriye dönüp veranda basamaklarını tırmanmakta olan gölgelere baktı.

“Belki onun işlerini biraz azaltırsın.” Akli başka yerde gibi sesi alçaktı.

Casie, dikkatini yeniden ona çevirdi. “Ne?”

Colt, omzunu silkti. “Biraz yorgun gibi.”

Sırtının dikleştiğini hissetti ve derhâl ağzını açtı. “Kamçı ya da onun gibi bir şeyle kızın başında dikildiğimi falan mı sanıyorsun?”

“Kamçı mı? Yo.” Sırıttı, açık yolcu kapısını çekti ve silah kemerini koltuğun altında kızın yerleştirdiği yerden aldı. “Ben bunların daha etkili olacağını düşünüyorum.”

Aklına jilet gibi keskin yarım düzine laf geliyordu ama onları aklından uzaklaştırdı ve işlenmiş deriyi eline aldı.

Colt, kızın dengesini bozarak deriyi göğsüne doğru çekti. Birbirlerinden birkaç santim uzaktılar. Colt'un gülümsemesi kayboldu. Casie gözlerini kırptırdı. Colt, boğazını temizledi. Saniyeler uzadıkça uzadı. "O, sana göre değil Case," dedi sonunda.

Casie, nefes almak için kendini zorladı ve kaşlarının alınına kadar çıktığını fark etti. "Ne?"

"Hedley," dedi Colt. "Rüya gibi bir gülümsemeye ve dünyanın en tatlı poposuna sahip olduğunu biliyorum." Bunları tiz bir sesle söylemişti, sonra sinirini kontrol etmek istermiş gibi iç çekti ki bu çok tuhaftı çünkü Casie'nin bildiği kadarıyla bu adam hayatında hiç sinirlenmemişti. Koyu gözleri hâlâ parlıyordu. "Onunla bir ilişkiye girmek istemezsin."

"Pekâlâ, bu harika çünkü onunla ilişkiye girdiğim falan yok."

"Gerçekten mi?" Başını ona doğru eğdi. "Çünkü onunla biraz daha yakın olursanız, yakında Emily ile aynı ölçülerde olacaksınız gibi görünüyor."

Casie, çenesinin aşağı düştüğünü hissetti ve burnundan soluduğunu duydu. "Ve bunları, doğum sancısı konusunda doğum uzmanından daha fazla şey bilen adam söylüyor."

Colt, gözlerini kısıtı. Çenesini eğdi. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum," dedi.

"Yardım mı?" Casie bir adım geri çekildi. "Aylarca ortadan kaybolmayı böyle mi adlandırıyorsun? Sen..." Bir an için durdu çünkü çok açıktı ki aklını yitirmek üzereydi. Her şeyden sonra,

ona söylemişti hatta ısrar etmişti rodeoya dönmesi için. İşleri kendi başına halledebilirdi. Hayatında bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Eski nişanlısının gidişinden sonra, kendi başına olmak için heyecan duyduğunu bile söylerdi. Ama şimdi açıktı ki onun gerçekten gitmesini beklememişti ve şimdi kendiyile çelişen bu hâli, öfkesinin ilkbahar tufanı gibi yükselmesine sebep olmuştu. “Çocuk doğumu hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun, cidden?”

Colt, kız aklını kaçırmış gibi başını ona doğru eğdi. “Tanrı aşkına, keskin nişancı, seni rahatsız eden bu mu yani?”

“Genişlemek kelimesini nereden duydun bi kere?”

“Bunu herkes bilir,” dedi Colt.

“Ben bilmiyorum.” Sesi, beklediğinden daha öfkeli çıkmıştı. O da öfkesini artırdı.

“Pekâlâ, Hedley’yi görmeye devam et, çabucak öğrenirsin.”

Casie, kafasını iki yana salladı. “Brooks’la aranızdaki sorun ne?”

“Brooks...” İsmi garip bir aksanla söylemişti, sonra derin bir nefes alıp yavaşladı. “Bir ahmak.”

“Öyleyse ortak çok yönünüz...”

“Hey,” dedi Sophie. Casie yerinden sıçradı. Kızı karanlıkta görünce neredeyse silahı yere düşürecekti. “Naber?” Sophie Jaegar, altı ay önce Lazy’ye ziyaretçi olarak gelmişti. Şu an ne rolünde olduğunu söylemek güçtü.

“Casie, bir keskin nişancı olacak.” Colt’un sesi huysuz çıkıyordu.

“Ne?” Ön bahçenin o karanlığında bile, Sophie Jaegar çok güzeldi. İnsanlara etrafı gezdirmişti ve binicilik yarışlarının olduğu telaşlı günün sonunda bile saçının her bir teli yerli yerinde, tırnaklarının hepsi tertemizdi. Bunu nasıl yapabildiği konusunda Casie’nin hiçbir fikri yoktu. Belki soyundan gelen bir şeydi ya da parayla olan bir şey. İkisi de Casie’de yoktu. Faydalı bir aile, bu sahip olmadığı bir şeydi. Dünyaya ilk geldiği yer Lazy’ydi. Sonrası ise biraz daha karıştı.

Colt, omzunu silkti. Casie, onun rahatlamaya çalıştığını hissetti. Garipti. Onun rahatsız olabileceğini bile bilmiyordu. Bu farkındalıkla birlikte küçük şeytanca bir parçası, tatmin olmuş hissetmişti. Ona lisedeyken ettiği işkencelerden sonra, bu huy-suzluğuyla öç alıyordu.

“Senden ne haber, Soph?” diye sordu Colt.

Kız, ona baktı. Emily, Colt’a ilk gördüğü andan beri hayran-ken, Sophie biraz daha içine kapanıktı, her konuda. Casie, bunu hiç şu an olduğu kadar takdir etmemişti. “İncelmişsin,” dedi.

Colt, onu etkilemekteki beceriksizliğinden eğlenerek güldü. “Ev yemeği sıkıntısı kapıda. Bu tay nasıl idare ediyor?”

Casie, omzunu silkti, belli belirsiz ışıktaki sevinci görülüyordu. Kahrolası Colt ve onun diğer insanlara olan içten ilgisi. “Onu sürerek geldim.”

“Öyle mi?”

“Bahse girerim, onu son gördüğünden beri bir karış büyümüştür.”

“Ty ve ona aynı diyeti uygulamalısın o zaman.”

Sophie, ilk günden beri bozuşuk olduğu çocuğun adını duyunca dudaklarını büzdü. “Sanırım o, şu yaşlı kısırakla ilgileniyor.”

“Hangi?”

“Melek,” dedi, Casie’nin bir yıldan az zaman önce müzayedede aldığı kır atı kastederek. Sonunda, Ty da beklenmedik bir hediye olarak onunla birlikte gelmişti. “Ahırda yığılıp kalacağı-nı düşünmüştüm. Çocuk onu çok sert sürüyordu.”

“Etrafındaki hayvanları seviyor,” dedi Casie, konuşmaya dâhil olmak için isteksizdi ama daha fazla karşı koyamayacaktı. “Muhtemelen o zaman at biraz heyecanlanmıştı.”

“Heyecanlı olan Roberts’dı,” dedi Sophie.

Aynı anda ona döndüler. Sophie önce birine, sonra diğere baktı kaşlarını çatarak. “İlgi odağı olmak için her şeyi yapabiliirdi.”

Colt, kaşlarını havaya kaldırdı.

Casie, kuşkulu bir şekilde başını yana eğdi. Roberts, günde on beş kelime etse, limitini on kelime aşmış olurdu. Belki bunun sebebi ailesinin yanındayken gördüğü şiddetti ya da belki de kurallara ters düşmemek için fazla dikkatli davranıyordu. Eskiden, okuldayken başı belaya girmişti. Ama Casie, onu tanıdığından beri, yolunda bir ip cambazı kadar dikkatli yürüyordu. “Ty mı?” dedi.

“Yani...” Sophie daha da somurtmuştu. “Çok zeki olmadığının farkındayım ama kemikleri sıkıntılı olan bir atı fazla çalıştırmaması gerektiğini biliyor olmalıydı.”

Casie, ona baktı. Melek’in ön ayak kemiğindeki çıkıntı yıllar önce kireçlenmişti ve onu artık rahatsız etmiyordu. Bunu herkes gibi Sophie de biliyordu. Ama Casie bundan söz etmedi. “O, iyi mi?” diye sordu onun yerine.

“İyi olmasaydı bakımını yapardım.” Sophie’nin omuzları biraz düşmüştü.

“Ona iyi bak,” dedi Casie. Sesi alçaktı. Sophie’yle Ty konusunda birden fazla kez tartışmışlardı ama Colt’un bundan haberdar olmasını istemezdi. “Kendine başarılı olduğu bir iş buldu, atları sevebileceği bir iş. Bence bu ikisi için de iyi.”

“Sen onun tarafını tutuyorsun,” dedi Sophie. Casie’nin olgunluk gösteren davranışlarına rağmen hâlâ ergenlik çıkışları da oluyordu.

“Ben taraf falan tutmuyorum,” dedi Casie. “Ben sadece diyorum ki...”

“Ve ben de sadece yatmaya gidiyorum,” dedi Sophie ama eklemek istediği daha fazla şey vardı belki de on altı yaşında gibi davrandığı için bir özür. “Yavruları besledim. Bölmeler de temizlenip düzenlendi. Lark’ın sol ön ayağında küçük bir iltihap var. Tentürdiyot sürdüm.”

“Teşekkür ederim.”

Sophie başını salladı, dudaklarını kenetledi ve eve doğru döndü.

Casie bir nefes verdi. Kızın adımları karanlığa karışınca gece tamamen sessizleşti.

“Çocuk doğumu hakkında bir şey bilmeyip ergen yetiştiriyor olman da çok tatlı,” dedi Colt.

Casie’nin öfkesi saatli bir bomba gibi patladı. Ona doğru döndü ve yumruklarını sıkıp dişlerini gösterdi. “Emily yalan söylüyordu.”

“Ne?” Casie’nin bombayı söyler söylemez midesinde hissettiği suçluluk duygusu olmasa, Colt’un yüzündeki acayip ifade komik gelebilirdi.

“Hiçbir şey.” Bir nefes alıp kendini yatıştırdı ve bir adım geri çekildi. “Bir şey değil. Pekâlâ... Belki yine görüşürüz bir ara,” dedi ve arkasını döndü ama Colt onu kolundan yakalamıştı.

“Ne demek hiçbir şey?” Kızın gözlerine baktı. Onunkiler gece gibi karanlıktı. “Em’in doğuruyor olduğu konusunda yalan söylediğini düşünmüyorsun, değil mi?”

Dudaklarını büktü. Küçük anne adayını bu kadar önemsiyor olması gerçeğini takdir ediyordu. Gerçekten öyleydi. Kızın, hayatında onu ihmal etmeyecek ve onu kandırmayacak birine ihtiyacı vardı ve Colt da bunları yapıyordu. En azından şimdiye kadar, diye düşündü sinsice.

“Ben atları kontrol etmeye gideyim,” dedi ve kolunu çekti ama Colt hâlâ tutuyordu.

“Belki hamileliği de taklit ettiğini düşünüyorsunuzdur Case? Ama söylemeliyim ki bana epey gerçek görünüyor.”

“Peki...” Casie en iyi yalancı gülümsemesini gösterdi. “Uzman olan sensin.”

Colt, ona kaşlarını çatarak baktı ve kafasını salladı. “Kıskanmana gerek yok,” dedi.

“Kıskanmak mı!” Heyecandan söylediği anlaşılmıyordu. “Aklını mı kaçırdın sen?”

“Belki de.” Başını yana eğdi. O eski yaramaz bakışlar parlıyordu yine gözlerinde. “Kıskanıyor musun?”

“Hayır!”

“Gerçekten mi?” Sırıltmasını saklamıyordu. Casie suratına bir tane çarpmak istedi. Ya da onun gibi bir şey. “Çünkü buradan bakınca biraz öyle görünüyor.”

Casie, bir kahkaha patlattı. “Dinle, yarı yaşındaki bir kıza yalakalık etmek istiyorsan, bence bu harika. Tanrı biliyor, hayatı boyunca göz ardı edilmiş ama...” Durdu, kaşlarını kurşun atar gibi adamın şapkasına vurduğunu fark etti ve yer yarılrsa da içine girsem diye diledi.

Gece sessizleşmişti. Uzakta bir yerden bir ineğin sesi geldi. Bunun arkasından bir çakal uludu ve karşılık aldı.

“Demek istediğim, hamile olduğu için onu kıskanmamalı-sın,” dedi.

“Ben...” Yutkundu, aklını çalıştırmaya uğraştı. “Ne demek istediğini bilmiyorum.”

“Bizim yarı yaşımızda da değil,” dedi. Yine sessizlik bastırdı. “Çocuk doğurmak için yaşlı değilsin.”

Casie, kaskatı olduğunu hissetti. “Böyle düşündüğün için çok rahatladım.”

“Öyle mi?” diye sordu Colt ve bir adım yaklaşmak için davrandı.

“Ever!” dedi Casie ve kolunu çekip kurtardı. “Bütün bu olayı nasıl bu kadar iyi bildiğini merak ediyorum sadece.”

Colt, omzunu silkti, zayıf bir kas havaya kalktı. “Bebeklerin nereden geldiğini uzunca bir süredir biliyorum Case.”

“Ah, ne komiksin.”

Colt, kakhaha attı. “Her zaman öyleydim.”

“İyi geceler, Casie.” Karanlıktan bir ses gürledi. Casie’nin solundan bir adam geçti, alet çantası taşıyan bir gölge gibiydi.

“Ah...” Boğazını temizledi. “İyi geceler. Ve teşekkür ederim.”

Adam, elini kaldırdı ve karanlıkta kayboldu.

Dickenson, adamın arkasından gözlerini kırıştırdı. “Will Sommers burada ne yapıyor?”

Casie, kafasını iki yana salladı, Lazy’de dolaşan her adamın ne yaptığını bilemezdi. Sadece, işçi barakasının restore edildiğini, arena çitlerinin kaya gibi sağlamlaştırıldığını ve yeni bir sundurma yapıldığını biliyordu. Tabii ki komşularının çabalarının tümü hayır işi değildi. Sommers’a ve bir düzine başkalarına sempozyumunda bedava stant teklif etmişti. Emily, şarap ve başka mallarından su gibi dağıtmıştı ve kasabadaki insanların yarısının çocukları bedava bir ya da iki biniş dersi almışlardı.

“Dinle...” dedi, konuya dönmek için biraz zorlanarak. “Ben atları kontrol etmeye gideceğim. Sonra da uyumaya gideceğim.”

“Buralarda çok fazla dolaşıyor mu?”

“Ne? Kim?”

“Will. Tanrım, burada bu karanlıkta kaç tane daha adam dolaşıyor?”

Casie bir saniye için adama baktı ve “Eşeklik etme.”

Dişlerini sıktı. “Tabii, kimse Hedley kadar namuslu bir vatan-daş olamaz.”

Casie, gerçekten kafası karışmış bir hâlde başını salladı. “Neden Brooks’a bu kadar karşısın? Aynı kemer tokası ya da onun gibi bir şey için kavga falan mı ettiniz?”

“Neden? Senin için kavga etmemizi mi istiyorsun?”

“Bundan daha az ilgilendiğim bir şey...” diye başladı ama tam o anda Colt onu öptü.

Casie'nin dudakları, onunkilere dokundu, sert ve sıcaktılar. Derinlerde bir yerde, sert bir tepki vermesi gerektiğini biliyordu. Ona tokat atmalı, küfür etmeli, başını suya sokup çıkarmalı ya da ateş falan etmeliydi ama kıpırdayamayacak kadar şaşkıncı, sonra adam elini onun saçlarının arasından geçirdi, onu daha yakınına çekti ve aniden hava ciğerlerinden kurtuluverdi, titreyen her bir hücresi gevşeyiverdi. Bir an için, belirsizliğin kıyısında bocaladı, sonra bedeni kritik bir karar verdi. Silah kemerini çözdü, parmakları onun gömleğinin altında kıvrıldı ve sanki bir çuval yulafmış gibi onu kamyonete doğru itirdi.

Adamın sol eli kalçasındaydı. Casie, onun gömleğinin düğmeleriyle uğraşıyordu. Ama kahrolasıcalar çok küçüktüler. Bir tanesi havaya fırladı ve kurşun gibi vızıldadı ama Casie bununla ilgilenmekten çok uzaktı.

Göğsünden karnına uzanan kasları, pantolonunu sımsıkı saran gümüş kemer tokasına dek ulaşırken, bir kızıağın kardaki rotasını andırıyordu. Casie, basit bir hareketle onun kemerini de çözdü.

“Tanrım, ne kadın!” kelimeleri, yüzüne çarpan bir nefesten biraz daha fazlasıydı. “Seni...”

“Kapa çeneni!” diye gürledi Casie ve onu daha sert öptü.

Colt, kızın arkasındaki kapı kolunu yokladı. Casie, kapı aralığında duruyordu ve elini Colt’un pantolonunun fermuarına attığında içeri girebilmesi için yeterince açık değildi.

“Ben çıkıyorum,” dedi bir ses boşluktan doğru. Casie’nin, sersemleşmiş aklıyla, sesin Ty’a ait olduğunu anlaması tam bir saniye aldı.

Casie, nefesini tuttu ve sanki ısırılmış gibi ellerini Colt’tan çekiverdi. Colt bir küfür savurdu. Ty, karanlığın içinde onlara doğru yürüyordu.

“Tangles’i kontrol etmek isteyebilirsiniz,” dedi çocuk, görüş alanlarına girerek. “Biraz garip davranıyordu.”

“Garip?” Casie’nin sesi, kötü bir ruh tarafından ele geçirilmiş gibi çıkmıştı, belki de öyleydi. Tanrı aşkına, biraz önce Colt’un gömleğini yırtarak açmış mıydı gerçekten? Düşünceleri kafasından kovdu ve titreyen elini saçlarına götürdü. Colt’un yüzü, Casie’ye fermuarını da mahvetmiş olabileceğini düşündürecek şekilde kamyonete dönüktü. “Garip, şey...” Bakışlarını Colt’a çevirdi. Yıldırım gibi hızlı parmaklarıyla gömleğinin ilikliyor-du. Casie gözlerini kapatmak istiyordu. Haykırmak istiyordu. Kamyonetin altına saklanmak istiyordu. Ama kahretsin ki o bir yetişkindi. “Nasıl garip?” Ve kahretsin, ne hakkında konuşuyorlardı böyle?

“Bilmiyorum. Belki de önemli bir şey değildi,” dedi Ty. “Sadece yerde uzanıyordu.”

“Boz at mı?” diye sordu Colt.

Casie, kıpkırmızı olmuş yüzünü görmemeleri için dua ederek ona bir bakış attı.

“Evet,” dedi Ty ve onlara dönen Colt’a baktı. “Buradaki eğlenceler bitince hepsini olatmaya götürdük. Acıkmış olacağını düşündüm ama yere yığılmadan önce ancak bir saat yedi.”

“Rahatsız ya da öyle bir şeymiş gibi görünüyor muydu?” Casie’nin sesi, kalp atışlarının hâlâ çok istekli bir demirci gibi kaburgalarına çarpışını hissetmesine rağmen daha normal çıkmıştı.

“Pek değil. Ben yine de haberiniz olsun istedim.”

“Peki tamam.” Casie tekrar boğazını temizledi ve artık şunu yapmayı kesmeyi diledi. “Teşekkürler. Şimdi bir bakarım ona.”

“Rica ederim,” dedi Ty ve ellerini pantolonunun ön ceplerine soktu. Bu hareketi Colt’u andırıyordu ya da belki de bu özelliği Colt’un babasından almıştı. Çocuk, birkaç ay önce Casie onun annesiyle tartışana kadar Dickensonların komşu çiftliğinde yaşıyordu. Bu tartışmadan çıkan bozuşma hâlâ devam etmekteydi, Casie nedenini Ty’in bilmesine izin vermiyordu. Çocuğun, dikkatlice saklanmalarına rağmen göz ardı edilemeyecek kadar açık olan yaraları vardı. “Pekâlâ, iyi geceler.”

“Evet,” dedi Casie. “Bugünkü yardımların için teşekkürler.”

“Bir şey değil,” dedi Ty ve geri döndü.

“Ben, şey... Seninle yarın görüşürüz.”

Bir an başını salladı, sonra hemen uzaklaşıp karanlığın içinde kayboldu. Dickensonların kızıl atı Ranch, yolun yarım kilometre aşağısında olduğu için, hep yürümekte ısrar ederdi.

Casie, gözleri yaşarana kadar onun kaybolduğu noktaya bakıp kaldı.

“Sen iyi misin?” Colt’un sesi biraz garipti.

“Evet. Elbette. Tabii ki. Şey...” Arkasını döndü, dizleri titriyordu. “Ben şimdi gideyim...” Parmağını omzunun üstünde kaldırdı. “Şeyi kontrol etmeye...” Kahretsin. Atın ismini hatırlayamıyordu. “Şeyi...”

Colt, başını ona doğru eğdi. “Tangles.”

“Evet!”

“Ben de seninle geleyim.”

“Hayır!” Sözcük dudaklarından fırlayıvermişti. Gülümsemeyi denedi. Dudakları da dizlerinden daha az titriyor değillerdi. “Uzun bir gün oldu. Eminim evine gitmek istersin.”

“İstemiyorum,” dedi Colt ve tuhaf bir ses çıkardı.

Casie, ona baktı. Bu bir kahkaha mıydı? Gülüyor muydu? Çünkü durumun komik bir tarafı yoktu. Bu durum, komik olmaktan bin ışık yılı uzaktaydı.

Ama onu gözlerini kısıp iyice incelediğinde, şeytani gülümsemesinin eğikliğini fark etti.

Colt, boğazını temizledi, Casie suratına çarpmadan sırtıma-
sını kesti ve dikkatini kirli botlarına kaydırıldı. “İyi olduğuna
emin misin?” diye sordu şapkasının siperliğinden yukarı baka-
rak. “Çünkü biraz şey gibi görünüyorsun da...” Omzunu silkti.
“Utanmış gibi.”

Casie, burnundan nefes aldı. “İyiim ben,” dedi yine ve ar-
kasını döndü. Bir güzel saniye boyunca neredeyse kaçabilmiş
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olduğunu düşündü ama sonra arkasında Colt'un çakılların üzerinde çıkardığı ayak seslerini duydu. Gözlerini kapadı ve daha hızlı yürümeye başladı ama atlar çok da uzakta değillerdi. Yel değirmenini geçer geçmez onların koyu gölgelerini görebiliyordu. Bükülmüş tellerin arasında eğildi ve onlara yaklaştı, en azından tel örgülerin peşindeki adamı yavaşlatmasını umuyordu. Cebinden naneli bir şeker çıkardı ve onu en yakınındaki hayvana uzattı. Şekere uzanan Tangles onu dişleriyle aldı ve kıtır kıtır çiğnedi, diğerleri etrafına toplanırken neşeyle kafasını sallıyordu.

"Hepsi buradalar mı?" diye sordu Colt.

Casie, iki sürüyü de şöyle bir taradı, bir yanlışlık olmasın diye onları cinsiyetlerine göre ayırmıştı, dört erkek tel örgünün bir tarafında ve beş dişi de diğer tarafındaydı. Toplam dokuz at. "Öyle gibi görünüyor."

"Herkes iyi görünüyor."

"Evet."

"Belki boz at sadece yorulmuştu."

"Belki."

"Sophie onu sert sürmüş olabilir."

"Evet."

"Daha önce hiç batılı bir at terbiyesi performansı görmemiştim."

"Oldukça yeni bir dal."

"O, gerçekten usta bir binici."

Casie, gözlerini kapattı, kendine nefes almayı hatırlattı ve bir parça daha şeker aldı eline. Gece sessizdi. Fazla uzakta olmayan bir yerlerde bir baykuş eşini çağırıyordu.

“Utanmadın, değil mi?” Colt’un sesinde bir gülüş gizliydi. Casie dişlerini çıkardı ve ona dönmeye zorladı kendini. Ama faydasızdı.

“Casie?”

“Hayır,” dedi ve şekeri Mavi’ye uzattı. Gri tay, şekeri ellerinden aldı ve tırısı geçti, bacaklarını, çiftliğe geldiği zamanki üzgün hâline ters düşen biçimde neşeyle havaya kaldırıyordu. “Tabii ki hayır.”

Diğer atlar da umutla yaklaşmaya başladılar.

“Çünkü olmamalısın. Yani, sadece bir öpücüktü, değil mi?”

Casie konuşmayı denedi. Ama yine yapamadı.

“Case?”

“Öyle,” dedi. “Tabii ki. Sadece bir...” Son sözcüğü söyleyemedi.

“Öpücük.” Colt, onun yerine tamamlamıştı. “Ve şu... Şu gömlek meselesi. Düşmanın nereye gittiğini görmemişsindir değil mi?”

Ah, Tanrım!

“Peki, neyse, belki çocuklardan biri bulur. Yarın onlara sorayım...”

“Sakın!” Casie kurşun gibi adamın üzerine atılmıştı.

Colt gülüyordu. Ki bu muhtemelen onunla dalga geçtiği anlamına geliyordu. Dalga geçtiğinde Casie ondan nefret ediyordu. Parmaklarını çıtlatıp yumruk yaptı.

“Sinirlenme şimdi,” dedi Colt. “O kadar önemli değil.”

“Sana göre değil!” Kelimeleri tükürür gibi söylemişti.

Colt başını biraz eğdi, şapkası sağa yattı. “Ama bu...”

“Ben onların...” Casie tek elini salladı. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken bu hareket biraz vahşi görünmüş olabilirdi. “Onların rehberiyim. Şey yaparken görünemem...” Biraz heyecanlanmıştı.

Colt, uygun kelimeyi çıkarmasına yardım eder gibi başını salladı. “Öpüşürken,” dedi.

Casie gözlerini kapadı ve inledi. Colt ise kahkahayla gülüyordu. “Tanrım, Casie, gevşe biraz. Sadece bir öpücüktü. Bu kadar huysuzlanma. Eminim çocuk daha önce de öpüşen insanlar görmüştür. Sadece...”

“Biliyor olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Neyi?”

“Bildiğini düşünüyorsun, benim... bizim... yani...”

“Öpüştüğümüzü mü?”

“Evet.”

Casie bir an için onun yine kahkaha atacağını düşündü ama adam görünüşe göre tamamen aptal değildi. Ayrıca, birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı. Adam, Casie’nin en çılgın zamanlarını görmüştü ve muhtemelen böyle bir şeye bir kez daha tanık olmayı umursamıyordu. Kafasını iki yana salladı. “Yo. Hayır. Muhtemelen bilmiyordur.”

“Gerçekten mi?” Casie çaresiz, umutsuzca doğru söyleyip söylemediğini anlamak için adamın yüzünü inceliyordu. Bu yakınlıktan bakınca adamın yakasının yamuk olduğunu fark etti.

Bakışlarını daha aşağı göğsüne indirdiğinde ise gömleğinin de yerli yerinde olmadığını gördü. Nefes almayı bırakmıştı.

“Ne?” diye sordu Colt ve aşağı baktı.

“Gömleğin yanlış iliklenmiş.”

“Ne?”

“Gömleğin yanlış iliklenmiş.” Sesi birkaç oktav ve epey desibel yükselmişti.

“Tamam, şimdi sakın ol,” dedi Colt alçak sesle. “Atları korkutuyorsun.”

“Atlar iyi. Emily de iyi!” Ona doğru eğiliyordu, öfkesi patlayıvermişti. “Sorunlu olan sensin!” Göğsüne doğru vuruyordu ve bu onun granit gibi koyu, geniş ve sert olduğunu hatırlatıyordu. Göğsü böyleyken nasıl tutarlı düşünmesi beklenirdi ki... Onun göğsü?

“Ben mi?” Colt’un sesi, gerçekten kafası karışmış gibi çıkmıştı. Belki de Casie yanılıyordu. Belki gerçekten bir aptaldı. “Nedenmiş o?”

“Neden mi?” Casie pes etmişti. Gömleğini gerçekten yırtarak açmış mıydı? “Üst üste aylarca ortadan kayboldun, sonra uzaklardan gelen bir şövalye gibi ortaya çıkıveriyorsun...” son bir çabayla kendi kendini susturdu.

Colt, ona bakıyordu. Casie dudaklarını birbirine bastırdı. Colt gözlerini kıstı.

“Bana beni burada istemediğini söyledin, Case.”

“Hayır.”

“Söylediğine mi hayır, beni burada istememene mi hayır?”

“Ben sana burada ihtiyacım olmadığını söyledim.”

“Yani beni istiyordun?” Sesi nefes nefeseydi. Bir adım öne gitti.

Casie, bir adım geri çekildi. Aklını mı kaçırmıştı bu adam? Aceleyle şey yaparken gömleğinin düğmesini koparmıştı... “Hayır. Ben...” İstenmeyen düşünceleri atmak ister gibi kafasını iki yana salladı. “Sözlerimi çarpıtıyorsun.”

Colt, bir adım daha attı, gözleri kısılmıştı. “Öyleyse ne demek istediğini söyle Case. Şimdi tam zamanı.”

Casie yutkundu, karanlıkta adamın gözlerini buldu. “Ben pek... Erkeklerle...” Durdu, düşünmeye çalışıyordu, nefes almaya çalışıyordu. “Bradley... Nişanlım,” diye açıkladı, sanki Colt altı ay önce burnunu kırdığı adamın adını hatırlamayacakmış gibi. “Ben sonsuza dek onunla olabileceğimi düşünüyordum. Ama o... O gitti.”

“Brad bir ahmak.” Sözleri kesinlikle ağırbaşlı, ciddi ve soğukkanlıydı. Ve çok büyük ihtimalle de doğrudu.

“Sen de gittin.”

Colt, gözlerini kısıtı. “Bana, çözecek birkaç şeyin var gibi gelmişti.”

“Bunu bana yükleme,” dedi Casie.

Colt onu izliyordu.

Casie ani bir hareket yaptı, sonra hırıltılı bir kahkaha atmayı başardı. “Dickenson, sen bir rodeo kovboyusun. Sakinleşmesi daha az mümkün olan biri daha yoktur.”

“Bu senin fikrin mi yoksa eski nişanlının mı?”

Casie, inanamayarak nefes verdi. “Bunun seni korkutmadığını mı söylüyorsun?”

“Bu?” diye sordu.

Casie, ellerini iki yanına bıraktı. “Para sıkıntıları, hamile gençler, askıya alınmış davalar, atlar...” Güldü. Kulağa man-yakça geliyordu. “Zehrini sen seç.”

Colt bir dakika için sessizce onu izledi. “Davalar?” diye sordu.

“İyi seçim,” dedi ve aniden aşırı yorgun hissetti, sonra hayatının büyük bölümünde etrafını sarmış olan rahatlatıcı tepelere baktı.

“Ne davası?” diye sordu Colt.

Kafasını iki yana salladı. “Muhtemelen bir şey çıkmayacak. Yani çoktan aylar geçti. Muhtemelen mahkemeye hiç çıkmayacak.”

“Ne davası?” diye tekrar etti Colt.

Casie kaşlarını çatarak uzak bir noktaya baktı. “Benim dengersiz olduğumu iddia ediyor.”

Colt, sessiz kaldı.

“Ona şiddet uyguladığımı söyledi. Şimdi sürekli devam eden ağrıları varmış, acılarından kurtulması için tedavi gerekiyormuş.” Güldü. “Tanrı aşkına, kendisi sabahın yedisinde ayakta duramayacak kadar sarhoştur.”

“Ty’in annesi mi?”

Casie, cevap vermedi. Yardım için bir erkeğe güvenmemeyi öğrenmemiş miydi? Kendisi ondan daha iyi değil miydi? Dikkatle nefes aldı. Colt, ona doğru bir adım attı ve kollarını etrafına sardı.

“Çocuğun ailesi seni dava mı etti?”

Güçlü durmak için verdiği karara rağmen ürperdi. “Annesinin bir tür kin beslediğini tahmin edersin.”

Colt’un bakışlarını üzerinde hissediyordu ve gözlerini ona doğru kaldırıncı kaşlarını çatı. Gülüyor muydu o?

“Komik bir şey mi var?” diye sordu.

“Sen çocuğu o cadının elinden aldın,” dedi.

“Bu hiç de eğlenceli değil!”

“Hayır. Bu... İnanılmaz!” dedi Colt.

Casie, bir an için onun gözlerindeki ışıktan, sesindeki sıcaklıktan büyüldü. Orada bir hayranlık mı görüyordu? Merak etti ama düşüncesini kovdu kafasından. “Senin sorunun ne?” diye söylendi ve adamın kollarından kurtuldu. “Ben bir kadına saldırdım. Bir anneye! Aklımı kaçırmıştım herhâlde. Bradley haklıydı. Bu yer beni çıldırtıyor.”

“O, Ty’ı dövüyordu,” dedi Colt. “Onu o yaralardan bere-lerden kurtardın!” Sesi aniden tehlikeli hâle gelmişti, yüzünde öfke vardı. “Onu korumaya çalışmış olman sana gerçekten çılgınca mı geliyor?”

“Ben...” O söylediğinde kulağa neden bu kadar mantıklı geliyordu? Vahşi bir insan değildi o. Genellikle. “O çok genç.”

“Biliyorum.” Colt başını salladı. “Ama gayet iyi idare ediyor. Çok çalışıyor, güvenilir, hayvancılıkta da iyi.”

“Daha iyisini hak ediyor.”

“Babam yapabileceğinin en iyisini yapıyor.”

“Onu kastetmedim...” Deli gibi hissederek kafasını iki yana salladı. “Senin ailen harika. Onu buraya aldıkları için ne kadar teşekkür etsem az. Demek istediğim... Yapabilseydim Ty’ı Lazy’de tutardım ama buradaki kızlarla...”

“Her şey gayet iyi gidiyor.”

“Dalga mı geçiyorsun? Tanrı aşkına Dickenson, saldırdım ben o kadına! Ne düşünüyordum ki? O çiftliğe hiç gitmemeliydim. Yapmamalıydım hiç...”

“Bence yapmalıydın.”

Gözlerini ona çevirdi. Colt, omzunu silkti. Dudakları kenarlarından hafifçe kıvrılmıştı. “O son seferde kaburgalarını tekmelemek biraz çizgiyi aşmış olabilir tabii.”

“Ah Tanrım...” Casie inledi. “Benim kilit altında tutulmam gerek.”

“Söyledikleri bu mu?” Colt’un sesindeki alaycılı kaybolmuştu.

“Benim Ty’ı görmemi istemiyorlar.” Sesi kendi kulağına bile kırık dökük gelmişti.

“Kilit altında tutulması gereken onlar, Case. Bir çocuğa bunu yapan kim olursa sonsuza dek uzak tutulmalı.”

“Belki mahkemeye gitmeden uzlaşırlar.”

“Ty’ın bunlardan haberi var mı?”

Roberts'lardan gelen son telefonu düşünerek kafasını iki yana salladı. Şimdiye kadar sadece yasal işlem tehditleri olmuştu ama bu her an değişebilirdi. "Umarım yoktur. Bütün bunların kendi suçu olduğunu düşünür yoksa."

Colt, kaşlarını çattı. "Sioux Falls'ta iyi bir avukat tanıyorum. Onu arayayım, sanırım o bir şeyler..."

"Hayır," dedi Casie. "Bu senin problemin değil."

"Tanrı aşkına, Case!" Sözcükler ağzından birden çıktı, kafasını sallayarak uzak bir noktaya doğru baktı. "Eğer bu dava mahkemeye çıkarsa bir daha asla buraya pansiyoner alamayabilirsin."

Daha kötüsü, Ty'ı bir daha göremeyebilirdi. Ve Emily'yi de. Ve Sophie'yi. Boğazı tıkanmıştı. Kalbi, göğsünü sıkıştırıyordu. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Çiftliği kaybedebilirsin."

İrkilmesini önlemeye çalışarak eski yel değirmenine doğru baktı. "Ben iyi olacağım."

"Sana yardım etmeme izin ver."

Kafasını salladı. "Teşekkür ederim." Boğazını temizledi, ellerini arka ceplerine soktu. "Teklifine minnettarım ama ben..." Dikkatini adamın yüzüne kaydırmadan önce bir an göğsüne bakmak için kendisine izin verdi. "Sen uğradığında gerçekten makul biriymiş gibi görünmeyeceğim."

"Belki uğramayı bırakırsam..." Colt, ona bakıyordu. "Belki buralarda daha kalıcı bir biçimde bulunsam."

Casie, hayretle güldü. "Ne düşünüyorsun, Dickenson? Ro-deoyu bırakacağını mı söylüyorsun? Sonsuza dek burada kalıp

gençlere bakıcılık etmeyi ve..." Eskimiş eve doğru bir fiske savurdu. "Muslukları tamir etmeyi mi düşünüyorsunuz?"

Colt onu izliyordu, bedeni sakin, sesi alçaktı. "Senin istediğin bu mu?"

Casie, gözlerini kırpmadan onu izledi. Bin tane coşkulu duygu içinden geçip gitti. Bin tane sakin aile hayatı görüntüsü ruhunu sardı ama o kendini gülmeye zorladı. "Sen bir rodeo kovboyusun. Bir at binicisisin. Onları nasıl sevdiğin, nasıl sürdüğün hakkında şarkılar yazılıyor. Senin onları..."

"Başka bir şey de olabilirim."

Casie, gözlerini kırptırdı, nefesini tuttu ve kendini tekrar konuşmak için zorladı. "Ne kadar süre için?" Colt'un bakışları göğsünü acıtıyordu. Yüzlerce belirsizlik onu sıkıştırıyordu. "Eğer burada kalıp sonra fikrini değiştirirsen, bu benim..." Kendini durdurdu. "Bu, Emily'nin kalbini kırar."

Colt, ona baktı.

Casie, uzaklara doğru baktı. "Zaten çok fazla hayal kırıklığına uğramış."

"Belki onu hayal kırıklığına uğratmam."

Yine çıldırmış gibi hissederek kafasını iki yana salladı. "O çok hassas. Biliyorum, o öyle görünmüyor ama çok şey yaşıyor ve şimdi... Ya bir şeyler ters giderse? Doğru düzgün beslendiğinden ve fazla çalışmadığından emin olmaya çalışıyorum. Ama ben doğum öncesi bakım hakkında çok şey bilmiyorum ve..."

"Her şey iyi olacak."

"Sen nereden..."

"Her şey gayet iyi olacak."

Derin bir nefes aldı ve bir süre sessiz kalıp onun bakışlarından kurtulmayı denedi ama bu neredeyse imkânsızdı. “Nasıl biliyorsun?”

Colt, ona kaşlarını çatarak baktı.

Onu sorgular gibi, kışkırtır gibi değildi bu defa. Belki de artık büyüyordu. “Hamilelik hakkında nasıl bu kadar şey biliyorsun?”

Colt, konuşmadan hemen önce, gece tamamen sessizdi. “Ben bir dayıyım, hatırladın mı?”

Casie, ona doğru tek kaşını kaldırdı.

“Sissy’nin iki tane çocuğu var.”

“Peki sen ne oluyorsun?” diye alay etti Casie. “Onun atanmış doğum koçu mu?”

Colt, omzunu silkti. “Carson, Irak’taydı. İkinci turda. Küçük Tuff doğarken, o binlerce dönüm uzakta yalnızdı. Bir süre yardımcı olsam ölmem herhâlde diye düşündüm.”

“Ah.” Casie, kendini utanmış, mahcup ve ufak hissetti. “Sanırım unutmuşum.”

“Çocukları olduğunu mu?”

Derin bir nefes aldı ve dürüst olmaya karar verdi.

“Artık, her zaman bir aşağılık gibi davranmadığını.”

Colt, güldü. “Tanrım, Case, bu çok onur verici. Beni baştan çıkarmaya falan çalışmıyorsun değil mi?” diye sordu ve bir adım öne geldi.

Casie, bir an için geri çekilmeyi unuttu. Her şeyi inkâr etmeyi unuttu.

“Çünkü eğer istersen, kaldığımız yerden devam edebiliriz.”

Casie tam ağzını açmıştı ki Colt parmaklarını onun boynunun arkasına götürdü. Dudakları aralık kaldı ve Colt onu öptü.

Casie, ellerine ve ayaklarına akın eden kanı hissetti. Güçsüzleştiğini hissetti.

“Demek istediğim...” Nefesi, Casie’nin dudaklarına çarpıyordu. “Gömleğim zaten yanlış iliklenmiş vaziyette. Ve sen...” Casie’ye bakarken burun delikleri genişledi. Colt’un gözlerindeki ifade Casie’nin yutkunmasına sebep oldu, geri çekilmeyi denedi ama bu konuda tamamen başarısız oldu. Erkekler, ona genellikle böyle bakmazlardı. Erkekler çoğu zaman onu görmezden gelirlerdi. Fakat kaçıışı sırasında saçları çözülmüş ve yüzünün etrafında ön verandadaki gündüzsefaları gibi kıvrılmışlardı. Dudakları ezilmiş gibi hissediyordu ve gömleği de göğüslerini sıkıştırıyormuş gibi görünüyordu.

Casie, gözlerini kırptırdı. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı ama bulamadı.

Colt, kaşlarını kaldırdı. “Sanırım bizi rahatsız edebilecek bütün çocuklar çoktan geçtiler. Ve son misafirin de gitti, öyle değil mi?”

Casie, başını sallamayı başardı. Eğer yüz yaşına gelmeyi becerebilirse bunun nasıl olduğunu anlayamayacaktı.

“Bu, işçi barakasının boş olduğu anlamına mı geliyor?”

Casie yine başını salladı. Bu seferki daha az istikrarlıydı. Colt, baş parmağını onun dudakları üzerinde gezdirdi. Casie, titredi ve dudaklarını diliyle ıslattı.

“Orayı kullansak kimsenin haberi olmaz.”

Casie bir şey yapabilir gibi görünmüyordu, sadece adama baktı.

“Case?”

Gözlerini kırptırdı. “Evet?”

Colt, onu sonsuz gibi gelen bir süre için izledi, sonunda güldü ve eğilip onu tekrar öptü. Casie’nin önce dudakları eridi, sonra boynu, sonra sırtı, sonra dizleri, güneşte erimiş dondurma gibi kayıp gideceğine emin olana dek öylece kaldı ama sonra geri çekildi. Uzun uzun birbirlerine baktılar. Bin farklı duygu parlıyordu Colt’un gözlerinde.

“İyi geceler, Casie,” dedi ve dönüp karanlığın içinde kayboldu.

“Onu banyoda bıraktım.” Sophie’nin aşağıdaki mutfaktan gelen sesi yüksek, net ve cehennem gibi kızgındı.

Emily, sakın ve seviyeliydi, insana sinirden dişlerini sıkırtacak kadar aşırı sabırlı bir hâli vardı. “Bu durumda hâlâ banyoda olması gerekir.”

“Söyledim ya, orada değil.”

“O zaman belki de başka yere bakmalısın.”

Arkada, halk radyosu kısık sesle çalışıyordu. Bir grup dünyaca ünlü bilim adamı, bir yılda beş bin türün neslinin tükendiği konusunda hemfikirdi. Bazıları tarafından Kalpsiz Yargıç olarak tanınan dobra bölge hâkimi, son zamanlarda yaşadığı sağlık problemleri yüzünden istifa etmişti. Emily, kendi kendini kabullenmiş bir haber bağımlısıydı ama Sophie’nin nutukları da göz ardı edilemezdi.

“Nereye koydun onu?”

Casie, parmaklarını sol gözüne dayadı ve yatak odasından dışarı baktı. Ergenler, diye düşündü, muhtemelen Tanrı’nın en

iyi icadı değillerdi. Yukarıdan dördüncü basamak ayağının altında gıcırdadı. Hiç havasında değildi, bütün gece iki saniyeden fazla uyumadığına yemin edebilirdi.

“Ciddi misin sen?” Emily’nin sesi gittikçe daha sabırlı geliyordu. Fakat görünen o ki, on sekiz yaşındaki bir hamilenin sabırlı sesini hakkıyla takdir edecek çok kimse yoktu. “Onu çaldığımı düşünüyorsun.”

“Evet, öyle düşünüyorum.”

“Saçlarımı görüyor musun?” Emily Kane’in rastları onun kimliği gibiydi... Neredeyse iğneleyici sözleri kadar iyi bilinirdi (ama kötü anlamda değil) ya da sabırlı ses tonu kadar.

“Dinle, Roberts’ı bir çeşit kutsanmış azize olduğuna inandırabilirsin ama ben senin ne olduğunu...”

“Günaydın!” Casie, son basamakları da hızla indi ve savaş ilan edilmeden önce mutfığa daldı.

Kızlar ona döndüler ve aynı anda konuşmaya başladılar.

“O, benim saç maşamı aldı.”

“Ben ne yapayım senin o aptal...” Emily sustu, dikkatini Casie’ye verince kaşları havaya kalktı. “Ne oldu sana?”

Casie, parmaklarını yüzüne götürdü ve önce bir kıza, sonra diğerine baktı. Sophie kaşlarını çatmıştı. Emily ise sırtıyordu. Casie, o an dudaklarının ezilmiş ve yüzünün kızarmış olduğunu hissetti. “Hiçbir şey. Bir şey olmadı bana. Niye ki?” Sesini ve ifadesini sakinleştirmeyi denedi ve geceyi rahatsız ve kendisiyle mücadele ederek geçirdiğini anlayıp anlamadıklarını merak etti. Dickenson’ı geri çevirecek gücü kendinde asla bulamadığını bilip bilmediklerini merak etti. Başladıkları şey her neyse, ona bir son verenin Colt’un kendisi olduğunu...

Emily'nin gülüşü daha da büyümüştü. "Bay Dickenson ne zaman ayrıldı?"

"Bay..."

"İyi görünüyor, değil mi? Biraz sıksa belki ama tam bir kovboy harikası."

"Ben..." Casie'nin aklı geçici bir an için hissizleşmişti, sonra kendini topladı. "Özür dilerim, Sophie." Bir robot hassasiyetiyle genç kıza döndü. "Maşanı kullanan bendim."

"Sen mi?"

"Evet, ben..." Güldü ve manyakça bir şekilde, varlığının felaketi, eşek Dickenson için süslendiğini düşünmemelerini diledi. "Ben sadece festival için biraz şık görünmek istemiştim. Bilirsin ya. Benim saçlarım hiç öyle kıvrır kıvrır olmamıştır. Tek bir teli bile." Kendi yaptığı şakaya kıkırdadı ve ilgisiz bir şekilde saçını omzunun arkasına attı. İnce, hoş ve sıradan bir karamel rengindeydi ama kabul etmeliydi ki maşayla kıvrıldıklarında neredeyse adam gibi görünüyorlardı.

"Çok seksi görünüyor," dedi Em. "Bay Dickenson ne dedi?"

"Ben..." Casie, onun bir şeyler söylediğini hatırladı. Gözlerindeki sıcaklığı hatırladı ve ellerinin ne kadar güçlü olduğunu...

"Nerede?" dedi Sophie.

"Ne?" Dikkatini yeniden konuşmaya yöneltti, genç kız östrojeninin yoğun olduğu bu evde kendini tuhaf biçimde toy hissediyordu.

Sophie huysuz görünüyordu, belki biraz da bıkkın. "Maşamı nereye koydun?"

“Ah. Banyoya bıraktım.”

“Banyoya baktım.”

“Gayet eminim, hâlâ...” diye başladı ama Emily daha önce hiç, onun sözünü kesmek için bu kadar istekli olmamıştı.

“Sanırım, onu doyurup sonra senin yatak odanda kendinizden geçtiğinizi umut etmek çok fazla olur, değil mi?”

Casie, azarlayarak daha büyük olan kıza kaşlarını çattı. “Emily!”

“Ne var?” Gerçekten hakarete uğramış gibi görünüyordu. “Tanrım, Case, biz buradayız diye rahibe gibi davranmak zorunda değilsin. Seks hakkında bir şeyler biliyoruz. En azından ben biliyorum.” Yüzünü buruşturdu ve bir gecede büyümüş gibi görünen göbeğini okşadı. “Senin de seksten haberin var, değil mi Soph?”

Sophie gözlerini devirdi. “Bu evde kendime ait birkaç şeyimin olmasını istemem çok mu? Birkaç çift pantolon, bir saç maşası. Belki bir de...”

“Kutsal kediler aşkına!” dedi Emily. O ve Casie, bunu kabul edilebilir küfürler konusundaki uzun ve zahmetli tartışmalarından sonra bulmuşlardı. Kutsal kediler, kutsal şortları geçerek onların favorisi olmuştu. Casie, kabul edilemeyecek olan favorilerini hatırlamak istemedi. “Banyoya tekrar baksan?”

“Banyo zaten kaplumbağa yumurtası kadar. Orada olsaydı görmez miydim diye...”

“Çekmece,” dedi Casie, aniden hatırlayarak. “Özür dilerim. Üst çekmeceye koymuştum. Orada tutuyor olduğunu düşündüm.”

“Ben...” diye başladı Sophie ama Emily onu durdurdu.

“Tuttuğu yer orası.”

“Sen karışma,” diye uyardı Sophie.

“Neden bu kadar kızdığını anlamıyorum,” dedi Emily. “Kutsal Kâse falan değil bu sonuçta. Lanet olası bir maşa işte.”

“O benim maşam.”

“Evet, pekâlâ ama ona ihtiyacın yok ki. Yani, Tanrı aşkına, hay Allahım,” diye düzeltti Emily, Casie’ye bakarak. “Saat sabahın altı buçuğu ve sen bir moda defilesinden inmiş gibi görünüyorsun.” Kaşlarını çatı. Emily dürüst olduğunda ki bu nadiren oluyordu, ürkütücü derecede dürüst oluyordu. “Kendi ağırlığımı dürüm yapıp yemek istiyorum.”

“Bu...” Sophie, Lazy’ye gelmeden önce bir prenses gibi şımartılmasına rağmen iltifat kabul etmeyi hiç becerememişti. “Bu bir şey fark ettirmiyor ki. O, bana...” Durdu, bakışlarını önce birine sonra diğerine çevirdi, yanakları kızarmaya başlamıştı.

“Ne?” dedi Casie.

“O da kim?” dedi Emily.

“Bir şey yok,” dedi Sophie ve dönüp gümüş çatal bıçakların olduğu çekmeceyi gürültüyle karıştırmaya başladı.

“O kim?” diye sordu Emily, bir yandan Casie’ye sırtarak. “Hey, şu haydi-herkesi-vuralım kovboya bir şeyler hissetmiyorsun, değil mi? Çünkü o, benim. Şu bebeği çıkarır çıkarmaz onu atımın eyerine oturtup Lazy’ye getireceğim.”

Casie, Sophie'nin düzensiz hareketlerini izledi. Utanmış gibi değildi ama Casie bizzat bu kendi kendinin farkında olup kıvrınmalara ve konuyu değiştirme çabalarına çok aşinaydı.

"Daha yaşlı bir doktor aradığını sanıyordum Em," dedi.

"Tatlı bir babacık. Evet," dedi Emily neşeyle. "Brooks Hedley yalnızca spor olsun diye."

Casie, kafasını salladı. "Senin korkunç bir etkin var."

"Pekâlâ ama Sophie de görüldüğü kadar masum değil."

"Benim üzerimde, demek istemiştin," dedi Casie.

Emily, her zamanki taşkınlığıyla güldü. "Dün gece Bay Dickenson'ı yatak odanda sakladıktan sonra hâlâ kızarabilmene şaşırdım."

"Yere yığıldı!" Ty kasırga gibi mutfığa dalmıştı. Gözlerinde korku vardı, sesi titriyordu.

"Ne?" Casie, bir kelime daha duymadan panik yapmıştı.

"Melek!" Kelimeleri tükürür gibi söylüyordu. "Sanırım ona bir şey oluyor."

"Ne oldu?" diye sordu ama çoktan mutfaktan fırlamış, kocaman açılmış gözleriyle botlarını arıyordu.

"Onu beslemeye gittiğimde yerde uzanıyordu. Sadece dinlendiğini düşündüm, çünkü beni görür görmez ayağa kalktı ama kovaşına yulafları bıraktığımda yemedi."

Casie, kafasına bir Marlboro kabı çarpınca sessizce küfretti. Atlar, eğer hasta değillerse yulaftan asla kaçmazlardı. Ayrıca oldukça emindi ki Melek'in kahvaltıyı reddetmek için ölmüş olması gerekirdi.

“Yulafları geri aldın mı?”

“Vaktim olmadı. Hemen buraya koştum. Ne yapacağız?”

“Yuvarlandığını düşünüyor musun?” Neredeyse aynı anda kapıdan dışarı koştular.

“Bilmiyorum.”

“Yuvarlanmasında ne var ki?” Yüküne rağmen, Emily sadece yarım adım gerilerindeydi.

Sophie yine de daha yakındaydı. “Atların yemek borularında kusmalarına engel olan bir kas vardır. Ağrılarını dindirmek için etrafta dolaşıp dururlar. Bazen çalkantı, bir bağırsağın bükülmesine sebep olur. Ondan sonra da...” Birden susuverdi.

Teşekkürler, Bayan Mutluluk, diye düşündü Casie ve daha uzun adımlarını uzattı. Lazy’de at ameliyatı şöyle dursun, at yemine zor para yetiriyorlardı.

Ahırın içinde, keçi Al, onları sabah mırıltılarıyla karşıladı ama Melek, bölmesinin akordeon kapısı üzerinden hâlâ görünmüyordu. Casie, içeri doğru baktı. Kısarak, yine yerdeydi, acı çektiği de kesindi. Kafasını yere koymuştu, gözleri yarı açıktı. Düzensiz aralıklarla ufak acı iniltileri çıkarıyordu.

“Ona bir yular tak,” dedi Casie.

Ty, hızla denileni yaptı. Bir saniye sonra, kısrağın uzun kulaklarının arkasındaki naylonu kaydırmak için yere çömelmişti ama at acıyla kendi tarafına doğru kıvrılıyordu.

“Kaldır onu!” diye emir verdi Casie.

“Deniyorum.” Hızla çekmeye uğraşırken, Ty’ın sesi rahatsız ediciydi. Ama yaşlı kısarak fark etmemişti. İnleyerek, kendi arka-

sına doğru yuvarlandı, bacakları kuvvetten kesilmişti.

“Denemeyi bırak ve yap şunu!” diye bağırdı Casie.

Casie, kayışı çekmeye yardım etmek için ahırın içine bir adım attı. Fakat aniden bir çatırtı duyuldu. Melek, ayağına doğru bir hamle yapmıştı, doğrulmak için uğraşırken neredeyse eziyordu.

Sophie, elinde kırbaçla atın arkasında durdu.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedi Ty.

“Onun hayatını kurtarıyorum!”

“Pekâlâ, ona vurmak zorunda değilsin.”

“Ölmesini mi istiyorsun? İstedğin bu mu? Çünkü eğer istemiyorsan, onu bu kadar çalıştırmamalısın.”

“Ben öyle bir şey...”

“Kızlara gösteriş yapmak, senin yaptığın. İşine yarıyordu değil mi?”

“Sophie!” diye bağırdı Casie.

Ahır birden sessizleşti. Melek, çılgınca yeri eşelemeye başlamıştı.

“Bu kadarı yeter,” diye ekledi Casie ve Sophie’nin dik dik bakışını yakaladı. Kız, ata döndü. Bütün gözler oraya kaymıştı.

Kısağın düzensiz duran yelesinde saman parçaları kalmıştı, korkmuş gözlerinin etrafı beyazlaşmıştı, tüyleri kulaklarının arkasından akan terle koyulaşmıştı. Umutsuz bir acıyla dişlerini sıktı.

“Şimdi ne yapacağız?” Ty’ın sesi fısıltı gibi çıkmıştı. Önceden, acil durumlarda çabuk düşünebilen biri olduğunu kanıtlamışlığı vardı ama şimdi kafası bulanmış görünüyordu. Tepkileri düzensizdi.

“Onu yürütsek daha iyi olur,” dedi Casie.

“Bir yerleri bükülmediyse tabii,” dedi Sophie.

Ty, ona döndü. “Ne yapacağız o zaman?” Bu soruyu hoşlanmadığı bir kıza sorması belki de ne kadar endişeli olduğuna bir kanıttı.

“Ameliyat tek seçenek.”

Casie, midisinin düğümlendiğini hissetti. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Bükülmüş bağırsak, nadiren ve ancak mümkün olursa ameliyatla düzeltilebilirdi. Ty’ın dikkatini kendine verdiğini hissediyordu.

Kafasını iki yana salladı, bunu yaptığının belli belirsiz farkındaydı. “Yapamam Ty. Ben sadece... Lazy...” Gerçek şuydu ki Lazy nadiren ödeme yapıyordu ve şimdi bir de uğraşması gereken bir dava vardı... Yüreğine dokunan bu hırpalanmış çocuğu görmeye devam edebilmesi için uğraşması gereken davada her bir kuruşa ihtiyacı vardı. Ama şimdi onu hayal kırıklığına uğrattırsa, o bir daha kendisini görmeyi ister miydi?

“Paran yok mu?” Çocuğun sesi alçaktı.

Kendisinininki de zar zor duyuluyordu. “Yok.”

“Kredi kartıyla ödesek?” Emily ilk kez konuşmuştu. Yüzü solgundu, çikolata gözleri, ahırın loş girişinde kocaman açılmıştı. O ve Ty daha kendisi Lazy’ye ayak basmadan önce bir bağı paylaşıyorlardı. “Ya da borç alsak.”

“Babam... Lazy’nin Dakota At Hastanesi’yle hiç iyi bir anlaşması olmadı.”

Emily, bakışlarını Ty’a kaldırdı ve sonra geri çekti. “Onu götürebileceğimiz başka yerler olmalı.”

“Bu tip bir ameliyatı yapabilecek başka yer yok,” dedi Casie. “İki yüz kilometre çevrede yok.”

“Öyleyse sanırım buraya götürsek iyi olur,” dedi Sophie.

Üçü birden, kuşkulu bir sessizlikle ona baktılar.

“Eğer planın onu iki gözünün ortasından vurmak değilse tabii,” diye terslendi Sophie.

Kimse nefes almıyordu. Casie, bakışlarını Ty’a çevirdi. Ty, tamamen hareketsizdi, korkulu ve acılı bir umutsuzlukla kendisine bakıyordu.

“Ben römorku kuracağım,” dedi Casie.

Casie çekip açınca, römorkun kapısı hayalet gibi bir inilti çıkardı. Yüz ifadesi, endişeyle gerilmiş ve kuşkuyla solgunlaşmıştı. Ty, ona bakmaya dayanamadı. Ameliyat için yeterli parası yoktu. Ty, bunu, kendisinin beş parası olmadığını bildiği kadar iyi biliyordu. Ama Melek... Kısarak, koyu gözlerini ona doğru kaldırdı. Ty'ın çok iyi anlayabildiği bir korkuyla irileşmişlerdi. Ty, elini onun boynuna koyup cesaretlendirmeye çalıştı. Acı, biliyordu ki karnına bıçaklar saplanıyor gibiydi ama kendisinden istenileni anladı ve römorka doğru sendeleyerek bir adım attı.

"Hastaneyi arayın," dedi Sophie.

Ty, ona baktı, söylediklerini zar zor anlıyordu.

"Emily!" diye bağırdı kız. Em, sıçrayarak ona döndü. "Dakota At Hastanesi'ni ara. Acil vaka getirdiğimizi söyle."

"Ben..." Em kafasını iki yana salladı, şaşkın ve endişeli görünüyordu. Belki, kendi doğmamış çocuğunu düşünüyordu. Belki de kendi doğum masraflarını nasıl ödeyeceğini merak ediyordu. Casie yapabilse ona da yardım ederdi ama parayı veteriner mas-

rafına gömerken nasıl yapacaktı ki? Em ona baktı, gözleri Melek'inkiler kadar endişeliydi. "Telefon numarasını bilmiyorum. Belki de ben..." diye başladı ama Sophie onu susturdu.

"Pekâlâ, buluruz. Sancılı bir atımız olduğunu söyle onlara. Yaşlıca. Yirmilerinin başında belki. Melez. Dört yüz kilo. Genel sağlığı iyi. Kırk beş dakika içinde orada olacağız."

"Güney Dakota'ya onca yolu nasıl kırk beş dakikada..."

"Ara sen," diye bağırdı Sophie ve dikkatini tekrar kısırağa çevirdi. "Tamamdır." Sesini sakinleştirdi, dudaklarını birbirine bastırdı. Casie, römorkun arkasından geldi, yüzü gergindi.

"Hazır mıyız?"

Ty, yumruklarını sıktı. Güçlü olmak için çok çaba harcıyordu ama güçlü değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. "Ya römorkta iyice fenalaşırsa?"

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Sophie.

"Ya olursa?" Sophie Jaegar, parlak teni ve o berbat üstünlük taslamasıyla canına tak etmişti artık.

"Öyle bir şey olmayacak," diye tekrar etti, "Çünkü biz onu yetiştireceğiz."

"Ne? Hayır, sen değil," dedi Casie ama Sophie arkada yerini almıştı.

"Melek..." Durdu ve derin bir nefes aldı. "O ölmeyecek."

"Sen römorka binemezsin!" dedi Casie. "Güvenli değil. Mantıklı bile değil."

"Pekâlâ, bütün bu olanlar zaten delice değil mi? Ty, kendi ken-

dine atın bir mermi parası bile etmediğini söylüyor.” Sesi sertti, gözleri duygu yoğunluğuyla parlıyordu. Muhtemelen kendisi de paranın israf edilmesine kızıyordu. Mavi’nin, âşık olduğu tayın da ihtiyaçları vardı. Tanrı aşkına, çiftlikteki her hayvanın bir şeye ihtiyacı vardı. “Vakit kaybediyoruz. Haydi, yola çıkalım.”

“Tamam,” dedi Casie, “ama sen oraya binmiyorsun.”

“Hayvan da bu arada ölmüş olur.” Kızın ses tonu sakın ve mutlaktı.

Sözcükler Ty’ın boğazına dizilmişti. Aptalca olduğunu biliyordu. Yaşlı kısırağın, muhtemelen artık ölmesine izin verilmeliydi. Uzun vadede bu, onun için daha iyi olabilirdi ama... Gözlerini Melek’inkilere kaldırdı. Korkuyla irileşmiş, birlikte paylaştıkları onca anıyla dolu zaman içinde koyulaşmışlardı, başkaları görmezken kendisinin ağladığı o zamanlar. En derin korkularını, en korunaklı sırlarını fısıldadığı o zamanlar. Boğazının tıklandığını, ellerinin titrediğini hissetti.

Bir an için, Casie’nin gözlerinin üzerinde olduğunu fark etti, bir lamba kadar sıcaklardı.

“Yükleyelim onu,” dedi Casie ama Ty ona bakmaya dayanmıyordu. Ona teşekkür etmeye. Öyle yapması gerektiğini biliyordu. Annesi parayı değersiz bir yaşlı at için harcadıklarını bilseydi deliye dönerdi.

Kısırağı, kuvvetle araca doğru çekti.

Melek, bütün gücüyle römorka girmeye uğraşırken sendeledi, arka ayaklarını çekmeye çalışırken inledi. Ama itiraz etmedi. Asla etmezdi. Casie, bir keresinde bu yaşlı kızın Ty için ateşte bile yürüyebileceğini söylemişti. Ty yutkundu, Melek’in

gözlerine baktı, Sophie kısırağın yanına geçerken boynunu sağlamlaştırdı.

“Kapıyı kapat,” diye emretti Sophie. Ses tonu rahatsız edici ve ifadesi gergindi. Ama sesi kızgın gibi çıkmıyordu. Belki de korkmuştu. Korktuğu zaman böyle oluyordu belki de her zamankinden daha rahatsız edici...

“Dinle...” dedi Casie ama Sophie ondan önce konuştu.

“Hepimiz iyi olacağız.” Sesini biraz alçaltmıştı. “İyi olacağız.”

Casie, ona kaşlarını çatarak baktı, sonra bakışlarını Ty’a çevirdi. “Sen iyi misin?”

“Evet.” Başını salladı. Boğazındaki yumrudan kurtulup konuşmak çok zordu. Güçsüzdü. Güçsüz ve hassas. Yutkundu.

“Hızlı sür,” diye emir verdi Sophie.

“Zor durumda kalırsan elini soldaki çubukların arasına bas-tır,” dedi Casie, sesi endişeyle gerilmişti. “Çekebildiğim kadar çabuk çekeceğim.”

“Orta Çağ’da yaşıyoruz sanki. Eğer bir telefonun olsaydı, ben de...”

“Benim ilkel yöntemlerimden sonra şikâyet edersin,” dedi Casie. “Hazır mısınız?”

İkisi de başını salladı. Casie kapıyı kapattı. Paslı menteşeler, acı çekiyormuş gibi gıcırdadı. İçerisi ise fazla karanlıktı. Casie, anahtarları çevirince külüstür, gürültüyle hırıldadı. İlk birkaç metrelik çakılların üzerinde gitmek, hız treni sürmek kadar sarsıntılıydı. Geri kalan yol, biraz daha düzlüktü. Melek, kuyruğunu yere vurdu ve sol arka ayağını hareket ettirdi. Ty, elini onun boynuna koydu.

Terden ıslanmış ve üşümüştü. Kırk beş dakika bile fazla uzundu ve bunu bile nasıl başaracakları konusunda bir fikri yoktu.

Sophie, Melek'in kuyruğunun etrafından dolaştı ve Ty'ın yanına geldi.

"Pislik olduğumu düşünüyorsun, biliyorum," dedi.

Tekerleklerin sesini bastıran sözleri, Ty'ı şaşırttı. Bir an için reddetmeyi düşündü ama cidden, kız pislikti. Ve kendisinin tam olarak sosyal bir dâhi olduğunu düşünmese de bunu dile getirmek için uygun bir zaman olmadığını farkındaydı. Tedbirli bir şekilde sessiz kaldı.

"Ama ne düşündüğün umurumda değil. Bu iş için birlikte çalışmak zorundayız."

Ty, başını sallamayı başardı. Kız hemen yanında otururken düşünmek aptalca bir biçimde zordu. Yine de öyle yapmaya çalışarak kaşlarını çatı.

"Onu senin sevdiğinden daha fazla sevemem, biliyorsun."

Ty, kendinden beklenenin bu olduğundan emin olamayarak tekrar başını salladı.

"Her neyse," dedi Sophie sonra. "Hadi onu römorkun şu tarafına itelim. Böylece ikimiz birden bu tarafından destekleyebiliriz. Tamam mı?"

Ty gözlerini kırpıstırdı, kızın yakınlığına rağmen duygularını bir sıraya sokmaya çalıştı ve sonra kafasını iki yana salladı. "Hayır."

"Ne?" Sesi kibirli ve neredeyse öfkeliydi. "Bak bir kez düşerse, onu bir daha..."

“O benim atım.”

Sophie homurdandı. “Sanki onu istediğim varmış gibi.”

Ty, dişlerini sıkıldığını hissetti. “Onunla ilgilenecek olan da benim.”

“Pekâlâ, eğer yapabilseydin bu harika olurdu, değil mi? Ama yapamadığın için ben sana yardım edeceğim.”

“Ben hâllerim. Sen orada kalmaya devam et,” dedi ve çenesini gürleyen aracın arkasına çevirdi.

“Ah, tabii,” dedi ve alaycı bir kahkaha attı. “Çünkü sen erkeksin, öyle değil mi?”

Sözleri, bir an için Ty’ın kalbini durduracak gibi oldu. Kendisi hakkında gerçekten böyle mi düşündüğünü merak etti ama sonra kendini topladı. “Çünkü eğer sana bir şey olursa, baban beni öldürür.”

“Şaka mı yapıyorsun?” Sophie, tekrar homurdandı. “Babanın bundan daha az önemseydiği...” Kendini durdurdu.

Ty, merakla kaşları çatı. Neler düşünüyordu böyle? Babası muhtemelen ona hiç sesini bile yükseltmemişti. Ama yine de belki nefretin de farklı şekilleri vardı. Onun anlayamadığı şekilleri. Bu fikir, boğazının düğümlenmesine sebep oldu.

“Dinle,” dedi Sophie, onun düşüncelerini bölerek. “Herkül bile bu atı tek başına tutamazdı. O yüzden ikimiz de bu tarafta kalacağız. Eğer düşmeye başlarsa onu kendimizle duvar arasında sıkıca tutacağız.”

“Kulağa iyi bir plan gibi geliyor,” dedi Ty ve gözlerini bir an için kıza kaldırdı. Karanlıkta âdeta parlamıştı. Yemin edebilirdi buna. “Eğer hızla ölmek istiyorsak.”

Sophie, ona kaşlarını çattı. “Daha iyi bir fikrin var mı?”

Melek, bir ön ayağını kaldırdı ve panikle öne doğru attı, neredeyse Sophie’nin bacağına vuruyordu.

Ty, onu sıkıca tutup çekti, başını kaldırdı, çarpışmanın gerçekleşmemesi için elinden geleni yapmıştı. “Evet,” dedi Ty, kalbi boğazında. “Eğer düşerse, onu yerde tutmaya devam edebiliriz. Yuvarlanmayacağı kesin. Bir yerini incitmeyeceği de kesin.”

“Bu çok ahmakça.”

“Onu ayakta tutmaya çalışmaktan daha kolay.”

“Peki onu römorktan nasıl indireceğiz, eğer...” diye başladı ama tam o anda Melek’in dizleri burkuldu.

“Kafasını yukarı kaldır!” diye bağırdı Sophie.

Melek sendeledi, kendini doğrultmaya çalıştı. Sol ön ayağı, Sophie’nin bacağına çarparak iki yana sallandı. Melek, üzerine yıkılmadan bir saniye önce, kızın dizleri bocaladı.

Ty, paniğe kapılmıştı. Önce, hızla Melek’i yukarı çekmeye çalıştı. “Sophie! Sophie!” diye bağırdı ama kız çoktan bacaklarını atın altından çekiyor, öne doğru sürünüyordu. Sophie’nin kendi tavsiyesini uyguladığını anlamak, Ty’ın biraz vaktini aldı. Bu tuhaf bilgiyi bir kenara bırakıp, onun yanına çöktü ve vücuduyla Melek’in boynunu örttü.

“İyi misin sen?” Sesi titriyordu, ellerinden ise bahsetmeye gerek bile yoktu.

“Evet.”

Melek ayağa kalkmaya çalışıyordu. Ty, ağırlığını kısırağın üzerindeki kıza vererek kendini öne attı. Melek, bir hırıltıyla tekrar geri yaslandı. “Kızım,” diye seslendi Ty. “Şimdi sadece öyle kal. Her şey çok güzel olacak,” diye mırıldandı ama yalan söylediğini biliyordu.

Arabanın içinde, Casie son virajı da döndü ve Dakota Veteriner Hastanesi’nin önünde sarsıntıyla durdu. Kapı bir süre açılmamakta ısrar etti ama Casie onu iterek açtı ve römorkun arka tarafına koşarken nefesini tuttu.

“Kolik vakası mı?” Beton bina tarafından gelen bir ses onu durdurdu. Casie döndü ve kapıda duran kot pantolon ve geniş tişörtlü genç bir kadınla karşılaştı.

“Ne?”

“Bu gelen...”

“Ah, evet. Bu, Melek.”

“İçeri getirebilirsiniz,” dedi ve içeriye girip gözden kayboldu.

Casie, sersemliğini atınca römork kapısına koştu. Kapı, gıcırdayarak açıldı. İçeri baktı, sonra gözlerini aşağı indirdi, çocukların ikisi de kısırağın kafasına uzanmışlardı.

“Ah, kutsal...”

“Geldik mi?” diye sordu Sophie.

“Siz iyi misiniz?”

“Kalkmasına izin verecek miyiz vermeyecek miyiz?” diye cırladı kız. Görünüşe göre, yolculuk karakterini yumuşatmamıştı.

“Tamam. Dikkatli olun. Eğer...” diye başladı ama Tyler ne-redeyse ayağa kalkıyordu. Sophie, biraz daha yavaştı. Ty, uzanıp onu omzundan tuttu ve kendisiyle birlikte çekti.

Casie, yaşlı kısırağın öldüğüne emindi ama bir saniye sonra kısırak kafasını kaldırdı.

“Hadi bakalım,” diye mırıldandı Ty. Melek, gözlerini kır-pıştırdı, kendisini onun göbeğine doğru yasladı ve büyük bir güçlkle ayağa kalktı. Sophie, biraz topallayarak yoldan çekildi.

Casie, bakışlarını ona çevirdi. “Ne oldu?”

“Acele et,” dedi Sophie. “Hadi içeri girelim.”

“Ne...” diye tekrar sormaya başladı Casie ama Ty onu sus-turdu.

“Melek düştü,” dedi. “Sophie, altında kaldı.”

Casie, renginin attığını hissetti. Epey şiddetli bir davadan kurtulduğu için şanslıydı. Çiftliği elinde tutmak şöyle dursun, bir daha gün ışığını göremeyebilirdi bile.

“Sen iyi misin?” Sesi hafifçe çatlamıştı.

Sophie, onun olduğu tarafa bakmadı bile. “Orada, Melek’i içeri almak için hazırlar mı?”

Casie, kızın dizlerine baktı. Dışarı çıkmış bir kemik ya da fıskıran kan yoktu. Umut edebileceğinin en iyisinin bu olması, kötüye işaret miydi? “Onu içeri alabileceğimizi söylediler.”

“O zaman neyi bekliyoruz?”

“Ben sadece emin olmak istedim...”

“Hadi gidelim,” dedi Sophie ama römorktan aşağı adımını atınca bir an için irkildi.

Casie ve Ty birbirlerine baktılar. Ty’ın ifadesi ciddiydi, aşınmış şapkasının altında kaşları aşağı inmişti.

“Yani Melek bu mu?” Tişörtlü kız geri dönmüştü, koca kapıyı açık tutuyor ve kendisine doğru yavaş yavaş gelen kafilayı izliyordu.

“Emily sizinle konuşmuş olmalı,” dedi Casie.

Kız, başını salladı ve bir adım geri çekildi ve onları beton çıplak zeminin karşısına, yerde ağır çelik boruların metal çerçevesinin bağlı olduğu muayene odasına yönlendirdi. “Şu an ne durumda?” diye sordu.

“Canı yanıyor,” dedi Ty.

“Eminim canın yanıyordur,” dedi kız kısırağa dönerek. “Ama sık dişini yaşlı kızım.”

Kız, mırıldanmaya devam ederken, Ty Melek’i metal çerçeveye çekti.

“Ama sen sağlam bir yaşlı kuşsun, öyle değil mi tatlım.” Yavaşça yaklaştı ve elini kısırağın ağızlığına yerleştirdi. Atın üst dudağını kaldırıp diş etlerine baktı. Casie’nin güvenilmez gözlerine bile solgun görünmüşlerdi. Kız, dehidrasyonunu test etmek için atın kayış gibi olan boynuna bir çimdik attı. “Ty sen misin?” diye sordu ona bakarak.

“Evet, efendim.”

“Onunla ilgilenen kişi sen misin?” Ty’ın gözlerindeki endişeyi, ellerindeki şefkati görmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

“Deniyorum,” dedi Ty.

Kız, ona ciddi bir bakış attı. “En son su içtiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini biliyor musun?”

“Dün gece beş kova verdim ona,” dedi. “Sabah yarısı bitmişti.”

Kız, başını salladı. Sarı saçları arkada sımsıkı bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Yüzü pürüzsüzdü. Tekrar, Melek’in gözlerine baktı. “Ne tatlı bir kızsın sen, değil mi canım. Tam bir fıstık. Çok da kibar hem de böyle bir acıyla.”

“Son zamanlarda beslenmesinde bir değişiklik oldu mu?” diye sordu, yanındaki diğerlerine bakmıyordu.

“Hayır efendim. Bol bol ot, biraz saman ve akşamları da yulaf. Ama...” Bir an durdu. “Onu dün epeyce çalıştırdım.”

“Nasıl çalıştırdın?”

“Büyükbaş hayvanlarla.” Kendine engel olamıyormuş gibi, elini kısırağın geniş yanağına götürdü. “İneklerle arası gerçekten iyi.”

“Eminim öyledir.” Kız, stetoskopu boynunun etrafından geçirdi, çatallı uçlarını kulaklarına yerleştirdi ve düz olan tarafını da kısırağın karnına koydu. Eğildiğinde, kısırağın omurgasındaki eli nazik ama sağlam görünüyordu. “Bahse girerim, o ineklere patronun kim olduğunu göstermişsindir, değil mi tatlım?” Bir saniye dinledi, sonra stetoskopu kısırağın yan tarafına götürdü ve tekrar dinledi. Sonra kısırağın kuyruğunu kaldırıp dikkatle bir termometre yerleştirdi. “Daha önceden kolik geçmişti var mı?”

Ty, başını iki yana salladı. “Onu ilk aldığımızdan beri çok sağlıklıydı. Sadece bir süredir topallığı vardı. Ama bu, sadece çakıllardan dolayı.”

Kız, Melek’in karnını eliyle muayene ederken başını kaldırıp baktı. “Kendi başına çalışıyor mu?”

“Evet efendim.”

“Ne zamandır sizinle birlikte?”

Ty, kaşlarını çattı. “Bir yıl. Bir buçuk belki.”

Melek, arka ayaklarından birini kaldırıp, onu acıyla karnına doğru kıvırdı.

“Pekâlâ,” dedi kız, “Onunla bu kadar iyi ilgilenen bir adam bulduğu için çok şanslı. Bir sürü insan var, belki haberleri bile olmaz...”

“Hayvanın acı çektiğinden mi?” dedi Sophie. “Buraya bir veteriner getirecek misiniz?”

Sarışın kız yavaşça doğruldu. “Sanırım kendimi tanıtmadım,” dedi. “Ben doktor Sarah.”

Sophie’nin kaşları daha da aşağı inmişti.

“Ty’ın kız kardeşi misin?”

“Hayır!”

“Kız arkadaşı mı?”

Sophie’nin, gerçek anlamda rengi atmıştı. Casie, aklını kaçırmış olmaktan endişelenmese sesli bir kahkaha atacaktı.

“Öyle bir şey...”

“Sophie ve Ty, çiftlikte bize yardım ediyorlar,” dedi Casie. “Ben, Cassandra Carmichael.” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, onları geri alabilmeyi diledi. Carmichael ismi, babasının kötüleşen sağlığından dolayı bir tür ün kazanmıştı. Bu, iyi değildi. “Ne diyorsunuz?”

“Şey...” Genç doktor kafasını salladı ve garip şekilde suskun olan Sophie’ye baktı. Sonra bir nefes verdi ve kaşlarını çattı. “Hemen hemen hiç bağırsak sesi yok.”

“Bu kötü mü?” Ty, kelimeleri ağzından zar zor çıkarabilmiş gibi görünüyordu.

“Bağırsağında bükülme olduğu anlamına geliyor.” Sophie’nin sesi alçaktı. Casie, ona baktı. “Doğru mu?” dedi, dikkatini tekrar veterinerine çevirerek.

“Bu mümkün,” dedi kız. “Ona ağrısı için bir şey vereceğim. Sonra onu daha detaylı muayene edeceğim ama büyük ihtimalle ameliyata ihtiyacı olacak.”

Ty, irkildi. “Ücreti ne kadar olacak?”

“Korkarım, ucuz değil.”

Ty, elini sıktı. Tırnakları yontulmuş, parmaklarının boğumları bembeyazdı. “Ne kadar?”

Veteriner, kafasını iki yana salladı. “Teknisyenler genellikle bu tür şeyleri karşılarlar ama henüz burada değiller.” Ty’nin yüz ifadesini izlerken kaşlarını çattı. “Ama ücret büyük ihtimalle dört haneli sayılarda olacak. Her şey durumun ciddiyetine bağlı, ne kadar hızlı iyileştiğine, onu burada ne kadar tuttuğumuza...” Omzunu silkti.

Ty'ın yüzü şimdi parmakları kadar beyazdı. "Parayı ne zamana kadar bulmalıyız?" diye sordu.

Doktor, bakışlarını ondan Casie'ye çevirdi, özür diler gibi bir ifadesi vardı.

Oda sessizleşmişti. Melek, alçak sesle ve umutsuzca inliyordu.

"Üzgünüm, ödemeyi erteleyemeyiz," dedi doktor Sarah, yüzlerine tek tek bakarak. "Ama ekonomi bu durumdayken, ödeme yapamayan çok müşterimiz oldu."

"Ben parayı bulacağım," dedi Ty.

Bütün gözler ona döndü.

"Ben sıkı çalışan bir işçiyim," dedi.

Veterinerin yüz ifadesindeki bir şey değişmişti. Onun gözlerine, üzüntü ve hayranlığın sessiz bir karışımıyla baktı. "Emnim öylesin Ty ama..."

"Ve sözüme güvenebilirsiniz. Ben sadece..." Durdu, bir süre parmaklarını Melek'in yeleğinde dolaştırdı. Yanakları kızarmıştı. "Sadece, bütün parayı hemen ödeyemem."

Kimse konuşmadı. Binanın uzak bir köşesinden, bir atın umutlu kişnemesi duyuldu.

Doktor Sarah, bakışlarını Casie'ye çevirdi. Belki o gözlerde bir şey okumuştı, belki de kendi kendine bir karar vermişti. Casie hiç bilemeyecekti ama bir dakika sonra tekrar konuştu.

"Dinle," dedi Sarah. "Teknisyenlere telefon ettim ama muhtemelen yarım saat daha burada olmayacaklar. Eğer siz de yardım ederseniz, ücretin küçük bir kısmını indirebilirim ama fatura hâlâ sekiz bin doların üzerinde olacak."

Casie, boğazına yumruk yemiş gibi hissediyordu ama Ty'ın yaralı gözlerine attığı bir bakış, onu ikna etmeye yetmişti. "Tamam," dedi. "Hadi yapalım şunu."

Üç saat sonra, geniş bir ahırın dışında toplanmışlardı. İçinde taze odun talaşları vardı ve yerlerle duvarlar kauçukla kaplanmıştı.

“Şansı ne kadar?” diye sordu Ty. Parmaklarını, kapının uzağında tek başına duran kısıraftan onu ayıran demir çubuklara dolamıştı, yüzü ciddiye. Kısırağın başı, dizlerinin yanında ve gözleri yarı açıktı ama daha iyiydi.

Sophie, ahırdan birkaç metre uzakta duruyordu. Yüzü artık yeşil değildi ama buyurgan yapısına rağmen sakindi, bütün bu işlemler boyunca bundan daha yardımcı olamazdı. İlgilendiği kesin olmasına rağmen, titreyen bacaklarıyla odadan çıkmadan önce, ameliyat bölgesinin tıraş edilmesi ve boynunun kataeterize edilmesine zar zor yardım edebilmişti. Casie ve Ty, kısırağın bağırsaklarının tekerlekli, kocaman çöp tenekelerine boşaltılmasını izlerlerken, Sophie de kendi midesini boşaltmak için dışarı koşmuştu.

“Şansı iyi.” İşlemi yapan Doktor Sarah, sözünü sakınmıyordu. Onlarında yanında dururken, kafası Casie’nin burnu-

na ancak yetişiyordu. Sol yanağına biraz kan sıçramıştı. “Bildiğiniz gibi, ince bağırsağının arka kısmında bir bükülme ve burkulma vardı. O kısım zaten çürümüş durumda. Bağırsağın o kısmını alıp dikiş attığımızda düzelecek. Ama yine de...” Koca ahırda küçük ve yalnız görünen kısırağa bakıp kaşlarını çatı. “Yaşı onun için bir engel. Ama onu buraya çok çabuk getirmişsiniz.” Gözlerini kaldırıp tavanın ortasında asılı duran ve devamlı olarak kısırağın damarına damlayan seruma baktı. “Birkaç saat içinde daha çok şey öğrenmiş oluruz. Buralarda beklemek ister misiniz?”

Casie, kafasını iki yana salladı. Sophie’nin tualete gidip geldiği sıralarda bunu konuşmuşlardı. “Kalamayız. Benim yapmam gereken işler var ve eğer acele edersek çocuklar da okula yetişebilirler.”

“Tabii,” dedi Doktor Sarah ve gülümsedi. “Pekâlâ...” Önce Ty’in elini sıkmak için uzandı. “Ona iyi bakacağız. Söz veriyorum.”

Ty, başını salladı. “Onu ne zaman...” Boğazını temizledi. Erkekler genellikle duygular konusunda biraz rahatsız davranırlardı. Kovboyar ise bunu ölümcül görürlerdi. “Onu ne zaman eve götürebiliriz?”

“Henüz emin değilim ama iletişim bilgileriniz burada var, değil mi?” diye sordu ve ahırın kapısında asılı panoya baktı. “Bir bakalım, burada Sophie’nin cep telefonu, Casie’nin sabit hattı, Emily’nin e-posta adresi ve Dickensonların ev telefonu var. Duman yollamaya gerek kalmadan size ulaşabiliriz gibi görünüyor.” Gülümsedi.

“Şey, siz...” Ty durdu, doktorun esprisine karşı ciddi kalmış-

tı. “Siz, beni de ararsınız değil mi? Yani, durumu kötüye giderse... Ben de...” Dudakları seğiriyordu. “Onu uyutmazsınız ya da benim iznim olmadan başka bir şey yapmazsınız, değil mi?”

“Hayır.” Doktor ciddileşti, sonra uzanıp elini Ty’ın koluna koydu. “Durumu kötüye giderse, veda etme şansın olduğundan emin olmak için elimden geleni yaparım.”

Casie, bir an için, onun karşı çıkacağını, söylemek istediğinin bu olmadığını iddia edeceğini düşündü; sonunda Ty bir teşekkür mırıldanıp arkasını döndü.

Puke’a giden yol sessiz geçti. Hava kasvetliydi. Kuzeyden esen sert bir rüzgâr, park yeri boyunca uzanan köknarların iğnelerini hışırdatıyor, sonbahar bitkilerinin keskin kokusunu taşıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Casie ama Ty o sırada beklenmedik şekilde ezeli düşmanına doğru döndü.

“Senin paran var,” dedi. Sesi neredeyse duyulamayacak kadar alçaktı. Ne demek istediğini anlamak Casie’nin bir saniyesini aldı.

Sophie’nin anlamasıysa daha uzun sürmüştü. Görünüşe göre, Melek’in içinden çıkarılan on beş metre bağırsağın görüntüsünün bıraktığı etki henüz geçmemişti. “Ne?”

Ty dudaklarını birbirine bastırdı, vücudu kaskatıydı ve gözleri kısılmıştı. “Sana geri öderim. Sözüme güven.”

Sophie kaşlarını çatı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Casie, ceketinin cebinde aracın anahtarını aradı ve onları bölmemeye çalıştı. Tartışmalar konusunda hiçbir zaman rahat ola-

mamıştı ama bunlardan kaçmanın da bir yolu yoktu. Eğer yapabilse Melek'in tıbbi masraflarını hemen öderdi. Ve eğer uçabilse hepsini çabucak eve götürürdü. İkisi için de ihtimaller eşit gibiydi.

"Eğer istersen baban sana para verir," dedi Ty.

Sophie, sonunda anlayınca kafasını iki yana salladı, parlak saçları dalgalanmıştı. "Ameliyat masrafları..." Hâlâ kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Para şimdiden binli rakamlarda. Eğer ek masrafa ihtiyacı olursa..."

"Ona geri öderim."

Bir an için kesin bir sessizlik oldu, sonra Sophie burnundan nefes aldı. "Nasıl?" Sesi, artık normale döndüğünü gösteren bir şekilde iğneleyiciydi. "Herkes biliyor ki senin ailenin beş kuruş..."

"Sophie." Casie sesini alçak tuttu. Ty'ı ilk tanıdığı zamandan beri hiç fazladan para istememişti. Ama şimdi yüzü umutsuzlukla kararmış, vücudundaki her bir teliyle yalvarır gibi kaskatı olmuştu.

"Ona geri ödeyeceğim," diye tekrar etti. "Hem de fazlasıyla. Sözüm söz."

Casie, kızın yine kahkaha atıp sert bir cevapla karşılık vereceğine emindi ama o sadece dönüp arkalarındaki binaya baktı. Belki de beton bloklarda, onu binici pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkarmak için ikna eden bir şey vardı. Tek bir numara tuşladı ve telefon çalarken gözlerini uzaklara çevirdi.

"Selam, baba." Bakışlarını uzakta tutuyordu.

"Soph?" Sesi, ülkenin diğer tarafından gayet net geliyordu.

“Evet. Hey, üzgünüm seni geri arayamadım.” Bir saniye için Ty’a doğru bakıp sonra tekrar gözlerini çevirdi. “Biz burada... Ben gerçekten meşguldüm.”

“Anlaşmamıza göre her gün arayacaktın,” dedi babası. “Ama okul saatleri içinde aramanı kastetmemiştim.”

“Ah, şey... Şu an sınıfta değilim.” Casie’ye baktı, sonra sesini alçaltıp başka tarafa döndü. “Dinle, bir şey oldu,” dedi, hastanenin araba yolundaki at römorkları sırasına doğru adımlayıp sesini daha da düşürerek.

Casie, Ty’a kısa bir bakış attı. Ty’ın dudakları sıkıca kenetlenmiş ve vücudu gerilmişti ama Casie’nin kalbini acıtan ve onu güldürüp moral verme ihtiyacı hissettiren koyu gözlerindeki sessiz endişeydi. Ama verecek bir şeyi yoktu. Ne içten bir akıl, ne eğlenceli bir espri, ne de cepleri dolu bir baba.

Sophie birkaç saniye sonra tekrar görüldüğünde, Casie hâlâ söyleyecek birkaç yavan söz arayışındaydı. Kızgın gözlerinin üzerindeki kaşları iyice çatılmıştı. Dudaklarını, kendine özgü sinirli ifadesiyle büzmüştü. “Seninle konuşmak istiyor,” dedi ve kolunu uzatıp telefonu Ty’a verdi.

Ty telefonu, bariz bir korkuyla eline aldı ama konuştuğunda sesi alçak ve sakindi. “Alo?”

Hattın diğer ucundan da aynı sesi duydular. “Borç paraya ihtiyacın olduğunu duydum.”

“Evet efendim.”

“Google’da atların kolik ameliyatıyla ilgili arama yapıyorum şu anda. Burada, on bin dolara mal olabileceği yazıyor.”

Bir an için, Ty düşüp bayılacakmış gibi göründü. Konuşamamıştı.

“Bu çok büyük bir para Tyler.”

“Evet, efendim.” Ty başını salladı, yüzü solgundu ve tek eliyle havadaki bileğini tutmuştu. “Biliyorum efendim.”

“Bunun ne kadarını kendin ödeyebilirsin?”

Ty, bakışlarını Casie’ye kaldırdı. Casie, sakın kalmak için çabalamasına rağmen irkildiğini hissetti.

“Ben birkaç yüz binden fazlasını ödeyemem,” dedi Ty. Yüzü şimdi kırmızıydı ama Casie utandığından mı yoksa endişelendiğinden mi olduğunu anlayamamıştı. Ama sonuç olarak, niçin olduğu fark etmiyordu, çünkü işte kendisi düşünmeden konuşuvermişti.

“Ben bin dolarını ödeyebilirim.” Sesi çok alçaktı. Belki de söylediği tamamen yalan olduğu içindi. Bu kadar parayı toplamasının imkânı yoktu ama çocuğun yüzündeki minnettarlık bu yalana değdi.

“Hepsi birlikte bin iki yüz, belki, dedi Ty. Sesi alçak ama kararlıydı. Yolunu çizmişti artık. “Ama size ödeyeceğim efendim. Her kuruşunu. Söz veriyorum.”

Jaegar iç çekti. “Dinle, son zamanlarda çok fazla yatırım yaptım. Mevcut fazla nakitim yok. Belki ailen sana yardım edebilir.”

Ty, dişlerini sıktı. Gözleri, açığa vuramadığı duygularla parlıyordu. “Ailem de bu miktarda paraya sahip değil, efendim.”

Bir iç çekiş daha. “Dinle, Tyler, Bayan Carmichael’in seni çok düşündüğünü biliyorum ama ekonomi beklediğimiz kadar iyi toparlanmıyor ve...”

“Atı alırsınız,” dedi Ty.

Birden herkes sustu. Casie, Ty’ın yaşlı kısırağın parlayan postunu şefkatle okşayan ellerini düşünmemeye çalışarak nefesini tutmuştu. Kendisine geri ödeme yapmak için harcadığı zahmetli iş saatlerini hatırlamamaya çalıştı.

“Ne demek bu?” diye sordu Jaegar.

“Eğer parayı hallederseniz, sizin olur. Yine de parayı geri ödeyeceğim. O, çok fazla etmez. Yani...” Ty’ın sesi çatlamıştı. “O yaşlı ve çok değeri yoktur ama uysaldır ve hızlıdır. Kızınız, Sophie...” Bakışlarını ona çevirdiğinde dudakları titredi. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibiydi şimdi. “O, size ona binmek için ders verebilir ya da bunun gibi bir şey.”

“Bu çok cömertçe, Tyler, eminim. Ve sana yardım etmeyi istiyorum, evlat. Gerçekten istiyorum fakat...”

“Telefonu bana ver.” Elini ikinci kez uzattığında Sophie’nin yüzü gergindi.

Ty kaşlarını çattı.

“Ver şunu bana,” diye tekrar istedi Sophie ve Ty açık bir tereddütle telefonu ona verdi.

Sophie, yumuşacık saçlarını savurarak bir asker tavrıyla arkasını döndü. Bir an için gözden kayboldu. Sesi bile duyulmuyordu. Ty, çakıllı park yerini adımlamaya başladı. Casie boğazını temizledi. Havadaki gerginlik, ikisini de boğuyordu ama birkaç dakika sonra Sophie geri döndü ve telefonunu cebine geri koydu.

Sessizlik, gergin bir ip gibi boylu boyunca uzanıyordu aralarında.

Ty'ın yüzünün rengi tamamen gitmişti. "Ee?" diye sordu Casie sonunda.

"Kredi kartı numarasıyla hastaneyi arıyor şimdi," dedi Sophie.

Lazy'nin inişli çıkışlı yollarına düşene kadar, son sözleri bunlar oldu.

"İyi misin Em?" diye sordu Casie ve masadan kalkıp tabağını götürdü. Arka planda Josh Turner, basamaklarda dans etmek hakkında bir şarkı mırıldanıyordu.

Emily, iki tarafına baktı, dirseklerine kadar sabunlu bulaşık suyu olmuştu. Uzun bir kil çömleğin içinde, pencere pervazı boyunca taze kokulu bitkiler vardı. Dağ kekığının ince yaprakları hoş bir biçimde, mor fesleğenlere doğru uzanıyordu. "Elbette. Niye sordun?"

"Bir kova dolusu kadar biber yedin de."

"Minik Osgood bugün çok oburdu. Sen eve gitmeden önce bir buğday ekmeği somununun yarısını yedik. Belki de şarkıcı falan olmalıyım diye düşünüyordum."

"Sen şarkı söyleyemezsin ki."

"Evet, bu bir engel olabilir," dedi Emily, bir saniye için uzaklara dalarak. "Sence Ty iyi mi?"

Arkasını dönüp bulaşıkları hatırlattığında, Casie kaşlarını çatı. Sophie, neredeyse bir saat kala ödevini yapmak için üst katta dolanıyordu. "Bilmiyorum. Bazen çok güçlü görünüyor ama bazen de..." İç çekti, kalbi acıyordu. "Göründüğü kadar güçlü değil."

Emily homurdandı. “Yeni mi fark ediyorsun?”

“Sanırım sen zaten biliyordun.”

“Tanrım...” dedi, Tanrı’nın adını boş yere ağzına almaması gerektiğini son anda hatırlayarak. “Muhtemelen Sophie bile bunu biliyor.” Merdivenlere doğru baktı. “Onun durumu nasıl bu arada?”

“Kimin? Soph mu?”

“Hayır, helvacının kızını soruyorum.” Alaycılığını daha da artırmak için nanik yaptı. “Evet, Soph.”

Casie kahkahasını tuttu. Bu kızın sululuklarının kendisini neden bu kadar eğlendirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. “Fena değildi.”

Emily, kaşlarını kaldırdı. “Sanırım hâlâ yaşamasına izin veriyor olman bana bir şey anlatmalı.”

Casie, bir an için ne demek istediğini düşünerek sessiz kaldı. Eğer Emily, onun Ty’ı kayırdığını sandıysa da buna gücenmiş gibi görünmüyordu. Ama Sophie, bambaşka bir konuydu.

“Babasından para istemesi çok hoş bir davranıştı,” dedi Casie.

“Hoş mu?”

“Evet.”

“Bunu hepimize ödeteceğini biliyorsun, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ah, Cassandra.” Emily, rastalarını sallayarak cefakâr bir iç çekti. “Çok safsın.”

“Bize nasıl ödetecekmiş?”

“Kafasında ne sinsilikler olduğu umurumda değil ama sana söylüyorum...” Sabunlu işaret parmağını Casie’ye doğru sallamak için kaldırmıştı. “Eğer Ty’ı incitirse, onun o sıkı kıcını buradan fızana yollarım.”

“Yakın zamanda olsa iyi olur öyleyse,” dedi Casie, kızın gelişmiş bedenini süzerek. “Sen hâlâ ayağını yerden kaldırabiliyorken.”

“Annelik hormonlarını hafife alma. Ben hâlâ...” diye başladı ama o sırada kapı çaldı.

“Bu kim?” Casie’nin karnına ağrı girmişti.

“Şunu söylemeliyim,” dedi Emily, “annelik hormonları bile beni medyum yapmaya yetmiyor.”

Casie, ona bir bakış attı. “Sen birini beklemiyor muydun?”

Emily, anlamlı bir şekilde göbeğine baktı. “Kapı zilini çalabilecek birini değil.”

Casie, gözlerini devirdi. Birbirlerine bakmaya devam ettiler. “Açmak istemiyor musun?”

“Açmak istiyor gibi mi görünüyorum?”

Casie, kaşlarını çattı ve darağacına giden bir mahkûm gibi ön kapıya doğru ilerledi. Onun için içe kapanık demek az gelirdi ama kapıyı açmak için kendini zorladı. Colt Dickenson, büyükbaş hayvan otağına doğru bakarak kapıda dikiliyordu. Kendisine döndüğünde, Casie içinden lanet okudu. Koyu boyundaki damarlar kalkmıştı. Dudaklarının sol köşesi, bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Casie, midesinde bir yerlerin kasıldığını hissetti. Bu da neydi böyle?

“Hey,” dedi Colt. Tek eli kapının çerçevesine dayanmıştı. Diğer eli ise arka cebindeydi. Kolları yarı çıplaktı, pamuklu kumaşın dirseklerinin üstüne kadar kıvrıldığı yerlerde teni esmer ve pürüzsüzdü. Kasları yağsız ve çizgileri belliydi, belirgin damarları etkileyici vücudunu daha da çekici kılıyordu. “Nasıl gidiyor?”

“İyi,” dedi Casie ve anlamlı bir şey söylemesi için bekledi ya da belki de midesinin şu hainliğine bir son vermesi için bekliyor da olabilirdi.

“Güzel bir gece.”

Hiç çaba harcamadan kendisini sinir etmeyi nasıl başardığı konusunda, Casie’nin hiçbir fikri yoktu. “Evet. Sabah biraz rüzgârlıydı ama...” diye başladı ve manyak bir sincap gibi gevezelik etme dürtüsüyle savaştı. “Bir şey mi istemiştin?”

“Evet. Kementli iyi bir at.”

Casie kafasını eğdi ve tek kaşını havaya kaldırdı. “Ne?”

“İyi bir kementli ata ihtiyacım var,” dedi Colt ve eskimiş botlarını sanki ayakları yara içindeymiş gibi yeni boyanmış verandada sürttü. “Yabani at sürüşü eklemlere hiç iyi gelmiyor.”

Casie, ona bir ne saçmalıyorsun bakışı attı, Emily’ninkinin yarısı kadar etkili olmasını umuyordu.

“Yabani hayvanları bırakmayı düşünüyorum.”

Bir an için bu sarhoşu içeri almayı düşündü. Garipti, Colt Dickenson’ı hep bir rodeo kovboyu olarak düşünmüştü, öyle değilken bile. Onun hareketlerinde, görünüşünde ya da kokusunda... bir şey vardı. “Yabani hayvan sürüşünü bırakıyor-

sun!..” Bu tam olarak bir soru değildi. İnanamamasından kaynaklanan şüpheli bir nida gibiydi daha çok.

“Öyle düşünüyorum.”

“Sen ciddi misin?”

“Kalça çıkığı ameliyatı kadar.”

Casie olanları bir saniye içinde anlamaya çalıştı. Daha sonra bu adamın, alay edilecek duyguları olduğu sürece duygularıyla alay ettiğini hatırlayarak kafasını iki yana salladı. “Neden buradasın Dickenson?”

“Senin atının görünüşünü seviyorum.”

“Benim atımın mı?” Hayvan otlaklarına doğru baktı. “Sen ciddi misin?”

“Kırık bir bacak...” diye başladı ama Casie onun sözünü kes-ti. Onun mizahını desteklemek, ikinci sınıfta *tak-tak-kim var orada* şakaları yapmaya başladığından beri bir hataydı.

“Daha kısırlaştırılmadı bile.”

“Biliyorum. Testosteron.” Pazılarını bir yılan gibi esneterek elini kapı pervazına kaldırdı. “Oralara birkaç güzel kas koyar, değil mi?” diye sordu ve kaşlarını hafifçe kaldırdı. Casie, biraz zorlanarak kendini adamın kollarına bakmaktan aldı. Ve biraz daha zorlanarak da adamın kafasına bir tane çakmaktan vazge-çirdi kendini.

“O ayrıca çok sinir bozucudur,” diye ekledi Casie duygusuz bir şekilde.

“Öyle mi?” Colt sırttı, belki de Casie’nin kendisi ve at arasında kurduğu bağlantıyı anlamıştı.

“Ederinden daha fazla sorun çıkarır,” diye ekledi Casie.

“Pekâlâ...” Colt omzunu silkti. “Biz, Kızılderili kovboylar birkaç numara biliriz.”

“Bilir misiniz?” Sesi can sıkıntısıyla doluydu.

“Evet, hanımefendi,” dedi ve sırıttı. “Görmek ister misiniz?”

“Hayır, kalsın.”

“Hey, Case, biber için teşekkürler,” diye seslendi biri karanlığın içinden.

“Emily yaptı onları,” dedi, kiminle konuştuğundan kesinlikle emin değildi. “Ama bir şey değil.”

“Isıtma elemanını sizin eski su tankından çıkardım. Yarın yenisiyle değiştireceğim.”

“Ah, tamam, teşekkürler.”

“Ne demek,” dedi ve karanlıkta kayboldu.

“Bu da kim?” diye başladı Colt, sonra sesini yumuşatıp tekrar denedi. “Bu kimdi?”

Casie, dikkatini ona çevirmeden önce karanlığa bakmaya devam ederek omzunu silkti. “Sen gerçekten niçin buradasın?”

Colt doğruldu, yüzünde bir öfke belirdi. “Seni görmeye gelmiş olabileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Tabii ki hayır! Yani... Hayır!” dedi ve kızarıyor olduğunu fark etmemesini diledi. “Neden doru at?”

“Sürüşü iyi olur gibi görünüyor.”

“Madeline’in sürüşünün nesi varmış?”

Colt, yüzünü buruşturdu. “Benim yaşlı benekli at mı?”

“Başka Madeline var mı?”

“Albuquerque’da bir Maddy vardı birkaç ay önce. Tatlı kızdı. Binmeye fırsatım...”

“Evet, benekli at!” diye bağırdı ve sonra derin bir nefes alıp kendini sakinleştirdi. “Senin atının nesi var?”

Colt, güldü. “Zürafa gibi bir omzu var. Dünyanın en sakın binişi olmuyor. Söylediğim gibi, rodeo biniciyi hırpalıyor, benim gibi harika bir biniciyi bile.” Yüzünde yine o gülüşü vardı, küstah ama aynı zamanda mütevazi. Bu, ona dair en nefret ettiği şeylerden biriydi. Ve onu bazı geceler uykusuz bırakan şeylerden biri. “Hoş, kolay sürüşü olan bir tane arıyorum.”

“Ah!” Casie neredeyse buna inanacaktı. Doru at çoğu zaman dik kafalı ve yaramaz olmasına rağmen, rüya gibi bir yürüyüşü vardı. Onun otlak boyunca eşkin gidişini izlemek Casie’yi hep gülümsetirdi. “O iyi bir taşıyıcı.”

“Onun için ne istiyorsun?”

“Ah, bilmiyorum.” Kendini, gözlerini devirmekten son anda aldı. “On bin olabilir.”

Colt başını salladı, omzunu silkti, tekrar otlığa doğru baktı. “Tamam.”

“Ne!” dedi Casie ve kahkahayla güldü.

Bir omuz hareketi daha, omuzlarını hafifçe kaldırıp iç çekti. “Bir ata ihtiyacım var.”

“Sen delirdin mi? Altı ay önce o doru atı kümese gönderiyordun.”

“Evet ama onu şişmanlatmışsın. Şimdi gayet iyi görünüyor. Kurnaz gibi. Sanırım ondan bir şeyler çıkarabilirim.”

“Sen delisin.”

Colt, kafasını iki yana salladı. “Bir arkadaşım bu işin iki numaralı topukçusuydu. Kısrağı daha bölmesinden çıkarırken ipten kurtulmuş, onun ipiyle kuyuya inilmez yani.” Colt, kendi kelime oyununa kendisi güldü. Colt Dickenson’ı Colt Dickenson’dan daha fazla komik bulan kimse yoktu. “Ben devreye girseydim belki çabucak kurtarabilirdim.”

Casie, adama kaşlarını çatarak baktı.

Colt, rahatsız bir şekilde ayaklarını yerde sürttü. “Topukçu, atın arka ayaklarını bağlayan kişi,” dedi. “İpler de şey oluyor...”

“Takım ipçilerinin ne yaptığını biliyorum!” diye bağırdı Casie. “Önemli nokta şu ki doru at eğitilmiş değil. İşine yaramaz.”

“Dinle, keskin nişancı...” Bakışlarını keskinleştirmişti. “Bu at satışı işlerinin nasıl yürüdüğünü bildiğinden emin değilim. Ama ben bir fiyat öneririm, sen daha fazlasını istediğini söylersin, ben fiyatı yükseltirim, sonra sen de...”

“Senin derdin bana para vermek yani.” Gerçek, yüzüne çekiç gibi vurmuştu.

“Ne?” dedi Colt. Sesi, bu fikre gerçekten şaşırmış gibi çıkıyordu ki bu Casie’yi daha da sinirlendirmişti.

“Dinle...” Casie, kafasını iki yana salladı. Öfkesinin haksız olduğunun farkındaydı ama öfke orada duruyordu işte. “Ne düşündüğünü bilmiyorum ama senin hayır işine ihtiyacım yok benim.”

“Sen ne saçmaladığının...”

“Ya da korumana.”

“Koru...”

“Senin maço düşüncelerinin tersine, benim hayatımı finanse edecek bir erkeğe ne ihtiyacım var ne de arzum. Aslında...” Aniden durdu ve aklına yeni bir düşünce gelmiş gibi gözlerini kıstı. “Emily seni aradı, öyle değil mi?”

“Niye bu kadar sinirlendiğini anlamış değilim. Vay anasını, buradan Montana’ya kadar her kahrolası erkek...” Birden kendisini durdurdu, yel değirmeninin yanında bir şeylere vurup duran biri gibi görünüyordu. “Kementli bir at satın almak istiyorum. Hepsi bu. Senin mükemmel bir atın var, burada boşu boşuna...”

“Bizim senin yardımına ihtiyacımız yok.”

“Öyle mi?” Tamamen ciddi bir şekilde, ona doğru eğildi. “Pekâlâ, belki Ty’ın vardır.”

Bir anda sustular. Casie derin bir nefes aldı ve kendisini sakinleştirmeye çalıştı, kendi orta yolunu bulacaktı. O ne demektiyse artık.

“Öyleyse Ty ile konuşmanı öneririm,” dedi.

Colt, elinin tersiyle kapı pervazına vururken sağa doğru dönüp bir profil görüntüsü verdi. “Sen de en az onun kadar inatçısın.”

Casie, gözlerini kırptırdı. Colt’un sesindeki sessiz öfke, boğazında bir şeyleri yumuşatmıştı ama kendini tuttu. “Onunla zaten konuşmuşsun.”

Colt'un çenesindeki bir damar atıyordu. Bu, onun hoş görülme-yecek bir şeyi içinde tutma yoluydu belki de. "Kahrolası bir kementli at istiyorum sadece."

"Eve dön," dedi Casie ve kapıyı kapatmaya davrandı ama Colt onu sağ eliyle yakaladı.

"Dinle... Ben istemiyorum, senin..." Kendini sakinleştirmek istermiş gibi derin bir nefes aldı. "O büyük iş adamları..." Tekrar otlaklara doğru baktı. Gözleri ateş gibi parlıyordu. Dişlerini sıktı. "Sonradan borçları için neler talep edeceklerini bilmiyorsun."

Casie, ona kaşlarını kaldırarak baktı. "Emily sana öğle yemeğinde ne yediğimi de söyledi mi?"

"Herkes o emlakçı herifin buralarda ne kadar çok dolaştığını biliyor."

Casie yüzünü buruşturdu. "Kızı burada yaşadığı için olabilir mi acaba?"

"Doğru!" dedi Colt ve neşesiz bir kahkaha attı. "Onun hakkında ne biliyorsun ki?"

Öfke. Ruhunda kabaran duygu buydu. Bu adam etrafındayken ne kadar da sık hissediyordu aynı duyguyu. "Üç parça takım elbisesi ve İtalyan ayakkabıları içinde rüya gibi göründüğünün farkındayım."

Bir an için yorum yapmaya devam edeceğini düşündü ama Colt kendini durdurdu. "Doru atı sat bana, Case."

"On bin dolara."

"Daha fazlasına mı ihtiyacın var?" sesi, kelimeleri durdurmaya çalışıyormuş gibi alçaktı.

Casie, şaşkın bir hâlde öylece duruyordu. Tanrı aşkına, kaç rodeo turu atmıştı bu adam böyle? “Sen sarhoş musun?”

Colt, kafasını iki yana salladı. “Seninle konuşmak öyle bir etki yapıyormuş gibi görünüyorsa da hayır. Atı bana satacak mısın satmayacak mısın?”

“Satmayacağım.”

“İyi.” İki elini de havaya kaldırıp geri çekildi.

“İyi,” dedi Casie de.

“İyi,” diye tekrar etti ve verandayı adımlayıp karanlığa karıştı. Casie, bir dakika sonra kamyonetinin çalıştığını duydu. Kamyonetin farları, uzaklara doğru bir çizgi çizmeden önce barakayı ve ön bahçeyi aydınlattı.

Casie, tekrar sessizleşen etrafı dinleyerek orada öylece durmaya devam etti.

“Onu reddettin, değil mi?”

Casie, birden kulağının dibinde Emily’nin sesini duyunca bir çığlık attı.

“Reddetmedin mi?” diye sordu tekrar, sadece birkaç santim uzağındaydı.

“Tanrım...” Casie, elini göğsüne koydu. “Beni neredeyse korkudan...”

“Çok tuhafısın,” dedi Emily ve topuklarının üzerinde dönüp sallana sallana yukarıdaki odasına doğru gitti.

Casie iç çekti ve onu takip etmek için hazırlandı ama o sırada karanlıktan bir ses geldi.

“Hey, Case, bir dakikan var mı?” Bir saniye sonra, veranda-
nın ışığında Brooks Hedley göründü.

“Ah, evet, merhaba,” dedi Casie ve bütün bu günün sadece kötü
bir rüya olmasını diledi. “Sanırım silahlarınızı geri istiyorsunuz.”

Adam, merdivenleri tırmanınca başını iki yana salladı. “Si-
zin onlara benden daha çok ihtiyacınız var gibi görünüyor.”

“Ne?” diye sordu Casie ve verandaya adım atıp arkasından
kapıyı kapattı.

“Dickenson size sorun mu çıkarıyor?” diye sordu.

“Kim? Colt mu? Ah...” Boğazını temizledi. “Hayır. Biz sadece...”

“Eğer isterseniz onunla konuşabilirim.”

Ne hakkında, diye merak etti Casie ama sormadı. “Hayır, bu
sadece küçük bir anlaşmazlıktı.”

“Onunla yatıp yatmayacağınız konusunda mı?”

“Hayır!”

Casie’nin sözü üzerine Brooks güldü, sonra aralarında kalan
birkaç basamağı da çıkıp durdu. “Ben sadece senin incinmeni
istemiyorum.”

“Ne?”

Brooks, omzunu silkti, loş ışıkta rahatsız görünüyordu.
“Dickenson fena bir adam değil diye tahmin ediyorum. De-
mek istediğim... Ben herhangi bir dedikodunun yayılmasını
istemem, sadece senin iyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Nasıl iyi? Ne demek istiyorsun?”

Adam, uzak bir tarafa doğru baktı. “Şunu söylemek istiyorum, Dickenson bazen sadece...” Kafasını iki yana salladı. “Gerçekten sadık olmuyor.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Yani, neden böyle yaptığını anlayabiliyorum. Yabani hayvanlarla epey yüksek derece yaptı ve rodeoyu bırakmak istemedi ama bu onunla evlenemeyeceği anlamına gelmiyordu. Ya da en azından çocuğun bakımını üzerine alabilirdi.”

Casie, midesinin kasıldığını hissetti. “Neden bahsediyorsun?”

“Jess,” dedi Brooks, gözlerini onunkilere sabitleyerek. “O, gerçekten iyi bir kız. Gerçekten...” Başını biraz yana eğdi. “Gerçekten ilgisiz değil belki, ama tatlı. Değil mi?”

“Colt onu hamile mi bıraktı?” Sesi gülünç çıkmıştı ve boğazını acıtmıştı.

“Evet.”

“Sonra da onu bıraktı mı?”

“Aile kurmak için hazır değildi sanırım.”

Casie başını salladı, sonra eve girdi ve tek kelime söylemeden kapıyı kapattı.

Emily, doğranmış elmaları tarçınlı kek hamurunun içine karıştırdı ve mutfak penceresinden dışarı baktı. Gökyüzü metal grisiydi. Rüzgâr, kuzeybatı tarafından sert ve düzensiz esiyordu, gece sıcaklık da epey düşmüştü. Yatakta kalmaya çalıştı ama pütürlü şiltesinde rahat bir pozisyon bulmak gittikçe imkânsız hâle geliyordu. Yattığı yerden şikâyet ettiğinden değildi. Kaldığı koruyucu aile evlerinden yüz kat iyiydi burası. Ve kesinlikle Stevie'nin ona uyuşturucuyu tanıttığı ucuz pansiyondan da iyiydi.

Suçluluk ve endişe, kanında zehirleyici bir karışım oluşturmuştu sanki. Minik Pascal'ın karışım kâsesine doğru attığı tekmeyi hissetti, küçük bir kasılmaydı. Eskiden olduğu kadar hareket etmiyordu, doktorlar bunun normal olduğunu söylemelerine rağmen her şeyi bilmiyorlardı. Ne tıp hakkında, ne hayat hakkında, ne de kendisi hakkında. Yapabildiği kadarıyla en son ne zaman kafasının güzel olduğunu hatırlamaya çalıştı ama olmadı, ya bu hamile kaldıktan sonra olduysa? Ya kendi pisliği bebeğe de bulaştıysa? Ya..."

“İyi misin sen?”

Emily, Casie’nin sesine doğru döndü.

“Sorun ne?” Casie’nin sesi endişeliydi.

Emily, başını iki yana salladı.

“Bu ne?” diye sordu Casie ve yanına gidip Emily’nin elindeki kâseyi aldı.

“Ya onu mahvettiysen?” Emily, kelimelerini kendine saklamayı istemişti ama sözler ağzından dökülüverdi, sabahın kasvetinde kulağa aptalca geliyorlardı.

“Ne?” diye sordu Casie ve kâseyi masanın üzerine koydu.

“Bebek. O sadece... Daha iyisini hak ediyor.”

“Sen neden bahsediyorsun Em? Ne oldu?” Casie, bakışlarını yakalamaya çalışarak Emily’ye baktı. Elleri, Emily’ninkilere göre sıcaktı. “Hadi, gel. Otur şöyle. İyi misin?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Ben...” Güldü. Kendi kulağına bile delirmiş gibi geliyordu sesi. “Ben karar verdim...” Derin bir nefes aldı, kendini hazırladı ve yavaşça konuştu. “Ben ondan kurtulmaya karar verdim.”

“Ne?”

Emily kafasını salladı. Hareketi vahşi, kontrolden çıkmış gibiydi, tıpkı hayatının geri kalanı gibi. “Yapma,” dedi Emily ve bir kahkaha attı. “Bir çocuğa bakamayacağımı biliyorsun. Kendime bile zar zor bakıyorum. Ben uyuşturucu kullanıyordum. Bunu biliyor muydun? Ben uyuşturucu...”

“Emily, yavaş, sakın ol.”

Ama yapamadı. Kafasını iki yana salladı. Benim annem beni doğurduğunda benim tam iki katım yaşındaydı. İki katım! Ve o bile baş edemedi... O bile benimle..." diye başladı ama nefes almaya devam etmek için yutkunması gerekmişti.

"Emily. Hey," dedi Casie ve onu kollarının arasına aldı. Sıcak ve nazikti, Emily'nin hak etmediği her türlü şeyi veriyordu ona. Hiçbir zaman hak etmediği. Yine de açtığı kucağa sokuldu ve gözyaşlarının Casie'nin tişörtünü sırlıslam etmesine izin verdi. "Sen, annen değilsin."

Emily bir kahrkaha attı. "Doğru değil mi? Ben onun nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Casie, bir an için sessiz kaldı, sonra konuştu, "Belki de böylesi en iyisidir Em. Yani, eğer onunla kalsaydın buraya gelmemiş olurdun. Biz seni hiç tanımamış olurduk ve ben..." Durdu. "Sen bana karşı o kadar iyisin ki... Ty'a da öyle."

Emily, güldü. "Pollyanna olmaktan yorulmuyor musun hiç? Parçaları bir araya getirmekten? Benim parçalarımı. Sophie'ninkileri. Ty'inkileri." Omzunu silkti. Titrek bir nefes verdi.

Bir an sessiz kaldılar. "Ben tamamen aptal değilim, Em."

Emily kaşlarını çattı ve yerinde hafifçe kıpırdandı, elini burunun yanına götürdü. "Asla öyle olduğunu söylemedim. Ben hiçbir zaman..."

"Burada sana sahip olduğum için şanslı olduğumu biliyorum."

Emily tekrar güldü ama Casie onu kollarından geri itti.

"Öyleyim, biliyorsun."

“Evet. Evet.” Emily, boğazının düğümlendiğini hissetti. Gözlerini elinin tersiyle sildi. Elleri, fark edilir şekilde titriyordu. “Çünkü kim öfke kontrol problemi olan ve bakım sigortası olmayan bir hamile kızı istemez ki, değil mi?”

“Artık hamile olmayacaksın,” dedi Casie ve Emily bunun üzerine gerçekten ağlamaya başladı. Hıçkırıkları onu sarsıyor, nefes almasını imkânsız hâle getiriyordu.

“Emily, yapma...” Casie’nin sesi işkence edilmiş gibi çıkmıştı. “Kendine bunu yapma. Sen çok iyi bir anne olacaksın. Harika bir anne.”

Emily güldü. Sesi, küçük mutfakta bir cadının kahkahası gibi çınlamıştı. “Tabii,” dedi. “Yani, bir de benim annemin ne kadar mükemmel olduğuna bak. O da uyuşturucu bağımlısıydı. Bunu biliyor muydun?”

Casie, başını iki yana salladı.

“Evet. Sana, evi yakıp kül eden babam hakkında anlattığım hikâye...” Yutkundu, midesi bulanıyordu. “Benim gerçek babam değildi. Sadece bir adam işte. Herhangi bir adam. Bizimle vakit geçiriyordu sadece. Kendisine Ray Edgar diyordu ama bu gerçek ismi değildi.” Emily tekrar güldü. “İkinci seçenek, belki de gerçekten babamdı. Belki de yalan söyleme huyumu ondan aldım. Belki karar almak konusundaki müthiş yeteneğimi de ondan almışımdır. Belki...”

“Kes şunu,” dedi Casie.

“Ondan hep nefret ettim, biliyorsun.”

Casie’nin bakışlarını yüzüne gelen güneş ışığı gibi hissediyordu.

“Nefret ettim. O zaman bile. Daha altı yaşına bile gelmemiş-ken. O...” Emily, geçmişini hatırlayarak kafasını iki yana salladı. “O her zaman...” İrkildi. “O güzeldi... Bütün o maddelerden sonra bile... Hepsinden sonra bile...” Bir nefes verdi. “Adamlar olurdu. Evimizde her zaman... Adamlar...” Yutkundu. “O, koltukta kendinden geçmiş olurdu ve ben de tek başıma olur-
dum ya da daha kötüsü.”

Sabaha nüfuz etmiş sessizlik, tenine süzülüyordu. Emily gözlerini kapattı, çok fazla şey söylediğinin, çok ileri gittiğinin farkındaydı. Dürüstlük, hiçbir zaman onun dostu olmamıştı. Kucağında sımsıkı sıktığı yumruklarına baktı ve kendini gülmeye zorladı. “Şaka yapıyorum,” dedi. “Her şey o kadar da kötü değildi. Kömür madeninde çalıştığım zamanki gibi değildi ya da...”

“Bu, onun kaybı.” Casie’nin sesi çok alçak, çok sessiz, çok emindi.

Emily, bakışlarını yavaşça kaldırdı. “Ne?”

“Senin annen...” İfadesi ciddi ve bakışları tamamen sabitti. “Kaybeden o.”

“Ne demezsin.” Emily güldü. “Zavallı şey. Durumu bilse, eminim koşa koşa gelirdi.”

“Eğer anlasa gelirdi.”

Emily, Casie’nin gözlerine bakarak kaşlarını çattı.

“Her sabah uyanıp senin şakalarına gülüyorum ve...”

Casie, masada öylece bıraktıkları kâseye bakarak başını salladı. “Keklerini ye, sonra...” Yutkundu. Omzunu silkerken gözleri parlıyordu, sonra bakışlarını Em’in göbeğine indirdi. “Bir anne oluşunu izle.”

Emily, renginin attığını hissetti. “Yapamam,” dedi. “Onun yaptıklarını ben de yapamam.”

Casie onu izledi, bakışları sabitti.

Bakışlarındaki inanç, Emily’nin dizlerinin bağına çözüyordu ama kendini gülmek için zorladı. “Başta hapse girmesinin sebebinin ben olduğumu anlatmamıştım sana, değil mi?” Ya da belki de daha önce anlatmadığı şey, annesinin sebep olduğu zor zamanlardı. Yalanlarını, tutarlı bir şekilde sürdürmesi gittikçe zor hâle geliyordu. “Arka cebimde onun uyuşturucu zulasıyla okula gittiğim güzel sabahı mesela. Saklamaya çalışmamıştım. Hatta...” Boğazını temizledi. “Bir ikinci sınıf öğretmenini ne gerçekten heyecanlandırır biliyor musun? Okula beş gram uyuşturucu getirip onu herkese göstermek.” Kafasını iki yana salladı. “Ben mükemmel bir yalancıyım. En iyisiyim. Sen de biliyorsun. Ama yalan söylemeyi denemedim bile. Annemin olduğunu söyledim sadece. Hak ettiği cezayı bulacağını düşündüm. Hiç yanımda olmayışının cezasını.” Çenesinde küçük bir titreme hissetti. “Ama en azından o, on sekiz yaşında değildi ve hamile değildi ve işsiz değildi ve...”

“Kendine bunu yapma, Em. Bu, hiçbir şeye yardımcı olmaz.”

“En azından o, başımızı sokacak bir ev bulmuştu. Bir daire tutmuştu.”

“Her şey düzelecek.”

“Ben küçükken...” Tekrar yutkundu, boğazındaki ağrıyı yumuşatmaya çalışıyordu. “Bana kitap okurdu, o, şey değilken...” Kafasını salladı. “Bana kitap okurdu. Doktor Seuss benim en sevdiğimdi. Ah, gideceğiniz o yerler!” Ritmini hatırlamıştı.

“Gerçekten çok tatlı bir sesi vardı. Benimki gibi çatallı değil ama...”

“Canı cehenneme!” Kelimeler, odanın ortasında patlamıştı âdeta. Casie’nin elleri, kollarındaki kuş pençeleri gibiydi.

Emily, gözlerini kırptırdı.

“O senin annendi! Senin annen!” Casie derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve sonra ellerini gevşetti. “Sana bakması gerekiyordu.”

“Bu, onun...”

“Onun hatası değildi, deme Em. Bunu söyleme. Bazen insanların sorumluluk alması gerekir. Bazen sadece...” Kafasını iki yana salladı. “Eyer vurdukları o ata binmeleri gerekir.”

Birbirlerine baktılar, Emily nihayet ağzını açmadan önce, duyguları odanın içinde bir bıçak gibi keskindi.

“Ty gibi konuştun,” dedi ama Casie tamamen ciddiydi.

“Bu ülkedeki kadınların yarısı senin gibi bir kızları olması için neler verirdi bir fikrin var mı?”

Emily, gülmeyi denedi ama Casie buna izin vermedi. “Hayatlarını verirlerdi, Em. Onun da hayatını vermeye hazır olması gerekiyordu.”

Dakikalar sessizce geçti. Emily’nin boğazı gergindi ve midesi bulanıyordu. “Ya ben değilsem?” Kelimeleri, bir fısıltıdan fazlası değildi. “Ya ben de bunu yapmaya hazır değilsem?”

“Olacaksın.”

“Bunu bilemezsin.”

“Biliyorum. Eğer etrafında olsaydı annen de bilirdi. Eğer seninkinin yarısı kadar cesareti olsaydı.”

Emily ağlamayacaktı. Tanrı aşkına, zaten nasıl ağlandığını bile bilmiyordu ki. Ama yanaklarının ıslandığını hissetti. Onları parmaklarıyla sildi.

O sırada, arkasındaki kapı açıldı. Sophie, muhtemelen, kahvaltı için gelmişti ve Emily onun kendisini bebek gibi ağlarken görmesine dayanamazdı.

“Misafirin geldi,” dedi Sophie arkasından.

Casie, bakışlarını Emily’den Sophie’ye çevirdi. “Misafir mi?”

Bir an herkes sustu. “Neler oluyor?”

Emily’nin tepesi atmaya başlamıştı. Olan buydu.

“Ne misafiri?” diye sordu Casie.

“Adının Linette olduğunu söyledi. Ya da onun gibi bir şey. Emily’nin derdi ne?”

“Lin... Ah... Kahretsin! Linny Hartman? Yarından önce gelmez sanıyordum.”

Sophie’nin omuzlarını kaldırışının neredeyse sesi duyulacaktı. Kadının iki gün önce ettiği telefon o ana kadar Emily’nin aklına bile gelmemişti. Telefon konuşmasında Lin Hartman’ın bir gün erken gelip gelemeyeceği sorulmuştu. Emily, gözlerini kapattı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı.

Casie, bakışlarını Sophie’ye geri kaldırmadan önce Emily’ye baktı.

Seventler Çönüllerinde Taşır Sevdiklerini

“Sen Linette ile ilgilenebilir misin Soph?” diye sordu.

“Ben zaten...”

“Sophie.” Casie’nin ses tonu sert değildi, emredici değildi, sadece ciddi idi, sadece güçlüydü. “Yardıma ihtiyacım var.”

“Tamam,” dedi Sophie ve konuşma sona erdi.

Casie’den tam bir anne olurdu, diye düşündü Emily ve göz yaşlarına boğuldu.

Casie, barakanın kapısını çalmadan önce derin bir nefes aldı. Emily, etrafını derenin aşağısında bulduğu kuru otlarla çevirmeden önce, kaba bir keresteye *Hoş geldiniz* yazısını damgalamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde etkileyici olmuştu ama Casie fark etmedi bile. Önceki gece Brooks Hedley ile geçirdiği birkaç dakika oldukça acılı olmuştu, sabah da daha iyi değildi. Öğleden önce iki telefon almıştı: biri saman temin ettiği Cap Emerson'dan, diğeri de Dakota At Hastanesi'ndendi. İkisi de iyi haber değildi. Melek, iyileşmekteydi ve eve dönebilecek olsa da fatura beklediklerinden daha yüklü gelecekti. Bu ufak bilgi, Cap'in yağmur yağmamasından şikâyet eden ve bir dahaki ücretinde artış isteyen mesajından sadece dakikalar önce gelmişti. Ve bu haberin gelişi de Emily'nin alışılmadık çöküşünden sadece kısa bir süre önceydi. Ki bu da, bir kez daha, Casie'nin keyfini çıkarmak için uzun zamandır beklediği dinlenme için vakti kalmadığı anlamına geliyordu. Acaba hangi durum için kendini oyuna katmasının daha iyi olacağını düşündü. Yüzüne bir gülümseme yerleştirip kapıya tekrar vurdu.

“Merhaba.” Kapıyı açan kadın küçük ve inceydi. Bu kadar ciddi olmasaydı, narin onu tanımlayan bir kelime olabilirdi. Elinde gevşek bir şekilde bir şarap kadehi tutuyordu. “Linette?” diye sordu Casie.

“Lin. Evet. Merhaba. Sen de Cassandra Carmichael olmalısın.”

“Casie,”

Kadın, başını salladı. Saçları gümüş griydi, kısa kesilmişti ve Lazy'dense Wall Street'e yakışacak modaya uygun bir şapka takıyordu. “Ya da Linny, nasıl istersen. Burada çok güzel bir yeriniz var.”

“Ah.” Casie sağına baktı. Çitlerin tamire ihtiyacı vardı, yoncalar da eski güzelliklerini yitirmişlerdi. Basitçe, koca çiftlik yapışkan bant ve balya teliyle bir arada tutuluyor gibiydi. Ama otlaklar hâlâ yeşil, meşe ağaçları muhteşemdi ve kırsalın görkemini yansıtan bir boz rengi, kadının terliklerine yansırıyordu. Meydanın kısa bir kapısı vardı ve Casie kendini durdurdu, misafiriyle ilgilenmesi gerektiğini hatırlamıştı. “Teşekkürler. Yılın güzel zamanları bunlar.”

“Evet.” Lin güldü. Sesi alçak ve boğuktu. “Eminim başka zamanlar çok çirkindir.”

Casie gülümsedi, derin bir nefes aldı. “Belki ben öyle sanıyorum bazen.”

“Gerçekten mi?” Kadın, etrafına baktı, muhtemelen yapılması gereken düzinelerce işi görmüyordu. “Bu büyük bir suç olurdu.”

“Sanırım haklısınız,” dedi Casie ve bir parça rahatladığını hissetti. Emily, Casie'nin kendisinden rahatsız olduğu için misafirlerin yanında da rahatsız olduğunu düşünüyordu. Ama

Emily zaten çok fazla düşünüyordu. Casie rahat değildi çünkü her zaman yapılması gereken bir milyon tane iş oluyordu. Misafirlerin olması, bunlara bir milyon iş daha ekliyordu ama bu kadından hoşlanmıştı. Onda bir dürüstlük, sert bir içtenlik vardı. “Güzелce yerleşebildiniz mi?”

“Kesinlikle. İhtiyacım olan her şey var. Sophie çok kibardı. Bütün valizlerimi benim için taşıdı. Bütün aptalca sorularımı cevapladı. Bana bir şişe şarap verdi.” Kadehi havaya kaldırdı. “Hoş bir kıza benziyor.”

Sophie mi? Casie düşündü ama şüphe etmemek elinde değildi. “Evet, kendisi burada, Lazy’de bize çok yardımcı oluyor.”

“Bana biniş dersleri verecek kişi o mu?”

Dersler. Casie, yine gerildiğini hissetti ama kendini boğazını temizlemekten almayı başardı. “Bu konu hakkında, at sırtında da vakit geçirmek istediğinizi biliyorum ama asıl geliş sebebiniz rahatlamak ve temiz hava almaktı herhâlde, değil mi?”

“Eh, evet. Yürüyüş yapmayı seviyorum ve hatta biraz da kuş gözlemciliği yaparım diye düşünmüştüm. Ama atları bir kez görünce...” Casie’nin arkasındaki otlaklara doğru baktı ve gözleri parladı. Bu, nadir olan bir şey değildi. Kadınlar ve atlar arasında nedeni anlaşılmayan bir bağ oluyordu. Açıklanamayan ve büyümlü bir şey. Daha çocukluklarında onları yakalayan ve mezara kadar da gitmeyen bir şey. “Şu küçük olan bir boz at mı?”

Casie, bakışlarını atların otladığı tarafa çevirdi, ağır yeleleri parlak boyunlarına taşıyordu. “Mavi mi? Evet, öyle. Atlarımızı tanıyorsunuz.”

Linette güldü. Hoş bir sesti, alçak ve neşeli. “Sadece biraz araştırma. Hatırlayamadığım kadar uzun zamandır atlara ilgim var ama onları tanıma fırsatım olmadı hiç. Son zamanlarda, okumaya da daha fazla zaman ayırdım.”

“Okumak denen şeyi hatırlıyor gibiyim,” dedi Casie, göstermek istediğinden daha hülyalı bir biçimde. Kadın yine güldü.

“Çiftlik sizi çok meşgul ediyordur, anlayabiliyorum.”

“Dama bile oynamıyorum,” diye onayladı Casie.

Linette başını eğdi. “Doğrusu, emekli olduğumdan beri çok boş vaktim oldu. Düşünmek için de çok vaktim oldu, ben de kendim için bir şeyler yapmaya karar verdim.”

Çok fazla vakit... Kulağa harika geliyor, diye düşündü Casie ama söylemedi. “Nereden emekli oldunuz?”

“Angarya. Dedikoduculuk.” Omzunu silkti. “Stres.”

Casie güldü. “Eski işime benziyor.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi Linette gözünü dikerek. “Bahse girerim, sen de birinci sınıf bir yönetici asistanıydın.”

“Korkarım hiçbir işte birinci sınıf değilim,” dedi Casie ve anıların ona, bir milyon ufak tefek işe rağmen burada olduğu için ne kadar şanslı olduğunu hatırlatmasına izin verdi. Yağmurlu hava, teninde yumuşak bir his yaratmıştı. Duyabileceği uzaklıktaki bir tarla kuşu gökyüzüne doğru şarkı söylüyordu. “Ve sanırım doğru meslek, sekreterlik olacak.”

“Pekâlâ...” Linette bardağını havaya kaldırdı. “Öyleyse, bu da değeri bilinmemiş çalışanların şerefine. Bu arada, bir şeyler içmek için bana katılacak vaktin var mı?”

“Çok isterdim,” dedi Casie, “Emily akşam yemeğini hazırlamıştır ve emin ol o trenin önüne atlamak istemeyiz.”

“Akşam yemeği mi?” Saati kontrol etmek için benekli kolunu çevirdi. Saatin yüzü, küçültülmüş altın sarmaşıklarla çevriliydi ve Casie’nin ipotek masraflarından daha pahalı görünüyordu. Bahsettiği dedikoduculuk işlerine rağmen, Linette Hartman, Casie’nin olduğundan daha değerli bir çalışan olsa gerekti. “Saat 3 bile değil.”

“Biz burada öğle yemeği için akşamüstü yemeği diyoruz, akşam yemeği için de gece öğünü.”

“Ah, tamam, bu günlerde epey değişmek zorundayım.”

“Harika. Öyleyse, hazır olduğunuzda siz de gelin. Kapımız her zaman açık.”

“Teşekkür ederim,” dedi Linette. “Orada olacağım.”

Emily’nin kötü hissetmesine rağmen ve Sophie itiraf etmiyor olsa da yemek muhteşemdi. Taze pişmiş bir dilim daha almak için uzandı. Biraz şekilsizdi, üzerinde tanıyamadığı küçük tohumlar vardı ve aşırı lezzetliydi.

“Sophie, sen üniversitede miydin?” Linette Hartman, Sophie’den birkaç santim kısa ve Sophie’nin annesinden bile inceydi ama bir etçil heyecanı ile yemeğin tadını çıkarıyor gibi görünüyordu. Onun bir oduncu gibi yiyip bu kadar ince kalması gerçeği, annesini deli ederdi. Monica Day-Bellaire günde bir çay kaşığı ithal yoğurt yer, daha fazlasını da yemezdi.

“Lise son sınıftayım,” dedi Sophie, adap kurallarının gerektirdiğinden daha uzun zamandır sessiz kaldığını fark ederek. Annesinin düşüncesi onu çoğu zaman sustururdu. Geri kalan zamanlarda da onu deli ederdi.

“Ah. Ve sen... Özür dilerim. Hiç nezaketiyle tanınan biri olmadım, o yüzden direkt soracağım.” Masadakilere baktı. “Üçünüz nasıl akrabasınız?”

“Değiliz,” dedi Sophie, sonra sesinin şiddetini fark ederek bakışlarını indirdi. “Ben burada sadece...” Neydi burada? Gereksiz? İstenmeyen?

“Sophie, burada Lazy’de at idarecisi,” dedi Emily.

Sophie ona baktı. Emily’ye kızmayı, Ty’dan nefret etmeyi sevdiği kadar seviyor olduğu hâlde, yüzünün minnetle kızardığını hissetti. Minnettar hissetmekten daha fazla nefret ettiği ise az şey vardı.

“Gerçekten mi?” Linette, bakışlarını Emily’den Sophie’ye çevirip sonra tekrar geri döndü. “Hem atları idare edip hem de okul için nasıl vakit buluyorsun?”

“Bazı derslerimi internet üzerinden alıyorum,” dedi Sophie ve ekmeğine bolca tereyağı sürdü. Monica Day-Bellaire, her çeşit yiyeceği tüketmekten kaçındığı için, Emily bu ev yapımı tereyağı-bal tarifleriyle oyalanıyordu. Yalnızca bir aptal ev yapımı tereyağı ve baldan kaçardı, ama Sophie onun bir aptal olmadığını düşünmeyi seviyordu. Belki cadının teki ama aptal değil. “Atları eğitmeye daha çok vakit ayırmamı sağlıyor.”

“Eğitim de mi yapıyorsun?”

“Casie ve ben,” dedi.

“Çoğunlukla Soph,” dedi Casie. “Bunun için doğuştan yeteneği var.”

Minnettarlık duygusu gittikçe artıyordu. Sophie eğer dikkatli olmazsa en az Emily kadar duygusallaşacaktı, üstelik suçlu atabileceği bir hormon fazlalığı da yoktu.

“Bu harika,” dedi Linette, “ünkü korkarım, bana binicilik öğretmek sahip olduğun bütün yetenekleri gerektirebilir. Yüz yıl önce olduğu kadar evik değilim artık.”

Sophie, bir ekmek daha almak için uzandı.

“Bu kadar zgr olmanız bence harika,” dedi Emily, sandal-yesini Casie’ninkinin yanına çekerken.

“Neyi kastediyorsunuz?”

Em omzunu silkti ve adına cümbüş ayı demekten hoşlandığı aydan bir yudum aldı. İçinde ne olduğunu kimse tahmin edemezdi. “Biliyorsunuz, ziyaretçilerimizin çoğu bir destek sistemiyle geliyor... Bir arkadaş, anne, kız. Herhangi birisi.”

“Elizabeth’i getirmek hoş olurdu.”

“Bir kızınız mı var?” diye sordu Emily. Ses tonu biraz hl-yalıydı. İçinde büyümekte olan bir insana sahip olmak ve onun cinsiyetini bile bilmemek ne garipti.

“Ah, evet,” dedi Linette ve bakışlarını eğerek kahvesinden bir yudum aldı.

“şanslısınız,” dedi Emily. “Siz ve Elizabeth, birbirinize yakın mısınız?”

“Oldukça yakınız.” çatalıyla oynuyordu. Çatalın dişleri eğilmişti. Emily, henüz atal bıçak takımını değiştirmeye vakit bulamamıştı ama muhtemelen yakında yapacaktı. Saman tarla-larının birinde kelepir bir şeyler bulabilirdi. “Birlikte çok fazla zaman geçirdik.”

“Bu çok güzel. Aileden daha önemli hiçbir şey yok,” dedi Emily.

Casie, dikkatini tekrar misafirlerine çevirmeden önce, sanki modunu anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle Emily'yi izledi. "Belki bir dahaki sefer onu da getirebilirsiniz."

"O, kendi ailesiyle epey meşgul."

"Torunlarınız mı var?" diye sordu Emily.

Linette, bu konuşmadan pek memnun değilmiş gibi derin bir nefes aldı. "Tek bir torun, aslında."

"Öyleyse, siz onu ziyaret etmek için yeterince uzağa..."

"Bir dakika," dedi Sophie ve dikkatini ikinci taze pişmiş ekmeğinden ayırıp Linette'ye keskin bir bakış attı. "At binmeyi bilmiyor musunuz?"

"Hayatımda hiç at üstünde olmadım."

"Ama..." Doğru, Sophie daha önce acemilere ders vermişti ama onlar gençlerdi, daha az kırılganlardı ve bu dersler hep Melek ile verilmişti çünkü o... Hep melek gibiydi. Ve Sophie, Ty'a izin vermektense ölmeyi tercih ederdi, o, kısarak su üstünde yürüyormuş gibi davranıyordu.

"Ama ne?" diye sordu Linette, gümüş rengi kaşlarından biri hafifçe yukarı kalkmıştı.

Kendi baktığı açıdan, Casie'nin masanın kenarına tutunduğunu görebiliyordu. Sophie, dudaklarını birbirine bastırdı ve konuşmamak için kendini zorladı.

"Başlangıç atlarımızdan birisi şu an bir ameliyattan iyileşme sürecinde."

Birisi mi?, diye düşündü Sophie, neredeyse sesli bir kahkaha atacaktı. Melek, onların tek başlangıç atıydı. Diğerleri tam olarak at bile sayılmazdı.

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Çok ciddi bir şey değildir umarım.”

Sophie, boğazının düğümlendiğini hissetti. Melek’in o uyuşturulmuş ve şaşkın hâlinin hayali bile yeterince kötüydü. Ama Ty’ın at hastanesini çelik çubukları arasından ona bakışının görüntüsü kolay kolay silinecek gibi değildi. Arkasından da babasıyla yaptığı konuşma acı bir anı olarak geliyordu.

“Sanırım tamamen iyileşmiş olacak,” dedi Casie. Ses tonu hafif ve yüz ifadesi iyimserdi. Casie Carmichael, bir uzvu kesilse bile herhâlde tırnağı kesilmiş gibi ses çıkarırdı. “Bugün eve dönebileceğini düşünüyorlar.”

“Öyle mi?” diye sordu Sophie ve kalp atışının hızlandığını hissetti. “Ty biliyor mu? Yani...” Dudaklarını birbirine bastırdı. Bütün gözler ona dönmüştü. Yanaklarının kızardığı hissetmişti ama bakışlarını kaçırmadı. “O, Ty’ın atı. Onunla ilgilenen kişi de o olmalı.”

“Eve getirdiğimiz zaman elbet haberi olur,” dedi Casie.

“A, bu arada,” dedi Emily. “Bu duyduğum bir dizel motoru mu?”

Casie ona doğru döndü. “Ne?”

“Ty aradı,” dedi Emily gülümseyerek, ay çiçeği gibi parlıyordu. “Colt’un Melek’i getirmeyi teklif ettiğini söyledi.”

“Ah.” Sadece bir an için, Casie’nin suratı limon yemiş gibi oldu. Colt Dickenson’ın lafı onda böyle bir etki yapıyordu. Sophie neden olduğundan emin değildi ama bazı insanlarda nefret etmek gerekiyordu, her ne kadar pasaklı şapkaları ve eski kotları içinde çok seksi görünseler de. “Ne kadar kibar.”

“Evet, aslında şu an gelmiş olabilirler.”

“Ne?” dedi Casie yine. İyimser tonu biraz değişmişti.

“Senin, bu iyiliğine çok memnun olacağından emin olduğumu söyledim,” dedi Emily.

“Memnun olacağım...” diye başladı Casie, sonra boğazını temizledi ve çatalını dikkatli bir şekilde tabağının yanına koydu. “Tabii ki. Teşekkürler, Emily. Sakıncası yoksa, Linny, ben kısrağa baksam iyi olur.”

“Tabii ki,” dedi Linny. “Sanırım ben de biraz hava alacağım. Bir orduyu doyuracak kadar yedim. Bu arada, yemek mükemmeldi Emily. Beş yıldız,” dedi, “ama korkarım ben bu kadar zengin yemeğe alışık değilim artık. Bastırmak için biraz yürüsem iyi olur.”

“Ah,” dedi Casie her zamanki keyifli hâline dönerek. “Tabii ki. Çiftliğin istediğiniz yerinde gezmekten çekinmeyin,” dedi, sandalyesinden düzgün bir şekilde kalkmasına rağmen kapiya kadar uzun uzun adımlarla yürümüştü. Sophie onu takip etti. Casie’nin Coltla olan tutarsız ilişkisi, onlarla kıyaslandığında kendisini normal hissetmesini sağlıyordu.

Ayakkabılarını giymesi bir saniye sürmüştü. Linette daha da hızlıydı, basitçe ayaklarını alçak topuklu sandaletlerine sokuşturdu ve dışarıdaydılar.

Ahıra vardıklarında, Ty, Dickenson’ın uzun alüminyum römorkunun arka kapısını açıyordu. Neredeyse tanınmaz hâle gelecek kadar yıpranmış olan aptal şapkası, gözlerinin önüne kadar çekilmişti ama Sophie çenesinin inatçı eğimini görebiliyordu ve onun aşağısında da omuzlarının sivri çıkıntısını.

Hiç kalçası yoktu ve bacakları sonsuzluğa uzanıyor gibiydi ama onda asıl karın ağrısı yapan adamın elleriydi. Lanet olası elleri. Her zaman kirliydi, tırnakları bakımsızdı, parmakları çizikti ama Melek'i römorktan çıkardığında, onun boynunu okşadı. O dokunuşuyla, bir ninni kadar nazik o dokunuşla kendisini yakalamıştı. Çok hassas, çok şefkatli ve sanki o elle onu bütün dünyadan koruyabilecekmiş gibiydi.

"Soph?" dedi Casie. Sophie, bir şeyi kaçırmış olduğunu fark ederek sıçradı.

"Ne?" Suçlu görünmemeye çalıştı. Tanrı aşkına, suçlu hissetmesi gereken bir şey yoktu ki.

"Melek'in bölmesini temizleyebilir misin diye soracaktım."

"Ah!" Yanakları tekrar serinlemişti. Belki de hastalanıyordu. Ama hastalanacak vakti yoktu. "Zaten temizledim."

"Öyle mi?"

"Onun tembellik ediyor olması, hepimizin edebileceği anlamına gelmiyor."

Casie tek kaşını havaya kaldırdı.

Sophie gözlerini indirdi. "Ben ona biraz taze su getireyim," dedi ve aceleyle uzaklaştı.

Casie, onun gidişini izledi. Tanrım, diye düşündü, eğer burası biraz daha kadın mızımlılığıyla dolarsa çiftliğin ismini Östrojen Tepeleri ya da onun gibi bir şeye çevirecekti. Ona gelince, Casie derin bir nefes aldı ve Ty ona doğru döndüğünde dudaklarını gülümsemek üzere kıvırdı.

“O nasıl?” diye sordu.

Çocuğun yüzü, cenazedeymiş gibi ciddiydi ama gözlerinde umut ve endişenin ihtiyatlı bir karışımı vardı.

“İyi, sanırım. Kaskatı görünüyor.”

Casie başını salladı, bir ip taşıyarak römorku döndüren Dickenson’ı görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. “Çok şey atlattı. Bizler ona gerçekten dikkat etmeliyiz.”

“Doktor, boynunda bir kateter bıraktı ve her ihtimale karşı enjektör çantasını gönderdi. Eğer yeterince içmezse ona sıvı vermemiz gerektiğini söyledi. Ve altı hafta boyunca kapalı kalması gerekiyor.”

“Bölmesinde mi?”

“Sanırım,” dedi Ty ve yarım düzine at onu görmek için çitlere doğru koşarken kısırağı yerleştirdi. Mavi şaha kalktı, yelesi uçtu. Düğümler, telin üzerinden boynunu germişti ve selam vermek için homurdandı. Melek, kenarlara sürtündü, onların ilgisinden heyecanlanmıştı. “Sakin ol,” dedi Ty, sonra da Casie’ye, “Böyle kapatılmaktan hoşlanmayacak,” dedi.

“Evet,” diye onayladı Casie.

“Günde beş altı kere yürümesine yardım edebileceğimizi söylediler,” dedi Colt, uzun bir adım atıp onların yanına gelerek. O ana kadar Casie onu görmezden geliyordu. Bu sonsuza dek süremezdi ama ne yapması gerekiyordu ki? Sırrını biliyor muydu gibi mi davranacaktı? Kendi çocuğunu terk etmesi ve onun annesini kendi hâline bırakması gayet güzel bir şeymiş gibi mi yapacaktı? Midesinin düğümlendiğini hissetti.

“Eve gelmek için hazır olduğunu bilmiyordum,” dedi Casie, “yoksa onu kendim alırdım.”

Colt, omzunu silkti. “Ben de oralardaydım.”

“Oralarda, Rapid City’de... Hem de babanın römorkuyla?”

Ty, Melek’in biraz uzaklaşıp otları koklamasına izin verirken Colt sırtıttı. “Hemen sinirlenme Case.”

“Sinirlenmedim.”

“Ben çocuğun sevgisini satın almaya falan çalışmıyorum en azından.”

“Çocuğun sevgisi...”

Colt daha da yakına geldi, sesini alçalttı ve ellerini pantolonunun ön ceplerine soktu. “Yapamam da zaten. Çocuk, senin aynı anda Beyonce ve Taylor Swift olduğunu falan düşünüyor. Bir çift kovboy çizmesi giyen en seksi şey.”

Casie çenesinin düştüğünü, tansiyonunun yükseldiğini hissetti ve kendisine sataşılmasından ne kadar nefret ettiğini hatırladı. Hiçbir zaman o seksi tarzda kadınlardan olmamıştı ama bunu ona hatırlatmak zorunda değildi.

Ona bağışlamak için ağzını açmıştı ki Ty konuştu. “Sanırım onu buraya yerleştireceğim.”

“Sadece saman ve ot,” diye hatırlattı ona Colt, sesi sakindi.

Casie, dişlerini gıcırdattı. “Biz onunla ilgilenebiliriz,” dedi ama Dickenson çoktan onu geçmiş, Ty, Melek’i ahıra götürürken ona doğru uzanıyordu.

“Hey,” dedi Colt başını sallayarak. Misafirlerinin hemen arkalarında duruyor olduğunu anlamak Casie’nin bir dakikasını

aldı. “Siz Linny Hartman olmalısınız.”

Casie’nin aklı sersemleşmişti. Nasıl oluyordu da her zaman çiftlikte olup bitenler hakkında kendisinden daha fazla şey biliyordu? Bakışlarını, kendisine gülümseyen ama buna ters düşen bir şekilde omzunu silkmekte olan Emily’ye çevirdi.

“Evet.” Dickenson’ın ağır kovboy konuşmasının yanında, Linette’in sesi çok kesindi. “Ve siz de?”

“Colt Dickenson,” dedi ve kadınların aptal gibi, aptallarınsa kıkırdayan şempanzeler gibi davranmasına sebep olan o ağır gülüşüyle güldü. “Lazy’de ne kadar kalacaksınız?”

“Imm...” Yüzüne bakabilmek için başını biraz kaldırmak zorunda kalmıştı. “Çok fazla zamanım yok ama en azından birkaç hafta kalabilmeyi umuyorum.”

“Rahatlamak için güzel bir yer.”

Kadın kaşlarını biraz kaldırdı. “Ben zaten rahatım,” dedi. “Ben de kendimi biraz zorlamanın vakti gelmiştir belki diye düşünüyordum.”

“Öyle mi?” Emily’ye doğru neredeyse gülümseyerek baktı. “Em’in cümbüş kekinden de deneyeceksiniz o hâlde?”

Anlaması Linette’in birkaç saniyesini aldı, sonra güldü.

Emily, tek kaşını havaya kaldırdı. Casie, bundan daha fazlasını kaldırmadığına memnun oldu... Orta parmağını falan mesela.

“At biniciliğinde ustalaşmayı umuyorum.”

“Çok iyi.” Colt, dikkatini tekrar yaşlı kadına çevirdiğinde sesi gerçekten cesaret verici geliyordu. “Ne kadar tecrübeniz var?”

Kadın güldü. “Hiçten azıcık fazlası. Ya siz?”

Colt omzunu silkti. “Eh, çok kavgacı değillerse onları kendimle yer arasında tutabilirim,” dedi.

“Bay Dickenson, Profesyonel Rodeo Kovboyları Birliği’nde tüm kovboylar içinde on üçüncü oldu,” dedi Emily. “Yardımsız yatağından kalkamayan huysuz bir ihtiyar hâline gelmeden önce.”

Colt güldü, dikkatini tekrar yaşlı kadına çevirdi. “Em kahrolası bir aşçıdır, biniciliği de beş para etmez. Nişancı Case’e gelirsek...” Casie’ye göz kırptı. “Annie Oakley gibi at biner ve bir de yumruk atışını görmelisiniz.”

Linette kaşlarını kaldırdı. “Sen de boksör müsün Casie?”

“Hayır,” dedi Casie. “Bay Dickenson sadece komik olmaya çalışıyor.”

Colt güldü. “Casie iki haftada sizi Derby’deki ayakkabıcı gibi dört nala koşturur,” dedi, sonra kaşlarını, düşünüyormuş gibi hafifçe yukarı kaldırdı. “Onu hangisine bindirmeyi düşünüyorsun Case?”

Casie, ona tükürmekten kendini son anda vazgeçirmişti. Yeni başlayanlar için yalnızca Melek’in uygun olduğunu gayet iyi biliyordu. “Bunu biraz düşünmem gerekiyor.”

“Sophie, Tangles’ın gayet iyi gittiğini söyledi.”

“Evet,” dedi Casie ama içi içini yiyordu. Boz ata son bindiğinde, hareket eden bir çalıdan huylanmıştı ve panikle onu neredeyse üzerinden düşürecekti. Bu hızlı hareketler yarış sırasında epey şık duruyordu ama elleri ve dizleri titreyen acemiler için hiç de iyi değildi.

“Dickenson’ın alacasına ne dersiniz?” diye sordu Emily.
“Madeline’di değil mi?”

Casie bir robot gibi ona doğru döndü. Colt’un benekli atını da nereden biliyordu?

Em, ona baktı ve omzunu silkti, ateş altında bile sakindi. Hatta ateş altında hemen hemen taş kesilmiş gibiydi. “Colt onun çok cana yakın olduğunu söylüyor,” diye ekledi.

“Evet, pekâlâ...” Dürüst olmak gerekirse, Dickenson ile Emily arasındaki bağ onun için hep rahatsız ediciydi ama şu an olduğundan daha fazla olamazdı. Bir yerlerde kendi çocuğu varken kim oluyordu da bu kızın yardım meleği gibi davranıyordu bu adam? Kendisine söz etmeye dahi tenezzül etmediği bir çocuk hem de. Karnında bir yerler bunları düşünürken düğümlenmişti. Dün geceki biber, diye düşündü, yine rahatsız ediyordu. “Eminim Bay Dickenson’ın başka planları...”

“Hayır yok,” dedi Colt.

Casie, Linette’e basitçe gülümsedi, intikam için sessiz bir yemin ederek sakın bir şekilde arkasındaki Colt’a döndü. “Atını bağışlamanı istemiş gibi olmayayım...”

“Olmazsın.”

Casie’nin gülümsemesi gölgelenmişti. “Çok kibarsınız Bay Dickenson ama eminim biz başka bir yol buluruz.”

“Alaca,” dedi Linette. “Siyah beyaz benekleri olanlardan, değil mi?”

“Bravo.” Colt’un sesi etkilendiğini belli ediyordu. “Bu, eski bir terimdir. Herkes bilmez.”

“Casie’ye söylediğim gibi, bunlar hakkında okuyordum,” dedi kadın. “Ve benekli atları her zaman yeğ tutarım.”

“Yeğ tutmak,” dedi Em, kelimeyi daha sonra kullanabilmek için sessizce tekrar ediyordu.

“Öyle mi?”

“Ben Scout hayranıydım.”

Herkes dik dik bakınca kadın güldü. “Maskeli Süvari. Tonto’nun atı... Scout.” Onlara doğru elini salladı. “Sizin zamanınızdan önce. Dinleyin, size zorluk çıkarmak istemem ama Melek’in iyileşme dönemini kesintiye uğratmak da istemem.” Kadın, Colt’a baktı, gümüş rengi kaşları biraz yukarı kalkmıştı. “Son birkaç ay biraz...” Omzunu silkti. “Biraz hissizdi. Doğrusu, eve biraz övünme hakkıyla dönmeye hayır demezdim.”

“Övünme hakkı mı?” Casie, ona baktı. “Sanırım ben ne demek istediğinizi...” diye başladı ama Colt çoktan şapkasını kafasından çıkarıyordu.

“Eğer yapabilirsem, bunu size sağlamaktan gurur duyarım.”

Casie, ona kaşlarını çatarak baktı. “Neyi sağlamaktan?”

“Övünme hakkı,” dedi Colt ve sırıttı. “Görünüşe göre, Bayan Hartman’a Maddy ile binicilik dersleri veriyor olacağım,” dedi.

Linette Susan Hartman, telefonu kulağında, kaydedilmiş mesajı milyonuncu kez çalarken, at çayırının etrafını adımlıyordu. “Lütfen bir mesaj bırakın, en kısa zamanda size geri döneceğim.”

Bu, tamamen yalandı. Yalanın kokusunu kilometreler öteden almayı seneler evvel öğrenmişti, bu yeteneğiyle bilinirdi aslında ama yine de mesajı bıraktı.

“Evet, yine ben,” dedi. Sesinin iyimser ve kendinden emin çıkması için uğraştı, o her zaman sahip olduğu ödünsüz tavrı bulmak için uğraştı ama bunun yerine, sesi solgun ve ümitsiz çıkmıştı gecenin karanlığında. En son bu derece umutsuz hissettiğinden beri çok zaman geçmişti. On yıllar, esasında. Ama o zamanlar sadece bir çocuktuk ve kesinlikle babasının varlığı olmadan dünyası haraptı. Yanılıyordu elbette. Gayet iyi idare etmişti. Onun gidişi sayesinde daha güçlü bir insan olmuştu. Kendi başına ayakta kalmayı öğrenmişti. Başarmayı, üstün olmayı öğrenmişti. Ama şimdi her şey farklıydı. Her şey değişmişti. “Ben sadece, şansımı bir kez daha deneyeyim dedim. Bir süre şehir dışında olacağım ama beraber olmak için vaktin olur-

sa, sadece beni ara ve ben de... Şey, ara beni," dedi ve telefonun kapatma tuşuna basıp gözlerini yumdu.

Yorgundu, gerçekten bitkindi ama gece onu sakinleştiriyordu. Metreler ötede, atlar hep birlikte otuyorlardı, kuyrukları havada görünmeyen böceklerle fiske atıyordu. Bir inek böğürdü. Bir dana ona cevap verdi. Ayırt edilemeyen bir yönden bir baykuşun sesi geldi. Her bir ses sakin, melodik ve dünyanın kendisi kadar eski gibiydi. Ciğerlerini taze sonbahar havasıyla doldurdu ve aklının uçup gitmesine izin verdi. Çok uzun yıllar önce, küçük bir kız çocuğuyken, hayal kurmaktan korkmadığı ya da bunun için fazla meşgul olmadığı zamanlarda, bir gün kendine ait bir çiftliğinin olmasını isterdi. Utah'da bir yerlerde belki. Ya da Idaho. Dar kalçaları ve dayanılmaz gamzeleri olan, hayatının geri kalanında kendisine hayran olacak bir kovboyla evlenecekti. Ama hayat pek böyle gitmemişti.

Bir ses, onu düşüncelerden uyandırdı. O yöne doğru döndü. Alüminyum römorku çeken koyu renk bir kamyonet çakıllı yoldan aşağı iniyordu. Yavaşlayarak Lazy'nin tümsekli patikasına döndü ve gürültüyle çiftliğe girip ahırın yanında durdu.

Colt Dickenson indi. Onu karanlıkta bile tanıyabiliyordu. Bir zamanlar hayalini kurduğu o seksi, dar kalçalı görünüşe sahipti.

Colt, bagaj kapısını geçip römorkun içindeki ışıkları çevirdi, sonra arka kapıyı açtı. İçerideki at uzun ve genişti, iki renkliydi ve uykulu görünüyordu. Işıklar yanınca uykudan uyanıyormuş gibi gözlerini kırptırmıştı. Kapandığı yerden serbest kalan bekleli at, kovboydan uzaklaşmak için bir harekette bulunmadı ama Colt onunla konuştuğunda öne doğru bir adım attı. Bir dakika sonra, fazla aceleci olmayan bir merakla etrafa bakmak için yavaş yavaş dışarı doğru yürüdü.

Rüya gibi bir görüntüydü. Bir kovboy ve atı, arkalarında römorkun ışığından biraz daha aydınlatıcı bir ışıkla ve çevrelerinde bin dönümlük çiftliğin görüntüsüyle duruyorlardı.

“İşte geldik, ihtiyar kızım.” Colt’un sesi yumuşaktı ve elleri, atın rengarenk yelesini uzun boynunun diğer tarafına çekerken yavaş hareket ediyordu. “Casie, seni kovmaya karar vermeden seni bir yere yerleştirmemiz...”

Fakat sözleri, kapının çarpılma sesiyle kesilmişti.

Colt’un nefesinin sesi, neredeyse konuşmasından daha gürültülüydü. “Bu, o olmalı,” dedi. “Muhtemelen şu an bir boğa kadar kızgındır, o yüzden en iyi hâlinle davransan iyi edersin.”

Kısrak, kendilerine doğru yaklaşan gölgeye baktı, sonra kafasını biçilmiş otların içine eğdi, yaşanması olası bir dramayla pek ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

“Hey, Case,” dedi Colt. “Güzel gece, değil mi?”

“Ne yapıyorsun burada?” Casie’nin sesi alçaktı ama Linette, araya giren o yakıcı duyguyu kaçırmayacak kadar uzun zamandır insan doğasına hakimdi.

Fakat Colt, bu duyguyu anladığına dair herhangi bir işaret göstermiyordu. Onun yerine, kayıtsız bir şekilde kısrığa baktı. “Biz sadece biraz mehtabı izliyorduk. Öyle değil mi Maddy?”

Bir an, bir sessizlik oldu. “Kendi evinden mehtabı göremiyor musun?”

“Orası aynı açığa sahip değil.” Colt, güldü. Linette, dişlerinin karanlıkta parladığını görebiliyordu. Gamzeleri ise kendi hayal gücüne bırakmak zorundaydı. Ama o kadar uzun zaman-

dır kafasında bunları canlandırıyordu ki zor olmayacaktı.

“Mesajını aldım,” dedi Casie.

“Öyle mi? Pekâlâ, haber vermeden ortaya çıkıp seni sinirlendirmek istememiştim. İhtiyar kızımı bu gece getirsem iyi olur diye düşündüm sadece.”

“Sabaha kadar bekleyebilirdi.”

“İhtiyar Mad recrübelidir,” dedi Colt, dalgın bir şekilde kısırağın boynunu okşarken. “Ama atlar, yerlerine alışmak için biraz zamana ihtiyaç duyarlar. Bunu bildiğini düşünüyorum, Case.”

Linette, bulunduğu yerden bile Casie’nin kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu. “Atların neye ihtiyacı olduğunu biliyorum,” dedi, sonra durdu ve sert bir nefes aldı. “Ama geç oldu.”

“Evet,” diye katıldı Colt şüpheli bir şekilde. “Günün bu zamanlarında böyle oluyor işte. Seni uyandırmadım, değil mi?”

“Hayır.”

“Sayım falan yapmıyordun, değil mi?”

“Hayır.”

“Uyku problemin yok, değil mi?” Uzanıp, kolunu kısırağın omzuna dayadı. Kısırak, otlamayı kesmeye tenezzül etmemişti.

“Hayır, yok.”

“Emin misin?” Benekli at, sol ön ayağını büküp Colt’u Casie’ye doğru yarım adım yaklaştırarak ağırlığını biraz kaldırdı.

“Neredeyse gece yarısı oldu,” dedi Casie. “İnsanlar uğramayı bıraksa orada, çakılların üzerinde bile uyuyabilirim.”

“Başka biri daha mı var?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Phil Jaegar,” dedi Casie sonunda.

“Kim?”

“Phil Jaegar.” Sesi gitgide gergin bir hâle geliyordu. Bu ikisinin arasında yaşanmış bir şeyler var kesin, diye düşündü Linette ve ne olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

“Ah, Sophie’nin babası, değil mi?”

Casie cevap vermedi.

“Şu olağanüstü nüfuzlu emlakçı. Yine bütün malını satmayı düşünmüyorsun, değil mi?”

Casie, sessiz kalmayı sürdürdü.

“Hey, dinle, zor olduğunu biliyorum,” dedi Colt. “Ama insanlar burası için canını dişine takarak çalıştı.”

Hâlâ ses yoktu.

“Onlar burayı sevdiler. Ve birbirlerini de. Yani, belki bazen birbirlerinin boğazına sarılacak gibi görünüyorlar ama bu bir şey ifade etmez ki. Tanrı aşkına, bazıları bana bile kızıyorlar. Senden bahsetmiyorum, tabii ki. Sen bana tapıyorsun. Ama bazı insanlar göremiyorlar işte doğuştan gelen cazibemi ve dayanılmaz...”

“Bildiğini biliyorum.”

“Neyi?”

Casie, bir nefes aldı. “Sen muhtemelen Lazy’de olup bitenler hakkında benden daha fazla şey biliyorsun.”

Colt, omzunu silkti. "Öyle düşünmüyorum. Sen neden öyle..."

"Buna bir son vermek gerek."

Colt, kafasını biraz yana yatırdı, hareketleri yavaştı ve sesi de öyleydi. "Neye bir son vermem gerek, Case?"

"Bu, Emily'ye haksızlık olur."

Colt, olduğu yerde doğruldu, kolunu kısırağın sırtından çekti ve biraz gerildi. "Emy'nin bununla ne ilgisi var?"

"O hamile, Dickenson. Hamile. Bunun ne demek olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Gayet iyi bir fikrim olduğunu düşünüyorum."

"Eminim öyledir."

"Bu da ne demek?"

Katı bir sessizlik oldu, sonra, "Onu yalnız bırakmanı istiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ona sırlarını vermeyi bırak. Onun sana sırlarını vermesine izin vermeyi bırak."

"Ben ona sırlarımı vermeyi seviyorum. Biz arkadaşız," dedi Colt.

"Arkadaş!" diye bağırdı Casie. "O, on sekizinde bir kız. Sense..." Casie, tek elini ona doğru yukarı aşağı salladı. "Kuzu kılığında bir kurt."

"Bir..." Colt'un ağzından bir kahkaha fırladı. "Öncelikle, kuzuların kıyafetleri olmaz. Bunu bildiğini düşünürdüm, ni-

şancı Case. İkincisi, üzerimde kıyafet olması gerekiyorsa, gerçi bundan çok hoşlandığım...”

“Sadece... Sadece onu kandırmayı bırak.”

“Onu kandırmak...” Colt yüksek sesle güldü. “Sen aklını kaçırdın her...” Colt durdu. “Senin yaptığın bu mu yoksa?”

“Ne? Hayır! Ben seni hiç kandırmadım.”

Bin tane karmaşık duyguyla dolu bir sessizlik oldu. Linette, gitmesi gerektiğini biliyordu, sessizce geceye karışıp onları yalnız bırakması gerektiğini biliyordu. Kendisi böyle bir şey yapmazdı, bunu da biliyordu. Ama belki, her şeyden sonra biraz dramayı özlemişti.

“Ben değil,” dedi ve bir kahkaha attı Colt. “Kandırdığın kişi kesinlikle ben değilim. Jaegar’dan bahsediyorum.”

“Ben hiç... Asla...” diye başladı, gürültülü bir nefes aldı ve yeni bir yöntem denedi. “Yani, onun geldiğini zaten biliyordun.”

Daha açık hâle getirmek için, bir kez daha sustu ki bu kadar dikkatli bir tuzakla bir kurt bile yakalanabilirdi.

“Emily, sözünü etmiş olmalı,” dedi en sonunda.

“Sözünü etmiş olmalı...” Casie kıkırdadı. “Burada olmanın tek nedeni bu yani.”

“Ne?”

“Kabul et,” dedi Casie. “Sen benimle hiç ilgilenmedin. Hiçbir zaman. Sadece kovalamayı sevdin.”

“Neden bahsediyorsun?”

Bir an için gece yine sessize dönmüştü. “Jess’den haberim var.”

Etraf yine sessizleşti ve Colt bir kez daha konuştuğunda sesi kasvetliydi. "Sen Hedley'le konuşuyordun."

"Bana, kadının senden hamile olduğunu söylüyordu."

Colt, bir saniye için uzak bir noktaya baktı. "Düşündüğünden daha fazlası var."

"Yani bu doğru," dedi Casie. Bu birkaç kelimede dünya kadar acı vardı.

"Case..."

"Ama onunla evlenmedin."

"Ona âşık değildim, Case. Bu adil olmazdı..."

"Adil değil!"

"Casie..." diye başladı ama Casie çoktan arkasını dönmüştü.

"Eve git," dedi ve karanlığın içinde kayboldu.

Colt, onun arkasından baktı ve sessizce küftetti.

"Biz sana hiçbir şey borçlu değiliz," diye gürledi birisi.

Linette, bakışlarını sola çevirdi. Karanlıkta yeni bir gölge görünüyordu.

Colt, bir iç çekişle çocuğa döndü. "Parayı bunun için teklif etmedim, Ty."

Çocuk, ayağını yerde sürttü. "Yaptığınız teklife minnettarım. Melek'e yardım etmek istemeniz çok güzel."

"Ama benim yerime Phil Jaegar'a borçlanmayı tercih edersin. Öyle mi?"

Çocuk omzunu silkti, loş ışıktaki yüzü zar zor fark ediliyordu. “Eğer sana borçlanırsam, o da borçlanmış gibi hissedecekti.” Başını, Casie’nin gözden kaybolduğu çiftlik evinin olduğu tarafa doğru eğdi. “Toparlamasının tek yolu bu.”

“Şimdi Jaegarlara borçlu yani.” Sustu. “Ve sen de öyle.”

“Başka çare yok.”

“Hayır, çare...” Colt, bariz bir çabayla kendi kendini susturdu. “Ben bana bu kadar güvenmemenize sebep olacak ne halt yaptım? Neden hep bu kadar öfkelisiniz?”

“Onu terk ettin.” Ty’ın sesi, karanlıkta bir hırıltı gibi çıkmıştı. “Çökmüş bir hâldeyken onu terk ettin.”

“Bana gitmemi söylemişti!” dedi Colt. “Tam olarak iki eliyle birden itti beni.”

“Gitmek en basit yoldur.”

Colt, bakışlarını ahıra doğru çevirdi ve başını iki yana salladı. Öfke, dalgalar gibi sarmıştı her tarafını. “Toparlanma sürecindeydi. Kafasını karıştırmak istemedim. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.”

“Biraz düşünmesi gereken sensin gibi görünüyor.”

Colt bir an için sessizce onu izledi, sonra yumuşak bir nefes verdi. “Ben çocukluğumuzdan beri düşünüyorum.”

“O zaman şimdiye kadar epey bir şeyi anlamış olman gerekirdi.”

“Sana görüldüğü kadar basit değil.”

“Belki sana görüldüğü kadar da karmaşık değildir.”

Öfkeli boğalar gibi yüz yüze birbirlerine bakıyorlardı.

“O, çok özel,” dedi başını sallayarak, “Bunu biliyorum.”

“O zaman neden kaçırıyorsun?”

“Ben kaçmadım!” diye gürledi Colt, sonra derin bir nefes alıp kendi kendine güldü. “Senin yerine o yaşlı adamla yüzleşmeyi tercih ederdim.”

“Pekâlâ, o burada değil,” dedi Ty. “O da çıkıp onu terk etti, öyle değil mi? Ama sana ne olduğunu söyleyeyim, sen onu incittin...” Bacaklarını ayırdı ve üzerinde durdukları dünya kadar eski o kavgacı duruşu takındı. “Bana cevap vereceksin.”

Bir an için, Linette ikisinden birinin yumruk atacağını düşündü. Huysuzluklar, suçlamalar ve kan göreceğini düşündü.

Ama Colt sonunda başını iki yana salladı ve kısırağın ipini ona verdi. “Sen kazandın,” dedi ve sessizce dönüp uzaklaştı.

“Orada çok iyi görünüyorsun,” dedi Colt ve ciddiydi. Linette Hartman bir böcek kadar hafif olabilirdi ama gözlerinde ateş vardı ve omurgası çelik gibiydi. Bu kadarı onun için bile açıktı. “Sadece dizginleri biraz gevşetin.” Colt, kısırağının yanına bir adım atıp kadının ellerini kendi ellerine aldı ve parmaklarını birazcık esnetti. “İşte böyle. Nasıl hissediyorsunuz?”

“İyi,” dedi kadın. Akşamüstü saatleriydi ve Lazy’nin yeni inşa edilmiş arenasındaydılar. Taze odunun kokusu hâlâ geliyordu. Sadece kapısı eksikti. Ama muhtemelen şu anda o iş üzerinde hararetle çalışan yarım düzine adam vardı. Belki Hedley’nin de projenin yönetiminde olduğunu fark etti ve sebep olduğu öfkeyi muhafaza etmek için elinden geleni yaptı. “Hâlâ ödü patlamış vaziyette.”

“Çünkü aptal değilsin,” dedi, dikkatini yeniden öğrencisine vererek ve adamın orada ne halt ettiğini merak ederek. Casie onu kendi arazisinde istemiyordu. Orası kesindi.

“Bu düşünceye katılmayacak çok fazla insan vardır,” dedi kadın.

“Öyle mi?” Colt, gözlerini kısarak kadına doğru baktı. Güneş parlak ve suratının üzerinde sıcaktı.

“Bu, kanıtlanmış bir gerçek.”

Colt güldü, Hedley’nin görüntüsü kafasından gidince az da olsa rahatlamıştı. “Dümdüz gidin ve onu yürümesi için sıkıştırın.”

Kadın öyle yaptı, benekli at dört adımlı ritmik yürüyüşe alışınca gülmeye başladı.

“Pekâlâ, belki onlar aptaldır,” dedi Colt, kadının bedenini inceleyerek. “İnan bana, içinde birazcık bin poundluk inatçı bir atın korkusu olmayan hiç kimse işleri yoluna koyamazdı.”

Linette cevap vermedi. Elleri, deri dizginlerin üzerinde kaskatı görünüyordu ve bacakları atın geniş gövdesini metal kısıkaçlar gibi kavramıştı.

“Nefes alın,” diye tavsiyede bulundu Colt.

“Nefes alıyorum.”

“On dakikada birden daha fazla alın demek istiyorum.”

Linette hafifçe güldü ve bununla birlikte Colt, onun omuzlarının gevşediğini gördü. Kahkaha buna sebep olmuştu. Casie güldüğünde, dünya Roma mumları gibi yanıyordu. Ve Tanrı aşkına, niçin onu aklından çıkaramıyordu? Onun öpücüğü, içinde bir umut kıvılcımı çakmıştı, ama bu, o Hedley ile konuşmadan önceydi.

“Yani, burada yukarıdayken korkmak sıradan bir şey mi?” diye sordu Linette. Colt, onun rahatlamaya çalışmasını izledi. Bu biraz kendini âşık olmaya zorlamak gibiydi. İmkânsızdı. Bunu zor yoldan öğrenmişti ve hâlâ bu gerçeğin yasını tutuyordu.

“Maddy senden on kat daha ağırdır, belki daha fazla. Biraz olsun korkmamak için bir mısır koçanından daha budala olman lazım.”

“Bu korkunun azalması ne kadar sürer?”

“Değişir.”

“Neye göre?” diye sordu Linette, hâlâ bir salyangoz hızında onun etrafında dönerken.

“Pek çok şeye göre, sanırım. Çoğunlukla, hayvanın üzerinden planlanmamış kaç kalkış yaptığına göre.”

Linette, hemen tekrar kenetlendi. “Bunu engellemeyi umuyorum,” dedi ve Colt güldü.

“Hiç kimse bunu istemez, Lin. Ama hepimiz bir ya da iki kez düşeriz,” dedi ve ata binmek hayat için bir metafor olabilir diye düşündü. Kendisi pek sert düşmüştü. “Tabii ilk korkup vazgeçen biz olmazsak,” diye ekledi ve ön verandasını birkaç menekşenin hâlâ şerefleştirdiği eve doğru baktı.

Linette, dikkatini tekrar ata çevirerek dişlerini sıktı. Colt, onun bu inatçı kararlılığından etkilenerek gülmesini tuttu.

“Söylediğim gibi, en önemli şey, atı sadece kendin ve yer arasında tutmak.”

“Hatırlıyorum.”

“Güzel, at koşmaya başladığında da hatırla bunu,” dedi Colt.

“Koşmak mı!” Gözleri korkuyla açılmıştı.

Colt bir an için ona baktı, sonra bir adım öne geldi ve tek elini kısırağın dizginlerine kaldırıp onu durdurdu ve diğer eliyle de öğrencisine işaret etti. “Buraya gel bakalım.”

“Ne? Neden?” Kaşlarını çatmıştı, yüz ifadesi katiydi. “Çok istiyorsan koştururum onu.”

Colt, onun heyecanına güldü. “Sadece bir saniye eğil.”

Linette öyle yaptı, yere sert bir şekilde basmadan önce sağ bacağını dikkatlice eyerin üzerinden geçirdi.

Kısağın tepesinden geçen dizginleri bırakınca, Colt tek elini kadının sırtına koydu ve onu Madeline’den birkaç adım uzaklaştırdı.

Dönünce şapkasını çıkardı, yere oturdu ve arkasına uzandı.

At ve kadın ona baktılar. “Uzan,” dedi Colt.

“Bana ders veriyor olman gerekmiyor mu?”

“Veriyorum.”

“Ben nasıl uzanılacağını zaten biliyorum. Son zamanlarda birçok kere yaptım aslında.”

“Öyle mi?” diye sordu Colt. “Hastanelik falan mı oldunuz ya da onun gibi bir şey?”

Linette, ona baktı, uzun ve sert bir şekilde. “Emekli oldum,” dedi.

Bu bir yalan olabilirdi, diye düşündü Colt ama aldırmadı. Bazen gurur, insanın tutunmak zorunda kaldığı tek şey olabiliyordu. “Pekâlâ, o zaman şimdiye kadar nasıl rahatlanacağını öğrenmiş olmalısınız. Buraya gelin.”

Linette, biraz kaşlarını çattıktan sonra yanına gidip oturdu.

“Güzel gökyüzü, değil mi?” diye sordu Colt.

Linette, ona doğru döndü; kaşları, Casie'nin sigorta şirketinin takması için ısrar ettiği kaskın kenarına kadar kalkmıştı.

Colt güldü. "Bu açıdan göreceğiniz manzaraya alışmanızı istedim sadece."

Linette bir an için sessiz kaldı, sonra, "Çünkü burası benim düşeceğim yer?"

Colt, başını salladı. "Er ya da geç."

Linette, yavaşça nefes verdi. Colt, onun rahatladığını hissedebiliyordu. Kendisine doğru döndüğünde, bunu sezmişti.

"Ne kadar acıyacak?"

"Çok."

Linette tekrar gökyüzüne döndü. "Acaba bu meslek için yanlış kişi misin diye merak etmeye başlıyorum."

"Eğer öyle yapmamı istiyorsan bu işi şekerle kaplı gibi de gösterebilirim."

"Sanırım o gemi çoktan kalktı."

Colt, gülümsedi. "Bazen bazı şeyler can yakar ama onları istiyorsan, yine de peşlerinden gidersin, öyle değil mi?" diye sordu ve eve doğru bakmaktan kendini son anda aldı.

"Benim çok fazla vaktim yok."

"Emekli olduğumu sanıyordum," dedi Colt ve onu yakından izledi.

Göz göze gelmişlerdi. "Eninde sonunda eve dönmek zorundayım."

“Sanırım aileniz sizi özlemiştir.”

Gözlerine değişik duygular yansıyor ama Colt onların ne olduğunu anlayamadan gidiyorlardı. “Elizabeth endişeleniyor,” dedi Linette ve tekrar gökyüzüne doğru döndüğünde biraz yüzünü buruşturdu.

“Pekâlâ, bu vakti de boşa harcamayalım o zaman,” dedi Colt. “Geri dönelim.”

“Tamam.” Linette ayağa kalktı, dakikalar önceki belirsizliğin yerini kararlılık almıştı. “Ama cesaret konuşmandan sonra da korkumu atamazsam suçlu sensin.”

“Bunun ne demek olduğunu anladığımda, layığıyla uyarıldığımı düşüneneğim,” dedi Colt.

“Bunun ne demek olduğunu biliyorsun,” dedi kadın ve ata kendi kendine binmeyi başardı.

Hafif bir koşu hâline geçtikleri zamana kadar, Linette’in yüzü korku ve heyecan karışımı bir duyguyla ısıt ısıldı.

“Eller alçak ve sabit,” dedi Colt. “Topuklarını indir ve sıkı otur.”

“Ben şu tepeler kadar yaşlıyım,” dedi Linette, dikkatini tamamen Maddy’nin kulaklarının arasındaki noktaya vermiş bir hâlde. “Benim oturuşum on yıldır sıkı değil.”

Colt, kendini gülmekten alamadı.

Hayvan ahır ve mutfak bahçesi arasındaki mesafeyi alırlarken, Ty Colt’a onaylamayan bir bakış atmıştı. Birkaç saniye sonra, aynı tarafta Casie görüldü. Krem karamel rengi saçları salıktı ve omzundan aşağı kalçalarına dek uzanıyordu, Colt’un

bakışları için mükemmel bir hedefti. Pantolonu düşük belde. Tişörtü, kemerine zar zor uzanıyordu.

“Colt!”

“Evet.” Colt, biraz hayal kırıklığıyla öğrencisinin sesine doğru döndü.

Linette, bir süredir öyle yapıyormuş gibi aşağı ona doğru baktı. “Biraz inatçılık ediyor.”

“Evet, pekâlâ...” Colt, öfkeyle homurdandı. “Sen onu küçükken görecektin.”

Kadının gümüş kaşları, saç diplerine kadar kalkmıştı ama ses tonu cansızdı. “Ben de, atlar bunu beşinci seviyedekeyken nadi-ren yaparlar diye düşünüyordum.”

Colt’un yapabileceği bir şey yoktu ama kendi takıntılı davranışına güldü. “İhtiyar Maddy burada yıldız öğrenciydi. Onun geometri kâğıtlarından kopya çekerdim.”

“Gerçekten mi?”

“Mükemmel eşkenar dörtgen çizebiliyordu.”

“Eşkenar dörtgen diyorsun, öyle mi?”

Colt tekrar güldü. “Benim okula gittiğim zamanların üzerinden de çok geçti,” dedi, Linette kafasını sallarken.

“Borca batmış hâldesin, değil mi?”

Colt, kaşlarını indirdi ve kendi açtığı kuyunun derinliğini tartışmanın ne yeri ne de zamanı olduğuna karar verdi. Onun yerine, söz verdiği gibi biniş derslerini verecek, sonra da defolup gidecekti.

“Ellerini öne doğru it,” diye önerdi. “Dizginleri sallama. Arkaya doğru yaslanma. Sadece kafası için biraz yer bırak ve bacaklarınla sık.”

Linette söylenenleri yaptı. Hiçbir şey olmamıştı.

“Hafif bir tekme vur,” dedi Colt.

Bacakları, olabilecek en hafif şekilde hareket etti. Colt sırtıttı, elini kısırağın baldırına dayayıp kadına doğru baktı.

“Olay bu, Lin,” dedi Colt. “Bu at sırtında bir sivrisineğin dokunuşunu hissedebilecek ve ondan sadece derisini kıınıldatarak kurtulabilecek kadar hassas.” Yandan gördüğü kadarıyla, Casie bir patates parçasının üzerinden ot çekmek için eğilmişti. Bunun görüldüğü kadar büyüleyici bir şey olmadığından oldukça emindi ve öğrencisine konsantre olmak için kendini zorladı. “Ama diğer taraftan, yedi-yirmi dört doğada. Çivi gibi serttir ve bir yılından daha tehlikeli olabilir. Yani bir şeyi görmezden gelmek istediğinde de onu görmezden gelir. Tam şu an, seni görmezden gelmek konusunda epey ciddi.”

Linette, ona bakarak kaşlarını çatıttı. “Daha şiddetli davranmam gerekeceğini söylüyorsun.”

“Bunu yapabilir misin?”

Linette çenesini sıktı. “Boşu boşuna kalpsiz diye anılamam.”

“Kalpsiz mi?” Hafızası onu biraz uğraştırdı ama yaklaşmakta olan siyah Camaro dönüp duran bir arı gibi dikkatini o tarafa çekti. Araba yoluna döndü, eve yaklaştı ve seyrek çakılların olduğu yerde çatırdayarak durdu, yıpranmış kotu ve kolları yukarıda kalmış kadife ceketıyla bir adam çıktı. Genç ve sıskaydı, sıçrayan atlar ya da bir hayal kırıklığı ya da yüz farklı endişe

nedeniyle kafası karışık görünüyordu. Casie ellerini gözlerinin önünde güneşe siper edip ona doğru yürümeye başladığında, Colt dişlerini gıcırdattığını hissetti.

Konuşurlarken seslerini duyamıyordu. Ama Casie'nin kahkahasını duyabiliyordu. Dişleri acımaya başlamıştı.

“Orada her şey yolunda mı?” Linette’in sesi yumuşak ama belki bir parça alaycıydı.

Colt o kadar eğlenmiyordu. “Eğer arabaya binerse hayır,” diye gürledi Colt. Yalan söylemenin bir manası yoktu.

“Hiç ona ne hissettiğini söylemeyi düşündün mü?”

“Pek iyi bir oyun planı gibi görünmüyor,” dedi ve bakışlarını çiftten çekmek konusunda yine başarısız oldu.

“Belki de bu bir oyun olmamalıdır.”

Colt derin bir nefes aldı ve öğrencisine doğru dönmeyi başardı. “Aramızdaki köprünün altından sular akalı epey zaman oluyor.”

“Tahmin etmeme izin ver.” Linette, gözlerini kısarak ona baktı. “Sen amigo tiplerden hoşlanıyorsun.”

Colt, arabanın yanından doğru tekrar çifte baktı. “Pom pomlarını görmekte biraz zorlanıyor olabilirim.”

“O zaman daha sonra da onu rodeo için bırakırsın.”

Colt, kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı.

“Senin tipini biliyorum. Ve...” Linette iç çekti. “Belki birkaç gece önceki konuşmanızı duymuş olabilirim.”

Colt, bundan daha fazla şaşıramazdı. “Linny Hartman, siz bir laf dinleyicisisiniz.”

“Ben insomniayım.”

Arabanın yanındaki adam, neredeyse bir delikanlıydı aslında, kahkaha attı. Ses, olması gerekenden daha derin çıkmıştı. Colt, ensesindeki tüylerin dikildiğini hissetti. Onlara doğru döndü, farkında olmadan yumruklarını sıkmıştı.

“Güney Dakota, kasıtsız adam öldürme için hâlâ idam cezası uyguluyor,” dedi Linny.

“Emin misin?”

“Bu konuda bana güven.”

Colt, derin bir nefes aldı, en temel içgüdüleriyle savaştı, kayboldu ve Camaro’ya doğru döndü ama tam o anda Sophie Jagar evden dışarı adım attı. Sarı ipek bir yaz elbisesi giyiyordu, şeritli sandaletleri ve sağ kolunda üçlü bilezikleri vardı.

Nefesi, Colt’un boğazında öylece kaldı.

“Meraklı ve daha da meraklı,” dedi Linny.

Sophie konuştu. Çocuk cevap verdi. Casie bir adım uzaklaştı. Genç çift sorunsuz bir şekilde Camaro’ya bindi ve gözden kayboldu.

Colt bir kez daha küfretti ve Linny güldü.

“Aşk çok yorucu bir hâle getiriyorsun, kovboy,” dedi.

Colt bir an için onun sözlerini inkâr etmeyi düşündü ama çaba harcamaya gerek yoktu. “Biraz gezmek ister misin?” diye sordu onun yerine.

“Şu an yaptığımın bu olduğunu sanıyordum.”

“Bir saniye izin ver,” dedi Colt. “Otlaktaki yabani atlardan birine semer atacağım.”

“Casie’nin sorun etmeyeceğine emin misin?”

“Evet, pekâlâ, eğer bana kızarsa benimle konuşmak zorunda kalır, öyle değil mi?” diye sordu Colt.

“Bence bu mantıkta çatlak bir nokta var. Sadece neresinde olduğundan emin değilim.”

“Yakında öğrenirsin sanırım. Muhtemelen orta ebatta bir şeydir,” dedi ve Casie’nin en sevdiği atlarından birini almaya gitti.

“Casie!” Ty’ın sesi, mutfağın sessizliğinde yüksek ve tiz çıkmıştı.

Bir an için kapı aralığında durdu, gözleri endişeyle büyümüşü. “Ne oldu?”

“Melek’in bir sorunu var.” Zaten burulmuş olan midesi daha da buruldu.

“Nasıl yani? Ne...”

“Tuhaf duruyor.”

Birbirlerine baktılar, olması muhtemel bir düzine senaryo korkunç bir sırayla akıllarından geçiyordu.

“Onu bıraktıklarında normal olduğunu söylediler,” dedi Casie. “Olamaz... Sakatlandığını düşünmüyorsun, değil mi?”

“Bilmiyorum. Gelip bakabilir misin?” diye sordu Ty ama bu aptalca bir soruydu. Casie, babasının Carhartt ceketinin kollarını çoktan sıyırmıştı.

Çıktıklarında, bahçe karanlıktı. Zaten saatlerdir karanlıktı ve Sophie hâlâ evde değildi. O şehirli çocukla birlikte olmasını umursadığından değildi ama bazen acil durumlarda işe yarıyordu.

Ağılın içinde, Al meledi. Tavuklar tehlikeli bir şekilde, kecinin neredeyse tüysüz olan sırtına tünediler, sonra hareketlenip Ty kendini çift toynaklılara doğru çekince çılgın gibi kanat çırpıtlar.

Fakat, onun bölmesine yaklaştıklarında, Melek olduğu yerde kaldı.

“Hey,” dedi Casie, kapıyı açıp içeri adım attığında. “Nasılsın koca kızım?”

Arkasında, Ty sessiz kaldı. Onlardan önce, Melek korkutucu bir ifadeyle uzanmıştı.

“Ne zamandır böyle?” diye sordu Casie. Sesi yumuşak, ciddi ve korkuluydu.

“Bilmiyorum.” Ty ayağını sürttü, hasta gibi hissediyordu. “Bu gece daha erken vakitte geldiğimde iyi görünüyordu ama belki de fark etmemişimdir.”

Casie kaşlarını çatarak ona doğru döndü. “Ne demek istiyorsun?”

Ty omzunu silkti, sıradan görünmeye çalışıyordu, onun hatası olup olmadığından emin değilmiş gibi görünmeye çalışıyordu. “Çok iş vardı. Colt, şu hanıma ders veriyordu, kuzuların beslenmesi lazımdı, Em de patatesler için yardım istemişti.”

“Yani onu her zamanki gibi besledin?” diye sordu Casie ve tekrar Melek’e doğru döndü.

“Öyle yapmamak için bir neden yoktu.”

“Ve ona ilaçlarını verdin?”

“Evet.”

“Adı Bute olandan da mı?”

“Tabii ki verdim.” Sesi tizleşmişti.

Casie, ona şaşkınlıkla baktı. Ty, bir an için onun bakışlarını yakaladı, sonra bir anda gözlerini yere indirdi.

“Ben sadece... Onu daha erken kontrol etmeliydim,” dedi Ty. “Buraya gelir gelmez.”

“Sen elinden geleni yapıyorsun,” dedi Casie ama bu sıralar hep bu hâldeydi, bir adamın daha iyi hissetmesi için bir şeyler söyleyip duruyordu.

“Toynak iltihabı olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi?” diye sordu.

Casie güçlü görünmeyi denedi ama Ty onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. “Ayakları hassas görünüyor.”

Toynak iltihabının, atın toynaklarının içindeki hassas lami-nayı etkilediğini biliyordu, büyük bir baskıya sebep oluyordu, o kadar büyük ki bazen atların toynaklarını kaybetmesine neden olabiliyordu.

Ty, ağzına gelen safrayı yuttu. “Ağrısı için ona daha fazla şey vermeli miyiz?”

Casie, kafasını iki yana salladı, yüzünde belirsiz bir ifade vardı. “İltihap sökücüler midesine fazla gelebilir. Tekrar kolik olması, isteyeceğimiz son şey.”

“Ben, şu ülser önleyici ilacı ona düzenli olarak veriyorum.”

“Tamam.” Sesi tereddütlüydü ama bir karar vermişti. “O zaman ona biraz daha ağır kesici verelim.”

“Onu pek sevmiyor. Tadı çok fazla acı.”

Casie kaşlarını kaldırarak ona baktı, bir an için şaşkına dönmüştü. “Onu denedin mi?”

Ty, aptal gibi hissederek bir kez daha ayak diredi. “Kendini feda etmeye razı olmayan bir adamdan at binmesini beklemek doğru olmaz.”

Casie, bir saniye ona baktı, sonra kafasını iki yana salladı. “Hadi onu daha aşağı yatıralım. Daha çok minder koyalım. Şimdi Doktor Sarah’ı arayacağım, sonra da Bute ile Em’in elma suyunu karıştırıp büyük bir şırıngaya koyacağım.”

Ty başını salladı, sonra yeni bir balya açıp ihtiyar kısırağın ayaklarının yanına daha fazla keçi samanı koydu. Ayakları düzgün bir şekilde törpülenmiş, dikkatle nallanmışlardı ve bir şekilde bu görüntü Ty’in gözlerine yaşların dolmasına sebep oluyordu. Eskiden çok bakımsızlardı; uzun, kırılmamış ve kırıktilar ama en azından o zamanlar yaşam tehlikesi yoktu. En azından... Ty, burnunu elinin tersiyle sildi.

O sadece bir attı. Bunu biliyordu. İhtiyar ve çıkıntılı kafası olan bir at. Ama...

Melek, ona doğru döndü. Dikkatini Ty’a verdiğinde, koyu gözlerinin üzerinde manalı kıvrımlar belirmişti. Ty’ın boğazı, hissetmemesi gereken duygularla sıkışmıştı. Sadece değersiz bir at, diye hatırlattı kendine ama tek elini onun yüzüne koyduğunda, onun acısını kendi kaburgaları arasına saplanan bir bıçak gibi hissedebilmişti.

“Pes etme,” diye fısıldadı. “Sakin pes etme.”

“O nasıl?”

Ty yerinde sıçradı. Hisleri bu kadar açıkken suçüstü yalanlanmıştı, boğazını temizledi ve dönüp arkasına baktı. Colt Dickenson, Evie diye çağırdığı altın atla ona doğru geliyordu. Ty’in bildiği kadarıyla, kısırağa yarım düzineden fazla kez binilemiyordu ama her şey yolunda görünüyordu. Misafirleri olan hanım onları takip etti, adaleli ata bu kadar yakınken daha da küçük görünüyordu.

Ty, elini Melek’in yüzünden çekti ve korkusunu bir tarafa bıraktı. “Çok iyi değil.”

Dickenson bir küfür savurdu ve bölmenin kapısından bakmak için ahırın diğer ucuna gitti. Kaşlarını düşürmüştü. Gözleri kısılmıştı. Evie, yeri koklamak için kafasını aşağı indirdi. “İltihap olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.”

Colt bir an için hareketsiz kaldı, sonra döndü ve dizginleri, onları açık bir endişeyle eline alan misafire verdi. Bir at, muhtemelen hayatı boyunca idare ettiğinden daha fazlasıydı. İki tanesi ise çok fazlaydı. Gidip birkaç alçak kova bul,” diye emir verdi Colt, tekrar Melek’i izleyerek.

“Ne?” Ty’in sesi gerginlikle çatlamıştı.

“Acele et,” dedi Colt. “Birkaç kova ya da kap ya da onun gibi bir şey bul. Su geçirmeyen ve ayaklarının girebileceği büyüklükte bir şey.”

Ty kafasını iki yana salladı, yarı inatçı yarı umutluydu. “Casie ona daha fazla minder vermemi söyledi.”

“Şimdilik onu dert etmeyelim.”

“Linette,” dedi Colt, arkasında duran kadına seslenerek, “bizim hayvanları arkadaki parmaklıklara bağla, olur mu?”

“Ben emin değilim...” diye başladı Linette ama kendini durdurdu. “Tamam,” dedi ve arkasına döndü ve bir çift atı çiftlik ekipmanı ve bir düzine diğer engel arasında dikkatlice ilerletmeye başladı.

“Neler oluyor?” Casie, geriye doğru giden Linette’e baktı. Elleri, şişeler ve şırıngalarla doluydu.

“Ayaklarını hortumla sulayacağız,” dedi Colt.

“İltihabı olduğunu düşünüyorsun.” Casie’nin yüzünde korku vardı.

“Öyle değilse bile bu onun canını yakmayacak.”

Casie, bakışlarını Ty’a çevirdi. Gözleri dolu doluydu ama yaşların düşmesine izin vermiyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Casie.

“Elbette,” dedi Ty ve zaten tepeleme olmuş suçluluk yığınınına daha fazlasını ekledi, Casie’ye yalan söylemesi doğru değildi.

“Ona ayaklarını koyabileceği bir şey getirmesini söyledim.”

Casie başını salladı. “Koyun ağılına bak,” dedi. “Orada birkaç kovamız var.”

“Burada hortumunuz var mı?” diye sordu Colt.

Casie, kafasını iki yana salladı. “En yakın olanı Em’in bahçesinde.”

“Onu da getir, olur mu?” dedi Colt.

Ty, aceleyle uzaklaştı. Geri gelene kadar Linette de oradaydı.

“Durumu ne kadar ciddi?” diye sordu. Sesi sakın ve soğukkanlıydı. Ama Melek, onun gecenin en derinindeki korkularını duymuyordu.

Ty bakışlarını Casie’ye kaldırdı ve onun endişesini kalbine saplanan bir bıçak gibi hissetti. “Epey kötü olabilir,” dedi Casie.

Kadın başını salladı. “Ben nasıl yardım edebilirim?”

Casie kafasını salladı ve gülümsemeye çalıştı. Yüz yaşına kadar da yaşasa bu gülümsemeyi hayatının her gününde hatırlayacaktı. En karanlık zamanlarda bile nasıl parladığını. Hayatını nasıl aydınlattığını. Dünyayı nasıl daha iyi bir yer hâline getirdiğini. “Bu konuda endişelenme Linette. Sen tatildesin. Bununla ilgilen.”

“Bir şeyler yapmak istiyorum.”

“Gerçekten, gerek yok. Yatmalısın artık. Biz sadece...” diye başladı Casie ama Colt, Melek’in bölmesinin birkaç adım ötesinde hortumu musluğa takarken kafasını bile kaldırmadan onu böldü.

“Atlarla ilgilendin mi, Lin?”

“Evet.” Linette başını salladı, yüzü ciddiydi, kırışıklıkları belirsiz bir ışıkla aydınlanıyordu. “Eyerleri eyerleme odasına koydum.”

Eyer odası, diye geçirdi aklından Ty ama kimse onu düzeltmemişti.

“Şu durumu bana açıkla,” dedi Linette ve Melek’e doğru başını salladı.

“Bu şey, ayağındaki hassas yapıların iltihaplanmasına sebep olur,” dedi Casie.

“Ve sonra?”

“Daha da kötü olursa, şişkinlik, ayak kemiğinin toynak içinde dönmesine sebep olabilir.”

“Niçin oluyor bu?”

“Birçok ihtimal var ama kolik hastalığının bir sonucu olabilir.”

“Şişkinliği azaltmak için onu soğuk suda tutmaya çalışacağız,” dedi Colt.

Linette başını salladı. “At kadar inatçı bir hayvan buna direnebilir sanıyorum.”

“Çoğu öyle yapar. Onları iyileştirecek bir şey yapacak kadar uzun süre hareketsiz kalmalarını sağlamak gerçekten acı verici olabilir...” dedi Colt ama Casie onun sözünü kesti.

“Bunu başaracak,” dedi ve bakışlarını yukarı kaldırdı. “Başaracak, eğer Ty yapmasını isterse.”

Ve her şeye rağmen, cahilliğine, korkusuna, Casie’nin sandığı insan olmadığını ve asla olmayacağını bilmesine rağmen, Ty kalbinin kabardığını hissetti.

“Öyleyse güzelce istesen iyi edersin, evlat. Sağ ön ayağını buraya koymalı,” dedi Colt. Ve mücadele başladı.

Gece yarısına kadar Ty yorulmuş, terlemiş ve üşümüştü ama Melek sonunda tamamen hareketsiz durmuştu, bütün dört ayağı buz gibi suyun içindeydi. Melek, bir iç çekti, daha rahatlamış görünüyordu. Sağ arka tarafını çekip ağırlığını biraz kaldırdı. Linette, atın bu bacağına yanına geçti, kovayı yerleştirmek için acele etti.

“Daha iyi hissediyor gibi görünüyor,” dedi Colt.

Casie başını salladı. “Evet.” Kovboya doğru baktı ama göz göze gelmedi. “Teşekkürler.”

“Bir şey değil,” dedi Colt. “Linny binmekten yorulmuştu zaten.”

Linette, yerde durduğu yerden gülümsedi. “Ben yorulmuş değildim,” dedi. “Ama sırtım biraz şikâyet etmeye başlamıştı.”

“O şeyin üzerinde nasır tutacaksın,” dedi Colt.

“Ne kadar teşekkür etsem az,” dedi Casie, Melek’in arka ayakları yanında samanların içinde oturan kadına. “Muhtemelen tatil için hayal ettiğin şey bu değildi.”

Linette omzunu silkti, dar omuzlarının yavaş bir hareketiydi. “İnternet sitenizde her şey dâhil yazıyordu.”

Dickenson güldü. “Bunu at idaresinde hızlandırılmış kurs olarak düşün.”

“Pekâlâ, bu gecelik ders sona erdi,” dedi Casie. “İstedığın kadar uyu. Ne zaman uyanırsan o zaman kahvaltı hazırlayacağız.”

“Hazırlayacaksınız?” diye sordu Colt, tek kaşını Casie’ye doğru kaldırarak.

“Eğer yapmak zorundaysam yemek yapabilirim,” dedi Casie.

Ty, bakışlarını Colt’a doğru kaldırdı, Colt’un dudakları köşelerden yukarı doğru kıvrılmıştı.

“Eğer bundan daha da ince olmak istemiyorsan, bu konuda yoluna Em ile devam etsen iyi edersin,” dedi Colt ve şakacı bir şekilde Linette’e göz kırptı.

“Dinle,” dedi Linette, “benim için endişelenmene gerek yok. Ben başımın çaresine bakarım.”

“Tamam, başının çaresine yatakta bakmalısın,” dedi Casie. “Burada gerekenden fazlasını yaptın.”

“Peki ya Tyler?” diye sordu Linette. “Yarın okulu yok mu?”

“Linette haklı. Sen de eve gitmelisin,” dedi Casie, sesi endişeliydi ama Ty kafasını salladı.

“Burada uyuyabilirim. Bölmenin içinde. Bir günden bir şey olmaz. Ben sadece...” diye başladı ama Casie sertti.

“Eğer notların düşerse, bir daha buraya gelmene...” Bakışlarını kapıya doğru kaldırdı, boğazı sıkışmıştı. “Biz ona bakacağız. Senin endişelenmene gerek yok.”

Ama yine de endişeleniyordu. Melek için, kendisi için, onun için. Ama haklıydı. Buraya gelme, onu görme, nefes alma hakkını kaybedebilirdi. Bir saniye için onu izledi, sonra başını salladı ve bölmenin kapısına doğru adım attı.

“Peki ya ben kalsam?” dedi Linette. “İlk nöbeti ben alırım, suyu değiştiririm, böylece taze ve soğuk kalır. Eğer bir sorun olursa hemen sizi uyandırırım. Olmazsa birkaç saat uyursunuz.”

“Hayır,” dedi Casie. “Kesinlikle...”

“Bence iyi bir fikir,” dedi Colt.

Ty, bölmede durduğu pozisyonundan, Casie’nin Dickenson’a bozucu bir bakış attığını gördü ama kovboy kolay kolay bozulmuyordu. Onun yerine, omzunu silkti. “Kalabilsem kalırdım ama eve gitmem gerek. Yarın buzağları ayırıyoruz ve tam formunda gitmezsem babam tekmeyle basar. Hey, bekle Ty,” dedi. “Seni bırakayım.”

Ty reddetmeyi düşündü ama Melek’in memnun ifadesine bakınca fikrini değiştirdi. Şimdilik iyiydi ama sonra ona ihtiyacı olacaktı. “Önce evden birkaç eşya almam lazım,” dedi ve yola koyuldu.

Sesleri, arkasından mırıltı hâlinde geliyordu, yumuşak bir şekilde tartışıyorlardı ama ahırdan dışarı adımını attığında başka bir gürültü dikkatini dağıttı.

Araba yoluna bir otomobil dönmüştü. Şık ve koyu renkti, evin elli adım uzağından geri döndü ve sustu. Çiftlik lambası uzakta ve yukarıda duruyordu ama arabanın sürücüsüne doğru döndüğünde Sophie’nin saçlarını parlatmıştı.

Görüştüğü kişi yakışıklıydı. Zayıf ışıktaki bile Ty bu kadarını görebiliyordu. Saçları sarıydı ve dikkatli bir şekilde dağıtılmıştı. Geniş omuzları ve orantılı bir vücudu vardı. Sophie’nin söylediği bir şeye güldüğünde, dudakları, pahalıya yapılmış dişlerini gösterecek şekilde kıvrılıyordu. Tek bileği, gizli sahipçiliğin bir işareti olarak direksiyonu sarmıştı.

Ty’n boğazında bir şey bıçak ağzı gibi bükülmüştü ama eve doğru devam etti. Sophie Jaegar’ın ne yaptığını umursamıyordu.

Sevenler Gönüllerinde Taşır Sevdiklerini

Mississippi'nin batısındaki her maymun görünümlü hippieyle çıkrsa bile umursamıyordu. Bunların onunla alakası yoktu.

Hızını artırdı, kararlı bir şekilde tepeyi tırmandı. Mutfakta bir ışık açık kalmıştı. Mutfak masasında Emily'nin onun için bıraktığı mısır ekmeklerini toplamak bir saniyesini aldı. Kapıdan dışarı adım attığında, şık Camaro'ya bakmayı reddetti. Colt'u da beklemeyecekti. Dickenson'ların çiftliği yürüyerek de uzak değildi. Yüz defa yapmıştı bunu ve emindi ki...

Fakat bir ses düşüncelerini böldü, Camaro'dan gelen yüksek bir ses. Bakışlarını o yöne çevirdi, nefesini tutmuştu. O uzaklıktan bile, sağa sola sallanan kolları görebiliyordu.

Ve tüm bildiği de buydu. Bir saniye önce evin dışında dururken bir saniye sonra arabanın açık kapısından dalıp sürücüyü takım elbisinin ceketinden yakalamıştı.

“Hey!” Hippi tökezlemişti, ayakta durmaya çalışıyordu ama Ty onu arabanın arka kapısına vurdu, ciğerlerindeki nefes kesilmişti.

“Rahat bırak onu!” sesi boğuktu, kendi kulaklarına bile yabancı geliyordu. Öfke, onu bir alev gibi sarmıştı, Sophie’nin flörtüne bakarken boğazı yanıyordu.

“Bu da ne!” diye başladı hippie ama Ty yumruğunu adamın göğsüne vurdu ve sırtını parlak, lüks arabasına yapıştırdı.

“Ty!” Sophie’nin sesi tizdi, yolcu kapısından fırlayıp tampunun etrafından dolaşmıştı. “Ne yapıyorsun?”

“O ne yapıyor?” diye hırladı ama ona doğru bakmaktan kendini aldı. Bakışlarının o tarafa gitmesine izin vermedi, çünkü ne göreceğini biliyordu. Güzellik, üstünlük ve zekâ, hiçbiri ona göre değildi. Ty, adamın ceketindeki tutuşunu sıkılaştırdı.

“Ty, Tanrı aşkına!” Sophie tısladı. “Bırak onu.”

“Seni incitti mi?” Öfke, şimdi sönmeye başlayan korlar gi-

biydi, ses tonu biraz daha normaldi, Sophie'nin olduğu tarafa bakabilecek kadar sağduyulu hâle gelmişti. O, tam olarak onu rüyalarında gördüğü gibiydi, güçlü, büyüleyici ve kibirli.

“Ne?” Sesi yüksek ve şiddetli çıkmıştı.

Hippi güldü, arabasına doğru yaslandı, vücudu neredeyse rahatlamıştı, olduğu yerde sırtıttı. “Ahbap, sen kimsin? Onun köpeği falan mı?”

Ty'ın öfkesi, farkında olmadan adamın gömleğini sıkmasına sebep olarak yeniden kabardı ama daha tehlikeli bir şeye yol açmadan Sophie konuştu.

“Kapa çeneni, David!” diye tersledi ama Ty ile konuşmadan önce ona doğru dönmedi. “Bırak onu,” diye emretti Sophie ama Ty yapmadı.

Onun yerine, çenesini kenetledi ve David'in ceketindeki yumruğunu çevirdi. “Yaptın mı?” diye sordu.

“Ne yaptım mı ahbap?” Sesi alaycıydı.

Ty'ın yumruğu şiddetinden titriyordu ama kendisini tuttu. Kolay bir iş değildi. “Ona dokundun mu?” diye hırladı ama tam o sırada David bir homurtu çıkardı, kollarını sertçe havaya kaldırıp Ty'ın tutuşundan kurtuldu. Kendisine karşı serbestçe savrulan bir güçle karşı karşıyaydı, aslında doğduğu günden beri alışık olduğu, neredeyse bilinçsiz bir kabadayılıktı.

Ty dikkatli bir şekilde geri çekildi, karşısındaki öfkeye karşı gözlerini kısıtı, geleceğine emin olduğu şiddete karşı bedenini sertleştirdi. “İçiyor muydun sen?” Sesi şimdi, vahşi bir fısıltı gibiydi.

“Ne? Bu herif de kim?” diye sordu David ama sorarken Sophie’ye doğru bakmamıştı.

“Ty,” dedi Sophie, ona dönerek. Ty’ın bakışlarını, dikkatini, ruhundaki zayıflığı kendisine çeken bir şey vardı sesinde. “Sadece bırak gitsin.”

Ama Ty yapamadı. “Nefesi alkol kokuyor,” dedi.

“Sen de kim oluyorsun?” Sözleri küçümseyiciydi.

Bir düzine duygu, Ty’ı sarıp geçti ama o hepsini kordon altına aldı ve kendisine bazı insanların sosyal içiciler olduğunu hatırlattı. Bazı insanlar kimseye zarar vermeden bunu yapabilirlerdi. “Sen iyi misin?” diye sordu onun yerine.

“Evet,” dedi Sophie ama sesi gergindi. “Ben iyiyim. O sadece...” David’e iğneleyici bir bakış attı. “Unut gitsin. Bir şey değil.”

Ty yutkundtu, aniden sakinleşip neredeyse makul bir hâle gelmişti. “Sana dokunmadı değil mi?”

“Ona dokunmak mı! Gerçekçi ol yahu,” dedi hippı. “Ne sanıyorsun onu?”

Ty, midesinin bulandığını hissetti. Gözlerinin kısıldığını hissetti. Geri çekilmesi gerektiğini biliyordu.

“Ne dedin?” diye sordu.

“Tanrım, ahbap...” diye homurdandı ve sesini komplocu bir fısıltıya çevirdi. “Burada okşanmayı bekleyen bir ufaklık varmış. Ama belki de çoktan dokunmuşsundur, ha? Belki de çoktan...”

Tam o an, Ty yumruğunu çaktı. Başka seçeneği yoktu, kendine ait iradesi yoktu ve bunu durdurmak isteyecek en ufak vicdan azabı da yoktu. Sadece sağ yumruğunu kaldırdı ve adamın suratına geçirdi. David, bir topaç gibi parlak arabasına döndü ama bir saniye içinde kendini topladı. Hemen sonra döndü ve Ty'ın üstüne atılıp belini büktü. Bacakları ve kolları birbirine dolaşmıştı. Ty'ın ciğerlerinden acı dolu bir ısıklık sesi geldi. Rakibi kendinden uzaklaştırmak için bütün gücüyle dizini havaya kaldırdı ama David iki yumruğunu birden sallayarak geri geldi. Acı, elmacık kemiğinde patlamıştı. Hırsla, diğer adamı da yanına çekerek yuvarlandı, onu bastırmaya çalışıyordu.

Fakat aniden, uzağa sürükleniverdi, yumrukları havada sallanıyor, attığı tekmeler boşluğa gidiyordu.

“Durun dedim!” Ses, meydanda bir yük treni gibi gümürdedi. Ama David'i yavaşlatmaya yetmedi. David, ayakları üzerine sıçradı, Ty'a doğru hamle yaptı fakat biri de onu durdurmuştu, arkadan çekildiğini hissetti ve yerinde çakılı kaldı. Ty, Colt Dickenson'ın pisliğin kollarını gövdesinin arkasında bağladığını fark etti.

Ty, bir an için mücadele etmeye devam etti, sonra kendisini sakın kalmaya ve düşünmeye zorladı. Hâlâ nefes nefeseydi ama akli daha mantıklı çalışmaya başlamıştı. Colt'un babası, Monty, onu arkadan tuttu, kolları gövdesini saran demir çubuklar gibiydi.

“Neler oluyor burada?” Sesi Colt'ununki gibiydi, sadece daha derin, daha yaşlı, Alabama'ya nazır uçurumlar gibi dikti. Ty cevap vermedi.

“Bana saldırdı,” dedi David. “Birden çıkıp geldi. Beni arabamdan dışarı çıkardı ve vurmaya başladı.”

Gece, nefeslerinin sesi dışında sessizdi. Sophie, yüzü kızarmış bir şekilde Camaro'ya karşı duruyordu, vahşi bir hayvanmış gibi Ty'ı izliyordu. Casie de onu izliyordu. Ty, onun ne zaman geldiğini bilmiyordu bile ama bakışlarını yüzünde, hayal kırıklığını da bir bıçak gibi midesinde hissedebiliyordu.

"Ty..." Sesi yumuşak, alçak ve endişeyle ağırlaşmıştı. "Neler oluyor?"

Ty konuşmak istedi, gözlerindeki endişeyi yatıştırmak istedi ama suçluluk duygusu dilini hareket ettirmesine izin veremeyecek kadar ağırdı. Uzak bir noktaya doğru baktı ama Casie vazgeçmedi. Neden hiç vazgeçmiyordu?

Ağzını açıp kendisini savunması neredeyse imkânsızdı ama bunu onun için yapacaktı. "Onların kavga ettiklerini düşündüm. Sandım ki..." Ne diyeceğini bilememişti. Öfkesi yükseldi, parmaklarını yine yumruğunun içinde kıvırdı, göğsü patlayacakmış gibi sızlıyordu.

"Sakinleş," dedi Monty. "Sinirlenme."

"Sophie?" diye sordu Casie.

Ty, Casie'nin, dikkatini kıza doğru çevirdiğini ve ondan tarafa bakmasa da Sophie'nin bakışlarının keskinleştiğini hissedebiliyordu.

"Ben iyiyim," dedi Sophie.

David tekrar homurdandı. "Elbette o iyi," dedi.

Ty dişlerini sıkı ve Monty'nin tuttuğu kollarını biraz zorladı ama yaşlı adam kollarını daha da sıkı.

"O iyi," diye gürledi Monty. "İncinmedi. Duydun değil mi evlat?"

Ty zorla başını salladı. Monty, tutuşunu biraz gevşetti. “Şimdi uslu olacak mısın?”

Uslu! Kurabiye kavanozunun başındaki güvenilmez bir çocukmuş gibi. Tekrar başını salladı, yüzü yanıyordu.

“Ya sen?” diye sordu Colt.

David doğruldu. “Evet efendim,” dedi. “Özür dilerim efendim.”

Colt onu serbest bıraktı. David kollarını silkti.

“Beni gafil avladı. Hepsi bu. Bir saniye önce arabada oturup konuşuyorduk, bir saniye sonra çıkıp bana saldırdı.”

Gece, yeniden sessizleşmişti.

“Böyle mi oldu?” diye sordu Monty Dickenson. Karanlıkta bile, Sophie’ye doğru döndüğünde gözleri çelik gibi sert görünüyordu. Bir çılgın saniye için, Ty’ın aklından onların arasına girmek ve Sophie’yi onun bakışlarından korumak geçti. Ama adama döndüğünde onun bakışları daha etkiliydi. “İyiym dedim,” diye tekrar etti Sophie.

Bay Dickenson’ın kaşları havaya kalktı. Ty, çoğu kasabalının Monty Dickenson’ın otoritesini sorgulamadığını epey erken öğrenmişti. “Sorduğum şey o değildi,” diye gürlledi adam ama Sophie çoktan dikkatini Ty’a doğru çevirmişti.

“Sen benim işlerime burnunu sokma!” diye hırladı.

“Yapacağım,” dedi Ty, “böyle davranmaya devam etmediğin sürece...”

“Hey!” Colt, vurulmuş gibi sesini birden yükseltti. “Bu kadarı yeter.”

Sessizlik, meydana yankılandı. Ty dudaklarını birbirine bastırdı ve bakışlarını ırmak tarafına doğru çevirdi.

“Hepimiz yorgunuz,” dedi Colt. “Sen, senin adın ne?”

“David Pritchard, efendim.” Konuşması, sırnaşık bir köpek gibiydi. Kelimeler, Ty’ın kulağına, birbirine sürten çelik sesi gibi geliyordu. “Jim’in oğluyum.”

“Jim ve Stephanie Pritchard, avukat olanlar mı?” diye sordu Monty.

“Evet efendim.”

Colt, babasıyla göz göze geldi. “Pekâlâ, sana eve dönmeni öneririm,” dedi Colt. “Bir gece için yeterince sorun yaşadık burada.”

“Evet efendim. Haklısınız. Yanlış anlaşılma için özür dilerim.” Sophie’ye döndü. “İyi geceler, Bayan Jaegar.”

Sophie cevap vermedi. Bir dakika içinde David gitmişti, arabayı sakince çiftlikten dışarı sürmüş ve dikkatli bir şekilde çakıllı yola dönmüştü.

Gece, yeniden sessizliğe gömüldü.

“Yeterince sorun yaşadık derken ne demek istedin?” Gece-nin yumuşaklığında, Sophie’nin sesi tiz ve gergindi.

Kimse cevap vermedi.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Melek’le ilgili bir sorun yaşıyoruz,” dedi Casie en sonunda.

“Ne? Ne demek istiyorsun?” Ty’a doğru döndü, gözleri parlıyordu. “Onunla ilgileniyor olman gerekiyordu.

“Sophie...” diye uyardı Casie.

“Ne?” Hocasına doğru döndü. “Babam beni bu aptalla çıkmaya zorladı...” Giden arabanın arkasından küçümseyen bir tavırla elini salladı fakat ardından gelecek kelimelerini tuttu. Ty kaşlarını çattı, aklı karışmıştı. Sophie derin bir nefes aldı ve gözlerini kıstı. “Babam Melek’i hayatta tutabilmek için bir ton para saçtı ve siz onun tekrar kolik olmasına izin mi verdiniz?”

“Kolik değil,” dedi Casie.

“Ne öyleyse?”

“Laminitis olabileceğini düşünüyoruz.”

“Lamini...” Sophie durdu, yutkundu, bakışlarını Ty’a çevirdi. Gözleri hüznle parlıyordu. “Veterinere haber verdiniz mi?”

“Başka bir işe bakıyor.”

“Ne yaptınız o zaman?”

“Ona Bute verdik ve ayaklarını soğuk suya koyduk.”

“Hortum kullanmayı ne zaman bıraktınız?” Sesi bir matkap gibi, ısrarcı, herkesle çarpışır gibi çıkıyordu. Avını bekleyen bir dişi aslan gibiydi.

“Sakin ol,” dedi Colt. “Kovaların içinde duruyor şimdi.”

“Tek başına mı?” diye sordu Sophie ve ahıra doğru bir hamle yaptı ama Casie onu kolundan yakaladı.

“Yavaş ol, Soph. Linette onunla beraber.”

“Linette mi? Sizin misafiriniz? O, atlar hakkında ne bilebilir ki?”

“İşler daha kötüye giderse beni arayacak kadarını bilir.”

Sophie bir saniye sessizce baktıktan sonra tekrar Ty’a döndü. “En azından nallarını çıkardın, değil mi?”

“Ne?” Bu tek kelime, Ty’a bile aptalca gelmişti ama Sophie’nin bakışları her zaman dilinin tutulmasına, aklının sersemleşmesine sebep oluyordu.

“Nallarını,” dedi daha açık bir şekilde telaffuz ederek. “Biri-niz nallarını çıkarmayı düşünmedi mi?”

“Çok acı çekiyordu,” dedi Colt. Ty’ın sesi beton gibi sertken, Colt’un sesi düz ve alçak çıkıyordu. “Nal işleriyle uğraşmadan önce onu kontrol altına alsak daha iyi olur diye düşündük.”

“Ama birini çağırdınız,” dedi. Ses tonu cehennem gibi mağ-rur, saf kötüydü ya da saf Sophie gibiydi, her neyse.

“Sabah çıkarırım onları,” dedi Colt, “uzun bir süre için üç ayağının üstünde durmak onun için çok zor olmazsa...”

“Onları öylece çekemezsin,” dedi Sophie. “Tedavi edici nal-lamaya ihtiyacı olacak. Pedler, muhtemelen baskı sağlaması için demir nallar...” Sophie, bütün bunlar hoş görülemeyecek kadar fazlaymış gibi derin bir nefes verdi. “Bana bir uzmanı aradığınızı söyleyin.”

“Saat gecenin biriydi,” dedi Casie. “Kimsenin o saatte aran-maktan memnun olacağını...”

Ama Sophie çoktan, sol kolunda asılı olan, komik derece-de küçük çantasından telefonunu çıkarmıştı. Telefonu kulağı-na götürdü, beş saniye dinledi ve konuştu. “Evet, Darren, ben Sophie Jaegar.”

Hattın diğer ucundan bir mırıltı duyuluyordu.

“Hayır, bekleyemez,” dedi Sophie, ve aniden sesi, Ty’ın ne olduğunu bile anlayamadığı bir duyguyla kısıldı. Sophie arkası-

nı döndü, sesi garip bir şekilde titrek çıkmasına rağmen duyulabiliyordu. “At acı çekiyor.”

Karşıdaki konuşurken Sophie durdu.

“Hatırlamanızı istediğim şey şu ki, size bir Rosemount hesabı açtırmak benim tavsiyemdi.” Sophie biraz uzaklaştı ve sesini alçalttı ama yine de söyledikleri duyuluyordu. “O zaman bir saat içinde kışını kaldırıp buraya gelmeni bekliyorum.” Bir an durdu. “Güzel. Ben Lazy Windmill’deyim.” Bir kez daha durdu. “Lazy Windmill,” diye tekrarladı, sonra çabuk çabuk adresi söyledi ve telefonu çantasına geri koydu. Bir saniye sonra geri döndü ve bakışlarını birinden diğerine doğru gezdirdi. “Ben Linette’in yerini alacağım,” dedi ve kesin bir tavırla ahıra doğru döndü.

“Biraz uykuya ihtiyacın var, Soph,” dedi Casie.

Kız, kibirli bir şekilde tek kaşını havaya kaldırdı. “Senin yok mu?”

“Ben, Linette beni uyandırana kadar dinleneceğim.”

“Seni uyandıran kişi ben olacağım.”

Bir an için Ty, Casie’nin tartışacağını düşündü ama o sadece iç çekti ve omuzlarını düşürdü. “Tamam. Sadece...” Durdu ve sesini alçalttı, kavgacı bir yabani at sürüsünün başındaki çoban köpeği gibi dikkatli bir şekilde yürüyordu. “Sadece, Linette’in bir misafir olduğunu unutma.”

Sophie, mükemmel kaşlarını indirdi. “Farkındayım.”

“Bir pansiyoner. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Sophie, dudaklarını birbirine bastırdı. “Onu gücendirmeyeceğim eğer endişelendiğin buysa.”

“Hayır,” dedi Casie ve neredeyse gülümseyecekmiş gibi göründü. “Tabii ki hayır. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Pekâlâ yorulduğun zaman beni uyandır.”

“Darren gelene kadar bekleyeceğim,” dedi Sophie.

“Tamam,” dedi Casie ve Sophie ahıra giderken onu izledi. “Pekâlâ.” Derin bir nefes verdi. “Herkes iyi geceler. Ve Ty...” Ona doğru döndü. Ty da, ondan azar yemeye dayanıp dayanamayacağını bilmemesine rağmen yüzünü Casie’ye çevirdi. Onun hayal kırıklığına dayanabilir miydi bilmiyordu ama yüz ifadesi yumuşaktı, gözleri o dayanılmaz affedicilikle parlıyordu. “Üzülmemeye çalış, tamam mı?”

Ty yumruklarını sıktı ve kafasını sallamaya zorladı kendini, boğazının gerildiğini hissetmesine rağmen yüzü sağlamdı.

Casie uzanıp tek elini onun koluna koydu. Dokunuşu nazikti ama ruhunun derinlerinde bir yerde bu dokunuş onu cehennem gibi yakmıştı. “Bir değişiklik olursa seni ararım.”

Ty, niçin olduğunu bilmeden tekrar başını salladı. Casie gülümsedi ve eve doğru döndü. Herkes onun gidişini izledi.

“Tanrı aşkına,” dedi Monty. Sesi, karanlıkta bir iç çekiş gibiydi. “Burada işin başından aşkın evlat.”

“Biliyorum,” diye onayladı Ty.

“Tahmin bile edemezsin.”

İkisi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Monty güldü, kocaman suratı eğleniyordu. “Evde görüşürüz, Colton. Haydi evlat,” dedi ve tek kolunu kaldırıp Ty’in omzuna koydu.

Ağırlığı garip hissettirmişti ama dayanılmaz değildi, doğal değildi ama istenmedik de değildi. Monty’nin eski kamyonuna kadar tam

bir sessizlik içinde yürüdüler.

“Üzgünüm.” Ty’ın kelimeleri, ağzından kendiliğinden çıkmışlardı, çağırmadan, beklenmedik şekilde. Özür dilemenin durumları nadiren düzelttiğini çok zaman önce öğrenmişti. Fakat bahaneler de öyleydi. Ya da başka herhangi bir şey.

“Dinle evlat...” Monty, Ty’ın sağ kolundaki gerilmiş kasını hafifçe sıktı. “Bazen, kadınlar endişelendiğinde, onları sıkıca sarıp Tanrı’ya dua etmek dışında yapabileceğin bir şey yoktur,” dedi ve Ty, kalbinin sadece biraz daha kırıldığını hissetti.

“Evet, bunun için çok üzgünüm,” dedi Casie. Ahizeyi kulağına sıkıca bastırmıştı, yumruğu da aynı sıklıkla göğsündeydi. “Ama sadece bir yanlış anlaşılmaydı. Tyler sanmış ki, oğlunun şey yaptığını...”

“Yanlış anlaşılma.” Bayan Pritchard’ın sesi alçak ve düzdü, sanki yıllardır bu tür bir tartışma için hazırlanıyormuş gibi mükemmel şekilde ayarlanmıştı. “O yıpratıcı ve agresfti, David bir iyilik yapıyor olmasına rağmen fiziksel ve sözlü olarak şiddete uğradı.”

“İyilik mi?”

“Philip Jaegar, kızın yalnız olduğunu söyledi. David de kalbinin tüm iyiliğiyle onunla vakit geçirmeyi kabul etti.”

Demek Jaegar’ın kullandığı para karşılığında kızından istediği ödeme şekli buydu. Sophie, iki zengin aile arasında pazarlık malzemesi olmak için fazla genç, diye düşündü Casie üzülererek, sonra dikkatini yeniden konuşmalarına çevirdi.

“Söylediğim gibi, Bayan Pritchard, bütün olanlar için son derece üzgünüm ama bana inanın, Tyler saldırgan değildir. Birinin başının belada olduğunu düşünmediği sürece. O sadece Sophie’yi korumaya çalışıyordu.”

“Neyden korumaya çalışıyordu?”

“Şeyden...” Bunlar tehlikeli topraklardı. “Kötü muameleden.”

“Benim oğlumun sapık olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Hayır! Ben sadece...”

“Karaktere hakaret Güney Dakota eyaletinde ciddi bir meseledir, ayrıca Tyler Roberts’ın daha önce bir sınıf arkadaşına saldırmaktan tutuklandığı belgelenmiş. Bu gerçek ışığında Bay Pritchard ve ben bu konuda ne yapacağımıza karar vermek için şirketimizdeki suç avukatlarıyla görüşeceğiz. David esaslı bir inceleme yaptığında daha çok şey biliyor olacağız.”

Casie gözlerini kapattı ama verandadan gelen bir ses dikkatini o yöne çevirmesine neden oldu. İhtiyacı olan son şey, Ty’ın bu konuşmaya tanık olmasıydı. Dar koridora çıkan köşeye doğru ilerlerken sesini alçalttı.

“O iyi ama değil mi?” diye sordu. “Oğlunuz, buradan giderken iyi görünüyordu. Biliyorum...”

“Bayan Carmichael, ben, şahsen, birinin herhangi bir kışkırtma olmadan diğer birine fiziksel olarak saldırmasında iyi bir şey göremiyorum.”

“Ben şey demek istedim, ciddi olarak yaralanmadı, öyle değil mi?”

Gergin bir sessizlik oldu. “X-ray ve CAT taramalarından sonra öğreneceğiz.”

“CAT...”

“Ayrıca bu hafta bir ara David’in otomobiline gelen zararın miktarı konusunda da bir fikir edineceğiz.”

“Arabasına mı? Arabasına hiçbir şey...” diye başladı Casie ama tam o sırada, mutfak döşemelerinde kalbinin daha hızlı atmasına sebep olan ayak seslerini duydu.

“Tamam.” Sesinin iyimser çıkmasına uğraşmıştı ya da en azından gökyüzü kafasının üzerine yıkılmak üzereymiş gibi çıkmamasına. Öyle olacağından epey emindi oysa. “Telefonunuzu bekleyeceğim.” Telefonu kapatırken, Casie gözlerini yumdu ve memnun hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştı. Bütün bunların yanında Melek’in durumu iyileşiyordu. Aslında kısırağı sabahtan beri görmemişti. O saatten beri herhangi bir şey olmuş olabilirdi. Aniden telaşlandı, ellerini kafasının kenarlarına koymuş hâlde mutfağa koştu. “Sorun ne?”

Linette ve Sophie ona aynı şaşkın ifadeyle bakıyorlardı. Sophie, her zamanki kot ve tişört kombinine rağmen havalı ve şık görünüyordu. Onun yanında, Linette, haki pantolonu, fermuarlı eşofman üstü ve SmartWool çoraplarıyla küçük ve işe yarar görünüyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Sophie, yontulmuş bir fincana kahve koyarken.

“Melek,” dedi Casie, endişelerini yatıştırmak için başarısız bir girişimde bulunarak. “Melek’in durumu nasıl?”

“Pek bir değişiklik yok,” dedi Sophie. Linette’e verdiği kahve kupasına bakarken dudakları öfkeyle kıvrılmıştı. Yaşlı kadın iç çekti, bir teşekkür mırıldandı ve yakındaki bir sandalyeye

dimdik oturdu. Chickasaw boyunca yaptığı yürüyüşler gittikçe uzamaya başlamıştı. “Darren nallarını yenilemek için gelmedi henüz.” Darren, Sophie’nin gece yarısı gözünü korkuttuğu nalbantçı, birkaç saat önce Melek’in nallarını çıkarmıştı. “Bence bu işi buradayken yapmak için fazla tembeldi.”

“Bundan epey şüpheliyim,” dedi Linette, ve Emily’nin meşhur kahvesinden ilk yudumunu aldı, gözle görülür şekilde rahatlamıştı.

İkisi birden onu incelediler. Linette, ahşap sandalyede arkasına doğru yaslandı ve onlara bakarak kaşlarını kaldırdı.

“Doğrusu,” dedi, onların bu bakışlarına şaşırarak. “İnsanlar bana kalpsiz derler ama sen bir doğal afetsin Sophie. Umarım üstünü başını ıslatmadan eve götürebilmiştir.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Sophie ama Casie, onun ne kastettiğini anladığından oldukça emindi.

“Ne yaptın ona?” diye sordu ama henüz cevap almadan, Emily nakliye treni gibi mutfağa daldı.

“Hey, Case, ne aldığıma bak.”

Casie, bakışlarını kapının yanındaki kıza doğru kaldırdı. “Bir dakika bekleyebilir mi?”

Emily, odanın içindeki üçlüye baktı. “Neler oluyor?”

Linette, kahveden bir yudum daha aldı, elleri hâlâ fincanı kavramış vaziyetteydi. “Sophie bize, dün gece acil bir ev ziyaretinde bulunan genç ve kibar nalbantçıya nasıl teşekkür ettiğini anlatıyordu.”

Sophie gözlerini kıstı. “Eğer o kadar kibar olsaydı yarım saat önceden gelir ve işini doğru düzgün yapardı.”

“Sophie.” Casie, sesindeki uyarıcı tonu yumuşatmaya çalıştı ama endişe onu yoruyordu. Ya da belki de dört saatlik uykuyla ve bitmek bilmeyen bir adrenalin kaynağıyla ayakta duruyor olduğu gerçeğindendi. “Bir nalbantçıyı korkutmayı göze alamayız. Etrafta onlardan çok yok.”

“Ben onu korkutmadım.” Sophie’nin sesi gerçekten gücenmiş gibi çıkıyordu ama yanakları biraz pembeleşmişti. “Ben basitçe öneride bulundum...” Kaşlarını düşürdü. “Belki yapması için işe alındığı şeyi yapar diye düşünmüştüm.”

Linette neredeyse duyulmayacak şekilde güldü ve bir yudum daha içti.

“Sophie...” dedi Casie yine ama kızın canına tak etmişti.

“Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Hiçbir şey mi?”

“Üstünkörü iş yaptığını biliyordu,” diye üsteledi Sophie.

“Ben öyle olduğunu düşünmüyorum,” dedi Linette.

Hepsi birden ona doğru döndüler, Linette omuzlarını kaldırdı. “Kabul etmek gerekirse, bu benim uzmanlık alanım değil ama insanları tanırım ve size şunu söyleyebilirim ki eğer o genç adam ata bir çift nalı tekrar takabiliyor olsa bunu şevkle yapardı.”

“Şevkle,” diye mırıldandı Emily.

“Burada Çavuş Sophie’nin nutkunu çekmekten çok daha kolay olurdu.”

“Ben nutuk falan...” diye başladı Sophie ama Emily bir kahkaha attı.

“Ah, lütfen... Bu, babanın her şeyin en iyisini bilmediğini söylemek gibi bir şey,” dedi. Ne demek istediğini anlamak Casie’nin bir saniyesini almıştı. Emily, retro televizyonları se-verdi. “Şu fakir adam da kim? Özür dilemek için ona bir elma reçeli kavanozuna göndereceğim.”

“Ben nutuk atmadım...” diye başladı Sophie tekrardan ama Linette devam etti.

“Kabadayılık yapmanın kötü bir şey olduğunu söylemedim,” dedi ve ciddiyetle Sophie’ye baktı. Bir an için iki kadın da sessiz kaldı, çelik gibi fikirlerin sessiz bir anlaşması gibiydi. “Ama bazen çok önemsedüğümüz insanlar için zor olabilir. Diğer taraftan, şu çok açık ki eğer at tamamen iyileşmezse, bu sen elinden geleni yapmadığın için olmayacak.”

Casie, Sophie’nin gözlerini kırptırmasını, kaşlarını kaldırmasını ve yerinde oturuşunu düzeltmesini izledi.

Linette de onu izliyordu. “Ty son derece memnun olacak,” dedi. Sesi alçak, bakışları sabitti.

Sophie’nin yanakları parlamıştı. “Sanki umurumdaymış gibi,” dedi.

Emily homurdandı ve kafasını salladı. “Hadi ama,” dedi.

Casie, bir robot gibi döndü, evden kaçıp gitmeye hazırды ama kapıya doğru adımını atınca, henüz verandanın basamaklarına gelmeden durdu.

“Bunlar da nedir?” diye sordu, arka bahçeye yeni ekilmiş destek fasulyelerinin ilerisine hissiz bir şekilde bakarak.

Emily çocuk gibi sırtıyordu. “Keçiler,” dedi.

Casie uyuşmuş bir şekilde başını salladı. “Görüyor musun, işte,” dedi Emily. “Onların keçi olduğunu fark ettim.” Aslında üç taneydiler, bir keçi ve iki yavrusu, hepsi üç renkliydi, hepsi göbekliydi, hepsinin toynaklarında bir problem vardı. Bunu tecrübelerinden biliyordu. “Fakat komik olan, Emily, bizim zaten keçimiz vardı. Kotamız dolu.”

“Ne? Al’dan mı bahsediyorsun?” diye sordu Emily. “O süt veremiyor ki.”

“Pekâlâ, evet,” diye onayladı Casie, “Ama ah hayır,” dedi bu konuşmanın nereye varacağını fark ederek. “Lütfen bana bu keçiye sağlamayı düşündüğünü söyleme.”

“İyi haber,” dedi Emily, gün ışığının olup biten felaketlere rağmen neşeyle parladığı verandanın en alt basamağından ona doğru gülümseyerek. “Onu sağlamayı düşünüyorum.”

“Emily...” Casie, ellerini göz çukurlarına bastırıp, ölüm meleşliği gibi çılgınlık atma dürtüsüne engel oldu.

“Dinle, Case,” dedi Emily, merdivenleri hızla çıkıp onu koldan yakaladı ve bahçeye doğru sürükledi. “Biliyorum, zaten yapacak çok şeyimiz olduğunu düşünüyorsun ama...”

“Düşünmek mi?” dedi Casie, dün yapılmış olması gereken işlerin sayısı beyninde dönüyordu.

Emily yaramaz çocuklar gibi sırtıyordu. “Ama Cesur aslında bize zaman kazandıracak.”

“Adı Cesur mu?” diye sordu Sophie. Göbekli üçlüye inanmaz gözlerle bakıyordu.

“Yüce Tanrım,” diye mırıldandı Linette, hâlâ kahve fincanıyla ilgileniyordu, yavrular kafalarını tos yapıyor, sonra zıt yönlere zıplamak için geriye dönüyorlardı. “Gördüğüm en tatlı şey.”

“Biliyorum, öyle değil mi?” dedi Emily.

Casie, bakışlarını tekrar aklı başından gidiveren kıza çevirdi.

“Ama onları satın alma sebebimin bununla bir ilgisi yok.”

“Onlar için para mı ödedin?” diye sordu Sophie.

Casie, bu serzenişi tekrarlamak istedi ama gerçekte, Al da tam olarak bedava değildi. Görünüşe göre delilik bulaşıcıydı.

“Aslında çalıntılar,” dedi Emily, sesi heyecanla çıkıyordu ama Casie ona doğru havaya kalkmış kaşlarıyla dönünce, somurtuverdi. “Gerçekten değil tabii ki. Tanrım, Case, nasıl biri olduğumu sanıyorsun?”

Ve işte olan buydu. Altı aylarını birlikte çalışarak, konuşarak, gülererek geçirmişlerdi ama Emily Kane’in kim olduğu konusunda bir fikri yoktu. Aslında bunun, onun gerçek ismi olduğu bile şüpheliydi. “Dinle, Em, bunlar gerçekten harikalar.”

“Öyle değil mi!”

“Ama onları burada tutamayız. Demek istediğim, Al’ın yeterince sorunu oluyor. Biz bunlarla...”

“Onlar sorun falan olmayacaklar. Yardımcı olacaklar. Süt verecekler. O kadar sık markete gitmemiz gerekmeyecek. Ya da bir kovaya o kadar para vermemiz. Hem keçi sütü ne kadara satılıyor biliyor musunuz? Yarım litresi iki dolar. Sıvı altın gibi bir şey bu. Ve o da eğer bulabilirseniz.”

“Bu harika ama...”

“Ve onların sütleri kendiliğinden homojen. Yani sindirim sistemimiz için de daha iyi. Amino asit, protein, A vitamini ve nikotinik asit oranı yüksek.”

Bodacious, yukarı doğru baktı, benekli gözlerini kırıştırdı, küçük ağzı hızlı hızlı çiğniyordu.

“Kapladıkları alan çok küçük, bu onları çevre dostu yapıyor ve sütleri de bütün önemli mineraller açısından çok zengin, mesela...”

“Emily, bir düşün. Onu sağlamak için vaktin olmayacak. Bir bebeğin olacak. Yani, ben çocuk yetiştirmek konusunda çok şey bilmiyorum ama bana oldukça zaman harcatan bir şey olduğu söylendi ve...”

“İşte bu, bu yüzden çok önemli,” dedi Emily. “İki günde bir süt için kasabaya gitmek yerine, kendi sütümüz olacak... Belki komşulara satmak için biraz fazlası ve hey biliyorsun, ne zamandır Lazy’ye özgü çevre dostu sabunlardan yapmak istiyordum.”

Casie, o çirkin zayıflığın kök saldığını hissetti ama yorgunluk ve sağduyunun hatırasıyla kendisini cesaretlendirdi. “Mandıra hayvanlarının günde iki kere sağılması gerekir, Emily. Günde iki kere ve her gün. Bununla nasıl başa çıkacaksın?”

“Güzel tarafı da bu ya işte.”

Casie kaşlarını havaya kaldırdı, anlaşılamayan o güzelliğin ne olduğunu görmek için bekliyordu.

“Bess’le bunun hakkında uzun uzadıya konuştum.”

“Bess?”

“Cesur’un sahibi. Önceki sahibi,” diye düzeltti ve sırtıttı.

“Ah, tabii.” Yavrular yine ayaklarını birbirlerine atarak havaya zıplıyorlardı, kulakları vahşice çarpışıyordu, cehennem gibi rahatsız edici, tavşancıklar kadar da tatlılardı.

“Bunun için geleneksel mandıra işlemlerini uygulamak zorunda olmadığımızı söyledi.”

Casie kaşlarını kaldırdı ve gözlerini dikmekten kaçınmaya çalıştı. Kendilerinin zaten geleneksel bir şeyler yapmadıklarının çok açık olduğunu düşündü. Ya da mandıracı olmadıklarının. Ya da muhtemelen makul bile davranmadıklarının.

“Kadın dedi ki, eğer onu birkaç gün boyunca sağamazsak ya da bir hafta ya da her neyse, sadece yavruları geri götürebilirmişiz. Sonra onu tekrar sağlamak istediğimizde sadece yavruları uzaklaştırıp...”

“Bir dakika,” dedi Sophie, “yavrularını ondan uzaklaştırmamız mı gerekiyor?”

“Tabii ki,” dedi Emily, ama onun yüz ifadesi de aniden kararmıştı. “Büyük mandıraların ne yaptığını sanıyorsunuz?”

“Geleneksel mandıralar gibi olmadığımızı söylediğini sanıyordum.”

“Pekâlâ, değiliz,” dedi Emily. “Ama üretim çiftlikleri bebekleri hemen uzaklaştırıyor, buzağıları tek başına bir yere kapatıyor ve anneyi makinelerle sağmaya başlıyorlar. Bess, bu yavruların Cesurla epey vakit geçirdiğini söyledi. İhtiyaçları olan sütü ve başka her şeyi almışlar.” Neşeli ses tonuna rağmen hâlâ somurtuyordu. “Ayrıca birbirlerine sahipler, çok fazla yalnız olmayacaklar. Bunun yanında, ara sıra hâlâ Cesur’un yanında olabilecekler. Mesela ben doğuma gittiğim zaman. Böylece sizin hiçbir şey için endişelenmeniz gerekmeyecek.”

“Hiçbir şey mi?” diye sordu Sophie, sesi şüpheliydi. “Bir işin tutar tarafı yoksa keçi falan da tutamaz.”

“Bütün bunları araştırmam çok güzel,” dedi Casie, başının dönmesini durdurmaya çalışıyordu. “Ve fikirlerin de çok...” Çılgınca. “Mantıklı. Ben sadece şeyden şüpheliyim...”

“Dinle,” dedi Emily, ifadesi tekrardan ciddileşmişti. “Size yük olduğumu biliyordum.”

“Ne? Hayır. Emily...” diye başladı Casie ve bir adım öne atıldı ama Emily onun elini yakaladı.

“Sadece şunu söylememe izin ver, olur mu?” Dudaklarını birbirine bastırıp büzüştürmüştü, koyu gözleri samimiyetle açılmıştı. “Size hakkınızı ödememe imkân yok. Bunu biliyorum. Hayal dünyasında yaşamıyorum. Ben sadece istiyorum ki...” Yutkundu. Dudakları seğiriyordu. “Ben sadece ekmek paramı kazanmak istiyorum. Benim ve bebek Roxbury’nin masraflarını ödemeye yardımcı olacak bir şey yaptığımı hissetmek istiyorum.”

“Bir şey mi?” Casie kalbinin acıdığını hissetti. “Şaka mı yapıyorsun? Em, sen her şeyi yapıyorsun.” Genç kız kafasını iki yana salladı. Tek gözünün köşesinde koca bir damla yaş görünüyordu, aşağı düşüp dünyasını ortadan ikiye ayırmakla tehdit ediyordu âdeta. “Ben ciddiyim. Bütün o yemekler, bahçe işleri, temizlik.”

“Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Atlar!” Casie, bakışlarını küçük sürünün otladığı otlağa doğru kaydırdı ve sesli bir şekilde güldü. “Tanrı aşkına, Em. Biz atları saklıyoruz. İnsanlar atlarla çalışmak için para ödüyorlar. İnsanlar...” Belli belirsiz Linette’e doğru baktı. “Atlarla çalışmak için yüzlerce kilometre yol geliyorlar. Ama emin ol, kimse bize yemek yapmak için para ödemeyecek. Kimse yerleri temizlemek için, koyunları beslemek için de para ödemeyecek

ve...” Casie müstakbel anneye doğru tekrar baktı, o gözyaşı damlasının düşmemesini umuyordu. “Ve gecenin ortasında patlak veren her acil durumla ilgilenmek için de.”

“Bunlar yeterli değil,” dedi Emily. Gözleri hâlâ cansız, ifadesi tamamen ruhsuzdu.

“Ne?”

“Sen benim bebeğime bir yuva veriyorsun Case,” dedi. Dudaklarını tekrar birbirine bastırdı, gözleri açık ve ciddiye. “Sen bize yaşayacak bir yer veriyorsun. Bizi sokakta bırakmıyorsun.” Yutkundu. Boynu koyu ve pürüzsüzdü. “Bunu ödeyemeyeceğimi biliyorum. Hiçbir zaman. Bin yılda bile.” Boğazını temizledi. “Ama denemek istiyorum. Denemek zorundayım. Demek istediğim... Çok fazla etmeyeceğini biliyorum ama belki ev yapımı sabunlardan biraz kazanabilirim. Belki az da olsa sana ödeyebilirim. Belki..” diye başladı ve bu, o iri hain damlanın yere düştüğü andı.

“Ah, Em,” dedi Casie ve karşı koyamadığı için kızı kollarına çekti. “Ödeyecek bir şey yok. Burada olduğun için çok mutluyum. Burada olduğun için heyecanlıyım. Ve eğer senin için bu kadar önemliyse, keçiler kalabilir.”

“Hayır.” Omuzları hızlı bir burun çekmeyle beraber yükseldi. “Hayır. Sorun değil. Aptallık ediyordum. Aşırı hormondan herhâlde.” Parmaklarıyla yanağını sildi. “Cesur’u kırdı gördüm ve Bess’in onu yanında tutamayacağını biliyordum ve onun yavruları var, çocuklarının olup evinin olmaması nasıl bir şeydir diye düşündüm ve ben de...” Sustu, nefes almaya çalıştı. “Ama haklısın. Çok sorun çıkaracaklar, o yüzden...”

“Hayır, ben haksızdım.” Casie, geriye dönmeyi ve her şeyi düzeltmeyi dileyerek şiddetle kafasını iki yana salladı. “Fazladan bir keçi nedir ki?”

“Üç...”

Casie güldü, bir düzine tuhaf duygunun tek seferde içinde girdap gibi döndüğünü hissetti. “Fazladan üç keçi,” dedi ve Emily’yi kollarıyla sardı. “Bir yolunu bulacağız.”

“Emin misin?” diye sordu Emily ve yanağını tekrar silmeden önce ıslak gözlerini Casie’ye çevirdi.

“Eminim,” dedi Casie. “Sen iyi misin?”

Em başını salladı.

Casie gülümsedi.

Emily boğazını temizledi. “Ben, onları ambara koyarım diye düşünmüştüm.”

“Ambar mı?” dedi Casie, şüpheli bir şekilde.

Emily gözlerini kırptırdı. “Orası boş ve güvenli. Tel örgüyü geçemezler.”

“Ama...”

Emily’nin dudakları yine seğiriyordu.

“Evet,” dedi Casie. “Bu iyi fikir. Hadi öyle yapalım.”

“Emin misin?” Emily’nin sesi çok zayıftı.

“Olumlu,” dedi Casie.

“Tamam. Teşekkürler,” dedi Emily ve yeni koğuşunun olduğu tarafa gitmeden önce neredeyse gülümsemeyi başardı.

“Belki sen de ona yardım edebilirsin, Soph,” dedi Casie.

Sophie bir saniye için ona baktı, sonra neredeyse üzülmüş bir şekilde kafasını iki yana salladı ve Emily’nin arkasından yavaş yavaş merdivenleri indi.

Bahçeden geçerek boş ambara doğru ilerleyen beşi garip bir görüntü oluşturmuştu.

“Vay,” dedi Linette, elinde kahve fincanıyla Casie’nin yanına gelerek. “Böyle bir şeyi daha önce hiç görmedim.”

Casie iç çekti. Gençlerle yaşamak, kazandın mı yoksa kayıp mı ettin, asla anlayamayacağın bir şeydi. “Evet. Tatlılar, öyle değil mi?”

“Ah, evet, harikalar,” dedi Linette. “Hepsi acayip tatlılar. Ama bahsettiğim tam olarak bu değildi.”

Casie ona doğru baktı.

“Daha önce bu kadar güzel oynatılan birini görmedim ve sana söylemek zorundayım ki...” Kafasını iki yana salladı. “Ben buralardaydım.”

“Ben...” Casie kaşlarını çatı, ağzını açtı, keçileri yeni yerlerine doğru götüren kızlara baktı. Sophie bir şey söyledi. Emily gülümsedi. “Tanrım,” dedi Casie. “Ben oynatıldım.”

“Hoş bir keman gibi,” dedi Linette.

“Yine,” dedi, ve her şeye rağmen yaklaşan davalara, sorunlu gençlere, yapılması gereken yüz bin tane şeye rağmen, koca bir kahkaha attı.

“O zaman hiç gelmeye zahmet etme,” dedi Sophie ve telefonu kapattı.

Ty, parmaklarını Melek'in yelesinde sıkıttı, bakışlarını Casie'ye çevirdiğinde nefesini tutmuştu. Saat akşam beşti. Melek'in sorununu fark ettiklerinden beri yirmi saatten biraz az bir zaman geçmişti. İki yüz saat geçmiş gibi geliyordu. Okul, önceden ev hayatının ağır tansiyonundan bir kaçış gibiyken şimdi bitmek bilmiyordu. Charles Dickens bile dikkatini çekemiyordu.

Nihayet eve geldiğinde, Melek'i dik ve dört ayağı üzerinde duruyorken görmek onu rahatlatmıştı ama çok ilaç almış durumdaydı ve mümkün olan en kısa zamanda tedavisel nallarının takılması gerekiyordu. Son telefon görüşmesi bu yüzdendi.

“Sophie...” Casie'nin ses tonu uyarıcıydı ama kızın huysuz bakışları tarafından yargılanıyordu, hiçbir şekilde tavsiye alacak modda değildi.

Ty'in bakışları bir an için Sophie'ninkilerle karşılaştı. Casie'ye dönmeden önce, bu bakışın sıcaklığını içinde hissetti.

"Ne?" Ses tonu rahatsız ediciydi. Onu sevmesi delilikti. Muhtemelen herhangi bir kızı sevmesi öyleydi, özellikle onun gibi sert birini. Genç olabilirdi ama tamamen aptal değildi. "Darren kışını koltuğundan kaldıramayacak kadar tembel diye burada sonsuza dek bekleyemeyiz."

"Muhtemelen diğer müşterileriyle randevuları vardır," dedi Casie.

"Peki Melek ne olacak? O, vakit ayırmaya geçecek kadar önemli değil mi? Belki de ayaklarıyla ilgilenecek birini bulamazsak, onu sadece yatırmalıyız."

Ty, Sophie'nin tiyatroculuğuna aşınaydı, Casie'nin herkesin kalbine dokunmuş olan bu kısırağı bırakmaya niyetinin olmadığına da farkındaydı ama yine de midesinin gerildiğini, ellerinin titrediğini hissetti.

Casie, dikkatini tekrar Sophie'ye çevirmeden önce ona baktı. "Hadi oyunculuğu bırakalım," dedi.

"Oyunculuk mu?" dedi Sophie. "Ayaklarıyla ilgilenmezsek ne olacağını sanıyorsun?"

"Biz onlarla ilgileniyoruz. Ağrısını kontrol altına aldık. Hem eminim Darren da birkaç saat içinde burada olur."

"Birkaç saat! Birkaç saat içinde ölebilir bile. Eğer..."

"Lazy'de yine huzurlu bir gün ha?" diye sordu Colt ve sessizce Melek'in bölmesinin kapısına yaklaştı.

Ty, midesine bir şeyin çarptığını hissetti, rahatlama ve telaşın garip biçimde dengelendiği bir histi, kıskançlık ve minnettarlık.

İki kadın, yeni gelen adama baktılar. Dikkatlerini bu şekilde topluca Ty'a çevirmiş olsalardı eğilip siper alma ihtiyacı hissedebilirdi ama Colt Dickenson bu tartışmaların merkezinde bile gayet rahat görünüyordu.

"O nasıl?" diye sordu. Sophie'nin karanlık bakışlarını ve Casie'nin anlaşılmasız beden dilini kaygısızca görmezden gelerek kapının mandalını kaldırdı ve bölmeden içeri adımını attı.

Ty omuzlarını silkti, Sophie burnundan bir nefes verdi. Sadece Casie konuştu.

"Bu sabah olduğu gibi, sanırım. Çok fazla rahatsız görünmüyor ama şu an muhtemelen bir uçurtmadan daha fazla uçuyor, yani söylemesi zor." Sesinde, daha önce olmayan bir şey vardı... Endişe, belki. Niçin? Gittikçe daha çok mu kaygılanıyordu yoksa Dickenson'ın varlığında onun gardını indirmesine sebep olan bir şey mi vardı? Midesi daha da gerildi. "Başka ne yapabileceğimizden emin değilim," dedi Casie.

"Nalbantçı geri dönmek için pek acele etmiyor, değil mi?" diye sordu Dickenson ve Sophie'ye bakarak biraz güldü.

"Benim hatam değil," dedi Sophie kısaca. İşte Sophie böyleydi. Akü asidi kadar yakıcıydı ama en azından Dickenson'ın sert cazibesinin üzerinde kaynamıyordu. Ve yine, eğer bir rodeo kovboyu bile onu yenemezse, daha düşük erkeklerin şansı var mıydı?

Fakat Dickenson, kendisine hayran bırakmaktaki yeteneksizliği konusunda tamamen sıkıntısız görünüyordu, çarpık bir şekilde gülümsedi ve Melek'in sol ön ayağında avucunu koyduğu yerin yanına çömeldi. Bir saniye sonra yandaki ayağına geçti.

Herkes sessizdi. Şapkasının altından yüz ifadesini görmek imkânsızdı ama sonunda ayağa kalkmıştı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Casie. Ah, Colt’u sevmiyordu. Bundan kurtulmanın bir yolu yoktu, adam Monty’nin oğluydu ve Monty bir aptal yetiştirmezdi.

“Ben uzman değilim,” dedi Colt.

Casie kaşlarını indirdi. “Hâlâ sıcaklar, değil mi?”

Colt iç çekti. “Bana öyle geldi.”

Casie başını salladı. Sıradan ve rahat görünmeye çalışıyordu ama Ty onu ondan daha iyi tanıyordu, endişeli olduğunda gülmüşediğini biliyordu, dünyadaki en ince ruha sahip olduğunu ama sevdiklerini korumak için kuduz bir köpek gibi kavga edebileceğini biliyordu. Ty, ailesinin çiftliğinden geri döndüğünde yüzünün aldığı hâlin görüntüsü hâlâ rüyalarındaydı. Gözleri nemlenmeye başlamıştı ama gözlerini kırpmıştırdı. Bebek gibi davranmanın kimseye bir faydası olmazdı. “Belki Doktor Miller bize yardım edebilir.”

“Doktor Miller?” Sophie’nin ses tonu şüpheliydi ama Ty ona bakmadı. Onun parıldayan saçlarını ve aşırı mükemmel özelliklerini görmek de hiçbir şeye yardımcı olmuyordu. “Domuz doktoru mu?”

“Diğer hayvanlar üzerinde de çalışıyor,” diye hatırlattı Casie.

“Evet,” dedi Sophie, “eğer diğer hayvanların da işkembeleri varsa. Eğer hatırlarsanız, atların yok.”

Casie, ona bakarak tek kaşını havaya kaldırdı. Ve Sophie sadece, Ty’ı şaşırtan bir şekilde, çekinerek uzak bir noktaya doğ-

ru baktı. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi o keskin tavrını kaybetmişti. “Ben Doktor Miller’ın pek yardımını olacağını düşünmüyorum.”

Bu, tuhaf bir konuşmaydı. Sophie geri adım atıyordu, Sophie sevimsizlik yapmıyordu.

“Daha iyi bir önerin var mı?” diye sordu Casie.

Sophie kaşlarını çattı ve bir saniyelik bir tereddütten sonra telefonunu tekrar cebinden çıkardı. O an, Ty’ın artık sessiz kalamadığı andı.

“Senin babandan daha fazla para almayacağım,” dedi. Bütün gözler ona dönmüştü. Ty, konuştuğuna en az diğerleri kadar kendisi de şaşırılmıştı.

“Dinle,” dedi Sophie, fırtına bulutu gibi gözlerinin üstündeki kaşları aşağı düşmüştü. “Şimdi zamanı değil,” diye başladı ama Ty, daha fazla devam etmemesi için onu bölerek kafasını iki yana salladı. Camaro’daki hippinin anısı zehirli oklar gibi beynine girivermişti.

“Yapamam,” dedi.

“İyi. Ölmesine izin verelim o zaman,” dedi Sophie. Sol yumruğu kalçasının yanında sıkılmış duruyordu. Öfkesini gösteren ifadesi olarak yine dudaklarını birbirine bastırmıştı ve gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmış olmasına rağmen alışılmadık şekilde parlıyorlardı. “Benim için fark etmez eğer...”

“Soph,” diye uyardı Casie ama Ty onu zar zor duymuştu. Sophie’nin gözlerinin sıvı parlaklığında boğuluyordu. O ana kadar o gözlerdeki endişeyi fark edememişti. Öfke, endişenin maskesiydi.

“Ne?” diye bağırdı Sophie ve Casie’ye döndüğünde o an artık geçmişti. “Babam onu iyileştirmek için iyi bir para ödedi ve şimdi...”

“Sam ne yapacağını bilir.”

Colt’un sesi alçaktı ama bir şekilde herkesin duygularını, o kuvvetli sıkıntıyı delip geçmişti. Bunu nasıl yaptığı konusunda Ty’nin bir fikri yoktu.

“Ne?” diye sordu Sophie.

“Sam de kim?” diye sordu Casie ama Colt çoktan cebinden telefonunu çıkarıyordu.

“Bir saniye bekleyin,” dedi ve tek bir tuşa bastı. Bir saniye sonra, küçük alıcıya doğru konuşuyordu. “Evet, benim.” Bir an durdu. Güldü, yıpranmış topukları üzerinde biraz geriye doğru yaslandı. “Son zamanlarda değil. Bak ne diyeceğim, benim bir sorunum var. Bana yardım edebilir misin diye merak ediyordum.” Bir duraklama daha. “Ona yakın. Laminitesi olduğunu düşündüğümüz bir kısırak var.” Bakışlarını Caise’ye doğru kaldırdı, gözleri onunkilerle buluştu ve başını salladı. “Evet. Kolik ameliyatından iyileşme aşamasında.”

Al, iki yavru tarafından takip edilerek gezinirken mırıldanıyordu. Colt konuyu gündeme getirmek için elini kaldırmıştı ama bir saniye sonra tekrar dikkati dağıldı.

“Soğuk su banyosu, Bute, Banamine, yatırma. Her zamanki şeyler.” Dışarı doğru baktı, bir saniye için dinledi, sonra, “Şu an yalınayak,” dedi. Ritmik bir şekilde tekrar başını salladı. “Tamam. Evet. Bunu nereden bulurum?” Aldığı cevaba güldü. “Pekâlâ, bu harika ama benim kamyonetimin arkasında değil.”

Colt, bakışlarını tekrar Casie'ye çevirdi. "Seni rahatsız etmek istemem." Bir mırıltı. "Emin misin? Tamam. O zamana kadar onu rahat tutacağız. Teşekkürler Sam. Sana borçluyum." Gözlerini kıstı ve tekrar güldü. "Pekâlâ. Sana üç katını borçluyum," dedi ve telefonu kapattı.

Al, devam eden sessizliği bozarak tekrar mırıldandı.

"Ne kadar süre beklemek zorundayız?" diye sordu Sophie.

Colt omzunu silkti ve Casie'ye baktı. "Pine Ridge'dan buraya gelmesi biraz zaman alır."

"Bütün o yolu gelecek mi?" diye sordu Casie. "Sadece benzin bile bir servete mal olacak."

"O konuda endişelenme," dedi Colt.

"O konuda endişeleniyorum," dedi Casie.

Dickenson omuzlarını kaldırdı. "Benim Sam'e bir iki kez yardım ettiğim oldu."

"Sen ona borçluymuşsun gibi görünüyordu ama."

Colt boğazını temizledi. "Pekâlâ, iyilik alışverişi yapıyoruz."

"Ona ödeyebileceğinden daha fazla borçlanmanı istemiyorum, ben..." diye başladı Casie ama tam o sırada Cesur ahıra koştu, kafası yukarıda, yıpranmış ipini arkasında sürüklüyordu. Yarım saniye sonra Emily göründü, keçiyi kovalarken nefes nefese kalmıştı. Üçü, bölmenin kapısı üzerinden ona baktılar. Emily de onlara baktı, sonra ellerini dizlerine koyarak derin derin nefes aldı.

"Bücürler aşkına. Bu şeyi belki de hamile olmayan birinin kovalaması gerekiyor," dedi nefes nefese.

Yarım saat sonra hepsinin soluğu kesilmişti ama ambardaki delik onarılmıştı ve Cesur bir kez daha kapatılmıştı. Bundan bir saat sonra günlük işler tamamlanmıştı, Dickenson Linette'e bir başka biniş dersi vermişti ve Ty bir kez daha Melek'in ayaklarını soğuk suya koymuştu. Boğazında duran endişe az da olsa çekilmişti.

“Süt mü, su mu?” diye sordu Casie. Üzerinde kabartılmış horoz resimleri olan porselen sürahilerden içecek dolduruyordu. Bardakları mükemmel şekilde eşleştirmişlerdi ve daha önceden kullandıklarını atmışlardı. Emily veresiye alışverişte harikaydı. Hatta harap bir evi alıp onu ayakkabılarınızı ayağınızdan fırlatıp bir kâse sıcak elma cipsiyle keyfinize bakmanızı istetecek türden bir eve dönüştürmek konusunda çok daha iyiydi. Ama bu, Ty'ın onu bu kadar sevmesinin nedenlerinden yalnızca biriydi. O aynı zamanda sadık, akıllı ve eğlenceliydi... Umutsuzca bir dostu ihtiyacı olduğu zamanlarda bir dosttu.

Ama Sophie... Gözlerini onun Dickenson'ın yanında durduğu yere çevirdi. Suçluluk duygusu aniden belirivermişti. Emily, şu an ilgiye ihtiyacı olan kişiydi. Emily, onun hep yanında olan kişiydi. Emily, hiçbir zaman kimsesi olmamış kişiydi. Sophie hareketli gözlerini ona çevirince Ty gerilerek kendi bakışlarını çekti.

“Bu, keçi sütü mü?” diye sordu Linette.

“Sıra dışı beyin gücünü konuşturdun,” dedi Emily. Eğilip fırından sıcak tepsiyi çıkardı. Nispeten daha serin olan mutfağı onun buharı kaplamıştı. “Bu seni daha zeki, daha yürekli ve daha cesur yapacak.”

Linette, bardağını süt sürahisine doğru uzattı. “Hakkımı daha cesur olmaktan yana kullanıyorum.”

“Amin,” dedi Emily ve yemeği servis etmeye başladı. Mutfak, erimiş peynir ve memnuniyet kokuyordu.

“Pastorize edilmemiş olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu Sophie.

Casie çoktan dolu bir bardağı almıştı. Süt, üzerinde yürünecek kadar koyu görünüyordu. Linette bir saniye süte baktı, sonra omuzlarını silkeli. “Tehlikeli yaşama!” dedi ve bardağını doğaçlama bir şekilde havaya kaldırdı.

Dickenson, kendi porselen horozunu onunkiyile tokuşturdu.

“Tehlikeden bahsetmişken,” dedi Emily, yapış yapış peynirini parmaklarından emerek. Son aldığı, çevreye duyarlı tişörtü göbeğinin üzerinde sonuna kadar gerilmiş olmasına rağmen Emily’nin keyfi yerinde görünüyordu. “Binicilik dersin nasıldı?”

“Eh...” Linette, sütün tadına baktı, bir ‘fena değil’ ifadesi yaptı ve devam etti. “At koşu hâlindeyken bindim ve yine de verandaya kadar sadece kendi gücümle gelebildim.”

Casie bir sandalyeye oturdu ve kendi bardağını yaşlı kadının kine kaldırdı. “Çizgiyi çoktan geçmişsiniz siz. Tebrikler.” Sesi yumuşaktı ve rahatlık veriyordu.

“Hiç bu kadar gururlanmamıştım,” dedi Linette.

“Ya da şanslı olmamıştınız,” dedi Emily.

Linette ona baktı.

“Atlar,” diye açıkladı küçük anne adayı, spatulayı hâlâ buharı tüten yemeğin altına iterek. “Ayrıca bir kavanoz nitro bağlayabilirdin şeye...” Durdu. Herkes ona bakıyordu. Emily’nin çenesi, Ty’ı Buffalo Gap’teki geçici üvey ailenin yanından aldıklarından beri düşüktü. Hamileliğin de bu özelliği hafifletmeye bir etkisi olmamıştı. “Bileğine,” diye bitirdi Emily ve masaya bir tabak daha koydu.

“İyi çözüm,” diye mırıldandı Dickenson ve tabağı aldı.

Linette güldü. Sophie tepsiye doğru baktı. “Günün gizemli yemeği ne?” diye sordu ama tabağını kaldırmaya yardım bekleyerek vakit kaybetmedi.

Emily kafasını yana eğdi. “Ben ona Sıcak Cesur diyorum.”

Sophie, tabağına bir parça alırken kaşlarını çatı. “Şey görünüyor...”

Casie boğazını temizledi.

“... güzel,” diye tamamladı Sophie ve Dickenson güldü.

“Tadı da şey... güzel,” dedi, sadece ilk lokmasını tadarak. Bayan Dickenson çok iyi bir aşçıydı. Bu da, oğlunun Lazy’de yediği yemeklerin sayısını epey fazla yapıyordu. Ama sonra, Ty aynısının kendisi için de söylenebileceğini düşündü.

“Vay,” dedi Linette, bir ısırik alarak. “Bu güzelden de güzel. Tarifini nereden aldın, Em?”

Emily omzunu silkti ve göbeğini masanın altına yerleştirdi. “Ben bir şeyler deniyorum işte.”

Linette bir ısırık daha aldı, bir saniye için gözlerini kapattı ve çatalını yanda tutarak gülümsedi. “Ne var içinde?”

“Cesur’un sütü, üç çeşit peynir, bir sepet ot ve Morkız yumurtaları.”

“Sakın sormayın,” diye uyardı Sophie. Ty, bir saniye için ona baktı, sonra gözlerini başka tarafa çevirdi, midesi çoktan hareketlenmeye başlamıştı.

Linette ona baktı ama yine de sordu. “Morkız yumurtaları?”

“Bir teorim var,” dedi Emily.

“Tanrı bizi korusun,” dedi Sophie ama Emily istifini bozmamıştı.

“Morkız bizim küçük mor tavuğumuz.”

“Mor bir tavuğunuz mu var?”

“Hayır,” dedi Sophie. “Yok.”

“Pekâlâ, uygun bir ışıktaki mor görünüyor,” dedi Emily. “Her neyse, o sahip olduğumuz en küçük tavuk. Akşamları hepsini kümese kilitliyoruz, biliyorsunuz, onları şeyden korumak için...” Büyüklüğü ifade etmek için çatalını havada salladı. “Her şeyden. Ama bir gece onu bulamadım.”

“İşte başlıyoruz,” dedi Sophie, bisküvisinden ilk ısırığını alırken.

“Ertesi sabah topallıyordu ve kuyruğundaki tüylerin yarısı yoktu.”

Linette, meraklı bir sessizlikle bekliyordu.

“Kümesin yanında çakal ayak izleri vardı.”

“Ya da Jack’inkiler,” dedi Sophie, çiftlik köpeğini kast ederek.

“Kesinlikle çakal izleriydi,” dedi Emily son olarak ve yemeğiyle ilgilenmeye başladı. Linette ona baktı, bekliyordu. Ama Emily yerken pek bir şey olmamıştı. Linette, boşluğu doldurmaları için cesaret vermeye çalışarak bakışları masanın etrafındaki diğerlerine kaldırdı.

“Emily, Morkız’ın çakalları defetmek için mücadele ettiğine inanıyor,” diye açıkladı Casie.

“Ah!” dedi Linette.

“O zamandan beri geri gelmediler.” Emily, kelimeleri ağzında bir fil ailesini doyurmaya yetecek kadar çok yemekle birlikte söylemişti.

“Tabii, Jack o zamandan beri her gece dışarıda duruyor,” dedi Sophie. “Biraz sebze alabilir miyim?”

Casie, havuçları ona uzattı.

“Bu, yediğim en güzel yumurtalı şey,” dedi Dickenson, sonra Ty’a baktı. “Eğer bunu anneme söylersen beni evire çevire dövdüğünde işlerimi sana yaptırırım.”

“Ben teorinin ne olduğunu hâlâ anlamadım,” dedi Linette.

Emily, tabağına bir çift küçük dereotu eklerken omzunu silkti. Maggie Janis, batı tarafındaki en yakın komşuları, ödüllü bir turşu yapıcısıydı. Ne kadar huysuz da olsa, Emily’nin yaşlı kadından öğrenebildiği her şeyi öğrenmeyi planladığı sır değildi. “Morkız alışılmadık şekilde cesur, yani doğal olarak onun yumurtaları bizi de aynı cesaretililikle dolduracak.”

Linette bir an için sessiz kaldı, muhtemelen Emily'nin ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ty, kesinlikle öyle olduğunu söyleyebilirdi.

"Ye ye," dedi Dickenson, Linette'in dirseğini kendisinininkiyle dürterek. "Yarın uzun koşu yapacağız."

"Benim..." diye başladı Linny, gözleri korkuyla büyümüş hâlde. "Benim daha büyük bir tabağa ihtiyacım olacak."

Dickenson kıkırdadı.

"Sadece şaka yapıyor," dedi Casie. "Eğer istemiyorsan asla uzun koşmak zorunda değilsin."

"Pekâlâ, seni zorlayamam," dedi Dickenson. "Ama kendini korkutmadan önce üstesinden gelmeye çalışmak en iyisi."

"Kendimi korkuttum bile."

"İstedğin kadar vaktin var," diye ekledi Casie.

"Keşke bu doğru olsaydı," dedi Linette. "Ama geriye çok zamanım kalmadı." Sesi alçak ve bakışları uzaktaydı.

Hepsi birden ona baktılar.

Linette, aniden ilginin kendisine döndüğünü fark ederek onlara kaşlarını kaldırdı. "Yani, gitgide gençleşmiyorum sonuçta.

Ön kapının vurulması, sürmekte olan sessizliği bozmuştu.

"Kim olabilir?" diye sordu Casie. Sesi sakindi ama bakışları gergin görünüyordu. Niçin? diye merak etti Ty. Onu korkutacak bir şey mi olmuştu?

"Ben olsam akşam yemeği vakti beklenmedik şekilde ortaya çıkan misafirlere bu kadar şaşırırmazdım," dedi Linette.

“Emily, Karındaşen Jack’i besleyecektir,” dedi Sophie.

“Muhtemelen bize bazı sofra kurallarını öğretebilmeyi umuyor,” dedi Colt. “Hey. Ty. Bana turşuyu uzatır mısın?”

Casie çatlak yer muşambasını geçerken Ty düşünmeden istenileni yaptı.

“Bunları sen kendin konservelemedin, değil mi?” diye sordu Linette.

“Onlar Maggie’nin,” dedi Emily. “Maggie mutfak cadısı gibi bir şey.”

“Ya da sadece cadı,” diye mırıldandı Sophie.

“Ona yarım dönüm arazi verin, bütün kış sizi beslesin,” dedi Dickenson.

Ty, kapının açıldığını duydu ve oradaki sesleri duymak için eğildi ama masadaki konuşmalar fazla gürültülüydü.

“Bana bir alpaka verin, bebek Quinton’ı sonsuza dek giydireyim,” dedi Em.

“Bu konu hakkında annemle konuşman gerekiyor,” dedi Colt.

“Alpaka?” diye sordu Linette.

“Dünyanın en sıcak hayvanı.”

“Bir hayvanla daha ilgilenecek vakti nereden bulacaksın?”

“Mükemmel soru,” dedi Colt, elma reçelini bisküvisinin üzerine sürerken.

“Ravel bebek doğduktan sonra her hâlükârda birkaç ay yerimde oturmam gerekecek, ben de bir hobi edinebilirim diye düşündüm.”

“Ciddi misin?” diye sordu Linette.

“Evet, bildiğin gibi bir süre konservelerle uğraşamayacağım.”

“Ya da yürümekle,” dedi Linette. “Kızım doğduğunda ben zar zor oturabiliyordum.”

“Bir kızınızın olması nasıl bir şey?”

Holden mırıl mırıl konuşma sesleri geliyordu.

“Şey... güzel,” dedi Linette ama ses tonu dengersizdi.

“Nasıl güzel...” Emily omzunu silkti. “Pancar turşusu gibi mi? Yoksa dünyadaki en iyi dostunuzun verdiği his gibi mi?” Sesi gergin ve bakışları keskindi. “Demek istediğim, aile gibisi yoktur değil mi?”

“Bunun dünyadaki en önemli şey olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

Emily başını salladı. “Öyleyse onunla ne zaman tanışacağız?”

“Kiminle?”

“Elizabeth. Kızınız. Hey, sizi gelip alması lazım. Yani, burada arabanız yok. Şehirde bir tane kiralayabilir, sonra da sizin gideceğiniz zamana kadar kalır. Bahse girerim, Casie ona birkaç gece bedava konaklama verir, siz de birlikte vakit geçirmiş olursunuz. Ben torununuzla ilgilenirim ve...” Emily bir yandan kafa yorarken turşusunu bitirmişti. “Onun adı neydi?”

Linette gözlerini kırptırdı. Yüzü biraz solgun görünüyordu. Bazen, Ty onun hasta olup olmadığını merak ediyordu. Buraya iyileşmek için mi geldiğini. “Lila,” dedi kadın.

Linette kafasını iki yana salladı, sonra dikkatini Emily’ye

çevirdi. “Bu bisküviler harika, Em. Bunlar için tarifin olması lazım. Eski bir aile sırrıdır belki?”

“Hayır ama annem...” diye başladı Emily, sonra sustu ve Colt’a baktı. Colt da onu sakın gözlerle karşıladı. “Muhtemelen, ev yapımı nedir onu bile bilmiyordu.” Omuzlarını silktilti. Em asla doğruyu söylerken tam olarak rahat olamıyordu. “Söylediğim gibi, ben sadece deniyorum.”

Dickenson biraz gülümsedi. İfadesinde bir şey vardı. Gurur, belki. Bu, Ty’ın midesini tuhaf hissetmesine sebep oldu. Dickenson tekrar yemeğine dönmeden önce Emily’ye bir baş hareketi yaptı. “Biz minik deney fareleri kadar mutluyuz,” dedi.

“Pekâlâ, biraz daha burada oturursam koca göbekli bir fare olacağım,” dedi Linette.

“Ben geçen bahardan beri beş kilo aldım,” dedi Sophie kaşlarını çatarak.

Ty ona baktı. Belki de tanıştıklarından beri kilo almıştı ama bu onu sadece daha... Kelimeyi düşünmek istememişti.

“Biraz daha şişersem annem beni reddedecek,” diye ekledi Sophie.

Linette ona baktı. “Bazen anneler hata yapar.”

Sophie omzunu silktilti. “Bunun kötü bir şey olacağını söylemiyorum ama...”

“Hey,” dedi Casie, mutfğa dönerek. Yanında bir kadın daha içeri girmişti. Casie’den oldukça kısaydı ve muhtemelen daha ağırdı ama bu ağırlığın her bir gramı göğsünde toplanmış gibiydi, dar ve elma şekeri kırmızısı bir kolsuz gömlekle zor kapa-

nıyordu. Saçları uzun, siyah ve parlaktı. Omuzlarının etrafında dağınık bir şekilde kıvrılıyorlardı. Dudakları dolgun, parlak ve en az gömleği kadar kırmızıydı. “Bu, Samantha Shepherd.” Casie durdu ve gülümsedi ama çenesinde bir damar atıyordu. “Colt’un nalbantçı arkadaşı.”

“Ne ihtişamlı yaşlı bir kısırak bu,” dedi Sam ve kalkıp atın alacalı boynunu okşadı.

Casie dişlerini gıcırdatmaktan kaçınmaya çalıştı. Samatha Shepherd’ı sevmemesi için bir neden yoktu. Özellikle de kadın son bir buçuk saattir bir asetilen şaloması üzerinde iyileştirici nalları şekillendirmekle uğraşıyorken. Alnı boncuk boncuk terlemişti. Göğsü ve kolları da parlıyordu. Bütün bu yukarıdakiler son derece iyi tanımlanmıştı. “Bunu erken yakalamanız çok iyi Ty, yoksa tamamen iyileşme şansı çok yüksek olmazdı.”

Ty karşı çıktı. “Onu alan kişi Casie,” dedi.

Nalbant, omuzlarını kaldıran Casie’ye döndü. Bu kadın düşman değil, diye hatırlattı kendine Casie. “Ben sadece besliyorum,” dedi. “Ty ona bakıyor.”

“Pekâlâ...” Sam, Colt’a baktı. Bir mağarayı aydınlatabilecek çarpık bir gülümsemesi vardı. “Colt her zaman kendisi gibi

yumuşak kalpli insanlar bulur.” Kadın güldü, diğerlerinin bilmediği bir şeyi hatırlamış gibi görünüyordu. Casie midesinin sıkıştığını hissetti. “Dünyanın böyle insanlara daha çok ihtiyacı var. Tanrı bilir, HKU atları biraz onların yardımını kullanabilir. Değil mi?” dedi Sam, bariz bir çabayla bakışlarını Colt’tan çekip gülümsemesini Casie’ye çevirirken.

Casie de ona gülümsemeye çalıştı. “Ne atları?” diye sordu. Batı tarafından bir gök gürültüsü gelmişti. Bir fırtına geliyordu.

“Şu ürün hattında olanlar.”

“Ne?” diye sordu Casie. Sophie kaşlarını çatmıştı.

“Bilirsin,” dedi Sam ve Melek’in sırtını düzelterek, sol ön ayağını dikkatli bir şekilde minderli yere kaldırdı. Bu hareket, kısa gömleğinin, göğüslerinin neredeyse yarısını açık bırakacak şekilde daha da havaya kalkmasına sebep olmuştu. “Kısıraklarda tutulan ürün, hormonal dengesizlikler ve benzeri şeyler için kullanılır. Buralarda bir çiftlik vardı, sanırım. Yani, bu bölgede herhangi bir şiddet rapor etmediler ama şartlar çok da iyi değil gibi bir his var içimde. Başka çiftliklerden görüntüler gösterdiler de...” Kafasını iki yana salladı ve Melek’in omzuna hafifçe vurdu. “Pekâlâ, sanırım burada işimiz bitti.”

“Teşekkürler,” dedi Colt. “Yardıma gerçekten çok minnettarım.”

“Evet,” diye ekledi Casie, sesinin memnun çıkmasına uğraşarak. “Bu kadar zaman ayırdığın için çok teşekkürler. Borcum nedir?”

“Senin mi?” diye güldü Sam. “Hiçbir şey. Ama Colt bana bir kement atma dersi borçlu ve de bir çift kırmızı...”

“Şimdi iyileşecek mi yani?” diye sordu Colt.

Sam, konu değişikliği karşısında kaşlarını kaldırdı ama hemen uyum sağladı. “Evet,” dedi ve hâlâ gülümserken Ty’a döndü. “Sen ona önceden yaptığın gibi bakmaya devam et, sonra iyileşecek. Tekrar bakmak için birkaç gün içinde uğramayı düşünüyorum. Ama kötüye giden bir şey olursa ya da soracak bir şeyin olursa beni arayacağına söz ver. Ara beni... Gece ya da gündüz.”

Ty başını salladı.

Sam gülümsedi. “Numaram var mı sende?” diye sordu.

Ty kafasını iki yana salladı, utanmış görünüyordu. Sam hafifçe gülerek, oturduğu yerde elini pantolonunun cebine götürdü. Göğüsleri üzerindeki kumaş, aşırı doldurulmuş bir su balonu gibi gerilmişti. Sam cebini iyice aramıştı ama eli boş çıktı.

“Üzgünüm,” dedi en sonunda. “Atlarla aram çok iyidir ama insanlarla o kadar harika olduğu söylenemez. Görünüşe göre iş kartımı yine unutmuşum.” Yüzünü buruşturdu. “Ama Colt’ta numaram var, eğer ihtiyacın olursa.” Sam, gözlerini onunkilerden ayırmadan tekrar gülümsedi. Arayacaksın, değil mi?”

“Evet efendim,” dedi Ty ve kadın, Melek’in bölmesinde etrafa yayılmış yarım düzine metal aracı toplamak için eğilmeden önce başını salladı.

Colt yardım etmek için çömeldi ve Sam onları elinden almaya çalıştığı anda, “En azından eşyalarını taşıyabilirim,” dedi.

“Haklısın,” dedi ve güldü Sam. “Yapabileceğinin en azı bu.”

Casie, Colt ona kamyonetine kadar eşlik ederken bakışlarını çevirmek için kendini zorladı. Bütün aksesuarlarıyla yepyeni bir

Chevy'ydi, gömleği kadar kırmızı ve saçları kadar parlaktı. Kadın, kalçasını açık bagajına doğru kaldırdı ve yüzünü ahıra döndü. Kahkaha attığında, göğüsleri yeni yapılmış jöle gibi titriyordu.

"Ben Melek'i otlamaya çıkarıyorum," dedi Sophie.

"Ne?" diye sordu Ty, dikkatini kamyonetin yanındaki çiftten bu tarafa çevirerek.

Sophie kaşlarını çattı. Yanakları biraz pembe görünüyordu, gözleri kısılmıştı. "Melek..." dedi. "Hatırladın mı?"

"Evet." O da kaşlarını çatmıştı, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Tabii ki onu hatırlıyorum," dedi ve kısırağının boynunu okşadı.

"Ota ihtiyacı var."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Ty ve bakışlarını ahırın köşesine yığıldıkları saman, iki yığın ot ve bir yığın da yoncaya doğru çevirdi. Yatağı içinde yüzülecek kadar kalındı. "Bir sürü yiyeceği var."

Sophie, dudaklarını birbirine bastırdı. "Onlar, taze otta bulunan besin değerlerine sahip değiller. Sindirim sistemi için de o kadar rahat değiller, ayrıca onları sevmiyor da. Otlamak istiyor."

Fakat Ty kafasını iki yana salladı. "Sam en azından bir hafta daha bölmesinde dinlenmesi gerektiğini söyledi."

"Pekâlâ, Sam..." Kadının adını, kendisini zorlayarak ve rengini hiç bozmadan söylemişti. Casie, ses tonu karşısında kaşlarını havaya kaldırarak Sophie'nin sesini ve omuzlarını düşürmesini sağladı. "Her şeyi bilmiyor."

Ty'ın kaşları daha da çatılmıştı. Casie, bu değişimi hafif bir kafa karışıklığıyla izledi. Ama onun Samantha Shepherd hak-

kındaki düşünceleri de aynı derecede kafa karıştırıcıydı. Colt'un nesi oluyordu ki? Ve nesi olmayı umuyordu? Ve de Casie bunları niçin önemsiyordu? Doğru, belki bir süre için Colt Dickens ilgisini çekmişti. Hatta belki onun değiştiğini düşünmüştü. Ama Hedley'le olan konuşması tam tersini kanıtlıyordu.

"Nasıl gömlek giyileceğini de, belli ki..." Sophie, Casie'nin dikkatini tekrar kendine çekecek şekilde sesini bir ton düşürmüştü.

"Pekâlâ..." Ty dikkatini, iki kadın arasında kendisine en yakın olana doğru çevirdi. Kulakları biraz kızarmıştı. "Hava epey sıcak ve..." Omuzlarını silktilti. Hareketi keskindi. Bakışlarını tartışma konularından uzak tutmakta zorlanıyor gibi görünüyordu. "Nalbantçılık zor iş."

Sophie, dişlerini gıcırdattı. Her şey tamamen ortalığa dökülmeden Casie konuşmaya daldı. "Bence Ty haklı, Soph," dedi. "Doktor Sarah da Melek'in mümkün olduğunca sakın tutulması gerektiğini düşünüyordu."

Veterinerin adını duyunca Sophie'nin kaşları çatılmıştı, Casie ondan da mı hoşlanmıyor diye merak etti. Tanrı aşkına, at sektöründeki her kadından nefret etmeye devam ederse epey yalnız kalacaktı. At dünyasının yüzde doksanı kadınlardan oluşuyordu.

"Evet," diye onayladı Sophie, ses tonu şüpheli bir şekilde tatlıydı. "Ama bu tavsiye Sam'in mükemmel tasarımından önce gelmişti. Güzel doktorumuz, meşhur nalbantçımızın yeri göğü sarsan iyileştirici nallarıyla çıkıp geleceğini bilseydi muhtemelen Melek'i at yarışında koşturmamıza bile izin verirdi."

"Bence nallar gayet iyi görünüyor," dedi Ty.

Eğer Sophie'nin kaşları biraz daha çatılsaydı tüm yüzünü kaplayacaktı. "İyi anlayışının bu olduğuna emin misin?" diye sordu.

Sol tarafından, bir kez daha nalbantçının kahkahası duyuldu. Casie, ahırın kapısında duran çifte bakmaya tenezzül etmedi. Ona bir ömür yetecek kadar titreyen göğüs görmüştü.

Ty, çizmeli ayaklarını yere sürttü ve bakışlarını sabit tuttu. "Ben atların toynakları hakkında çok şey bilmiyorum," dedi. "Ama o yeni nallar, Melek'in daha rahat hareket etmesine yardımcı olabilir."

"Evet. Kadın tam bir deha."

Ty tekrar omzunu silkti, kızarıklık kulaklarından boynuna doğru yayılıyordu. "Bir deha değil belki," dedi. "Ama hiçbir şey yapmadı diyemem."

"Pekâlâ, sen..." diye başladı Sophie ama Casie tekrar konuya dönmeden önce kendini susturdu. "Tamam," dedi. "Melek'i olduğu yerde bırakacağım, eğer istediğin buysa."

Ty başını salladı. Birbirlerine baktılar. Casie, garip sessizliği sona erdirecek bir şey düşünmeye çalıştı ama kendisinden daha garip bir şey daha yoktu ve aklı kamyonetin yanındaki çift tarafından işgal edilmiş durumdaydı.

Sessizliği ilk bozan Sophie olacaktı ki Ty onu durdurdu.

"Soph." Sesi, neredeyse olgun bir erkek olduğunu gösterecek biçimde alçaktı. Yanakları pembeleşmişti bu da hâlâ bir çocuk olduğuna kanıttı belki. "Teşekkürler."

Kızın sırtı dümdüzdü, dudaklarını birbirine bastırmıştı ama gözleri tuhaf biçime büyülü görünüyordu. Yine de sıradan bir

omuz hareketi yapmaya çalıştı. “O senin atın. Onunla ne istersen onu yaparsın.”

Ty, rahatsız edici bir dakika için sessiz kaldı, sonra tekrar konuştu. “Demek istediğim... Darren’ın dönmesi için uğraştığın için teşekkürler.”

Bir an için Sophie’nin yüzü yumuşamıştı ama kendini topladı. “Peki, annemim söyleyeceği gibi zayıf bir çaba neredeyse hiçbir şey yapmamak kadar iyidir.”

Ty, kaşlarını indirdi, bir dakikadır işin lojistiğini düşünüyordu. “İlk sefer, gecenin köründe çıkıp geldi. En başta o nalları çıkarmasaydı kim bilir ne olurdu?”

Sophie, yaşlı kısırağa baktı. Küçük bir an için gözlerinde şefkat parlamıştı. “Muhtemelen bir müdahale olmadan da iyi olurdu,” dedi ama Ty kafasını salladı.

“Sen iyi iş çıkardın,” dedi. “Biliyorum, kıyaslanamaz ama...” Omzunu silkti. “Sen muhtemelen Büyük Ödül koşu atlarına binmeye alışkınsın ama Melek için yaptıkların çok hoştu.”

Sophie’nin yüz ifadesi bir an için saftı. Dudakları aralanmış, yanakları pembeleşmişti. Geriye çekildi. “Pekâlâ...” Kelime ağzından heyecanla çıkıvermişti, ne yapacağını bilmez gibiydi. “Ben sadece...” Ambar ile dere arasındaki bir yere doğru belli belirsiz elini salladı. “Ben Emily’ye yemek için yardım edeyim,” dedi ve aniden dönüp Jack’in üstünde sendeledikten sonra dışarıda gözden kayboldu.

“Ne yapacaktı?” diye sordu Colt, karşı tarafta kapının yanında ortaya çıktığında.

Casie derin bir nefes aldı ve direkt onun gözlerine bakmaktan kaçındı. “Sanırım Emily’ye yardım edeceğini söyledi.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye kaşlarını çattı Colt, evin dışına doğru bakarak. “Başka kıyamet alameti oldu mu?”

Bu oyunu oynayabileceğini düşündü Casie, kendini gülümsemeye zorladı, bitirmeleri gereken konuşmayı bitirdikleri için mutluydu. “Bu sabah ön verandada mahşerin yedi atlısını gördüm. Ve geçen gece de...”

“O kadar da kötü değil,” dedi Tyler.

Hepsi afallamış bir şekilde ona doğru döndüler. Tyler Roberts, Sophie Jaegar’ı mı savunuyordu? Bu da yaklaşan kıyametin bir işareti miydi? Casie merak ediyordu. Ama Ty sadece omuzlarını silktili.

“Ben geri dönsem iyi olacak.” Herkes hâlâ ona bakıyordu. “Monty’ye bu geceye kadar semerini yağlayacağıma söz verdim.”

Sürücü yolundan aşağı Kırmızı At Çiftliği’ne doğru yürürken hep birlikte onu izlediler.

Colt’un kaşları, fötr şapkasının eskimiş kenarlarının altında kalmıştı. “Bu da neydi şimdi?”

Casie, anlamaya çalışarak kafasını iki yana salladı.

“Yani...” Bir nefes verdi. “Doğru olduğunu düşünüyor musun?”

“Ne?”

Colt’un kendisine doğru döndüğünü hissetmişti.

“Sophie’nin şeytan olmadığını mı sanıyorsun?”

Casie, ona baktı. Yüz ifadesi dehşet ve şüphenin garip bir karışımı gibiydi fakat tam güleceği sırada Colt’un ağzının kenarına bulaşmış olan ruju fark etti.

Parmaklarının avucunun içinde kıvrıldığını hissetti. “Neyse...” dedi. “İçeri girsem iyi olur.”

“Senin yerinde olsam riske atmazdım,” dedi Colt.

Casie, bölmenin dışından doğru ona baktı. Colt omzunu silkti. “Eğer Sophie, Emily’ye henüz büyü yapmadıysa, muhtemelen iyiyle kötünün çarpıştığı destansı bir savaşın ortasında olduklarındandır.”

“Pekâlâ...” Dudaklarını birbirine bastırdı, kendine Sophie’nin en titiz yüz ifadesini hatırlatıyordu. “Her birimiz azize olamayız.”

“O da ne?”

Arkasından, ahır kapısını kilitlediğini duydu. Ama dönmedi.

“Hepimizin bir salı gecesi yanacak altı saat vakti yok.”

Colt, onun koluna dokunduğunu hissedene kadar sessiz kalmıştı.

“Hey.”

Casie yürümeye devam etti.

Colt, parmaklarıyla, Casie’nin dirseğini kavradı ve onu kendine doğru çekti. “Sam sadece bir arkadaş,” dedi.

“Gerçekten mi? Öyleyse kovboylar biraz değişmiş olmalılar,” dedi ve kendini dikkatli bir şekilde onun tutuşundan kurtardı.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Ruj,” dedi. “Pek senin tonun değil sanki.”

Colt, bir saniye için ona baktı, sonra ağzını elinin tersiyle sildi, parmaklarında kalan kırmızı çizgiye baktı ve kafasını iki yana salladı. Ama Casie çoktan arkasını dönmüştü.

“Kızdığın şey bu mu?” diye sordu Colt, arkasından yürüyerek.

“Ben kızgın değilim.” Kelimeleri daha çok bir mırıltı gibiydi. Ama iyi haber şuydu ki, yeterince hızlı yürürse onun göğüsleri de biraz olsun titreyebilirdi.

“Gerçekten mi?” diye sordu Colt. “O zaman bu mu seni neşelendiren?”

Casie, istemeden ona doğru ilerledi. “Peki başka ne tür yardımlar ediyorsunuz birbirinize, Dickey?”

Colt ona baktı, kaşları yine ihtiyatlı bir şekilde havaya kalkmıştı. “Ne?”

Casie, dişlerini gıcırdattı. Onun boş zamanlarında ne yaptığını umursadığından değildi. Herhangi bir zamanda onu umursadığından da değildi ama kendisine yalan söylemesi gerekmezdi.

Colt, uzunca bir dakika için sessiz kaldı ama sonunda konuştu. “Düşündüğün gibi değil, Case.”

“Cidden mi! Çünkü onunla yattığını düşünüyorum.” Kelimeleri, yüzüne tükürür gibi söylemişti.

Colt, dudaklarını kıpırdattı, tek elini havaya kaldırdı ve konuşmayı beceremedi.

Casie güldü. Yüzünde zalim bir ifade vardı. “Hemen hemen benim düşündüğüm gibi bir şey, değil mi?” diye sordu ve arkasını döndü ama kapıya ulaşmadan Colt onun önüne geçti.

“Tanrı aşkına, Case, ben yetişkin bir adamım. Ne yapacağımı düşündün? Saf bir umutla, kalbinde bir işaret bulup Lazy’ye ve zavallı terk edilmiş bana dönüşünü bekleyeceğimi mi?”

Casie bir an ona baktı, sesli bir şekilde homurdandı ve yanından yürüyüp gitti.

“Tamam!” Colt, hızla giderken Casie’nin kolunu yakalamıştı. “Dinle, üzgünüm. Sam iyi bir kız. Sana da istediğin yardımı verecek, eğer...”

Casie’nin boğazından bir şey kaçıvermişti. Hayvani bir hırıltı olabilirdi bu.

Colt bir adım geri çekildi, sonra gergin bir şekilde kahkaha atıp devam etti. “Bu kötü bir kelime seçimi olabilir. Ama o gerçekten hoş bir kız.”

Casie, kaşlarının balık gibi havaya sıçradığını hissetti. “Hoş?”

“İyi. Tatlı. Kibar. Düşünceli. Adını sen koy,” dedi.

“Koca göğüs nasıl?”

“Koca...” diye başladı Colt, sonra kahkaha attı. Casie, tekrar tutması ihtimaline karşı kendini hazırlayarak onun etrafından yürüdü ama Colt sadece geride kalmıştı.

“Vay canına.” Kelimeler ağzından zar zor çıkıyordu. “Vay...” Casie, ayak seslerinin durduğunu duydu. “Bugünü göreceğimi hiç düşünmüyordum.”

Casie, kendi kendine yürümeye devam etmesini söylüyordu, dümdüz eve ilerlemesini ve merdivenleri çıkmasını. Belki Clayton’ın eski tüfeğini almak... Belki...

Fakat Colt tekrar konuşmuştu. “Kıskanıyorsun.”

Casie, vurulmuş gibi bir anda durdu. Yanaklarının yandığını hissetti ama yine de ona doğru yürüdü. “Sen kendini kandırıyorsun,” dedi.

Colt, bir saniye daha uzun süre ona baktı, sonra tekrar kahkaha attı. “Gerçek bu. Cassandra May Carmichael kuskanıyor.”

“Neyi kuskanacakmışım?” diye sordu. Aklının gerisinde, Colt’un “Göğüsleri,” diye cevap verdiğini hayal etti ve sadece işini doğru yapmak için tüfeğinde yeterince mermi kalmış olmasını umdu.

“Bilmiyorum,” dedi Colt onun yerine. “O harika bir kız.”

“Öyle mi? Jess kadar harika mı?”

Colt irkildi, dondu, sonra yavaşça nefes verdi. “Ben de seninle bunun hakkında konuşmaya çalışıyordum.”

“Çocuğunun annesi hakkında mı?”

“O...”

“Terk ettiğin çocuk hakkında mı?”

“Ben onu terk etmedim.”

Yani o bir kız, diye düşündü Casie, ve bunun işleri neden daha da kötü yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Neden ağlamak istemesine sebep olduğu hakkında da. “Öyleyse belki Jess’le evlendin ve bana bunu söylemeyi bile unuttun.”

Colt, kapıda dışarı doğru baktı, gözleri karanlıktı. “Ben onu mutlu edemedim.”

Casie derin bir nefes aldı. “Yani bunun hakkında konuştunuz. Bunun hakkında düşündün.”

“Evet.”

“Ve o seninle evlenmek istedi.”

“İsteddiğini düşündü.”

Casie, kendine rağmen güldü. “Ama sen daha iyi biliyordun.”

“Ben ona âşık değildim,” dedi Colt, ve Casie’ye döndü. “Başka biri vardı.” Gözleri korkutucu şekilde samimi, tamamen kararlıydı. “Her zaman başka biri vardı.”

Casie, içinin çekildiğini hissetti ama doğru soruları bulmaya çalışarak kafasını iki yana salladı.

Aniden, Emily’nin sesi ahırda çınladı. “Sophie! Soph! Neredesin?”

Casie, Colt’a son bir bakış atıp kapıdan içeri adım attı.

“Emily...”

Kız birdenbire ona doğru döndü. “Kutsal şortlar aşkına!” dedi sersemleyerek. “Ödümü patlattın, nereden çıktın?”

“Üzgünüm.” Yanında gölgesi belirlediği sırada, Colt’a bakmayı reddetti Casie.

“Neler oluyor?” diye sordu Colt.

Emily ona baktı, sonra meraklı gözlerini tekrar Casie’ye çevirdi. Dudakları mutlulukla kıvrılmıştı. “Mükemmel bir soru.” Ses tonu imalıydı.

“Neden Sophie’yi arıyorsun?” diye sordu Casie.

“Ah.” Emily’nin mutlu ifadesi hızla yok olmuştu. “Seninle birlikte değildi, değil mi?”

Sezgileri, Casie’nin midesini harekete geçirmişti. “Sana yemekte yardım edeceğini söylemişti.”

“Evet,” dedi Emily. “Garip, değil mi?”

“Yani içeri gitti mi?”

“On dakika kadar önce,” dedi ve komik bir surat yaptı. “Son anlarından başka ipucu gördün mü?”

Casie, Colt’un bakışlarının kendisine döndüğünü hissedebiliyordu ama devam eden şakayı görmezden geldi. “Şimdi nerede?”

“Bilmiyorum. Bir dakika önce mutfaktaydı. Bir dakika sonra motor sesi duydum. Bir süre bir şey düşünmedim. Siz olduğunuzu sandım ama sonra haber programını fark ettim.”

Konuşmada bir eksiklik vardı. Emily’nin doldurmayı başaramadığı bir eksiklik.

“Hangi haber programı?” diye sordu Casie, çoktan bahçeye doğru yürümeye başlamıştı.

Emily onu takip etti. “Televizyon oturma odasında açıktı. İşkence gören atlar diyene kadar pek dikkatimi çekmemişti.”

Casie, yüzüne kan hücum ettiğini hissetti. “Onlar da ne?”

Emily omuzlarını silkti. “Görünüşe göre, böyleleri var.”

Şimdi üçü de bahçede duruyorlardı. Ama Puke’un yokluğu fark ediliyordu.

“Römork hâlâ bağlı mı duruyor?” diye sordu Colt.

“Ne?” diye sordu Casie, ona döndüğünde aklı uyuşmuş gibiydi.

“At römorku,” dedi Colt. “Hâlâ Puke’a mı bağlı?”

“Tanrı aşkına!” Kelimeleri lanet eder gibi söylemişti. “Römorku mu aldı? Onun ışıkları bile yok.”

“Nereye gitti?” diye sordu Colt.

Seventer Gönüllerinde Taşır Sevdiklerini

“Bilmiyorum. Ben banyodaydım. Bir dakika önce buradaydı, sonra yok oluverdi. Tıpkı karın ağrısı gibi.”

On Yedinci Bölüm

Ty, Kırmızı At Çiftliği'ne giderken, uzaklığa kaşlarını çattı.

Ay, parlak ve bir balkabağı kadar yuvarlaktı, mavi-siyah bulutlarla flört ediyor gibiydi. Kafasının üzerinde gök gürledi. Sis, dantel çiçekler gibi toplanmıştı, Alabama'nın kenarında büyüyen su kamışlarını yavaşça sarıyordu. Ama Ty, dümdüz ilerlerken havaya dikkat etmemişti. Colt bazen günün sonunda onu Lazy'den eve bırakıyordu ama o bunu alışkanlık hâline getirmek istememişti, hayatında çok fazla insan ve çok fazla iyilik vardı zaten ve yalnız kalmak için, yürümek için, düşünmek için bu zamana ihtiyacı vardı.

Casie Carmichael'i tanıdığından beri o kadar çok şey değişmişti ki hâlâ olan bitenleri anlamak, onlara uyum sağlamak için zamana ihtiyacı oluyordu. O zamanlar yere serilmiş vaziyeteydi. Şimdi öyle değildi. Belki de bu kadar basitti. Ama durumun nedenleri niçinleri kafasını karıştırıyordu. Casie niçin onun gibi bir çocuk için vakit harcıyordu? Çok az yeteneği ve

çok fazla problemi olan bir çocuk için. Kendisinin yeterince sorunu vardı zaten. Sophie Jaegar mesela. Sophie, başa geçmesine çok az kalmış hiddetli bir at gibiydi. Ayaklarını çok zorluyordu. Kız, Ty'ın nabzını hızlandırıyor, ellerini terletiyordu. Ama bu sadece, kız çok huysuz, anlaşılması imkânsız olduğundandı. Bir sıcak bir soğuk ve cehennem gibi de korkutucuydu. Ama aynı zamanda da çok...

Kafasını iki yana salladı ve ağır ağır nefes verdi. Tanrı biliyordu, Sophie Jaegar'ın anlaşılmaz hâllerinden çok daha önemli şeyler vardı endişelenmesi gereken. Her zaman kuvvetli ve sağlam görünen ama içten içe korkan Emily, mesela. Ya da koyu, güvenen gözleri ve gırtlğından gelen kişnemesiyle ona kendini doğru ve işe yarar hissettiren Melek. Ama Sophie olmasaydı Melek günler önce ölmüş olabilirdi. Sanki ameliyatı o yapmış kadar kesin şekilde kısırağı kurtaran o olmuştu. Ve bu ne içindi? Sophie Jaegar, babasının sahip olduğu parayla bin tane Melek alıp satabilirdi. Peki neden onun kısırağına yardım etmeyi istemişti?

Tüm çabasına rağmen, yaşlı at hakkında konuşurken kızın gözlerinin nasıl parladığını hatırladı ama bu parlaklığın gözyaşı olmadığına emindi. Sophie Jaegar huysuzun tekidir, diye hatırlattı kendine Ty. Bencil, kibirli ve zalimdir. Ama bazen, bunu en az umduğu zamanlarda bakışlarını öylece kaldırır ve onun gözlerinde başka birini görüp göremeyeceğini merak ederdi, savunmasız ve kaybolmuş birini. Bir kahramana ihtiyacı olan birini. Kahraman olabilecek, bir mermi kadar ederi olmayan yaşlı bir at için ölümle savaşılabilecek birini. Bir adamla savaşılabilecek...

Düşünceleri kafasından atmaya çalışarak kafasını iki yana salladı ama kayıp küçük kız aklının zihninin arkalarında bir yerlere takılıp kalmıştı.

Babasının bir zamanlar hissettiği şey de bu muydu? Ty'in annesine bakmış ve daha cesur, daha iyi, daha zeki ya da daha güçlü olmayı mı istemişti? Her şeyden çok, onun ihtiyacı olan türde bir adam olmayı mı dilemişti? Budalaca fikirleri aklından kovmaya çalıştı. Ty bu şekilde hissettiğinden değildi. Ama Gil Roberts'ın, asla mutlu olmayacak bir kadınla evlenmek için bu çeşit bir nedeni olmuş olmalıydı. Ty daha zekiydi de. O, bu tuzağa düşmeyecekti. Sophie Jaegar'ın ona bir şey ifade ettiği yoktu. Altın rengi atların postu gibi parlayan saçlarının ya da yonca balı rengindeki teninin ya da bazen, bunu en az umduğu zamanlarda, ona asla olamayacağı bir şey olmayı istetecek o nefes kesici savunmasızlığının hiçbir önemi yoktu. Daha iyi biri olmayı...

Arkasından bir ışık geldi. Aklındaki düşünceler için açıklamayan bir şekilde suçlu hissederek yerinde sıçradı. Kamyonet arkasından geliyordu. Yolun karşısına çapraz bir şekilde geçti. Orası çam katranından daha karanlıktı ama yaklaşan araca doğru yöneldiğinde hemen Puke'un yanan tek farını hatırladı. Casie'nin eski at römorku arkasında hırıldıyor, arka tarafı çakılların üzerinde sallanıyordu. Gecenin bu saatinde bunlar nereye...

Melek! Panik, fırtına gibi çarpmıştı. Kendisi Sophie'nin değişken ruh hâllerini dert ederken Melek'e bir şey olmuştu. Başka bir kolik kriziydi belki. Ya da belki de laminitis kötüye gitmişti. Şimdi de veterinere gidiyor olmalıydılar.

Korku, kaslarını kilitlemiş, yerinde donakalmasına sebep olmuştu fakat son anda yetiştii ve iki elini birden sallayarak aracı durdurmaya çalıştı. Onsuz gitmeleri doğru değildi. Melek onun atıydı. Sonucu ne olursa olsun onlarla gidecekti. Belki de onun, yapılması gerekeni yapmak için fazla zayıf olduğunu düşünmüşlerdi. Belki de bu yüzden o gidene kadar beklemiş-

lerdi. Seçeneklerindeki korkunç kısıtlamayı fark ederek irkil-di. Daha fazla para harcamak söz konusu bile değildi. Bunu biliyordu. O kadar salak değildi. Yine de, Melek'in onsuz bir yere gitmesine izin vermeyecekti. Tekrar elini salladı, çılgına dönmüş gibiydi bu defa. Ama kamyonet yavaşlamadı. Onun yerine Ty'ın etrafından dönmüştü. Ty bir saniye için o iri göz-leri ve parlak saçları gördü ve sonra çakılların üzerinde bir toz girdabı etrafını sardı.

"Sophie?" diye soludu Ty ama o çoktan gözden kaybolmuştu. Belki bu, kayıp küçük kızın gözlerinin bir hatırasıydı ya da belki de Melek'in korkusuydu ona böyle davrandıran. Hiçbir zaman kesin olarak bilemeyecekti ama düşünmeden, tereddüt etmeden römorkun üzerine atlayıverdi. Botları paslı tampona çarparken, parmakları metal çubuklar üzerinde kıvrıldı. Sol ayağı yerinden kaydı. Bir saniye için, bahtsız bir çekirge gibi çakılların üzerine düşeceğine emindi ama tekrar basmak için çabaladı, tutuşunu sağlamlaştırdı ve olduğu yerde kalmayı başardı.

Tozdan yarı boğularak ve heyecandan hızlı hızlı nefes alarak römorkun içine baktı. Bakışına karşılık veren bir şey yoktu. Yü-zünü çubuklara daha da yaklaştırdı ve içeri daha dikkatle baktı ama araba boştu. Karanlıkta bile bu kadarını görebiliyordu. Be-lirsizlik kafasını kurcaladı. Sophie hangi cehenneme gidiyordu böyle? Ve neden? Onun ehliyeti bile yoktu. Bir an için geri atla-mayı düşündü ama çoktan hızını artırmıştı ve o... Sophie'ydi. Bu yeni deliliğe gözlerini kapatarak vücudunu römorkun kena-rına dayadı ve sıkıca tutundu.

Külüstür pikap kamyonetin içinde, Sophie Jaegar, direksiyo-nun etrafında yumruklarını kıvırdı ve dudaklarını sıktı. Öfke, kafasının içinde rüzgâr şiddeti gibi gürledi. Ahırlarında, ağır-

lıklarını bile kaldıramayacak kadar sıkı bağlanmış zavallı atların görüntüsü beyinde fırtınalar koparıyordu. Görüntüler, acı vererek eski anılarla birlikte erimişti, Ty'ın yaralanmış dudaklarının ve gölgeler içinde yere inmiş gözlerinin anıları. Zalimlik, kabalık ve yıkıcılık. Sophie ağzına gelen safrayı yuttu ve gaza bastı. Arkasında, römork vahşice sallanıyordu. Gazdaki ayağını gevşetti ama frene dokunmadı. Tamamen aptal değildi. Bütün aracı kontrolden çıkarmaya niyeti yoktu. Başka bir şeyi olmasa da bu kadarını biliyordu.

Öfke her yanını kaplamıştı. Oturma odasında oturup televizyonda spikerin bu derece bezgin bir ilgisizlikle HKU atları hakkında konuşması onu harekete geçirmişti. Program, şu an gittiği ahırın içini göstermemiş olsa da haber videosunda gösterilen çiftliği tanımıştı. Burası az bilinen bir çakıl yoldaki ücra bir yerdeydi, babasının eviyle Lazy Windmill arasında sıkça gidip geldiği yol.

Otobana döndüğünde elleri titriyordu. Puke'un sağ ön tekerleği bir yol çukuruna çarptı, Sophie'nin nefesi kesilmişti. Öfkesi, acı bir belirsizliğe dönüşerek biraz hafiflemişti. Ama sürmeye devam etti. Diğer bir sağa dönüş, onu karanlık bir bataklığın etrafından kıvrılan ve üzerinde tekerlek izleri olan çakıl bir yola getirdi.

Çiftlik, kuzeye çeyrek mil uzakta, küçük bir tepenin üzerinde kuruluydu. Hava şimdi tamamen karanlıktı ama meydanda bir ışık yanıyordu. Bir rüzgâr siperi, Rusya zeytinlerinin dar bantı ve yolun kenarında büyümüş mavi bir çam. Kenarından geçti, vitesi boşa aldı ve kamyoneti durdurdu. Orada duruyordu ama şimdi evin görüş açısında değildi. Belirsizlik, olduğu yerde durmasına sebep oluyordu. Kim olduğunu sanmıştı ki?

Dünyanın yanlışlarını düzelten bir süper kahraman mı? O sadece bir çocuktur. Eğer kafasının içinde bir beyni olsaydı eve giderdi. Kendi kendine söylenebilir, bağırıp çağırabilir ve o kişinin kendisi olmamasını dilediklerini bilerek birinin bir şey yapması için ısrar edebilirdi. Ama atların görüntüsü zihninde tekrar belirdi. Sağ tarafına uzanarak, Emily'nin odasından aldığı kamerayı kavradı. Sol eli kendinden bağımsız hareket ediyordu. Dışarı adımını attığında kamyonetin kapısı gıcırdadı. Kapıyı kapattığında dizleri titriyordu, sessiz olmaya çalışıyordu. Lazy'nin sıcak mutfağında dururken sinirleri açık ve berraktı, onu tamamen terk etmişler gibi görünüyordu. Ama televizyondaki görüntüler, pis kemirgenler gibi beynini kemirmişti.

Yutkundu, sırtını dikleştirdi ve çiftliğe doğru bir adım attı.

“Sen ne...”

Sophie bir çığlık atarak arkasını döndü, kendisine yaklaşan canavardan korunmak için vahşice kollarını kaldırmıştı.

Ama canavar çabucak insan formuna dönüşmüştü. “Soph! Tanrım, Sophie!”

Sophie geriye doğru bir adım attı, kalbi çarpıyordu, akı umutsuzca olanlara anlam vermeye çalışıyordu.

“Ty?” İsim, kulağına şüpheli ve anlamsız gelmişti, korku ve umudun biçimsiz bir karışımı gibiydi. “Ty!” Hissetmemesi gerektiğine emin olduğu rahatlamamanın ardından hemen öfke gelmişti. Sürprizlerden nefret ediyordu ve şimdi etrafına baktığında takip edildiği kesindi, önceden olduğu gibi henüz yapamamış olduğu planları suya düşmüş olacaktı. Sadece saniyeler önce olmasını istediği şeyin bu olduğunu kabul etmeyi reddediyordu. “Ne yapıyorsun burada?”

“Ben mi burada ne yapıyorum?” Etrafına bakındı. Görecek çok şey yoktu, birkaç harap binayla yalnız bir çiftlik ve loşluğu aydınlatmak için zayıf bir çaba gösteren bir bahçe ışığı. “Burası neresi?”

Sophie, bacaklarını cansız gibi hissediyordu, elleri terlemişti. Neler oluyordu böyle? Ty’ın aracını arayarak römorkun arkasına geçti. “Sen buraya nasıl geldin ki?”

“Nasıl olduğunu düşünüyorsun?” Ty, boşluğa doğru hızla elini salladı, öfke ya da ona benzer bir şey sesinin gergin çıkmasına sebep oluyordu. “Neredeyse beni eziyordun. Öyle bir sürüyorsun ki...” Kafasını iki yana salladı ve bir soluk verdi. “Tanrı aşkına ne yapıyorsun? Senin ehliyetin bile yok.”

“Sen...” Olup bitenler kafasında karmakarışık, korkudan büzülmüştü, aşırı heyecandan sarhoş olmuş gibiydi. Kafasını salladı, römorkun arka tarafını görmeye çalışıyordu. “Senin de yok. Sen nasıl...” Yolda onun yanından geçtiğini hatırlayarak nefes almayı kesti. “Römorka mı tutundun? Bütün o yol boyunca römorkun kenarına mı asılıydın?”

“Bir yük çekerken yavaşlaman gerekiyor, Soph. İkiye katlanabilirsin, biliyorsun. Eğer bir at taşıyorsan bu kadar hızlı kullanamazsın.”

“Ben bir şey...” Sophie kafasını iki yana salladı. “Römorka mı asılıydın?” Paslı tampona ve üzeri kabarcıklı çubuklara suratını asarak baktı. “Deli misin?”

“Senden daha fazla değil, belli ki. Ne yapıyoruz burada?”

“Biz burada bir şey yapmıyoruz,” dedi ve kendini toplayıp ahıra gitmek üzere Ty’ın etrafından dolaştı.

“Soph.” Sophie, onun kendisine doğru döndüğünü hissedebiliyor, arkasından çırpındığını duyuyordu. “Sophie! Neler oluyor?”

“Hiçbir şey! Eve dön.”

“Tamam. Öyle yapacağım.” Sophie, Ty’ın durduğunu duydu. “Seni burada bırakıyorum. Ama sadece bu şekilde aklıma Casie’ye söyleyecek bir şey geldi, senin doğranmış bedenini yolun kenarında buldukları zaman, Tanrı aşkına neresi burası?”

Sophie, benzinin attığını hissetti, zayıflığı yüzünden kendinden nefret etti ve daha az önce hissettiği öfkeden bir parça aramaya uğraştı. Sırtını dikleştirdi. “Burası, senin kahramanının hakkında konuştuğu yer.”

“Ne?” Kafa karışıklığı sesine yansımıştı.

“Nalbantçı,” dedi, sesini alçaltarak. Karanlığın içinde bir yerlerden köpek havlaması duyuldu. Midesi düğümlenmişti. “Sam bize bundan bahsetti.”

Ty, kafasını iki yana salladı.

“HKU atları burada tutuluyor!” diye bağırdı.

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi Ty ama onun da sesi alçaktı.

“Hamile Kısrağ Ürini,” dedi Sophie, kelimeleri yüzüne söylemek için ona doğru eğilerek. “Daha yeni haberlerde gördüm. Malzemeleri burada toplayıp doğudaki eczacılık şirketlerine gönderiyorlar.”

Ty’ın kaşları, içinde binbir sır olan gözlerinin üzerinde iyice alçalmıştı. “Yani?”

“Yani?” Kelimeyi tıslayarak söylemişti, Ty’a baktı, sonra daha yapıcı bir şey yapmaktan uzak olarak, dişlerini gıcırdattı ve tel örgünün iki teli arasından başını soktu. Solundaki düzensiz kuzukulakları arasından bir hışırtı gelmişti. Birden geri çekildi, sonra kendi korkaklığına güldü ve bunu gizlice yapması için bir sebep olmadığı hâlde sessizce öne doğru süründü. Gözlerinizin önündeki iki ayağı bile göremezdiniz. Onu bu karanlıkta bir yarasa bile bulamazdı. Yine de belki büyük bir köpek bulabilirdi. Bunun düşüncesiyle irkildi ve yan tarafına doğru baktı. Botlarının ucundan bir şey kayarak geçmişti. Yutkundu ve o Sophie’yi yakalamış olmasına rağmen Ty’ın kolunu tutmaya karşı direndi.

“Niçin...” diye başladı Ty yine ama Sophie ona söylendi.

“Bu insanlık dışı!” dedi.

“Ne insanlık dışı?”

“Bu kısıraklara davranış şekilleri,” dedi ve birdenbire ona döndü. Her kelimesiyle kendisine buraya bir amaç için geldiğini hatırlatarak öfkesini kabarttı. “Bu, vahşice,” dedi ve Ty’ın yüzünü gördüğünde irkildi. Karanlıkta bile yaralı gözünün kenarındaki renk değişikliğini görebiliyordu. Bu, kendi değersiz annesinin neden olduğu renk değişikliğiydi. Ama bu onun problemi değildi. Onu kurtarmak için Casie gelmişti. Sophie Jaegar hiç kimsenin kahramanı değildi. Hiçbir insanın değildi en azından. Ama atlar... Atlar tamamen başka bir konuydu. “Bu zalimce ve aptalca ve...”

“Üzgünüm.”

Onun bu basit kelimeleri titremesini durdurmuştu. Çünkü gerçekten üzgündü. Bunu sesinde duyabiliyordu. Varlığında hissedebiliyordu. Annesi tarafından bu derece incinmiş bir in-

san nasıl olur da hâlâ bir şeyleri umursayabilirdi? Kendi annesi ona on dördüncü yaş gününe kadar bir cep telefonu almadığı için hâlâ ona kızgındı. “Bir seferde aylarca bölmelerinde bağlı tutuluyorlar,” dedi Sophie ve kendisini saran kafa karıştırıcı duyguları dikkatle bastırdı.

“Neden?”

“Hamile kısırakların ürüninde kadınların menopoz problemleri için yapılan ilaçlarda kullanılan bir şey var. Bu ürün biriktirmek zorunda, bunun en kolay yolu da onları sabit tutmak.”

Ty’ın dudakları seğirdi. Kaşları alçaldı. “Pekâlâ, bu doğru değil, Soph. Ama başka birçok hayvana da daha iyi davranılmıyor. Domuzlar daima kapalı tutuluyor. Günlük olarak...”

“Bunlar domuz değil!” Geçerli bir noktası olduğunu bilmesine rağmen kelimeler ağzından telaş içinde çıkmıştı. “Ve büyükbaş hayvan da değiller. Bunlar atlar.” Gözleri batmaya başlamıştı ve yanaklarının yandığını hissediyordu. “İnsanların mağaralara resim çizdiği zamanlardan beri onlara hizmet eden hayvanlar. Sence de bundan daha iyisini hak etmiyorlar mı?” Çiftliğe doğru belli belirsiz elini salladı.

Ty ağzını açtı ama Sophie, neden olduğunu bilmemesine rağmen acele ediyordu. Daha önce onun herhangi bir fikrini önemsemiş de değildi.

“Hem bu ürine ihtiyaçları yok ki. Aynı çeşit ilacı yapmak için yapay yollar var.”

“Berbat bir durum, Soph. Bunu görebiliyorum ama...”

“Onların sularını azaltıyorlar.”

Sophie, Ty'ın dudaklarının seğirmesini izledi, yüzündeki acıyı gördü ama bunun kendisini durdurmasına izin vermedi.

“Bunlar çoğunlukla yük atları, daha fazla idrar verecek büyük kısıraklar, yani kapalı kalmaları onlar için daha da zor. Ve dar alanlar, fetüsleri büyümeye başladığında daha da daralıyor ve göbekleri...”

“Soph!” Ty onu durdurdu, sesi neredeyse umutsuz çıkmıştı. “Yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Evet,” diye kabul etti Sophie ve derin bir nefes alarak sırtını dikleştirdi. “Hiçbir şey yok. Eve git,” dedi ve arkasına döndü.

Ty, onun kolunu yakaladı. Sophie yolun ortasında durdu ve bir saniye için Ty'ın eline baktı. “Dinle Ty,” dedi. “Burada olmaman gerekiyor. Ben hallederim. Casie'nin yeterince yasal problemi var.”

Ty irkildi ve Sophie direkt vuruş yeteneğinden zevk alıyor olmasına rağmen kendine lanet etti. Sorunu neydi böyle Tanrı aşkına? Sanki kendi katkısı olmadan Ty kendini yeterince suçlu hissetmiyordu ama bir nefes verip devam etti.

“Burada olmaman gerekiyor,” diye tekrar etti ve kolunu onun tutuşundan kurtardı, “ama benim olmam gerekiyor.”

“Ne yapacaksın?”

Sophie tereddüt etmeden arkasını döndü. “Sana söylersem kimse için iyi olmayacak,” dedi. Bunun yanında, planı aslında henüz yarım yamalaklı.

“Soph!” Ty, onun arkasından ilerledi, çayırın düzensiz otları boyunca uzun adımlarla ve gürültülü bir şekilde yürüdü. “Burası başka birinin mülkü. Öylece geçip...”

“Peki ya taylar?” diye sordu, bu gecikmiş aydınlanmadan dolayı neşeli hissederek, tekrar onunla yüz yüze geldi.

“Ne?”

Sophie dudaklarını birbirine bastırdı. “Bu kısıraklardan on binlerce var,” dedi. “Belki yüz binlerce. Her biri her sene doğurmak zorunda.”

“Evet?” Ty’ın sesi şüpheli çıkmıştı.

“Bebeklere ne olduğunu sanıyorsun?”

Sophie, kendi dişlerinin gıcirtısını duyabiliyordu.

“Ekonomi berbat bir şey.” Ty’ın düşünmesine izin vererek sesini alçak tutuyordu. “Ve bu, bu kısıraklar özel olduğundan falan değil. Onlar sadece toynaklı paralar. Onlar sadece yavrularıyla...” Omuzlarını kaldırdı. “Sadece yavru versinler diye varlar.” Gözyaşları batmaya başlamıştı. Derin bir nefes aldı ve öfkesini dizginlemeye çalıştı. “Yani kısırağın tek değeri ürünindeyse, tayların hiçbir değeri yok.”

“Hayvanlar her zaman katlediliyorlar,” dedi Ty ama sesi garip bir şekilde boğuktu. “Emily’nin bifteğinden daha iyi bir şey daha yoktur.”

“Yani bunda yanlış bir şey yok mu?” Sesi kendi kulağına bile bilgiç bilgiç geliyordu ama zihninin derinliklerinde bir yerde onun bu soruya hayır demesini bekliyordu. Sorun yoktu. Bu onun işi değildi. Ty, şimdi onu öfkeden kuduracağı ve onu zayıf olmakla, önemsememekle, zalimlikle suçlayacağı Lazy’ye götürecekti.

Fakat uzaklardan bir yerden bir at kışnemesi duyuldu. Ses alçak ve umutluydu. Ty yukarı doğru baktı. Çenesi kenetlen-

mişti. Sessizlik bastırmıştı. “Planımız ne?” diye sordu. Sesi çok alçaktı, gecenin sesleri arasından zar zor duyuluyordu.

Sophie’nin midesi büzülmüştü. Onun plana dâhil olmadığını tekrar edip durdu kendine. Ama yüzündeki o bakış ona bir şey yapmıştı. Onu güçsüzleştirmiş, yumuşatmış, burada oluşuna karşı konulmaz bir şekilde memnun olmasına sebep olmuştu. “Fotoğraflarını çekeceğim,” dedi.

Ty, dik dik ona baktı.

“Binanın sadece dışının fotoğrafları vardı. Haber programı diğer ahırların içini de gösterdi. Ama bunun hiçbir yerini göstermedi. Belki, eğer atların durumunun gerçek görüntülerini yerel medyaya verebilirim buranın kapanmasını sağlayabiliriz.”

Bir süre için, Sophie Ty’ın karşı çıkacağını düşündü. Hatta daha uzunca bir süre için de öyle yapmasını umdu ama en sonunda Ty derin bir nefes aldı ve uzaktaki çiftlik binalarına doğru döndü. “Bundan daha uygun bir zaman olmaz sanırım,” dedi ve tepenin üstündeki ışığa döndü.

Sophie yutkundu, korku dizlerini güçsüzleştiriyordu. “Belki...”

Ty, omzunun üzerinden ona bakmak için durdu. Sophie, ona baktığında yüzünün ana hatlarından biraz daha fazlasını görebiliyordu, elmacık kemiklerindeki yüksek çıkıntıyı, çenesinin keskin eğimini ama bu kadarı yeterdi. Silüetinde tamamen cesur görünen bir şey vardı, kendisi gibi değildi, bütün hayatı boyunca gerçek bir zorluk yaşamadığı hâlde onun korktuğu gibi korkmuyordu.

Sophie başını salladı ve Ty’ın yanına adımını attı. Sessizliğin içinde adımları çok gürültülü çıkıyordu. Bahçe ışığı, beş binayı

belli belirsiz aydınlatıyordu.

“Bu, at ahır olmalı,” dedi Ty. Etrafı galvanizli çelikle kaplı olan uzun ve alçak bir binaydı.

Sophie başını salladı, konuşamıyordu. Öfke şimdi tamamen gitmiş, yerine korkunun o küllü tadını bırakmıştı. Ahırın ötesinde, karanlıkta, ev uzun ve gri görünüyordu. Uzak pencerele-
rin birinde bir ışık göründü. Sophie, kendinden nefret ederek yutkundu. “Belki de onlar uyuyana kadar beklemeliyiz.”

Ty, karanlıkta onu izledi. O ana kadar, Sophie, kendi korkusunun onun gözlerine yansımış olduğunu fark etmemişti. Ama Ty yine de konuştu. “Ata semeri çoktan vurduk, Soph.”

“Ama çok fazla beklememize gerek yok.” Kelimeleri çok çabuk, çok hevesli söylemişti. Sonra hızını azalttı, derin bir nefes aldı. “REM uykusu en derinidir ve insanlar uykuya daldıktan çok kısa bir süre sonra...”

“Case’in seni aramaya gelmeyeceğini mi sanıyorsun?”

Bu ihtimali neden düşünmediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Gözlerini kırptırdı. “Nerede olduğumu bilmiyor ki.”

“O aptal değil, Soph. Em’le konuşacak, televizyonda o haberi gördüğünü bilecek ve ikiyle ikiyi topla işte.”

Sophie irkildiğini hissetti.

“Tamam,” dedi ve ellerini yumruk yaptı. “Hadi gidelim.”

İkisi birden öne doğru süründüler. Kafalarının üzerindeki lamba daha da parlaklaşmıştı. Yüzüne vuran bir spot lambası kadar sıcak ve ortalıkta hissettiriyordu. Bir sonraki çitlere ulaştıklarında Sophie donup kalmıştı, ilerleyemiyordu.

Ty, ona baktı ve durdu. Belki kızın gözlerinde bir şey vardı, çünkü Ty bir kez daha başını salladı ve şöyle dedi, “Dünyadaki en iyi fotoğrafçı olmayabilirim ama bu işi halledebilirim.”

Sophie konuşamadı. Neden olduğundan emin değildi ama bunun minnetten olmamasını umdu. Yine de ona bakarak sessiz kaldı.

“Dinle...” Ty’ın sesi çok alçaktı. Tekrar çiftlik binalarına baktı, şimdi metreler uzağındaydılar. “Bence sen geri dönmelisin, Puke’u buradan götür.”

Sophie, ona gözlerini kırpıştırarak baktı, bu kadarını bile zar zor yapabiliyordu.

“Demek istediğim, ya biri onu burada görürse? Pek göze çarpmayan bir şey değil. Ve ben de Casie’nin başına daha fazla bela açmak istemiyorum.”

“Ne demek istiyorsun...” Sophie yutkundu. Bu bile çok zordu. “Seni burada yalnız bırakmamı mı istiyorsun?”

“Eve koca bir araba yerine fark edilmeden yürüyerek dönssem daha iyi.”

Sophie kendini cansız hissediyordu. “Tutuklanmayacağız. Sadece fotoğraf çekiyoruz,” dedi ama sesi zar zor duyuluyordu.

“Gizlice giriyoruz Soph.” Kelimeleri söylerken daha yakına eğilmişti. Bazı yaşlı çiftçiler bunu gerçekten kişisel algılayabilirler. Özellikle de saklayacak bir şeyleri varsa.” Ahıra doğru döndü. Bu yerle ilgili yanlış hissettiren bir şeyler vardı. Belki Sophie’ye böyle düşündüren onun kendi korkusuydu ama Ty gözlerini kıstı, aynı şeyi o da hissediyormuş gibi görünüyordu.

“Tutuklanmayacağız,” diye tekrar etti Sophie ama sesi titriyordu.

“O zaman bu aracı buradan götürsen daha iyi olur,” dedi Ty.

Haklıydı. Çok haklıydı. Ty da sessiz sessiz dolaşsa iyi olacaktı. Muhtemelen hayatının yarısını görünmez olmaya çalışarak geçirmişti. Ve ikisi birden olursa görülme ihtimalleri daha fazla olacaktı. Ve...

Ve kendisi ne zaman böyle bir korkak olmuştu?

Sophie, Ty’a baktı, dizlerini kilitledi ve sırtını dikleştirdi. “Sen kamyonetin gitmesini istiyorsun, sen yap,” dedi.

Kati sessizlikte yüz yüze gelmişlerdi.

“Sen bu dünyaya gelmiş en inatçı kız olabilirsin,” dedi Ty en sonunda ama gözleri isteksiz olmaktan başka bir şey söylüyorlardı. Belki hayranlıktı. Belki de şefkatti. “Hadi o zaman,” dedi ve parmaklarını tellerden birinin etrafında kıvırdı ve boşta kalan eliyle Sophie’ye uzanmadan önce ayağıyla bir diğerini aşağı indirdi. Parmakları birbirine değdi. Aralarında umut dolu ve sıcak bir kıvılcım çıkmıştı. Bakışları birbirini buldu. Tüm bu hisler Sophie’yi sarmıştı ama onları dizginledi ve çitin altından daldı, ayakları yere zar zor değiyordu.

Ahıra doğru karanlıkta parmak uçlarında ilerlerlerken Sophie nefesini tuttu. Dalların her bir çıtırtısı, rüzgârın her bir nefesi kalbini yerinden hoplatıyordu ama bir dakika içinde kapının önüne gelmişlerdi. Ty, kapının mandalını çevirmeden önce birbirlerine kaçamak bir bakış attılar. Çekip açarken kapı gıcırdamıştı.

Duyularına ilk saldıran şey koku olmuştu. At teri ve samanın rahatlatıcı kokusu değil, çürük gübre ve çaresizliğin ekşi kokusuydu bu.

Ty, dudaklarından çıktığını Sophie'nin daha önce görmediği bir şey söylemişti, Casie'nin onaylamayacağı bir şey. Belki de bu bastırılmış öfkesinin sesiydi ya da belki de bu yerin kokusundandı, umutsuzluğun, onun kararlılığını güçlendiren o ekşi kokusu.

Ty, Sophie'ninkilerin üstündeki parmaklarını sıktı ama ona bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi değildi. Daha çok kendine engel olamıyor gibiydi. Şartlar, ona yalnız doğmuş olmanın ne kadar zor olduğunu hatırlatmış gibiydi. Sophie de onun elini sıktı ve o an iki yoldaşlardı. İlk konuşan Ty oldu.

"Bu kameranın flaşı var mı?" diye fısıldadı ve başıyla Sophie'nin boynunda asılı duran kamerayı işaret etti.

"Bu Emily'nin."

Ty'ın hoşnutsuzluğunu hemen hissedebilmişti. "Emily'nin kamerasını mı aldın?" diye sordu Ty.

Sophie, kıskançlık hissini yükseldiğini hissetti. Em'de onda olmayan ne vardı? Sophie daha zengindi, muhtemelen daha zeki-ydi ve kesinlikle daha cadiydı. Ürkmesini düşüncede tuttu ve öfkesinin bir baloncuk gibi söndüğünü hissetti. "Sadece ödünç aldım," dedi. Sesi, planladığından daha iğneleyici çıkmıştı ama Ty onun elini bırakmadı. Temas ettikleri nokta, teninde güneş ışığı gibi sıcaktı.

"Pekâlâ..." Ty kaşlarını çatıyordu. "Sanırım bebekleri korumak isteyecek biri varsa o da Em'dir," dedi.

Sesindeki şefkatten, Sophie'nin boğazı düğümlenmişti ama ağzını kapalı tuttu.

"Her neyse, kamerasının flaşı var. Buna eminim ama orada açık bir ışık olmadan işlerin yolunda gidip gitmeyeceğini bilemiyorum. Hem karanlıkta neyin fotoğrafını çektiğimizi nasıl bileceğiz?"

Sophie yutkundu, korku diğer tüm duygularını aşıyordu. “Işıkları açarsak bizi evden görecekləri kesin.”

“Belki yolun dışında bir şey bulabiliriz. Arka tarafta fark edilmesi daha zor bir oda falan. Ben gidip bakacağım,” diye fısıldadı Ty ama pratikte elini bırakmak imkânsızdı, o yüzden Sophie de peşinden gitti.

Bir kapı eşiğinde dengelerini kaybettikten sonra kendilerini daha geniş bir alanda bulmuşlardı. Burada koku daha yoğundu. Bir at kişnedi. Yere sürten ağır toynakların sesi vardı.

Sonra bir şey patladı.

Ty yerinde sıçradı. Sophie kısık bir ses çıkardı. Ama başka bir şey olmamıştı. Hiçbir şey ateş almamıştı. Kimse onlara gitmeleri için bağırılmamıştı. Sesler bile kesilmemişti. Onun yerine, daha yüksek ve ısrarlı çıkıyorlardı.

“Eşeleme sesi,” dedi Ty, sesi gergindi. “Atlar yeri eşeliyorlar sadece.”

Sophie başını salladı. Sol taraflarındaki duvara göz gezdirdiler. Atlardan biri, yerlerinde donup kalmalarına ve kalplerinin deli gibi atmasına sebep olarak burnundan soluyup havaya sıçramıştı.

“Sakin. Her şey yolunda,” diye rahatlatmış Sophie ama elleri titriyordu. Atlardan ne kadar uzakta olduklarını anlamamanın bir yolu yoktu. Bu atların tekme atıp atmayacağını da bilemezlerdi. Ona da bu hayvanlara davranıldığı gibi davranılsaydı, kendisi de biraz acımasız olabilirdi. Her neyse, Sophie zaten acımasızdı.

Ty, parmaklarını sıktı ve Sophie’yi de çekti.

Sophie'nin nefesini tutmasına sebep olarak aniden tökezledi. Ama bir saniye içinde toparlanmıştı. "Adımına dikkat et," dedi Ty. "Sanırım aradığımız şeyi bulduk."

Sophie yutkundu, bunun iyi haber mi yoksa kötü haber mi olduğundan emin değildi.

Duvara tutunarak yollarını bulmaya çalışırken daha küçük bir oda olduğunu hissettikleri yere adım attılar. Sophie, arkalarından kapıyı kapattı ve bir ışık düğmesi bulmak için etrafı aradı. Sonunda bir tane buldu ve onu yukarı kaldırdı. Işık, tepelerinde yandı, korkunç derecede parlak görünüyordu. Sophie gözlerini kırptırdı ve ellerini gözlerine siper etti ama bir dakika içinde gözleri alışmıştı. Bir zamanlar süt sağım odası olan yerde duruyorlardı. Hemen hemen üç metrekarelik bir yerdi, yolu gören yalnızca bir küçük penceresi vardı.

"Sen iyi misin?" Ty'nın gözleri üzgün ve samimiydi, sesi çok yumuşaktı.

"Evet." Kendi sesi de zar zor duyuluyordu.

"Emin misin?"

"Elbette." Sophie boğazını temizledi ve içinde biraz kuvvet aradı. Bu durum gittikçe şüpheli oluyordu. "Niçin?"

"Sebebi yok. Ben sadece... Ben galiba parmaklarımdaki kan dolaşımını kaybediyorum da."

Sophie, Ty'nın elini sıcak bir maşaymış gibi bırakıvermişti, sonra onun kendisine gülmesi için bekledi ama Ty'nın ifadesi sabit kalmıştı.

"Kamyoneti buradan götürmek için hâlâ çok geç değil," dedi.

Sophie ona baktı, varlığına minnettar, gözlerinde kayıptı, inceliğinde boğuluyordu âdeta.

“Soph?” dedi Ty ve Sophie silkindi.

“Eğer korkuyorsan sen gidebilirsin,” dedi ve kelimeleri yüzünden kendinden nefret etti.

Ty, bir an sessizce onu izledi, sonra şöyle dedi, “Ben şimdi gidip kapıyı açacağım. Fotoğraflarını çekmek için yeterince ışık olduğunu düşündüğünde bana haber ver.”

Sophie başını salladı. Ona bakamıyordu, Ty kapıyı açarken ahırın içine doğru çevirdi bakışlarını.

Düzinelerce at, iki uzun, düzensiz çizgi üzerinde duruyorlardı. Sallanan kafaları kendilerine doğru döndü. Her kısırağa bir kayış bağlanmıştı. Loş ışıkta bile hayvanların yanlarındaki yaralar görünüyordu. Her birinin kuyruğu etrafına dar bir ip dolanmıştı ve kuyruklarının altından lastik borular uzanıyordu. Kayışlar izin verse bile bölmeler onların yere uzanabilmeleri için fazla dardı. Göbekleri henüz doğmamış taylarla gerilmişti.

Fotoğrafları çekmeye başladığında, Sophie’nin görüşü hâlâ gözyaşlarından dolayı bulanıktı. Atların yeri eşelemeleri devam ediyordu, o ümitsiz metalik ses Sophie’nin sinirlerini kemiriyor, ruhunu tüketiyordu.

“Soph,” diye tısladı Ty.

“Neredeyse bitti işim,” dedi Sophie fakat aniden tepelerindeki lambalar yanmıştı. Sophie’nin nefesi kesildi ve yüzünü kapıya çevirdi. Kapıda dev gibi bir adamın silueti görünüyordu. Ya da belki onu bu kadar büyük gösteren ellerinde tuttuğu tüfekti.

“Ne haltlar dönüyor burada?” diye gürledi dev adam Sophie’ye.

Ty, korkup sinen bir tavşan gibi bölmelerden birine dalmıştı. Onun yanında, bir at, korkuyla ondan uzağa eğilmek için eşelenmeyi kesmişti. “Sakin,” diye fısıldadı, sonra bakışlarını bölmenin tahta döşemeleri arasındaki boşluğa çevirdi.

Batı kapısının yanında, dev adam normal insan boyutlarına dönmüştü. O sadece bir adam, sadece bir adam, diye tekrarladı Ty kendi kendine.

“Ne yapıyorsunuz siz burada?” diye sordu adam, gözleriyle diğerlerini bulmak için etrafı tararken. Ty tamamen hareketsiz duruyordu. Sophie, iki sıra atın yanında olduğu yerde durmaya devam ediyordu. Kamera, yüzünün yarısını kapatıyordu. Gözleri yuvarlak ve kenarları beyazdı. Aniden küçülmüştü sanki. Küçük, zayıf ve yalnızdı.

Ty, onu kurtarması gerektiğini biliyordu, onu tutmalı ve buradan kaçırılmalıydı ama kırıdayamıyordu, bir doru atın böl-

mesinin içinde donup kalmıştı. Öylece kaldığı yer, cesaretinin onu tamamen terk ettiği yer burasıydı.

“Bu karanlıkta lanet olası bir hortlak gibi etrafta dolaştığına göre onu istiyor olmalısın.” Adam kaşlarını çatmıştı. Kafası çıplaktı, kırk yaşından fazla olmamasına rağmen saçları seyrekti. “Kim gönderdi ki seni?”

Sophie, adama baktı, göz kamaştıran ışığın altında yüzü solgun görünüyordu. “Beni kimse göndermedi.”

Adam düşünürken kafasını biraz yukarı kaldırdı. “O zaman bizi nereden duydun?”

“Haberlerde gördüm.”

Adam kaşlarını iyice çatmıştı. “Yalanı söylüyorsun,” dedi ve bir adım öne geldi. “Ben televizyona falan çıkmadım.”

Sophie de geriye doğru sıçradı. “Sen değil,” dedi ve her yeri göstermeye çalışır gibi başını sağ tarafa çevirdi. “Çiftlik.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Sophie çenesini kaldırdı. “Bu doğru değil,” dedi.

Adam homurdandı. “Benim hatam değil, insanların hızla yükselip sonra...” Kendisini susturdu. “Ne doğru değil?”

“Atlar.” Kelimeyi tükürür gibi söylemişti. “Onları bu şartlar altında tutamazsınız.”

“Atlar,” dedi adam ve kahkaha attı. “Tanrım, sen küçücük bir çocuksun, değil mi?”

Sophie cevap vermedi. Ty, biraz daha aşağı eğildi, kendisini kenardan bakmaya zorladı, bir kaçış planı kurmak için duygu-

larını bir sıraya koymalıydı. Ahırın diğer ucunda bir kapı daha vardı ama açılıp açılmayacağını bile bilmenin bir yolu yoktu. Bu eski binaların çoğu tahtayla sıkıca kapatılmış oluyordu.

Bir gürültü, Ty'ın dikkatini yeniden tüfeğini yakındaki bir kirişe dayamış çiftçiye çevirmesini sağladı. Adam zararsız olduğunu söylemek ister gibi ellerini havaya kaldırdı, dost olduğunu garanti etmek istemiş gibi gülümsedi ve Sophie'ye doğru bir adım attı. "Dinle, tatlım, gel baştan alalım. Benim adım Pete Whitesel. Seninki ne?"

Sophie cevap vermedi.

Adam gülümsedi. "Tamam. Şuna ne dersin? Buraya nasıl geldin?"

Sophie kafasını iki yana salladı, bakışlarını adamdan ayırmıyordu. Aralarında kırk adım ancak vardı. "Yaptığınız şey yanlış," dedi Sophie.

Adam, kıza gözlerini kısarak baktı, kafasını hafifçe yana eğmişti. "Sen Vick'in arkadaşı mısın?"

Sophie, ona kaşlarını çatı. "Onlar daha iyisini hak ediyorlar," dedi ama her zamanki cesur hâli yoktu, sesi zar zor duyuluyordu.

"Adamlar para kazanıyor," dedi Whitesel, "hem bu o küçük toynaklarının altına kıymık sokmak gibi bir şey değil. Hâllerinden memnunlar. Şu hariç," dedi, başıyla Ty'ın yanına çömeldiği doru atı işaret ederek. "O tam bir çılgın."

Sophie, bakışlarını Ty'ın saklandığı yere çevirdi. "Beni günün yirmi dört saati kapalı tutsaydınız ben de çılgına dönerdim."

“Belki de zaten çılgınsındır,” dedi Whitesel ve hafifçe güldü. Kısa ve tıknazdı, yuvarlak bir yüzü ve eğri bir gülmesi vardı. “Nasıl geldin buraya? Ve kimsin?”

Ty, cevap vermemesini dileyerek nefesini tuttu. Ama Sophie Jaegar kolay pes eden bir tip değildi.

“Ben bu atların sesiyim,” dedi.

Whitesel durdu, belki kızın aşırı duygusal ses tonuna şaşır-mıştı. “Gerçekten mi?” Adam kıkırdıyordu. “Ben atların sesi-nin şey olduğunu sanırdım...” Omzunu silkti. “Daha büyük.”

Sophie dudaklarını birbirine bastırdı. “Bunun komik oldu-ğunu sanmıyorum.”

“Peki, belki değil,” dedi ve adaleli omzunu rahat bir şekilde yanındaki direğe dayadı. “Ama en azından yasal.”

“Ne?”

“Ben yasal olmayan bir şey yapmıyorum,” dedi, kapalı tutu-lan atlara doğru başını sallayarak. “Görmek istersen tahsis edi-len bütün belgeler evde var. Dinle, bu hayvanlar besili ve kuru tutuluyor. Tanrı aşkına, yenmeyecekler bile. Bu, bu ülkedeki hayvanların yarısının durumundan daha iyi.”

“Bunlar, bu işi doğru yapmıyor.”

Adam, kızın coşkusu karşısında eğleniyormuş gibi kafasını iki yana salladı. “Sen nereden geldin tatlım?” diye sordu. “Araba sürdüğünü duymadım.” Meraklı tek kaşını havaya kaldırmıştı. “Araba kullanabilecek kadar büyük müsün ki?”

“Bir adaletsizlik gördüğümde onu tanıyacak kadar büyü-ğüm,” dedi.

Adam gülümsedi. “İnançlı bir küçük kız.” Gözleri oldukça

parlak görünüyordu. Ağzı hafifçe bükülmüştü. İç çekti. “Dinle, neden eve gelmiyorsun? Kola da alırız... Bir bardak kola,” dedi, şaka yapmış gibi gülüyordu.

“Sen kendine nasıl katlanıyorsun?”

Adam kahkaha attı. “Sen tam bir Erkek Fatma’sın, değil mi?” Çatının metalinden bir ses geliyordu. Ty yerinden sıçradı ama Whitesel sadece kafasını yana eğdi. “Yağmur başlıyor gibi görünüyor. Hadi ama. Seni eve bırakayım.”

Sophie tereddüt etti. Ty bir an için, onun kendisine doğru bakıp yerini açık edeceğini düşündü ama Sophie ondan daha cesurdu. Yalnız kalabilecek kadar cesur. “Bu fotoğrafları alamayacaksın,” dedi.

Adam tekrar kahkaha attı. “Ben senin fotoğraflarını istemiyorum tatlım. Dedğim gibi...” Adam aceleyle Sophie’ye doğru bir hamle yapmıştı. Yağmurun sesi şimdi daha yüksekti, onları duymak zorlaşmıştı. “Bütün bunlar normal ve yasal.”

“Yani beni durdurmaya çalışmayacaksın?”

“Neye benziyorum ben? Koca kötü bir kurta falan mı?” Keskin ışık altında dişleri sarı görünüyordu.

Sophie yanıt vermedi, adam onun suskunluğuna güldü. “Hadi ama,” dedi yine. “Dışarıda kıyamet kopmadan önce.”

Sophie, olduğu yerde kaldı.

Ty yutkundu, umutsuzca içindeki bir parça cesaret kırıntısını ikna etmeye uğraşıyordu.

“Cidden,” dedi Whitesel ve bir adım öne çıktı. “Sana zarar vermeyeceğim. Neden vereyim? Sen sadece fikrini söyleyen bir kızsın. Öyle değil mi?” Şimdi sadece birkaç metre uzaktaydı.

“Öyle değil mi?”

“Ben eve yürüyeceğim sanırım,” dedi Sophie.

“Neler oluyor?”

Arkasındaki bilinmedik bir kapıdan biri içeri adımını atınca, Ty bakışlarını kısırağın arka ayaklarının ilerisine, o tarafa çevirdi.

“Seni bu kadar bekleten ne?” diye sordu Whitesel.

Ty’a bunu yaptıran belki sesinin karanlık tınısıydı. Belki de zamandan daha eski bir içgüdüydü. Ama durum ne olursa olsun, Ty aniden ayağa fırladı. Panikleyen doru at şaha kalktı, o an Ty ileri atıldı ve atın bağına çözdü. At, vahşice yerinde dönerek şahlanıyordu. Bir an için, bölmenin dar sınırları içinde sıkışıp kaldı, sonra ileri atılarak kuyruğundaki ipten ve borudan kurtuldu. Yere düşen aparat ise sadece onu daha çok korkutmuştu. Bölmesinden, serbest kalmış bir fişek gibi fırladı. Hızla köşeyi dönüp ahırın doğu tarafındaki kapıya hücum etmişti. Ty bölmenin üzerinden atlayıp batı koridoruna doğru giderken Whitesel, onun yolundan çekildi.

Görüş açısı genişleyen kısırak, Sophie’ye geçerek dışarı ıslak betona sıçradı. Hantal ve korkmuş olan hayvan yere çakıldı. Çıkan ses korkunç ve sağır ediciydi. Ama Ty çoktan onun yanına varmıştı. Saf içgüdüyle yere çarpan deri kayışı yakaladı ve yalpalayan hayvanı durdurdu ama Whitesel çoktan, elinde tüfeğiyle ve gözleri öfkeden kocaman açılmış vaziyette ona doğru geliyordu.

Korku, Ty’ı tamamen sarmıştı. “Hadi gidelim!” diye haykırdı.

Sophie, soru soran gözlerle ona baktı ama Ty çoktan kısırağa doğru dönmüştü. Birbirine karışmış yelesinden tutarak üzerine

atladı. Kısarak yarı şaha kalktı ama Ty Sophie'nin eline uzanmayı başarmıştı. "Hadi!" diye seslendi.

Bir anlık bir tereddüitten sonra parmakları buluştu. Whitesel tüfeğini kaldırdı. Bir mermi patladı. Kısarak panikle havaya sıçradı, neredeyse Sophie'yi Ty'in parmaklarından koparıyordu ama bir şekilde ayrılmamayı başarmışlardı. Hız, Sophie'yi yerden ayırmıştı. Sol koluyla Ty'in beline uzanıp onun arkasına atladı.

Bir saniye önce hareketsiz dururlarken bir saniye sonra lanet ederek, Puke'dan direkt olarak uzağa, kuzeye varmak için dua ederek ve sımsıkı tutunarak açık alanda dört nala koşuyorlardı.

Arkalarında bağırışmalar geliyordu. "Arabayı al."

"... bacağımı vurdu."

"Yapma..."

Ama kelimelerin geri kalanı rüzgârın ve yağmurun sesinde kayboluyordu.

"Onu geri döndür!" diye emretti Sophie. Dudakları hafifçe Ty'in kulağına değiyordu. Göğüsleri, onun sırtına çarpıyordu. Ama Ty bunun hakkında düşünemiyordu bile. Atın üstünde kalmaya çalışmak yeterince meşgul ediciydi. "Acele et. Döndür onu."

Ty, bütün gücüyle hayvanı döndürmek için, bütün dengesiyle de onun üzerinde durabilmek için uğraşıyordu. Fakat kısarak sakattı. Gecenin içinde yabani bir at gibi ilerleyerek güneye doğru koşuyordu. Bir hendeğin üzerinde sendelemişti, at römorkunun otuz metre ötesindeki çakıl yola girdiğinde neredeyse dizlerinin üstüne düşecekti. Burnundan soluyordu. Kabur-

gaları, Ty'ın baldırlarına tahta çarklar gibi hissettiriyordu. Sert bir hareketle onu kendine çekti. Araba farları, sürüş boyunca takip ediyordu, sonra kuzeye devam etmeden doğuya döndüler.

Sophie yere doğru kaydı. Ty da aynısını yaptı, sert zemine ulaştığında bacakları onu zar zor taşıyordu. "Hadi gidelim," dedi, kısırağı serbest bırakarak kamyonete doğru döndü ama Sophie çoktan kısırağın ipini tutmuş onu römorka doğru çekiyordu.

"Bana yardım et."

Ty aniden durdu ve bakışlarını hızlanan farlara çevirdi. "Hayır." Sophie'nin ne düşündüğünü biliyordu. Hiç şüphesiz biliyordu. "Bir saniye içinde bulacaklar bizi."

"Römorku aç!" diye bağırdı Sophie.

Bir an için karşı çıkmayı düşündü ama kabul etmek buradan bir an önce gitmenin en kolay yoluydu. Asılıp kapıyı açtı. Sophie araca atladı, kendisiyle beraber kısırağı da çekiyordu ama hayvan inat ediyor ipi ters yöne doğru çekiyordu.

Ty sessizce küfretti. Farlar şimdi görüş alanlarının dışındaydı ama bütün çiftliği dolaşıp sonunda yolun ortasında onları bulmaları uzun sürmeyecekti. "Bırak gitsin," dedi. "Gitmesine izin ver."

Ama Sophie onu duyuyormuş gibi bile görünmüyordu. Onun yerine, römorktan aşağı indi ve elini sakince kısırağı doğru kaldırdı. "Bir şey yok," dedi. "Her şey yolunda."

Ty, bu defa içinden küfretti, her şey yolunda falan değildi; o adamın elinde tüfek vardı!

"Sophie," dedi, ses tonunu sabit tutmaya çalışarak, "gitmemiz lazım."

“Karanlık olduğunu biliyorum,” dedi Sophie, Ty’ı duymazdan gelmeye devam ederken ses tonu saten gibi yumuşaktı. “Canının yandığını biliyorum. Ama eğer bana güvenirsen... Sadece kısacık bir süre için sana yardım edebilirim.”

Kısarak, ona doğru tereddütlü bir adım attı.

Ty, dikkatini kuzey tarafına çevirdi. Farlar yine ortaya çıkmıştı, sola dönmüş batıya doğru ilerliyorlardı.

“Sophie...” diye uyardı Ty.

“Biraz tahıl getir,” dedi Sophie.

“Ne?”

“Yulaflar,” dedi Sophie. Sesini yükseltmemiş ya da tonunu değiştirmemiş olmasına rağmen, kelimeler kesinlikle bir emirdi. “Sanırım kamyonetin arkasında biraz var.”

Ty, gözlerini sımsıkı kapattı, dişlerini gıcırdattı ve hızla onun emrini yerine getirmek üzere gitti. Kafalarının üzerinde bir şimşek çakmış, Puke’un römork kasasının içindekileri aydınlatmıştı. Ty, bir yiyecek konservesinin kapağını açıp biraz tahıl aldı.

Ty römork kapısının önünde tekrar görüldüğünde, kısarak yerinde sıçradı ve homurdandı ama araba farları gitgide yaklaşıyordu ve kaybedecek zaman yoktu. Kovayı, kısrağın burnunun altına koydu. Kısarak, tereddütle bir lokma aldı. Ty, kovayı römorka doğru çekti, kısarak da onu takip etti.

“İşte kızım,” dedi Sophie. “İşte kızım.” Bir dakika içinde, römorkun içine geri bir adım atmıştı. “Kahretsin, birazcık ışık için böbreğimi bile verirdim,” dedi Sophie.

“Işıklar!” Ty’ın sesi, Sophie’ninki kadar yumuşaktı ama

dizginlenmiş korkusu yüzünden nefes nefeseydi. “Eğer iç organlarından vazgeçeceksen, en azından işe yarar bir şey için sat onları.” Ty, Sophie’nin yanına çıktı. Yağmur, metal tavana gürültüyle vuruyordu, kısırağa tahılları uzatırken sağ omzu sırlıklam olmuştu. Kısırak boynunu uzattı.

“Ne gibi?” diye sordu Sophie. “Hadi, kızım. Yapabilirsin.”

“Huysuz bir avukat gibi,” diye öneride bulundu Ty ve tam o anda kısırak römorktan içeri adımını attı.

Sophie aceleyle geri çekildi ve kısırak da arabaya bindi. Gergin ve sakat olan kısırak kafasını kovaya dayamıştı.

Bundan sonrası, Sophie onu içeri kilitlemeden önce kalpleri küt küt çarparken geçen birkaç saniyeydi, sonra hızla ön tarafa koştular.

“Sen sür!” diye bağırdı Sophie ve anahtarları Ty’in eline bıraktı. Sonra, yolcu kapısını hızla açıp içeri daldı.

Ty’in söylenenden başka yapacak bir şeyi yoktu. Anahtarı kontağa sokarken hâlâ elleri titriyordu. Motor çalışmıştı.

“Geliyorlar!” dedi Sophie.

Ty, önce bir yere çarptı. Vitesler gıcırdadı ama sonra ileri doğru atıldılar.

“Işıklar!” dedi Sophie, ama Ty kafasını iki yana sallıyordu.

“Işık yok.”

“Ne?” Sophie arka camdan bakmak için geriye döndü. “Ben bir şey göremiyorum.”

“Bu, onları geçmek gibi bir şey değil,” dedi. Tekerlekleri çakılların üzerinde dönüyordu.

“Acele et!”

Ty, vitesi ikiye, sonra üçe taktı. Farlar neredeyse arkalarındaki kavşağa ulaşmıştı, onlara doğru dönmek üzerelerdi. Tükürseler ulaşabilecek kadar yakın görünüyordardı. Cehennem gibi karanlıktı. Ama yakınlarda bir yerde dönebilecekleri bir yan yol olmalıydı. Belki de şeydeki ağaçları daha yeni geçmişlerdi...

“Sağa dön!” diye bağırdı Sophie.

“Ne?”

“Dön!”

Ty, düşünmeden, önünü görmeden öyle yaptı. Yolun dışına çıkmışlardı. Ty’in nefesi kesilmişti, Sophie bir çığlık attı, kamyonet mekanik boğa gibi sallanmıştı, sonra motor durdu ve onları sessizlik içinde bıraktı.

Nefeslerini tutmuşlardı. Arkalarındaki arabanın arka kısmı döndükleri yerde sallanıyordu. Aynalarına arabanın farları yansıyor. Takipçileri onlara doğru çığlık atıyorlardı... Ve geride kalmıştı.

Ty, stop lambalarının gözden kayboluşunu izledi. Gözlerini kırıştırdı, bir nefes verdi. “Kutsal...” diye başladı ama o anda Sophie onu öptü.

Hava, ciğerlerini terk etmişti. Ty’in elleri, direksiyonun üzerinde kilitlenmişti. Ve kalbi, kalbi tamamen durmuş bile olabilirdi.

Sophie, cesaret ve korku gibi kokuyordu, umut ve çaresizlik gibi ve sonsuza dek süren türden bir güzellik gibiydi bu. O geri çekilene kadar Ty kafasını hafiflemiş gibi hissediyordu.

“Ben...” Ne demesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir ipucu bile yoktu. “Üzgünüm,” dedi.

Sophie, ona gözlerini kırpıştırarak baktı, sonra yavaşça geri çekildi. Ty, onun ellerinin titremediğini fark etti. Ses tonu gayet mükemmeldi.

“Eve dönsek iyi olur,” dedi Sophie.

“Nerede olabilir ki?” Casie’nin yüzü endişeyle gerilmiş, gözleri yabani ve kocaman açılmıştı. Colt, onun mutfak boyunca yürüyüşünü izledi. Bölge etrafında hızlı bir tur atmışlardı. Bir süre için Sophie’yi yakalayabilmeyi ummuşlardı. Her şeyden sonra, Puke NASCAR için pek hazır değildi ama takip ettikleri toz bulutunun, uluslararası hasatçı Greg Ruff’a ait olduğu ortaya çıkmıştı. Soya hasatı vites yükseltiyordu.

“Sana bildiğim her şeyi söyledim,” dedi Emily. Bulaşıkları yıkamayı bırakmış kayda değer tüm dikkatini Casie’nin çılgına dönmüş yüzüne yöneltmişti.

“Televizyon seyrediyordu, öyle mi?” diye sordu Casie.

“Evet.”

“Haberleri.”

“Case, ben bildiğim her şeyi...” diye başlamıştı ama Colt o an bir fikirle çıkıp geldi.

“Hangi kanaldı?”

Hepsi birden ona döndüler, iki kadın Colt'un ödünü patlatmak için yeterince güçlüydü zaten.

"Ne?"

"Hangi kanaldı?" diye tekrar sordu Colt. "Belki onlara telefon edebilirim. Daha fazla bilgi almak için."

Casie'nin gözlerinde bir umut parlamıştı ve bir an için, sadece bir saniye için Colt'un nefesini kesti.

"Şu tırtıl suratlı adam," dedi Emily.

Colt ona döndü. Genellikle Emily'nin çılgınca fikirlerini gayet iyi takip ederdi ama bu sefer... "Tırtıl..."

"Hani şu tek kaş olan. Biliyorsun ya," dedi Emily. "Cromagnonla hava durumunu sunan adam..." Emily kendisini susturdu. "Üçüncü. Sanırım üçüncü kanaldı."

Colt başını salladı ve cebinden telefonunu çıkardı. 411'i tuşlarken Casie gözleriyle onu takip ediyordu.

"Saat tam olarak kaçtı?" diye sordu, telefon çalarken.

"Tam olarak kaç olduğunu bilmiyorum," dedi Em.

"Pekâlâ, tahmin et!" dedi Casie. "Sadece..."

"Hey," dedi Colt, araya girerek. "Birazcık sakinleşelim." Aklının gerisinde bir yerlerde, bu evde aynı şeyi yaklaşık olarak kaç kere söylediğini merak etti.

"Sakinleşmek mi?" Casie, bu kalıp sözleri söylemenin bir faydası olmadığını hatırlatmak için köşeye sıkıştırılmış bir panter gibi ona dönmüştü. "Sophie yok! Sophie yok! Bu beyin sarsıntısından bile daha kötü olabilir. Yani, kafasına tekme aldığı anda bile en azından nerede olduğunu biliyorduk. Biliyorduk ki..."

Telefona biri cevap verince, Colt, Casie'nin tiradını bölmek için elini havaya kaldırdı.

“Şehir ve eyalet, lütfen.”

Colt, ağızlığı eliyle kapatıp sessizce küfretti. “Üçüncü kanal hangi eyalete bağlı?”

“Bilmiyorum,” dedi Em.

“Siyular Şelalesi miydi?” diye öneride bulundu Casie.

Colt dişlerini göstererek güldü. “Siyular Şelalesi, Güney Dakota?”

“Siyular Şelalesi'nde sizin için hangi listeyi bulabilirim?” Operatörün sesi nihayet makul geliyordu.

“Üçüncü kanal haberleri.”

“Üçüncü kanal için Siyular Şelalesi'ni kontrol ediyorum...” Kadın sustu. “Üzgünüm efendim. Siyular Şelalesi'nde üçüncü kanala ait bir haber...” diye başlamıştı kadın ama aniden bahçede bir kargaşa oldu.

Casie hızla dışarı koşarken Colt telefonu cebine koydu.

“Sophie!” Merdivenleri hızla inip bahçeye koşarken Casie'nin sesi bir tıslama gibiydi. Sophie kamyonetin dışında duruyordu. “Neredeydin?”

Sophie olduğu yerde kaldı ve sanki orada olmalarına şaşırmış gibi onlara döndü.

“Ve ne...” Ty'ı direksiyonun arkasından çıkarken görünce Casie'nin kelimeleri sönuvermişti. “Ty?”

Ty başını salladı, bahçe ışığında yüzü gölgelenmişti.

Casie önce ona, sonra Sophie'ye baktı ve Colt'a döndü. Colt omuzlarını silktilti. Tanrı biliyordu, burada neler olduğu hakkında nadiren bir ipucu oluyordu.

"Neredeydiniz?" diye sordu Casie, sesi nefes nefese çıkıyordu. "Çok endişelendik!"

Tam o anda römorkun içinden bir patlama duyuldu. Hep birlikte oraya doğru atıldılar. Bunun, huzursuz toynak sesleri olduğunu anlamaları bir saniyelerini almıştı.

Tepelerindeki loş ışıkta Casie'nin yüzü solgun görünüyordu. "Römorkta ne var?" Sesi son derece makul çıkıyordu.

Emily daha yavaş bir hızla evden çıkarken Ty'ın arkasında, sineklik bir kez daha çarpmıştı.

Ty boğazını temizledi. Sophie kaskatı kesilmişti.

"Soph?" dedi Casie, ses tonu şimdi tamamen sabit, alçak, yumuşak ve belki biraz ürkütücüydü. "Konuş benimle."

Sophie çenesini yukarı kaldırdı. "Bir şey yapmam gerekiyordu," dedi.

Casie başını hafifçe römorka doğru çevirdi. Emin olması imkânsızdı ama neredeyse nefesini tutuyormuş gibi görünüyordu. "Bir şey?"

"Bu, yanlış!" dedi Sophie, duyguları aniden dışarı vurmuştu. "Yanlış olduğunu biliyorsunuz. O kısraklar..."

Casie tek elini havaya kaldırdı. Colt'u bir kez daha şaşırtarak yaptığı hareketle Sophie'nin olduğu yerde kalmasına sebep olmuştu. "Hangi kısraklar?"

Kimse konuşmamıştı.

“Bu, Sam’in bize bahsettiği haber programıyla mı ilgili?” diye sordu Casie.

“Bu şiddetle ilgili!” diye köpürdü Sophie. “Bu, ihmalle ilgili ve aptallıkla ve...”

Casie tekrar elini havaya kaldırdı. Yayılım ateşi tekrar duraklamıştı.

“Bana ne olduğunu anlat.”

“Bu onun hatası değil.”

Şaşkınlıkla Ty’a döndüler. Lazy’ye geldiğinden beri geçen altı ayda, Colt, onun taptığı kadının sözünü kestiğine hiç şahit olmamıştı.

Ty irkildi, ayağını yerde sürttü ve onu hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih edecek gibi görünüyordu.

“Demek istediğim, o atlara çok kötü davranılıyordu.”

Casie, endişeyle yüzünü buruşturarak Sophie’ye dönmeden bir saniye önce ona baktı. “Lütfen bana o römorkun içinde bir at olmadığını söyle,” dedi. Kimse konuşmayınca, bir kukla gibi döndü ve kaz adımlarıyla Puke’un arkasına yürüdü. Parmaklarını tavanın yanındaki çıtaların etrafında kıvrıp kendini tampa doğru çekti ve dikkatle içeri baktı. Çarpma sesi bir saniye için kesildi. Casie bir adım geri çekildi. “Römorkun içinde bir at var.” Kelimeleri hissiz bir şekilde söylemişti ve transtaymış gibi Colt’a döndü.

Colt omzunu silkti, boğazını temizledi ve belli belirsiz gülümsemeyi denedi. “Belki onu satın almışlardır.”

Gülünç bir fıkirdi. Bunu ondan daha iyi kimse bilemezdi ama Casie umudu elden bırakmıyordu, cansız bir iyimserlikle çocuklara döndü.

“Satın mı aldınız?” diye sordu. Kimse konuşmadı. “Lütfen satın aldığınızı söyleyin.”

Sophie dudaklarını birbirine bastırdı. “Ona yeterince su bile vermiyorlardı,” dedi. Tekrar konuşmadan önce gece sessizliğe gömülmüştü. “Böbreğin iflas etmesi, HKU atları arasında çok yaygın çünkü...”

“Kutsal...” diye mırıldandı Casie.

O anda Linette göründü. Karanlıkta küçük, kırışmış bir cüce gibi görünüyordu. “Neler oluyor?”

“Ah!” Casie vurulmuş gibi yerinde sıçradı. “Linette. Ben seni şey sanıyordum...” Gözleriyle çocukları taradı. Emily, rahatlık veren bir tavırla bu deliliği cesaretlendirerek bir adım öne çıktı. “Sophie yeni bir at almış.”

Casie’ye döndüğünde Linette’in kaşları havaya zıplamıştı. “Gerçekten mi?”

Casie gözlerini kırıştırdı. Emily ona iğneli bir bakış attı. “Evet,” demeyi başardı en sonunda. “Bir...” Belki de şoka girmişti. Belki de sadece tutuklanmalarına sebep olmayacak bir yalan arıyordu telaşla. “Daha yeni getirdi onu.”

“Hah! Onun ehliyeti olduğunu bile bilmiyordum.”

Bahçe sessizleşmişti. Casie, bakışlarını Colt’a çevirdi. Bakışları telaşlı, umutlu ve muhtaçtı. Ve Colt’un ne yapacağını bile düşünememesine sebep olduğundan lanetliydi de.

“Arkadaşlar,” dedi Colt ve bir adım öne geldi. Bu fiyaskoya niçin daha yakın olmak istediği konusunda bir ipucu yoktu. “Benim arkadaşlarım. Bu tay, bir süredir onlarda satılıktı.”

“Kısrak,” diye düzeltti Sophie.

“Kısrak,” diye taklit etti Colt ve kararlı bir şekilde başını salladı.

Casie, konuşmayı bir tenis maçıymış gibi takip ediyordu.

“Akşamın sekizinde mi?” diye sordu Linette ve römorka yaklaşıp dikkatle içine baktı. “Vay, epey göbekli gibi görünüyor, değil mi?”

Casie gözlerini kapattı.

“O, hamile,” dedi Sophie.

Casie’nin dudakları arasından bir çeşit ses çıkmıştı. Bir inilti olabilirdi. Bir tıslama da olabilirdi. Colt, onun ayakta durabiliyor olmasına bile memnundu. Aslında, destek sistemi son saniyede dizlerinin iflas etmesine sebep olur diye onun yanına gitmişti. Linette’e gelince, bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. Casie kendini gülümsemeye zorladı. Karanlıkta korkunç görünmüştü.

“Sen iyi misin?” diye sordu yaşlı kadın.

“Ben mi? Tabii ki,” dedi Casie. “Ben sadece bilmiyordum...” Casie omzunu silktilti. “Hamile atların bakımı zor olabilir... Şey... Sanırım onu buradan götürsek daha iyi olur.”

Sophie tam olarak dört saniye boyunca ona baktı, sonra tekrar başını salladı ve römorkun arkasına ilerledi. Açarken kapı gıcırdadı. Kısrak, kızı da kendisiyle beraber çekerek mermi gibi öne

atıldı. Önce toynakları sonra da ön dizleriyle sertçe yere çarptı. Çırpınıyor, deri kayış gibi görünen bir şeyle çılgın gibi daireler çiziyordu.

Linette geri çekildi. Kadın aptal değil ya, diye düşündü Colt.

“Onu nereye koyayım?” diye sordu Sophie. Kısrağın hâlâ gergin bir şekilde daireler çiziyor olması gerçeğine rağmen ses tonu mağrur ve netti. Sophie için, bu fazlasıyla bastırılmıştı.

“Yeni bölmelerden birini kullanabilir.”

“Şeyi pek seviyormuş gibi görünmüyor...” Kısrağın ürkmüş-
tü, başını yukarı attı ve ayaklarını havaya kaldırıp bacaklarıyla dünyaya karşı durdu. “Kapalı kalmayı,” diye bitirdi Sophie.

Casie ölmek istiyormuş gibi görünüyordu ya da öldürmek.

Sophie, kayışın üzerindeki tutuşunu sıkılaştırdı ve tek elini kısrağın uzun ve cılız boynuna götürdü. “Çok uzun zamandır kilitli tutuluyor.”

“Bu gece için yapabileceğimiz en iyi şey bu.”

Sophie neredeyse karşı çıkacaktı. Karanlıkta bile, Colt onun gözlerindeki isyanı görebiliyordu ama en sonunda Sophie başını salladı ve kısrağı ahıra doğru götürdü. Ty aceleyle öne geçip kapının yanındaki düğmeye bastı. Diğerleri daha yavaş takip ediyordu.

Darmadağın binanın içinde, kısrağ, deri kayışla sığıyor, kışını bir o tarafa bir bu tarafa sallıyordu.

O sırada Melek, kafasını akordeon kapıya dayayıp hafifçe ona kişnedi. Kısrağ da yerinde durup bacaklarını yayarak geri kişnedi.

Doruyu yeni bitmiş bölmeye götürmek Sophie'nin birkaç dakikasını almıştı ama en sonunda içeriye girmişlerdi. Kısarak, duvarın etrafında bir daire çizdi ve sadece Melek'in burnunu koklamak için durdu, tiz bir ses çıkarıp tekrar daire çizmeye başladı.

"Ürkmüş gibi görünüyor," dedi Linette. Ses tonu şüpheliydi. "Onu satmalarının nedeni bu mu?"

Bir dakika için kimse konuşmamıştı. Ty içeri atladı, normalde yavaş olan konuşması garip şekilde hızlıydı.

"Çok hareket ediyorlar," dedi. "Atları çıkarmamız gerek."

"O, onların sahip olduğu tek at mıydı yani?" diye sordu Linette. Ses tonu masumdu ama yüz ifadesi kurnaz görünüyordu.

Ty ve Sophie çabucak birbirlerine baktılar. "Hayır," dedi Sophie. "Onlar..." Bakışlarını tekrar kısırağa çevirdi ama ondan önce Colt, gözlerindeki ışığı görmüştü. "Daha fazla var." Sesi çok yumuşaktı, öyle ki zar zor tanınıyordu. "Çok daha fazla."

"Hepsi hamile mi?" diye sordu Emily. Tek eliyle göbeğini tutuyordu.

Sophie başını salladı.

Emily, ona doğru döndü, gözleri belli belirsiz ışıktaydı. "Sen kraliyet ailesinden bir baş belasıydın, Soph. Ama böyle çirkin bir heteroseksüel olmasaydım dudaklarının köşesinden öperdim seni," dedi ve burnunu elinin tersiyle silip eve doğru döndü.

Bir saniye boyunca herkes onun gidişini izledi.

"Pekâlâ..." dedi Linette. Onun gözleri de en az kızlarınkı kadar parlaktı ama onları parlatan daha çok meraklı. "Sanırım ben de yatacağım."

Bir dakika sonra, ahırda sadece iki yetişkin ve iki genç kalmıştı.

Casie kafasını iki yana salladı. “Siz nasıl olur da...”

“Benim fikrimdi!” Ty’ın konuşması hızlı ve gergindi.

“Ty...” dedi Sophie ama Ty onun sözünü kesti.

“Bütün o kısrakları orada tutuyorlardı. Ve ben de ya Melek de o küçük bölmelerde tutulan kısraklardan biri olsaydı diye düşünmekten kendimi alamadım. Ya o da olsaydı? Bunu oradan çıkarmak zorundaydım. Sophie, yapmamamız gerektiğini düşündü ama...”

“Ty...” dedi Sophie bir kez daha. Yüz ifadesi, işkence çekiyormuş gibiydi. Sadece birkaç santimetre uzaktan birbirlerine bakıyorlardı.

“Yalan söyleme...” diye söze girdi Casie ama Colt dikkatle onun sırtına dokundu. Çocuklar birbirlerinin arkasını kolluyorlardı, şimdi dürüst olmamanın lafını etme zamanı değildi.

“Bu gece değil.” Kelimeleri çok yumuşak bir sesle söylemişti ama Casie onu duydu.

Derin bir nefes alıp başını salladı. “Ty’ı eve götürür müsün?” diye sordu, Colt’a doğru dönmeden ama bakışları çocuğun kırmış rengindeydi.

“Sağ salim,” diye söz verdi.

Casie tekrar başını salladı. “Sen,” dedi Sophie’ye bakarak. “Sen iyi misin?”

“Evet.” Sophie, düzensiz bir hareketle başını salladı. “Tabii ki.”

“Kimse seni görmedi mi?”

Sophie dudaklarını birbirine bastırdı.

“Sophie...”

“Hayır,” dedi. “Kimse beni görmedi.”

Casie kaşlarını çattı ve tekrar ağzını açtı ama Colt onun sırtına dokunup tekrar konuştu. “Bırak gitsin, Case.”

Casie yavaşça nefes verdi. “Sadece...” Aynı anda hem yorğun hem rahatlamış görünerek kafasını iki yana salladı. “Gidip biraz uyu, olur mu?”

Üçü, kızı bölmenin dışında yalnız bırakmışlardı. Bahçeden, kısırağın yine gürültülü ve telaşlı kişnemesini duyabiliyorlardı.

Colt’un römorkuna yaklaşırlarken Casie’nin omuzları çökmüştü.

“Üzgünüm.” Ty’in sesi çok alçaktı.

Casie ona doğru döndü, karanlıkta gözleri yumuşaktı. “Ondan hoşlandığını bile düşünmüyordum,” dedi Casie.

“Soph mu?” Yüzü solgun görünüyordu. “Hoşlanmıyorum!” Kelimeler ağzından, Colt’u güldürecek kadar hızlı çıkmıştı. Casie sadece kaşlarını kaldırdı ve sıkıntıyla eve doğru yürümeye başladı.

Colt, gülmesini kontrol etmeye çalışıyordu. “Canını sıkma, çocuk,” dedi, pikapının kaportasının üzerinden, geriye doğru giden Casie’yi izleyerek. “Ben de bir zamanlar Case’in başını belaya sokardım ve bana bayılırdı.”

Ty emin değildi ama galiba Casie kapıyı açarken onun homurdandığını duymuştu.

Ertesi sabah Colt kamyonetinden indiğinde, Sophie ahırın arkasındaki arenanın dışında duruyordu. Arkası Colt'a dö-nüktü, eğri güneş ışığının altında mısır püskülü saçları uzun ve parlaktı.

Yeni kısırak, çitlerin iç tarafında, kümesin etrafında vahşi daireler çiziyordu. Koştukça kuyruğu arkasında savruluyordu. Yüksek adım tırısı geçtiğinde ise omurgasının üzerinde kıvrıl-mıştı, boynu bir kavis çiziyor, burun delikleri kocaman açılı-yordu.

“Hey,” dedi Colt, kollarını yüksek bir kalasın üzerine daya-yıp, sağ ayağını en alçak basamağın üzerine koyarak. “Sakinleş-miş gibi görünüyor.”

Sophie, Colt'un kinayesine yorum yapmayı reddetti. Onun yerine, ikisi birden kısırağın bir başka deli hamlesini izlediler. Omuz başları, kalori eksikliğinden sivri ve inişli çıkışlıydı. Bir düzine sızıntılı yarası ve açık kesikleri dağınık postunu leke-liyordu. Başını yukarı atarak boru gibi bir ses çıkardı, sonra

ayakları üzerinde sıçrayarak gelişigüzel sesler çıkarmaya başladı, ters yöne doğru koşarken gözlerinin etrafı beyaza dönmüştü.

“Sence delirdi mi?” diye sordu Sophie.

“Aralıksız dokuz ay boyunca bağlı kalsaydık, sanırım biz de bir parça deliye dönerdik.”

“Bazılarınız zaten deli, nasılsa,” dedi Sophie.

Colt, ondan uzağa doğru eğildi, kaşları havaya kalkmıştı. “Espri mi yaptın?” diye sordu ama neşeli hâli çoktan dağılmıştı.

“Doğumu ne zaman, onu bile bilmiyorum,” dedi Sophie.

“Pekâlâ, bence bu endişelenmen gereken son şey,” dedi Colt.

Sophie ona doğru döndü. “Daha kötü ne olabilir ki, eğer...” diye başladı fakat tam o sırada Casie’nin arkadan yaklaştığını gördü, adımları bir amaca yönelikti ve kaşları aşağı düşmüştü.

Sophie irkildi. Colt, kendini gülmekten alamamıştı. Tatlı Casie Carmichael ne zaman Sophie Jaegar’ın korkacağı, taviz vermeyen bir kadına dönüşmüştü?

Ama geldiğinde, bakışları yalnızca atın üzerindeydi. Kısırakların, insanları durdurup kendilerine baktıracak türde hayvanlar olduğu kesindi. Ah, nasıl da pürüzlü, yaralı, zayıf görünüyordu; ama öyle bir şeye sahipti ki... Hadi-bana-bakın der gibi, kafaları kendine çevirecek, gözlerin dolmasına sebep olacak bir şeydi. Onun arenanın etrafında daireler çizen zarif koşusunu izlerken üçü de sessizdi.

“Dansçı gibi hareket ediyor.” Casie’nin sesi çok yumuşak, neredeyse saygılıydı. Kısırak, başını mağrur bir edayla kaldırdı, süzülür gibi yürüyordu, göbeğini şişirmişti, her bir kaburgası

kendini gösteriyordu. “Bu karmakarışık yelesi ve kalkık dizleriyle bile.”

Colt, bakışlarını kısırağın sol ön ayağına çevirdi. Şimdi Casie sözünü ettiği için, yaralanmış bileğini fark etmek daha kolaydı.

“Yedi yirmi dört daracık bölmelerde tutuluyorlardı, o yüzden kendini dışarı attı,” dedi Sophie, dizindeki problemin açıklaması olarak. Görünüşe göre, o bunun çoktan farkındaydı. Ama Colt bütün geceyi kısarak bölmesinde geçirseydi belki o da olurdu. “Muhtemelen aralıksız olardı.” Bir dakika boyunca daha sessizliğe gömüldüler. “Diğerleri çoğunlukla yük hayvanı, daha durgunlar.” Sophie boğazını temizledi. Gözlerinin kırmızı ve nemli olduğunu, Colt yandan bakarken bile görebiliyordu. Herkes için cehennem gibi bir gece olmuş olmalıydı. Anne babasının iyi izole edilmiş duvarlarının arkasından bile, Ty’ın sabahın ikisine kadar fırtınalı denizdeki gemi tayfası gibi bir o tarafa bir bu tarafa savrulduğunu duymuştu. “Belki de vazgeçmişlerdir ama Özgür başarabilir...” Sesi çatlamıştı.

Casie çenesini kenetledi ama kıza doğru dönmekten kendini aldı. “Ona isim mi verdin?”

“Windmill’in Özgür’ü.”

“Soph...” Casie’nin sesi üzüntüyle yumuşamıştı. Kafasını kıza doğru eğdi, yüz ifadesi endişeliydi. “Onu geri götürmeliyiz.”

“Ne?” diye sordu Sophie, nefes almadan.

“Bir düşün.” Casie’nin kaşları düşmüştü, yüz ifadesi yalvarır gibiydi. “O çalıntı bir mal. Bu bir suç.”

“Ona işkence ediyorlardı.” Sophie’nin sesi alçak, sabit, düz ve tehlikeliydi. “Asıl suç olan bu. Ya da en azından öyle olmalı.”

“Onları hapse gönderecek bir suç değil.”

Herkes susmuştu.

“Ben yapacağım,” dedi Casie, dikkatle nefes vererek. “Sadece çiftliğin nerede olduğunu söyle.”

Bir anlık bir sessizlik oldu. “Hayır.”

“Soph...”

“Oraya gidemezsin,” dedi Sophie. “Güvenli değil.”

Colt’un kalbi duracak gibi olmuştu. Casie kaşlarını havaya kaldırdı. “Ne?”

“Tüfekleri var.”

Casie’nin dudakları ‘O’ şeklini almıştı. Suratı çok solgundu. “Kimsenin seni görmediğini söylemiştin.”

“Yalan söyledim.”

“Sen...” Casie kendisini susturdu. Colt nefesini tutmuştu.

“Onunla konuştum. Sahibiyle.” Sophie yutkundu. Yüz ifadesi tam olarak korkuluydu. İnsanların canına okuyan yüzünde bu ifade yersiz görünüyordu. “Onunla konuştum.”

“Atın sahibinin...” Casie durakladı, irkilmişti, sonra devam etti. “Tüfeği mi vardı?”

Sophie başını salladı. Colt, Casie’ye bir adım yaklaştı, her ihtimale karşı.

“Ne söyledi?”

“Beni evine davet etti.”

Casie ileri doğru uzandı. “Gitmedin.”

“Tabii ki gitmedim. Aptal olduğumu mu sanıyorsun?

Kimse bir şey söylemedi.

“Sonra ne oldu?” Casie’nin sesi alçaktı.

“Sonra Ty, Özgür’ü serbest bıraktı, o da hızla dışarı koştu.”

“Sonra?”

“Sonra biz de çiftlikten çıktık.”

“Sizi takip etmediler mi?”

“Ettiler ama biz aynı yoldan geri döndük. Bizi bulamadılar.”

“Cidden mi?” diye sordu Em. Colt onun geldiğini duymamıştı. Tanrı aşkına, bunu nasıl yapıyordu?

“Sophie...” Casie’nin sesi alçaktan sessize doğru gitmişti. “Sen...”

“Benim kahramanımsın,” dedi Emily. “Sophie Jaegar, benim kahramanım.” Bu düşünceye kaşlarını çattı, bir an için aklı karışmış gibi görünüyordu. “Ve işte kıyametin diğer alametleri,” diye mırıldandı, sonra kafasını iki yana salladı. “Onları nasıl atlattınız?”

Sadece bir an için Sophie’nin gözlerinden bir ışık geçmişti. Bunun pişmanlık olduğuna inanmak hoş olurdu. Ama daha çok heyecan gibi görünüyordu. “Şey...” Sophie boğazını temizledi. “Özgür’ün iki kat hızlı koşmasıyla oldu.”

Casie’nin dizleri gerçek anlamda bükülmüştü. “Hayır.” Kafasını iki yana salladı. Colt, tek eliyle onu dirseğinden destekledi. “Ne kadar yabani olduğunu bilerek böyle bir şey...”

“Eyersiz bindik.”

Arenanın uzak kenarında, kısarak şaha kalktı, havaya doğru yükselirken rastalı yelesi dans etti, soluna döndü ve tekrar boru gibi bir ses çıkardı. Sesi, yüz farklı korkuyu, bin vahşi umudu anlatıyordu.

“Çok güzel bir şey değil mi?” dedi Linette.

Colt, aniden yeni gelene doğru döndü. Kutsal inekler aşkına, ne zamandan beri kadınlar sinsi fareler gibi sessizce etrafta dolanıyorlardı? Ve Linette ne zamandır orada onları dinliyordu?

“Evet,” dedi Casie, yaşlı kadının orada olmasına şaşırmış gibi görünmüyordu. Belki Murphy kurallarının bir kez daha üstün geleceğine güveniyordu. “Bu hâldeyken bile, şiir gibi.”

“Doğurmasına ne kadar var?” diye sordu Linette.

Sophie kafasını iki yana salladı, gözleri isyan eder gibi bakıyordu. “O pislik herifler hiçbir şey...”

Casie boğazını temizledi. Colt dik dik bakıyordu. Genellikle küfür eden kişi Sophie olmazdı. Müstakbel annenin ise, eğer boş bırakırsan, fırtına birlikleri gibi bir ağzı vardı.

Sophie, susmak için dudaklarını birbirine bastırmıştı ama hiç zorlanmadan o mükemmel kibirli ses tonunu bularak uyarıya itaat etti. “Önceki sahipleri kısraklarını otlar besliyorlar, onları sadece damızlık atlarla beraber otlamaya çıkarıyorlar,” dedi. “Ne zaman gebe kaldığından emin değiller.”

“Babası kim?”

Hepsi birden ona baktılar.

“O da belli değil.” Sophie, kelimeleri, kenetlenmiş dişlerinin arasından söylemişti.

“Arkadaşların, atlar hakkında çok şey biliyormuş gibi görünmüyorlar,” dedi Linette.

Kimse konuşmamıştı. Linette’in kendisiyle konuştuğunu anlaması, Colt’un bir dakikasını aldı, kırsağın eski sahipleriyle ilgili yalanını hatırlaması ise bir dakika daha sürmüştü.

“Ah, evet,” diye katıldı Colt. “Sanırım birinci sınıf atçılar değiller, değil mi?”

“Onlar birinci sınıf...” diye başladı Sophie ama Casie onun sözünü kesti.

“Pekâlâ, Linette, bugünkü biniş dersi için hazır mısın?”

“Elbette,” dedi Linette, dikkatini zor da olsa Sophie’den ayırarak. “Eğer Colt hazırsa.”

Colt, iyi olduğundan emin olmak için bir an Casie’ye baktı. “Hadi o zaman,” dedi Colt ve kendine, Casie Carmichael’in gözleri kalbini eritiyor olsa da çekiç örse dayandığında onun bir çivi gibi dayanıklı olduğunu hatırlattı. “Bana, ata semer vurmakla ilgili ne hatırladığını gösterebilirsin.”

“Şaşırmaya hazır ol,” dedi Linette.

Colt, ona döndüğünde sırtıttı ama öğrencisi durakladı ve arkasına baktı.

“O insanlar hakkında çok fazla düşünmemek en iyisi Soph. Kasıt, cezanın epey uzamasına sebep olabilir,” dedi ve başka bir şey söylemeden tekrar önüne döndü.

Casie, misafirlerinin uzaklaşmasını izledi. “Bununla ne demek istedi?” diye sordu.

Sophie omuzlarını silkti ve konuyu değiştirdi. “Pekâlâ, Özgür dışarıdayken ben onun bölmesini temizleyeyim.”

“Konuşmamız lazım,” dedi Casie.

Sophie kaşlarını çatı. “Yaptığımız şeyin zaten o olduğunu sanıyordum.”

Casie gözlerini kıstı. Ty, o anda Lazy’nin çukurlu yoluna yönelmişti. Cumartesi sabahıydı ve daha fazla uyuyabilirdi ama Casie onu ahıra doğru gelirken gördüğünde şaşırmadı. “Ty’ı da eve getir,” dedi ve arkasını döndü, eve giderken aklını toplama-ya çalışıyordu.

Birkaç dakika içinde, üçü bir üçgen şeklinde oturma odasında duruyorlardı. Yirmi adım uzakta, Emily mutfağın içinde dolaşırken detone bir sesle şarkı söylüyordu.

“İlk olarak...” Casie, karşısındaki çifte baktı. “Yaptığınız şeyi neden yaptığınızı anladığımı söylemek istiyorum. Atların, o anlattığınız koşullarda tutulmaması gerekir. Ama bu, o atları öylece alabileceğiniz anlamına gelmiyor. Bu çok...” Çılgınca kelimesi gelmişti aklına. Sonra onu birkaç sıfat daha takip etti. “Tehlikeli.”

“Biz atları almadık,” dedi Sophie. “Bir atı aldık.”

Casie ona baktı, aklı dönüyor, öfkesi kabarıyordu. “Ayrıntılara takılma, Sophie Jaegar. Babanın bunu öğrenirse ne diyeceğini sanıyorsun?”

Sophie sıkılmış gözlerle bakarak omzunu silkti.

Öfke, Casie'de kendi kolunu ısırma isteği uyandırıyor. “İstediğin bu mu?” diye sordu. “Babanın gelip sorular sormaya başlamasını mı istiyorsun? Onun ilgisine bu kadar mı ihtiyacın var?”

“Bunun onunla hiçbir ilgisi yok.”

“Çok ilgisi var,” diye üsteledi Casie. “O, senin yasal vasin. Buraya bir daha adım atmamanı isteyebilir.”

“Böyle bir şey yapmaz,” dedi Sophie ama yüzü aniden solgunlaşmıştı ve sesi nefes nefese çıkıyordu. “Bunu yapacak kadar umursamaz bile.”

Casie, inanmaz gözlerle kafasını iki yana salladı ve Ty'a döndü.

“Ve sen,” dedi ama kendi kulaklarına bile sesi farklı gelmişti, duygularının yumuşadığını hissetti. “Sen daha iyi biliyorsun Tyler. Başını belaya sokmayı göze alamazsın.”

“Biliyorum,” dedi Ty ve gözlerini yere indirdi. “Ama Soph...” Sustu, bakışlarını Casie'ye kaldırdı. “Bu doğru değil,” dedi. “Atlara davranış biçimleri. Bu doğru değil işte.”

“Doğru olmadığını biliyorum.” Casie, çoktan kaybolmuş öfkesini bulmaya çalışarak boğazını temizledi. Ne zaman batının Kötü Kalpli Cadısı oluvermişti? Daha birkaç ay önce ihmal edilmiş ve hırpalanmışları eve getiren oydu. Üstelik onları çalmamıştı da. Peki neden? Cesareti olmadığı için miydi? “Ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Kısarak için olduğu kadar asıl endişem siz ikiniz için de.” Çenesini kaldırdı. “Onu geri götürmek zorundayız.”

“Case...” diye başladı Sophie ama dışarıdan gelen bir ses onu susturdu.

Casie dışarı çıkmak için mutfağa koştu. Çamurlu bir pikap kamyonet, sürücü yoluna dönüyordu. Bunda bir şey vardı, Casie'nin nefesinin boğazında kalmasına sebep olan, zamanın kendisinden daha eski bir önsezi gibiydi. "Geri çekilin," dedi, Sophie'nin de onu takip ettiğini görünce.

"Ne?" diye sordu kız ama Casie'nin gözlerinde bir şey görmüş olmalıydı ki pencereden geri çekildi.

"Tüfekli adam... Özgür'ün sahibi..." Casie, eğik bir açıyla pencereden dışarı bakmaya devam etti, kamyonetin içini görmeye çalışıyordu. "Nasıl görünüyordu?"

"Onu götürmene izin vermeyeceğim..." diye başladı Sophie ama Casie onu bir bakışla susturdu.

Kız, derin bir nefes aldı. Gözleri kocaman açılmıştı. "O olduğunu mu düşünüyorsun? O burada mı?"

"Kımıldama," dedi Casie ve cesaretinin toplayabildiği her bir zerresini toplayıp ön kapıya ilerledi. Beyni dönüyor gibiydi, vücudu kaskatı kesilmişti. Gergin durma, dedi kendi kendine ama bir tiyatrocü değildi. Yine de dışarı çıkarken yumurta sepetini siper olarak tuttu. Parmakları, tutuşundan acımişti. Normal görünmeli, diye düşündü ve sıkı bir çabayla parmaklarını serbest bıraktı.

Yağmur hâlâ serpiştiriyordu. Şapkasının siperliğini gözlerinin önüne doğru çekti ve bayılmamaya çalıştı.

Jack neşeyle daire çizerek döndü ve kamyonet yirmi adım ötelinde durduğunda geriye doğru koşmaya başladı. Casie, beklenmedik misafir karşısında şaşırmış görünmeye çalıştı. Direksiyonun arkasından dışarı adımını atan adam, kırklarının

başlarındaydı. Bol bir kot pantolon ve ekoseli ceket giyyordu.

Casie'nin aklından birkaç selamlaşma türü geçti. Selamlar. Merhaba. Günaydın. Casie inlemesini bastırdı. "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu ve cesurca gülümsemeye zorladı kendini.

"Evet." Adam bir şey arıyormuş gibi bakışlarını sağa sola çevirdi. "Ben, Pete Whitesel. Buranın batısında birkaç arazim var."

"Merhaba." Casie elini uzattı. Çocuklar ona bir çift deri eldiven almışlardı. Deri yumuşak ve esnekti, birkaç ay öncesine kadar taktığı üzeri bantlı eldivenlerden daha iyi olduğu kesindi. Tokalaşması hızlı, bakışları hareketliydi. "Cassandra Carmichael," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum. Hiç Whitesel isimli birini tanımıyorum. Bu bölgede yeni misiniz?"

Aklı fır fır dönüyordu. Biliyordu, kesinlikle biliyordu, Özgür'ün sahibiydi bu adam. Bu da, ona doğruyu söylemesi, gerçekleri kabul etmesi gerektiği anlamına geliyordu... Ya da belki... Belki bunun kendi fikri olduğunu söyleyebilirdi. Ama her iki şekilde de her şekilde, atı gerçek sahibine geri vermeleri gerekiyordu. Atı gerçek sahibine vermek zorundalardı. Ama aklının gerisinde bir yerlerde, kısırağın o yabani, büyük gözleriyle korku dolu ifadesini görüyordu.

"Oldukça yeni. Şey diyecektim," dedi adam. Dudaklarını biraz kıvrarak Casie'ye bir saniye daha uzun bakmıştı. "Ben bir at arıyorum."

Casie, neden güldüğü konusunda asla emin olamayacaktı. Ama ses, saçma bir şekilde ikna ediciydi, en azından kendi kulağına öyle gelmişti. Kendi sürüsünün otladığı çayıra doğru ba-

şını salladı. “Pekâlâ, şanslısınız,” dedi. “Yarım düzine gayet iyi satılık atımız var. Çoğu henüz eğitilmiş değil ama çocuklarınız için bir 4-H projesine ya da bir yıllık olarak istiyorsanız...”

“Ben satın almak için aramıyorum,” dedi adam ve güldü. Yüz ifadesi yağcı görünüyordu. Yine de Pete Whitesel, nispeten çekici bir adamdı, bir baş belası olduğu düşünülürse.

“Ah.” Casie, kafası karışmış gibi yüzünü buruşturdu. Yarı sertti. “Pekâlâ, ben...”

“Benimkilerden biri çalındı.”

“Çalındı mı!” Bu derece tiyatral olmak istememişti ama öfkesi ruhunda yavaş yavaş kaynamaya başlıyordu. Neden şimdi olduğunu bilmiyordu. Belki bir HKU çiftliği sahibini daha farklı hayal etmişti. Belki de kendisinde onun gözüne bir yumruk çakma isteği uyandırmayacak bir takım korkunç bozuklukları falan olacağını düşünmüştü. “Şaka yapıyorsunuz! Bu korkunç. Nasıl oldu?”

Adam kafasını iki yana salladı ama bunu yaparken göz ucuyla Casie’yi izliyordu. “Bazı kahrolası çocuklar geldi ve onu öylece ahırdan götürdüler.”

“Olamaz!” Bakışlarını, o kahrolası çocukların kesinlikle bakıyor olduğu pencereden uzak tutmak için tüm gücünü harcamıştı. Aynı zamanda Özgür’ün tutulduğu ahırın arkasındaki arenaya da bakmaması gerekiyordu.

“Çocuk olduklarına emin misiniz?” Emily’nin sesi, konuşmayı bıçak gibi bölüvermişti.

Casie, ıstırapla gözlerini kapatmamak için kendini tuttu. İhtiyacı olan son şey, Emily’nin bu konudaki önemli fikirle-

riydi ama umursamıyormuş gibi davranarak ona döndü. Kızın üzerinde büyük beden bir tulum vardı. Saçları, bütün o karma-karışık yığın, Elmer Fudd'ı gururlandıracak bir şapkanın altında tepede toplanmıştı. Tek cebinden sarkan kırmızı ekoseli bir mendil vardı ve ayakları da çıplaktı.

Pete, bakışlarını bir aşağı bir yukarı gezdirdi, kaşları alçalmıştı, dudakları tembel bir sırıtışa dönüşmüştü. Gözlerini bile kırpmıyordu.

“Yani, bugünlerde çocuklar...” diye devam etti Emily. “İpodlarıyla, ipadleriyle ve ıvır zıvır şeylerle o kadar meşguller ki dışarı zar zor adım atıyorlar. Neden sizin atlarınızı çalsınlar ki?”

“Yalnızca bir tanesini aldılar.”

“Ah, yine de iyi şans,” dedi Emily. “Kaç tane atınız vardı?”

Adam omzunu silkti, hâlâ onu izliyordu, parıldayan gözleri Emily'nin çıkıntılı göbeğinde durmuştu. “Kırk kadar belki.”

Emily, etkilenmiş görünerek bir ısıklık çaldı. “Çok iyi bir at eğiticisi olmalısınız.”

“Eğitici!” diye alay etti adam. “Benim bu tür şeyler için vaktim yok.”

“Öyleyse...” diye başladı Emily ama sonra aniden durdu. “Hey, sizde şu idrar borularından yok, değil mi?”

Adam gözlerini kıstı. “O nedir?” diye sordu, kaşları aşağı inmişti.

“Şu hamile kısıraklar,” dedi. “Onların idrarların altın değerinde olduğunu duymuştum. Dinleyin, benim Carol teyzemin

böyle bir sorunu olmuştu ve bir şey diyeyim mi, tam bir hayat kurtarıcı.”

Adam belli belirsiz kafasını salladı ama kız zaten açıklamaya başlamıştı. Açıklama yapmak konusunda Emily’ye her zaman güvenebilirsiniz. En azından işin içinde bir yalan varsa.

“Bilirsiniz,” dedi Emily. “Kadınsal problemler. Sanırım çoğu insan yapay markaların etkili olduğunu düşünüyor ama ben buna inanmıyorum. Neden işin asıl erbabına ulaşmayalım ki? Demek istediğim, Tanrı, hayvanları bu dünyaya biz onlardan yararlanalım diye koymuş, öyle değil mi?” Kafasını iki yana salladı. “Lanet olası çevreciler.”

Adamın kafası karışmış görünüyordu. Emily’nin etrafındayken pek nadir görülen bir yüz ifadesi değildi bu.

“Lanet olası hayvan hakları savunucuları,” dedi. “Fransızca-
nın kusuruna bakmayın ama demek istediğim... Nasıl para kazanmamızı bekliyorlar ki? Onlara göre hava hoş tabii.”

“Onların hayvan hakları savunucuları olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Pete.

“Başka kim olacak?” Emily omuzlarını silkti. “Yani, bu hayvanla ilgili özel bir şey yoksa?”

“Özel mi? Hayır. Biz onu bir müzayedede, yaşlanmış bir kısırağın yerine almıştık. Daha iyi biliyor olmam gerekirdi ama...” Omuzlarını silkti, umursamamıştı. “Sağlam organları var. İlk gece ahırda birbirine kattı, biz de onu eve götürdük. Tekme atmalar, şaha kalkmalar...” Kafasını iki yana salladı. “Beladan başka bir şey değil.”

“Yine de sonuçta sizin belanız, öyle değil mi?”

“Ona iyi para verdim. Daha önceki doğumunda da epey sorun çıkardı. Tay dışarı çıktığında bizim de canımız çıkmıştı.”

Emily’nin gözleri birden alevlenmişti. Casie gerilmişti, kendini ateşe atıverdi.

“Yani şimdi de mi hamile?”

“Onları hamile tutmamız gerek,” dedi adam. “Yoksa, idrarları işlemeye değmez.” Whitesel kahkaha attı ve kirpiklerinin altından onlara baktı, ıslak dudakları yukarı kıvrılmıştı.

Casie de onunla birlikte güldü.

Emily gülmemişti. “Bebeklerle ne yapıyorsunuz?” Sesi alçaktı. Belki gülümsemeye çalışıyordu. Ama açıkça bunu başaramıyordu.

Adam ona baktı. “Bu ne şimdi?”

Casie, sessiz olmasını dileyerek Emily’yi gözleriyle deliyordu. Ama o sadece omuzlarını silkti. “Burada fazladan boş yerimiz var. Belki biz de bu işe girmeliyiz diye düşünüyordum.”

Adam kafasını sallıyordu. “Bilemiyorum. O kadar belaya değmez diye düşünmeye başladım.”

“Doğru, bütün yıl kısrak doğurtmak baş belası olabilir, değil mi?”

“Pek değil,” dedi adam. “Onları üç hafta kadar damızlık atlarla beraber tutuyoruz. Eğer bu sürede adapte olamazlarsa onları müzayedenin dışında tutuyoruz.”

“Onlardan iyi para kazanıyorsunuz?” dedi Emily.

Casie dişlerini gıcırdattı.

“Kilosu için altmış sent. Taylar için daha az. Midilli de istemiyorlar.”

“Yani bebekleri...” Sesi çatlamıştı. “Tayları da mı satıyorsunuz?”

“Elbette. Yani, ben bir iş adamıyım. Onları eğitmekle uğraşacak vaktim yok. Ama her hâlükârda...” Aklına gelen düşünceyle yüzü parlamıştı. “Onları birkaç fakir çocuğa satmak doğru olmazdı. Kimsenin zarar görmesini istemem.”

“Atlar hariç,” dedi Emily.

“Ne?”

Casie boğazını temizledi ve Emily’yi adamın görüş açısında kalmayacak şekilde kapatarak bir adım yakına geldi. “Atlar için tekrar mezbahalar açtıklarını duydum,” dedi.

“Yakın zamanda yapılamaz. Sorun şu ki, et her zaman gemilerle Avrupa’ya ya da Asya’ya gönderiliyor.” Kafasını iki yana salladı.

“Çevreciler,” diye söylendi Emily bir kez daha ama gözleri tehlikeli görünüyordu.

“Pekâlâ,” dedi Casie ve adamı kibarca aracına yönlendirmek için yavaşça ona doğru ilerledi. “Herhangi bir şüpheli harekete karşı gözümüzü açık tutarız.”

Şüpheli hareket mi? diye düşündü ama adam bu tuhaf CSI sözcüğünü fark etmiş gibi görünmüyordu.

“Memnun olurum,” dedi adam ve uzun bir süre için bakışlarını Emily’nin üzerinde tuttu.

Casie, teninde ürkek bir fısıltı hissetti ama Emily korktuysa bile bunu belli etmiyordu.

“Sadece bilelim diye soruyorum...” diye başladı Emily, “ta-
yın doğumuna ne kadar vardı? Yani, araba sürerken hamile bir
kısarak görürsem diye, ne aradığımı bilmek yardımcı olurdu.”

Adam omuzlarını silkti, hâlâ Emily’ye odaklanmış vaziyet-
teydi. “Bilmiyorum. Birkaç hafta, sanırım.”

“Yakınmış,” dedi Emily. Sesinde empati vardı. Emily ve kıs-
rağın aynı annelik rotasında olduğunu anlamak için dahi ol-
mak gerekmiyordu. “Ne kadar yapıyor, dokuz ay kadar mı?”

“Yaklaşık on bir,” dedi adam. “Bu işin güzel işlemesini sağ-
layan da bu. Uzun zaman boyunca hamile oluyorlar. Bakışları
aşağı doğru kaydı ve uzun bir an için Emily’nin karnında dur-
du. “Ama on, on buçuk ay kadar onları bölmelerde bırakmak
istemezsiniz. O tayları bağliken doğuruyorlar, neredeyse ahırı
yıkacak gibi oluyorlar.”

“Doğum anında da hâlâ bağlı mı oluyorlar?” Alev gibi yanan
iki yanağı dışında, Emily’nin yüzü solgun görünüyordu.

Adam omuzlarını silkti ve neredeyse üzüntüyle bakışlarını
onun yüzüne çevirdi. “Öyle oluyor.”

“Ve yere bile uzanamıyorlar mı?”

“Yere yatarlarsa, kateterler mahvolur.”

“Sizi...” diye başladı Emily ama Casie sessiz bir uyarı olarak
uzanıp onun kolunu tuttu.

“Pekâlâ...” dedi Casie, ses tonu, yapabildiği kadarıyla neşe-
liydi. “Yardım etmek için elimizden ne gelirse yapacağız, öyle
değil mi Em?”

“Emin olun,” dedi Emily.

“Kim bu sence?” Maddy sabırla arenanın etrafında yavaş yavaş yürürken, Linette Hartman, kısırağın üzerinde oldukça dik oturuyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Colt. Sesinin ilgisiz çıkması için uğraşmıştı ama akıllı deli gibi çalışıyordu. Çamurlu kamyonetin içindeki adam kimdi? Burada ne işi vardı?

Linette, gözünün ucuyla ona bir bakış attı. Colt, ilk dersleri boyunca ona, hayvanının gitmesini istediği yöne odaklanmasını söylemişti. İkinci kez söylemek zorunda kalmamıştı. Yine de Linette’in o yabancıyı çaba bile harcamadan seçebileceğine dair bir his vardı içinde.

“Komşularınızı tanımadığınızı mı söylüyorsunuz?” diye sordu Linette.

“O benim komşum değil.”

“Ne istediğini düşünüyorsun, öyleyse?”

“Beni ilgilendirmiyor.”

Linette omzunu silkti. “Belki bir şey arıyordu.”

Colt, neden şüphelendiğini merak ederek dikkatini onun yüzüne çevirdi ama yüz ifadesi belirsizdi. Kendininkini de sabit tutmak için uğraştı.

“Topuklarını aşağıda tut. Atı baş aşağı mı etmek istiyorsun?”

“Pek değil,” dedi Linette ve ısrarla bir önceki tartışmaya döndü. “Yani kamyoneti tanı mıyorsun? Burada herkes birbirini tanır diye düşünüyordum.”

“Pekâlâ, yanılmışsın.”

“Sence talip falan mı?”

“Ne!” Colt kelimeyi heyecanla söylemişti, Linette sırttı.

Maddy, onun etrafında, yavaş ve sabit bir şekilde yürüyordu.

“Talip...” dedi Linette. “Erkek arkadaş için modası geçmiş ama hoş bir kelime.”

“Ne anlama geldiğini biliyorum,” dedi Colt. Kelimeleri, kendi kulağına bile biraz sinirli gelmişti.

“Yani, öyle mi sence?”

“İlletmeye devam et,” dedi Colt kafasıyla kısırağa işaret ederek.

“Uğraşıyorum.”

“Bacaklarınla sıkıştır onu.”

Linette öyle yaptı. “Eğer talip değilse, Özgür’ün eski sahibi olabilir.”

“Ne?” Colt, dikkatini tekrar ona çevirdi.

Linette omuzlarını silkti. “Bir çeşit kötü niyetli görünüşü var. Bahse girerim, sosyal sigortam bu adamın geçmişinde bir şey bulurdu. Darp falan belki.” Düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. “Ya da kundakçılık.”

“Tanrı aşkına, Lin, fazla hayal kurmuyor musun?”

“Yeterince derin kazdığında herkeste bir şey bulursun.” Sesi alçak ve düşünceliydi.

“Senin önceden yaptığın iş... İçinde kelepçeler ve coplar mı vardı?”

Linette bir saniye ona baktı, sonra yüksek sesle güldü. “Şimdi kim hayal kuruyor? Dinle, bu adam için bütün bir sabıka kaydı çıkartmamı istemiyorsan, beni biraz zorlasan iyi edersin. Gerçekten uzun adım koşmama izin verecek misin yoksa sadece Casie’yi sinirlendirmeye mi çalışıyordun?”

Colt, kaşlarını çatarak onu inceledi. Yaklaşık olarak sekiz yaşında birinin boyutlarındaydı. Ve yine, deneyimli jokeyler gibi at binen sekiz yaşında insanlar tanıyordu.

“Daha birkaç gün önce, bir atın üstüne ilk oturuşundu.”

“Evet, tamam, kaybedecek çok vaktim yok. Ne zaman olacak peki?”

“Orada kendini öldürmeyeceğine emin olduğum zaman.”

Linette gülümsedi. Yüz ifadesi biraz istekli, biraz da haylazdı. “Bir gün hepimiz ölmek zorundayız.”

“Pekâlâ, bu sen Lazy’deyken olmasa iyi olur,” dedi Colt ve

çamurlu kamyonete doğru baktı. Emily de onlara katılmıştı. Fakat Sophie ve Ty ortalarda yoktu. Niçin?

“Onun için bu kadar endişelenmene gerek yok bence,” dedi Linette.

“Ne?”

“Casie,” dedi Linette. “O görüldüğünden daha güçlü. Belki suçlulara ortaklık etmesi çok iyi bir fikir değil ama.”

Suçlulara ortaklık etmek mi? Colt kalbinin göğsünün içinde dört nala koştuğunu hissetti ama yüz ifadesini sabit tutmaya çalıştı. “Pantolonunun cepleri üzerine otur.”

“Ne?”

“Koşmak istiyor musun, istemiyor musun?”

“Peki...” Linette aniden gergin göründü ama tekrar konuştuğunda sesi neşeliydi. “Nasıl örgü örüleceğimi öğrenmek için bin kilometre yol yapmamıştım.”

Ama bir yerlerde bir koltuğun üzerinde oturuyor olsaydı, Colt daha rahat hissederdi. İki ters bir düz. Belki Casie de onlara katılırdı. Kahvelerinden birer yudum alır ve kadınlar ne halt konuşuyorsa onu konuşurlardı. Kahretsin! O adam da kimdi? “Tamam o zaman,” dedi, önündeki işe konsantre olmaya çalışarak. “Koşuya geçerken kafası biraz yükselecek.”

“Ne?”

“Maddy,” dedi Colt, kamyonetin yanındaki konuşmayı görmezden gelmek için çok çaba harcıyordu. “Hızlandığı zaman kafasını yukarı kaldıracak. Kontrolü bırakmamak için ne yapacaksın?”

“Dizginleri kısıltacağım?”

“Dizginleri kısıltacaksın,” dedi Colt. “Ama bacaklarını değil.”

“Bacaklarım kısılamaz zaten.”

“Sadece topuklarını aşağıda tut,” dedi. “Bu, kaslarının uzamasını sağlar.”

Linette başını salladı. “Başka?”

“Hangi taraftan çekeceksin?”

“Sola doğru gidiyoruz. O yüzden sol ip.”

“Bunun için nasıl işaret verirsin?” Linette binicilikte zamanını boşa geçirmiyordu. Her şeyi soruyor ve hatırlayabildiği kadarını aklına yazıyordu.

“Vücut ağırlığı sağ kalça kemiğimde. Sol bacak atın dış tarafında, sağ topuk eyer kolanının arkasında, başını da içeri doğru eğiyorum.”

Konuşmanın çoğunu Emily yapıyordu. Colt, göz ucuyla gördüğü kadarıyla bunu söyleyebilirdi. O saçma kıyafetleri nereden almıştı?

“Ellerinle ne yapacaksın?” diye sordu.

“Onları alçak ve sabit tutacağım.”

“Üst beden?”

“Biraz daha önde, ağırlık merkezinin üzerinde tutacağım.”

“Hareket,” dedi Colt. “Hareket merkezinin üzerinde.”

“Doğru,” dedi Linette, hevesli görünüyordu.

“Gergin misin?”

“Hiçbir zaman aptal olmadım,” dedi Linette. Bakışları şimdi Maddy’nin yavaşça sallanan kafasındaydı.

“Yukarı bak. Kulaklarının arasına,” dedi Colt ve kendisiyle girdiği savaşı kaybederek bir kez daha kamyonetin yanındaki üçlüye baktı.

“Seni ikinci şanslar ve mutlu sonların olduğu masallarla avutmak isterdim,” dedi Linette, “ama şu an biraz ölüm korkusu yaşıyorum.”

“Ölmeyeceksin.”

“Öyle umuyorsun.”

“Öyle umuyorum. Çeneni düşürme.”

“Öyle yapmayı düşünmüyordum zaten.”

“Başparmaklar yukarı. Omuzlar geri. Nereye gitmesini istiyorsan o tarafa bak ve koşu için ona bir öpücük gönder.”

“Şimdi mi?” Colt’a bir bakış attı.

“Gittikçe gençleşmiyorsun,” dedi Colt ve Linette katil balık gibi zokayı yutmuştu.

Gözlerini kısıp başını salladı, bacaklarını sıkıştırdı ve bir öpücük sesi çıkardı.

İlerleyen yaşına rağmen Maddy de karşılık vermişti. Linette sol dizginlerini kavrayıp, atı koşuya sürdü.

Linette bir şey söylemişti. Colt ne olduğundan emin değildi ama duaya benzer bir şeydi. Öyleyse bile, Linette’in dudakları çocukça bir gülüşle yukarı kıvrılmıştı.

“İşte böyle,” dedi Colt, duyulması için sesini biraz yükselterek. “Harika gidiyorsun. Sadece kalçalarının hareketle birlikte kıvrılmasına izin ver. Ellerini eyer başlığının önünde tut. Dizlerini kaldır ve gözlerini başka tarafa...”

Fakat aniden her şey ters gitmişti. Colt ne olduğundan asla emin olamayacaktı. Belki tutuşunu kaybetmişti. Belki cesaretini kaybetmişti. Belki Madeline bir yönlendirme olmadan dururmuştu. Ama işte aniden, binici, bahar elması gibi kırsığın omuzları üzerinden yuvarlanıp yere düşüyordu.

“Linette!” Colt öne atıldı, sonra Linette’in yanına çömeldi. “İyi misin?”

Çamurun içinde yüzüstü yatıyordu, sol bacağı yarı bükülmüştü, sağ bacağı ise yan tarafa doğru uzanıyordu.

“Linette?” dedi Colt yine ve onun koluna dokundu. “İyi misin?”

Linette yavaşça yuvarlanarak önünü döndü, gözleri cam gibiydi, çamur burnunu lekelemişti. “Pekâlâ, işte topuklarım aşağıda,” dedi.

Colt, Linette’in vücudunu taradı. Kötü yaralanmış bir yer yok gibi görünüyordu. “Kafamda canlandırdığımdan biraz daha aşağıda oldu.”

“Linny!” dedi Casie ve aniden arenaya koşturdu. “Ne oldu?”

Öğrencisi kısılmış gözlerle Colt’a baktı. Ya durumu analiz ediyordu ya da sarsılmıştı. Colt, ilk seçenek olmasını umdu.

“Kamyonetli adam kimdi?” diye sordu Linette.

“Ne?” Casie, endişeli gözlerini önce Colt’a sonra ona çevirmeden önce Linette’in büzülmüş vücudunu taradı.

“Kamyonetteki adam.” Sesi son derece sabırsızdı. “Kimdi o?”

“Ah... Ee... Komşunun biri sadece.”

Linette bir saniye için ona baktı, sonra homurdandı. “Rahiplerden bile daha iyi yalanlar duydum,” dedi ve yerinde doğruldu. Casie çabucak eğildi ve elini Linette’in omzuna koydu.

“Yavaş ol. Acele etme,” dedi.

“Benim çok fazla...”

“Vaktin yok, biliyorum,” dedi Casie. “Ama bir saniye için rahatla.”

Linette hemen hemen o kadar süre için öyle yaptı, sonra azimle ayağa kalktı. Casie de onunla beraber kalkmıştı. “Eve kadar gidebilecek misin?”

“İsteseydim yapabilirdim diye düşünüyorum ama Bay Dickenson bana koşuyu öğreteceğine söz verdi.”

“Eminim bunu daha sonra yapmak için de istekli olacaktır.”

“Öğrendiğim iyi oldu,” dedi Linette ve kafasını sallayıp acıyla inleyerek yanlarından geçti. “Ama son bin yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da sertçe basmayı bırakmamak. Maddy’yi benim için tutar mısın?” diye sordu ve kısrığa doğru topallamaya başladı.

“Linette...” Casie, Linette’in peşinden koşturdu. “Dinle, yemekten sonra falan binebilirsin. Bana göre, şimdi gerçekten...”

Ama Colt onun sözünü kesti. Bunu yapmaktan her zaman zevk almıştı. “Linny haklı, Case,” dedi. “Olay her zaman kaç kere geri döndüğünle ilgilidir.”

Casie, karşı çıkmak için ağzını açtı ama Linette çoktan dizginleri inatçı eline almıştı. Linette, sanki sorunu çözecekmiş gibi kafasını her iki tarafa eğdi, sonra omzunun üzerinden

Colt'a bakmak için döndü.

"Neyi yanlış yaptım?" diye sordu. Burnuna düzgünce yerleştirilmiş gibi duran çamurla, yüz ifadesi neredeyse komikti.

"Düşün," dedi Colt.

Linette'in yüzü biraz yumuşamıştı, ifadesi gülünç ve öfkeli olarak iki eşit parçaya ayrılmıştı. "Daha net olabilir misin?"

"Ben gerçekten birkaç dakika da olsa eve girmeni tercih ederim," dedi Casie ama Linette sadece gülümsedi.

"Ne olursa olsun ata geri dönmeyi anlayacak biri varsa o da sensindir diye düşünüyordum," dedi ve başıyla üç gencin ön verandada toplandığı tarafı işaret etti. "Benim için endişelenme. Çocuklarının sana ihtiyacı var."

Casie üçlüye doğru baktı, kaşlarını çatmıştı. "Onların gerçekten benim çocuklarım olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Yaşlı kadın gözlerini kıstı. "İlk ailen tam olarak umduğun gibi çıkmadı belki. Belki ailen biraz fazla..." Omuzlarını silktili, ihtiyatlı davranmaya çalışıyordu. "İstedikinden biraz fazla fırtınalı. Ama kimse kusursuz değildir, Case ve benim bu aileyle ilgili güzel hislerim var."

"Onlar, benim ailem..." diye başladı Casie tekrar ama Linette çoktan ilerlemişti.

"Ben oraya nasıl geri döneceğim?" diye sordu ve düşünceli bir şekilde eve doğru döndüğünde Colt gülümsedi.

“Case. Hey, Case.”

“Evet.” Bu tek kelime, kulağa bitkin ve biçimsiz gelmişti. Altı ya önce Lazy’ye döndüğünden beri, uyku nadir bulunan değil, âdeta kutsal bir şeydi. Şimdi en sevdiği uyku pozisyonunda uzanıyordu, kollarını kenarlara atmış, yüzünü yastığa bastırmıştı. Kafasını hafifçe kaldırmıştı. “Ne?”

“Uyan.”

“Uyanığım.” Bu, tamamıyla yalan olabilirdi. Tercihen öyle olmasını da isterdi. “Emily? Sen misin?”

“Evet.”

“Saat kaç?”

“Bilmiyorum.” Casie, Emily’nin ayağını yere sürttüğünü duyabiliyordu. “Üç, belki.”

“Gecenin üçü mü?”

“Öyle görünüyor.”

Casie gözlerini yumdu. “Sence neden, insanlar beni gecenin üçünde uyandırmayı bırakmıyorlar?”

“Bilmiyorum. Şansın kötü olabilir. Ya da belki de bazılarımızın bebeği falan oluyordur.”

“Evet, bu da ne!” Doğrulup oturmayı bile hatırlamıyordu ama aniden kendini Emily’nin hantal vücudunu arkadan aydınlatan loş ışığa doğru gözlerini kırptırırken bulmuştu. Emily kapı aralığında duruyordu, yarısı içeride yarısı dışarıda ve elleri göbeğinin üzerindeydi.

“Bebeğin mi olacak?”

“Bildigini sanıyordum.” Emily’nin yüzü çoğunlukla gölgeydi ama kuru ses tonu her şeyi anlatıyordu.

“Kutsal şortlar aşkına!” Casie nefes alıp verdi. Bir saniye içinde yatağından kalkmıştı, adını bile hatırlamadığı bir şeyi ararken garip daireler çiziyordu. “Senin şeyin nerede?”

“Ne şeyi?”

“Senin...” Casie, kararsız bir şekilde kıza gözlerini kırptırdı. “Sen iyi misin?”

“Biraz yorgun gibiyim.”

“Kamyonete bin. Belki yolda uyuyabilirsin. Sancılar yoğunlaşana kadar olabildiğince dinlenmek gerektiğini söylüyorlar.”

“Her bir at doğuracağı zaman uyumam mı gerekiyor yoksa sadece Özgür için mi?”

Casie takılıp kalmıştı. “Ne?”

Birbirlerine baktılar.

“Ah.” Emily gözlerini kıstı. “Benim doğuruyor olduğumu düşünmedin, değil mi?”

Casie, Emily’ye bakarken biraz uzayan bir duraklama oldu. “Orası biraz bulanık.” Kelimeleri yavaş yavaş söylemişti. Hamile bir kadına vurmak doğru olmazdı. “Ama bebek doğuruyor olup olmadığını sorduğumdan oldukça eminim.”

“Şu anı mı kastetmiştin?”

Casie elini kalbinin üzerine götürdü. Hâlâ oradaydı, aslında, bayağı da aktifti. “Neden benden nefret ettiğini anlayamıyorum, Emily,” dedi ve kendini cup diye arkasındaki yatağa attı.

Emily, karşısındaki dramaya kahkahayla güldü. “Tanrım, Case, daha birkaç haftam var. Ama Sophie, Özgür’ün her an patlamaya hazır olduğunu düşünüyor.”

“Birkaç hafta mı! Kutsal ana, Em, bebek saatle kurulu değil ki. Oğlan her an gelebilir.”

“Kız.”

“Ne?”

“Kız olduğuna karar verdim.”

“Gerçekten mi? Sana böyle düşündüren...”

“Casie!” Sophie’nin sesi evin içinde havan topu gibi patlamıştı.

Casie sesi önemsememişti bile ve bu gece yarısı maceralarının artık onu korkutmuyor olması kötüye mi işaret diye merak etti. “Geliyorum,” dedi, sesini yükselterek, ayağa kalkarken tekrar sesi kısılmıştı. “Sana kız olduğunu düşündüren ne?”

“Kızlar tatlı oluyorlar.”

“Ne yapıyorsunuz?” Sophie kapıya fırtına gibi gelmişti, yüz ifadesi öfkeliydi.

“Bazen,” diye ekledi Emily, Sophie’nin huysuz ifadesini işaret ederek.

“Durumu nasıl?” diye sordu Casie, dikkatini üçlünün en genç üyesine çevirip bir gülümseme ararken.

“Durumu nasıl? Durumu nasılmış!” Sophie’nin sesine bakılırsa kısarak Sophie’den daha iyi durumdaydı. “Hareketten dolayı şok içinde, fiziksel olarak yorgun ve muhtemelen sıvı kaybından dolayı böbreğinde bir problem var.”

“Bazen kızlar biraz da dramatik oluyorlar,” dedi Emily.

“Biraz rahatla,” dedi Casie. “Bir nefes al.”

“Nefes mi... Hadi kıçına biraz hız ver,” diye tısladı Sophie.

“Kıçım zaten hızlı,” dedi Casie ve kim bilir neyi arayarak sersem bir daire daha çizdi. “Yavaş olan aklım, karar vermeye çalışıyordum...” Kendine gelmeye çalışarak kafasını iki yana salladı. “Tamam, geliyorum.”

Ahır büyük ölçüde karanlıktı. Büyük ölçüde sessizdi. Melek, kafasını yarım kapının üzerinden uzatmış, kulaklarını dikmişti. Onun yanında, Özgür, tedirgin bir belirsizlikle bölmesinde daireler çiziyordu.

Casie kaşlarını çattı, zihnini çalıştırmaya uğraşıyordu. “Ne kadar zamandır böyle huzursuz davranıyor?”

“Muhtemelen hayatının başından beri,” dedi Emily, sonra, “Ah, attan mı bahsediyordun?”

Sophie, dikkatini tekrar Casie'ye çevirmeden önce ona döndü.

“Onu ilk olarak üç otuz beşte kontrol ettim. O zamandan beri en az beş kez yere yatıp tekrar kalktı.”

“Başka bir belirti var mı?”

“Yaklaşık yirmi dört saattir süt sızdırıyor.”

“Aramıza hoş geldin,” dedi Emily.

“Gereksiz bilgi,” dedi Sophie dikkati dağılmış bir şekilde ve sessizce kırsağın bölmesine yaklaştı.

Emily omuzlarını silkti.

“Su torbası ne durumda?” diye sordu Casie.

“Sanırım çoktan patladı ama emin değilim.”

Casie, saatine baktı. “Yani en azından yarım saattir doğum hâlinde olduğunu düşünüyoruz.”

“Ne kadar sürecek?” diye sordu Emily.

“Sona ermesi...” Casie durakladı, bu tip sorulara yıldırım gibi cevap vermeye çalıştığı At Kupası programını izlediği günleri hatırlamıştı. “Üç saat sürer. Belki dört. Bir ineğinkiyle hemen hemen aynı. Yem hayvanlarının işlerini hemen halledip hayatlarına devam etmeleri gerekir.”

“Yani burada bir eşitsizlik var,” dedi Emily. Bir yandan göbeğini ovuyordu. Son zamanlarda bunu sık yapar olmuştu.

“Evet, tabii, sen en fazla beş kilo bir şey çıkaracaksın,” dedi Sophie. “Özgür tam olarak elli kiloluk bir...”

“Beş kilo mu!” Seslerini olabildiğince alçak tutuyorlardı. Kısarak, sırtı onlara bakacak şekilde kabaca yan tarafı üzerine düşmeden önce bir daire daha çizdi. “Eğer üç buçuk kilodan fazla gelirse sonsuza dek orada kalması gerekir.”

“Bunun fiziksel olarak mümkün olduğunu sanmıyorum,” dedi Sophie. Kısarak gerilmeye başladığında kaşlarını çattı. “Sanırım vakit geldi. Case...”

“Rahat ol, Sophie,” dedi Casie ama kendi sinirleri de epey gerilmişti. “Sadece tabiatın doğal akışını sürdürmesine izin vereceğiz.”

“Doğal mı!” Sophie, Casie’ye döndü. “Bunda doğal olan bir şey yok. Doğallık, o daracık bölmede bağlandığı zaman alındı onun elinden...”

“Sophie,” dedi Casie. “Sessiz ol.”

Ahır sessizliğe gömüldü. Sadece kısrağın hafif hırıltıları duyuluyordu. Bir dakika içinde dümdüz yatmıştı. Ter, boynu ve bedeninin rengini koyulaştırmıştı.

“İşte!” dedi Emily, kısrağın kuyruğunun olduğu tarafa dikkatle bakmaya çalışarak. “O bir toynak mı?”

Kısarak, uzun uzun ve alçak sesle inledi.

Sophie bölmeye doğru bir hamle yaptı ama Casie onu koldan tutup geri çekti.

“Sadece bekle.”

“Ölüyor.”

“Ölmüyor,” dedi Emily. Sesi yumuşaktı, heyecan ve umutla titriyordu. “Bir hayat yaratıyor.”

Sessizce beklediler. Sophie, Casie’nin sol kolunu kavramıştı.

Emily nefesini tutuyordu.

Toynaklardan biri ortaya çıkmıştı.

“Bir bacak geride. Bu, yanlış pozisyonda demek,” diye fısıldadı Sophie, tam o sırada diğer ön ayak da görüldü. Onu, mavimsi beyaz bir keseyle örtülmüş koyu renk bir burun takip etti. Dünyaya gelmiş ve güzelce minderlenmiş zemine düşüvermişti. Kısarak inledi, çırpındı ve nefes nefese uzandı.

“Ona yardım etmemiz gerek,” diye ısrar etti Sophie.

“Bir tavşan kadar ürkek şimdi,” dedi Casie. “Onu korkutmak istemeyiz.”

Sophie dudağını ısırdı. “Yine de bebeği kaybetmekten daha iyi olur.”

Casie kaşlarını çattı, sonra sessiz bir kabul edişle başını salladı.

“Sakin, kızım,” dedi Sophie ve bölmeye doğru bir adım attı.

Casie gitmesine izin verdi.

“Özgür?” dedi Sophie. Hiçbir şey olmadı. Kısarak, samanların üzerinde dümdüz vaziyette kaldı, boynunu ileri uzatmıştı, bacakları düz ve kaskatıydı.

Tay, hâlâ sisli kesesine sarılıydı, yarısı hâlâ annesinin bedeninin içindeydi, o da en az kısarak kadar hareketsizdi.

“Plasentayı burnundan çıkar,” diye sessizce talimat verdi Casie.

Sophie, söyleneni yaptı. Casie öne çıktı, korku göğsünü sıkıştırıyordu. Eğer bu tayı kaybederlerse, her iki kızı da teselli etmek mümkün olmayacaktı.

“Bacaklarından sürükleyin,” dedi Casie. “Hafif ve nazikçe.”

Sophie, korkulu bakışlarını Casie'ninkilere çevirdi, yutkundu, sonra parmaklarını sıkıca tayına toplukları etrafına sardı.

Özgür'ün gözleri genişledi. Kafasını hafifçe kaldırdı, sonra tekrar onun şekilsiz göbeğine baktı. Midesi büzülmüştü. Sophie daha güçlü çekti ama tay yılanbalığı gibi kaygandı, samanların üzerine kayıvermişti.

"Başardı," diye mırıldandı Sophie.

Kısrak, rahatlamış ve huzursuzdu, bacaklarını altına toplayıp ayakları üzerine bastı. Hızlı bir daire çizip döndü ve boğazından hafif bir kişneme çıktı fakat tay kıvıldamadan duruyordu.

"Nefes almıyor," dedi Sophie. "Nefes alabildiğini sanmıyorum."

"Burun deliğine bir parça saman batır," dedi Casie aceleyle, "Bu da işe yaramazsa, biz..."

Fakat tam o anda küçük yaratık gürültülü bir şekilde aksırdı ve sersemlemiş kafasını sağa sola salladı.

Topluca rahatlayıp iç çektiler, onu grupça bir hareketlenme izledi. Emily, buzağılara yüz defa yaptığı gibi bebeğin göbeğine iyot koydu. Casie, kısraktan çoktan düşmüş olan plasentayı uzaklaştırdı.

"Ona bakın," diye cıvıldadı Em, parmaklarını ağzına bastırmıştı. Tay çoktan ayağa kalkmaya çalışıyor, lastik gibi toynakları bir çabayla yerini sağlamlaştırmaya uğraşıyordu. Çarpık bacakları üzerinde sallanarak yukarı kalktı, her şeye rağmen dengesini bulmuştu.

"Mükemmel değil mi?" diye iç çekti Sophie.

Hantal ve biçimsiz yenidoğanı izlerken Casie, Emily'nin ka-

bul etmeyeceğine emindi ama galiba annelik hormonları tüm gücüyle kendini göstermeye başlamıştı.

“Öyle.” Kelimeyi, parmaklarının arasından söylemişti, gözleri yaşlarla parlıyordu. “Sadece harika.”

Casie, birlikte olmanın verdiği zevkle gülümsedi. Fakat o anda kısırak duvara doğru yalpaladı. Emily, onun yolundan çekildi. Özgür sendeliyor, kendini düzeltmeye çalışıyordu ama önce dizleri, sonra yan tarafı üzerine düşüverdi.

“Hayır!” diye soludu Sophie.

Casie bir küfür savurdu. Emily, sırtını bir duvara dayadı, gözleri kocaman açılmıştı.

“Veterineri arayın!” diye bağırdı Casie. Ama Sophie çoktan öyle yapmaya başlamıştı bile. Hattın diğer ucunda çağrı yanıtlama merkezinin sesini duyabiliyorlardı. Kısırak biraz kıvrandı, hareketi güçsüz ve dağınıktı.

“Onu aşağıda tut,” diye emretti Casie. “Kafasının üstüne otur!”

Sophie telefonunu cebine soktu ve söyleneni yaptı. “Sorunu ne?”

Casie’nin beyni dönüyordu. “Bilmiyorum. Fazla kan kaybı olabilir mi? Kalsiyum eksikliği? Her şey olabilir.”

“Belki sıvı kaybıdır.”

“Ben...”

“Ona yardım et,” diye yalvardı Sophie, ses tonunda bir şey vardı, Casie’nin zihninde yarım düzine farklı ışık yakan, çaresiz bir iyimserlik gibiydi.

“Onu sabit tut. Ben enjeksiyonu getireceğim,” dedi Casie ve hızla kapıdan çıktı. Parmakları titrerken, Melek’in bölmesinin önündeki sıvı torbasını çözdü ve onu aceleyle yanındaki kapıya taşıdı. “Bana bir damar bul.”

“Ne?” Sophie’nin gözleri korkuyla açılmıştı.

“Boynundaki damar. Melek’e yaparlarken görmüştün.”

“Bir adamın bir kadını testereyle ortadan ikiye kestiğini de görmüştüm. Bu, aynısını yapabileceğim anlamına...”

“Yap şunu!”

İkisi birden kısırağın üzerine üşüşmüşlerdi. Sophie, titreyen bir elini onun boynundan aşağı gezdirirken, hayvanın gözleri cam gibiydi ve bedeni korkuyla hareketsiz kalmıştı.

“Orası!” dedi Casie. “Oraya bastır.”

Sophie, baş parmağıyla bastırdı ama parmaklarının üzerinden kaba bir damar olmamıştı.

“Daha güçlü bastır!”

Kısırağın doru postunun üzerinde bir kan damarı şişivermişti.

Titrek bir nefes alan Casie, iğneyi şişen yere bastırdı ve kafasını Emily’ye çevirdi. “Aç onu.”

“Neyi?”

“Şırıngayı,” diye bağırdı Casie. “Vidayı çevir.”

“Nereye kadar?” Emily’nin sesi neredeyse duyulmuyordu.

“Sonuna kadar.” Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Her şeyi riske atıyor olabilirdi.

Bütün gözler enjektör borusuna dönmüştü. Kimse konuşmuyordu. Tanrı aşkına, kimse nefes almıyordu bile. Ve sonra, temiz sıvı plastikten damara akmaya başladı.

“Tamam,” diye mırıldandı Emily. “Tamam.”

“Kımıldama, Soph,” diye uyardı Casie. İğne damardan dışarı çıkarsa, mahvolurlardı... Eğer dikkatsiz olurlarsa. “Biraz bant getir Em.”

“Bant mı? Şey gibi mi...”

Özgür, sağ ön ayağını havaya kaldırmıştı.

“Acele et,” dedi Casie ve Emily bölmeden dışarı fırladı.

Bir dakikadan kısa bir sürede geri dönmüştü. “O nasıl?” Sesi nefes nefeseydi. Elinde bütün bir gümüş izolebant rulosu tutuyordu. Casie kaşlarını havaya kaldırdı.

“Bütün çiftliği kaplayacak kadar vardı, o yüzden ben de düşündüm ki...” diye başladı Emily ama açıklamalar için vakit yoktu.

“Bir parça kopar ve iğneyi bantla,” diye emretti Casie.

Emily yutkundu ve daha yakına geldi. Bir dakika içinde iğne, kısırağın boynuna yapıştırılmıştı. Kısırak tam olarak olduğu gibi durmaya devam ediyordu, gözlerini kırpmıyor, vücudunu kıpırdatmıyordu.

“Tamam.” Casie, kelimeyi yumuşakça söylemişti. “Şimdi daha uzun bir şerit.”

“Ne kadar uzun?”

“Bir metre kadar belki. Onu yapabildiğimiz kadar sabit tutmalıyız.”

“Ama ya şey olursa...”

“Bilmiyorum,” dedi Casie, sonra dikkatlice bir nefes aldı ve sesini alçalttı. “Sadece deneyelim.”

Yenidoğan tekrar ayağa kalkarken Emily biraz daha bant çözdü. Tay, etrafta paytak paytak yürüyor, en yakınındaki duvara çarpıp kıcı üzerine düşmeden önce bacakları her bir yönü deniyordu.

“O iyi mi?” Emily’nin sesi gergindi ama Casie dikkatini, kısrağın üstünden ayırmadı.

“Sadece şu iğneyi güvenli tutmaya çalışalım, sonra eyer odasından diğer enjeksiyon paketini getir.”

Emily başını sallayıp aceleyle çıktı. Birkaç saniye içinde eski boruyu çıkarıp yenisini yerine sıkıştırıyordu. Sıvı sabit bir akışla gelmeye devam ediyordu.

Ama kısrağın olduğu gibi kalmaya devam etti, gözleri cam gibiydi, zar zor nefes alıyordu. Onun arkasında, tay tekrar ayakları üzerine kalkmıştı, öne doğru sarsak bir adım attı ve başka bir duvara doğru beceriksizce yürümeye başladı.

Özgür, bunlardan tamamen habersiz, öylece duruyordu.

“Şimdi ne olacak?” Sophie’nin sesi zayıf ve ümitsiz çıkıyordu.

“Veterineri tekrar aramayı dene,” dedi Casie.

Sophie, telefonunu tekrar kulağına götürdü. Kısrağın bedene daha fazla sıvı pompalanırken, nefes almadan bekliyorlardı.

“Çağrı yanıtlama merkezi,” diye karşılık verdi bir ses.

Sophie, Casie’ye ümitli bir bakış attı. “Doktor Sarah’la konuşmaya ihtiyacım var!”

“Üzgünüm.” Hattın diğer ucundaki ses soğuk ve sakindi. “Burası, Dakota At Veteriner Hastanesi’nin çağrı yanıtlama merkezi. Doktor Sarah şu an müsait değil.”

“Doktorun mümkün olan en kısa zamanda beni geri araması gerekiyor.”

“İsim ve verilerinizi alabilir miyim?”

“Ölüm kalım meselesi!”

“Lütfen bana bilgilerinizi...”

Fakat tam o an kısırağın gözleri kapandı.

“Hayır!” diye soludu Casie.

“Özgür!” diye bağırdı Sophie ve elindeki telefonu samanların üzerine düşürdü, kısırağın tatlı yüzünü okşadı. “Yapma. Lütfen. Şimdi değil. Dinle. Her şey düzelecek. Gerçekten. Vazgeçme.” Kısarak kasılmıştı, kafası seğiriyordu. “Sakın...” diye hıçkırdı Sophie ama Emily aniden taya doğru yürüdü. Garip bir biçimde yanına çömelerek kollarını etrafına sardı ve onu annesinin başının altına doğru çekti.

“Emily...” diye söze girdi Casie, gözyaşları çoktan görüşünü bulanıklaştırmaya başlamıştı. “Ben sanmıyorum...”

“Sadece bana yardım et!” diye bağırdı Emily.

Ellerini kısırağın üzerinden çeken Casie ayağa kalktı. Tay kaygandı, kulakları yere doğru sarkmıştı, gözleri yarı kapalıydı.

Emily, tayın gövdesini serbest bıraktı. Her biri birer ön ayağını tuttu ve onu öne çektiler.

“Üzgünüm,” dedi Casie. “Ben çok...”

“Daha ileri,” dedi Emily nefes nefese. “Biraz daha ileri.”

Tayı, kısırağın görmeyen gözlerinin önüne doğru ittiler. Kısarak, tam olarak olduğu yerde kalmaya devam ediyordu, zayıf ve güçsüz, samanların üzerinde dümdüz uzanmıştı.

“Uyan!” diye emretti Emily.

Hiçbir şey olmamıştı.

“Ayağa kalk, kızım!” dedi Emily ve hafifçe boynuna vurmak için yanına çömeldi. Kısırağın kahverengi bedeni tamamen gevşemiş vaziyette kalmıştı.

Emily dişlerinin arasından küfretti. Tayın yanına kayıp ellelerini onun kaburgaları üzerinde gezdirdi ve sıvıyı kısırağın burnuna sürdü. “O, senin bebeğin!” diye hırladı. “Şimdi korkmanın vakti değil. Onun sana ihtiyacı var.”

Dünya tamamen sessizleşmişti sanki ve bu sessizliğin içinde tayın kişnemesi duyuldu. Çıkan ses, yeryüzünün kendisi kadar yaşlı, hayat kadar güzel ve umut, özlem ve kederle doluydu.

Ve bu sese tepki olarak, Özgür gözlerini açtı. Önce gözlelerini kırptırmıştı, sonra ise kulakları dikildi. O da kişnemeyle karşılık verdi. Sesi alçak ve titrekti fakat bir an sonra hantal bir şekilde ayağa kalkmaya uğraşıyordu. Casie, hâlâ enjeksiyon torbasını tutarken onun yolundan çekildi. Öne doğru sendeleyeni Özgür burnunu yavaşça bebeğinin nemli gerisine doğru eğdi.

Casie'nin asla unutmayacağı bir andı, her şeyin olması gerektiği gibi olduğu ve herkesin dünyayla arasının iyi olduğu bir zaman dilimiydi. Kısarak, titrek ama azimliydi. Tay ise, birbirlerini buldukları anda, olsa olsa zamanın kendisi kadar eski bir güzel dans gibiydi. Sendeleyeni adımlar ve yumuşak kişneme

sesleri vardı, kocaman açılmış saydam gözleri sevgi ve cesur bir umutla doluydu.

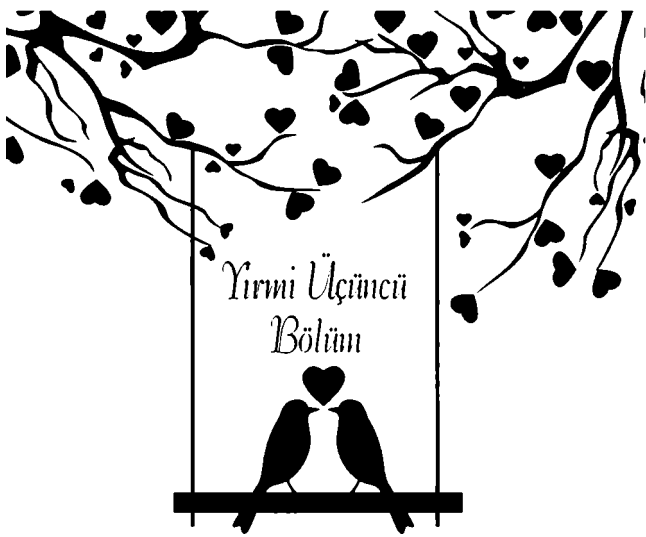
En sonunda, ikisi altın rengi samanların üzerinde birbirlerine sokulmuşlardı. Özgür'ün burnu, bebeğinin yumuşacık kafasına dayanmıştı. Tay, yan tarafı üzerine uzanmıştı, göğsü inip kalkıyordu, uzun kirpikli gözlerini dünyaya kapatmıştı.

Tam o sırada, Beethoven'ın beşinci senfonisi, derinliklerinden çılmaya başlamıştı. Sophie, kaybolmuş telefonunu samanların içinde ararken, Özgür de kafasını o tarafa doğru kaldırmıştı.

“Doktor Sarah mı?” dedi nefes nefese.

“Biz, Dakota At Veteriner Hastanesi'nin çağrı merkezinden arıyoruz.” Operatörün ses tonu biraz kibirli geliyordu. “Kor-karım, durum hakkında ‘ölüm kalım meselesi’nden biraz daha fazla bilgiye ihtiyacımız var.”

“Sadece kendisinin beni aramasını sağlayın,” diye bağırdı Sophie. “Yoksa birinin daha hayati tehlikesi olacak.”

“Yani Sophie, ‘Kıcınızı bir an önce kaldırın yoksa ölü olan siz olursunuz.’ dedi öyle mi?” Emily, kısılmış gözleriyle fırının yanında duruyordu, spatulası havada, dümdüz bir açıyla süt sürahisine işaret ediyordu. Arkasındaki tavada gözlemeler şişmeye başlamıştı.

“Öyle söylemedim,” dedi Sophie ve bakışlarını Ty’a kaldırdı. Ty, bakışların etkisini ruhuna saplanan bir ok gibi hissetmişti. Sophie’nin yanakları pembe, kayıp kız gözleri kayan yıldızlar gibi parlaktı. Eğer biraz daha büyüleyici olsaydı, görüntüsü Ty’ın kalbinin göğsünden fırlamasına sebep olacaktı.

Emily kaşlarını çattı, bir an için başını yana eğdi, sonra gözlemelerden birini çevirmek için döndü ve durumu bir kez daha düşündü. “Belki şöyle bir şeydi, ‘Eğer kadın beni geri aramazsa, ölmeyi dileyeceksiniz.’ Ya da...” Tekrar durdu, yeniden düşünürken tek kalçası havada, tavanı seyrediyordu. “Belki de ben at doktoru olmalıydım. Eminim çok para götürüyorlardır.”

“Sen atlardan korkarsın,” dedi Colt.

Emily iç çekti. “İşte bu bir ikilem.”

Colt güldü. Sophie’nin yanına oturmuştu. Üçü, mutfak masasının etrafında sıkış tıkış oturuyorlardı. Casie fincanları kahveyle dolduruyordu. Yoğun kokusu tadına baktırmak için yeterince güçlüydü, rahatlığı, huzuru ve Ty’ın adını bile koya-
madığı bir duygular dünyasını fısıldıyordu âdetâ. Buhar, tem-
bel bir şekilde havaya karışıyordu, kafalarının etrafını sabah sisi
gibi kaplamıştı. “Eli kolu bağlı birine Tanrı korkusu vermek
için iyi yol,” dedi Colt.

Sophie, kahvesinden ilk yudumunu alırken kaşlarını biraz
çatmıştı. “Özgür’ün ölüyor olduğunu sanmıştım.”

“Ölüyordun da,” dedi Casie. “Bırakmıştı. Kontrol ettim. Son-
ra Em, bebeğini ona doğru çekti.” Hatırlayarak kafasını iki yana
salladı, gözlerindeki gurur, Ty’ın kollarındaki tüyleri diken di-
ken etmişti. “Elektrik akımının geçişi gibiydi. Sanki yenidoğa-
nın kokusu direkt onun kalbine gitmişti.”

“Ben bir şey yapmadım,” dedi Emily. “Ona iki galon elekt-
rolit veren sendin.” Emily, Colt’a döndü, spatula hâlâ elindeydi.
“Onu görmeliydin, çavuş general gibi etrafa emirler yağıdırıyor-
du. ‘Enjektörü getirin, bana bir damar bulun, DERHÂL!’”

“Ben ‘derhâl’ falan demedim,” dedi Casie, sesinden utandığı
belli oluyordu.

Sophie kendisinininkini tadarken, Ty, Casie’nin de kalçası-
nı tezgâha dayayıp içine kapanmış bir hâlde kahvesinden bir
yudum alışını izledi. İki kadın. Birbirlerinden farkları bundan
daha fazla olamazdı ve yine de...

“Emily bütün hikâyeyi mahvetti,” dedi Sophie.

“Bunlar hep böyle şey mi oluyorlar...” Linette kapı aralığında duruyordu. “Cılız?” diye sordu ve bakışlarını bir kişiden öbürüne gezdirdi.

Herkes ona doğru döndü, sohbet kesilmişti.

“Taylar yani,” diye açıkladı misafirleri. “O çok... Yumru gibi.”

“Cılız!” Emily, kelimeyi sanki tayı kendisi doğurmuş gibi heyecanla söylemişti. “Yumru gibi mi? Sen neden bahsediyorsun? O muhteşem.” Gözlerinde ateş ve havaya kalkmış elinde tehdit vardı.

Kimse konuşmadan önce buz gibi bir sessizlik olmuştu.

“Bu, Em’in bebeğine çamur atmamamız için ders olsun,” diye mırıldandı Casie, kahve fincanına dayalı dudakları arasından ama kelimeleri rahatça duyulabiliyordu. Colt kıkırdıyordu ve Emily de en sonunda sırıtmıştı.

“Ayrıca buralarda yemek işleriyle kimin ilgilendiğini unutmamak da akıllıca olabilir,” diye ekledi.

Kahve fincanlarını uzatarak küçük bir selamlama yaptılar.

“Haklı ama,” dedi Sophie. “Tay çok tatlı. En azından ben öyle düşünüyorum. Hem de güçlü. Otuz saniye içinde...” Sophie parmaklarını şıklattı. Saçları da hareketin ritmine uyum sağlamıştı. Tırnakları mükemmel derecede temizdi. Ty nasıl bu kadar temiz olabildiklerini anlayamıyordu. “... ayaklanmıştı. Bir de onca zırvalığı...” Durakladı, Casie’ye baktı ve kullandığı kelimeyi düzeltti. “Annesinin yaşadığı yoksunluğu düşününce, harika bir şey.”

“Evet,” dedi Emily. “Ve o...”

“Pekâlâ.” Linette, boş bir sandalyeye otururken tek elini havaya kaldırıp bir kahkaha attı. “Özürlerimi kabul edin. Bundan sonra at arkadaşlarını karalamamam gerektiğini daha iyi bileceğim.” Yukarı doğru baktı. “Yani, durumlarının iyi olduğunu mu söylüyorsun?”

Casie, endişeyle bakarak omuzlarını silkti. “Şu an iyi görünüyorlar. Veteriner hekim de en kısa zamanda kontrol etmek için uğrayacak.”

“Kim bir kısırağa böyle kötü davranmış olabilir ki?” diye sordu Linette.

“Adam psikotik,” dedi Emily ve bunun düşüncesinden rahatsız olmuş gibi hafifçe titredi.

Hepsi birden ona döndüler.

“Yani sen onunla tanıştın?” diye sordu Linette.

Casie gerilmişti. Sophie’nin gözleri büyüdü fakat Emily sadece bir gözlemeyi ters çevirdi ve sakince hatasını düzeltti. “Sonuçlarını ayırt etmek için psikopatça davranışın kendisini görmem gerekmiyor,” dedi. “Belki de ben psikolog olmalıyım. Ya da medyum. Ya da bir yargıç olabilirim. Şu yeni emekli olan kadının yerine hâlâ birini arıyorlar.”

Linette, Casie’ye dönmeden önce Emily’nin yüzünü inceleyerek kahvesinden bir yudum aldı.

“Kısırağa yeni bir yular ve ip aldığını gördüm.”

“Evet aldım,” dedi Sophie. “Eski hayatından hiçbir anısı kalsın istemiyorum.”

Linette başını salladı. “Bence yeşil, onun rengi. Eski olanları ne yaptın?”

“Eski yuları mı?” diye kaşlarını çatı Sophie.

“Evet. Ben sadece...” Yaşlı kadın omzunu silkti, biraz utanmış görünüyordu. “Belki Lazy’den bana bir hatıra kalsın isterdim.”

“Eski püskü bir yuları mı istiyorsun?”

“Benim istediğim daha çok ip,” dedi. “Deridendi, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Sophie. “Onu arka taraftaki çöpe bırakmıştım.”

“Ve almamın bir sakıncası yok mu?”

Sophie kafasını iki yana salladı, şaşırmış görünüyordu.

“Teşekkürler,” dedi Linette ve önüne üç tane gözleme koyan kıza gülümseyerek baktı. “Veteriner yenidoğanı kontrole geldiğinde buralarda olabilir miyim?”

“Tabii ki,” dedi Casie. “Çiftlik civarında mı olacaksın?”

“Biniş dersim var, elbette,” dedi Linette. “Eyersiz binişi deneyeceğiz bugün.”

“Bu çok...” diye başladı Casie tam bir yudum almak üzereyken, sonra “Ne!” Bakışları Colt’a kaymıştı.

“Eyersiz biniş,” diye tekrar etti Linette, sonra lokmasını çiğnerken gözleri büyüdü. “Em, ne var bu gözlemelerin içinde?”

“Sevdin mi?”

“Şahane olmuş.”

“Eyersiz mi?” dedi Casie.

Colt omzunu silkti ama yüz ifadesi mahcuptu. “Ne diyebildim? Kadın dâhi.”

“Dâhiler daha şey olmuyor mu...” Emily kararsız bakışlarını Linette’in çizgili yüzüne kaldırdı.

Bir kalp atışı süresince bir sessizlik olmuştu.

Ty, bakışlarını Em'den Linette'e çevirdi, sinirleri zaten gerilmişti. "Daha uzun?" diye tahmin etti.

Kahkaha Linette ile başladı, Emily'ye geçti ve sonra rüzgâr almış ateş gibi herkese yayıldı.

En sonunda Ty da gülmeye başladı. Bu durum tuhaf hissettirmişti -aynı anda hem korkutucu hem yatıştırıcı hem de çaresizce gibiydi- karnı ısınmış, göğsünde sıkıldığından bile haberinin olmadığı bir şey gevşeyivermişti.

Dışarıda, tekerlekler çakılların üzerinde çıtırdarken, sesleri daha yeni kesilmeye başlamıştı.

Casie, hâlâ kıkırdarken, kapıya doğru baktı. "Bu, Doktor Sarah olmalı," dedi ama Sophie çoktan ayağa kalkmıştı ve aceleyle masanın etrafından dolaşıyordu.

"Ben karşılarım," dedi.

"Kahvaltıya gelir mi diye sor," dedi Em.

"Nazik ol." Kız yanından geçerken Casie'nin sesi çok alçaktı ama Ty bile duyabilmişti.

Sophie, bakışlarını ona kaydırıp, yanakları yine pembeleşmişti. "Henüz kimseyi yemedim," dedi.

Sophie gözden kaybolunca Casie sahte bir korkuyla kaşlarını havaya kaldırdı. Kapı açılmıştı. Kulağa mırıltılar geliyordu.

Emily omzunu silkti. "Bunun hakkında endişelenme," dedi. "Bazen ölüm tehditleri son derece etkili olabiliyor."

Casie güldü ve dikkatini yeniden Linette'e çevirdi. "Dikkatli olacaksın, değil mi?"

“Dikkat, çocuklar içindir,” dedi Linette. “Şimdi risk almazsam ne zaman alacağım?”

“Lazy’yi tamamen sağlıklı ve mutlu bir şekilde terk ettikten sonra mesela?” diye öneride bulundu Casie.

Linette bir kahkaha attı. “Mutluyum zaten, hem bazen bütün umut edebileceğiniz...”

“Case.” Sophie, kapı aralığında görünmüştü. “Burada seni bekleyen biri var.”

“Ne?” Casie yerinde doğruldu ve girişe doğru döndü.

“Doktor Sarah değil mi?” diye sordu Emily.

Sophie, kahve fincanını tekrar alırken kafasını iki yana salladı. “Elinde dosya olan bir adam.”

“Dosya mı,” dedi Colt ve sandalyesine yaslanırken hafifçe güldü. “Yolunu kaybetmiş olmalı. Hey, Em...” Tabasını işaret ediyordu. “Birisi kahvaltımı çalmış.”

“Tanrım,” dedi Emily, bir servis tabağına bir yığın gözleme daha koyarak. “Bundan daha azıyla batan bir geminin tayfasını bile doyura...” Fakat Casie tekrar mutfığa girdiğinde kelimeleri aniden kesilmişti. “Sorun ne?”

Hep birlikte Casie’ye döndüler. Yüzü solgundu. Elinde bir zarf vardı.

Ty, boğazının sıkıştığını hissetti, sezgi, midesindeki sütün kesilmesi gibi gelivermişti.

“Casie,” dedi Colt, ona doğru adım atarken gözleri kısılmıştı. “Ne var o zarfta?”

“Mahkeme çağrısı.” Sesi ruh gibiydi.

“Mahkeme çağrısı mı?” Linette, bakışlarını bir kişiden diğere çeviriyordu. “Ne için?”

“Ben...” Casie bakışlarını yere indirdi. Elleri sabit duramıyordu. “Ben tahmin bile edemiyorum.”

“Yanlış hiçbir şey yapmadığın için mi?” diye sordu Linette. “Yoksa tek bir olayla sınırlayamayacağın için mi?”

Casie bir kahkaha attı. Sesi titrekti. Bakışlarını Colt’a çevirdi ve tam o anda Ty, yine o korkunç kıskançlık duygusunun midelerini sıkıştırdığını hissetti. O, Casie’nin yanında olan kişi olmak istiyordu. O, Casie’yi korumak istiyordu. Onu gülümsetmek. Yüzünün bir bahar sabahı gibi parlamasını sağlamak. Onun yerine, her seferinde onun hayatını daha da zorlaştırıyordu.

“Bilmiyorum...” diye başladı Casie kesik kesik fakat Colt onu durdurdu.

“Her şey yoluna girecek,” dedi. “Durum her neyse yoluna girecek.”

“Ama...” diye başladı ve bakışları Ty’inkilerle buluştu. O bakışlarda suçlama yoktu. Düşmanlık ya da her neyse yoktu. Ve belki de durumu dayanılmaz yapan da buydu.

Ty, donuk bir ifadeyle ayağa kalktı, masayı ittirerek uzaklaştırdı ve oradan kaçtı.

“O nasıl?” Casie, arkasından Ty’a yaklaşırken sesini alçak tuttu ama Ty yine de irkildi, çatlamış elleri Melek’in boynunda durduğu yerde titremiştir.

Cevap vermesi bir saniyesini aldı. “İyi, sanırım,” dedi fakat ona bakmak için dönmemiştir. Sığınmak için buraya gelmesi, eski günlerin bir hatırlatması gibiydi. Yaralanmış bir yüz ve hırpalanmış bir ruhla da buraya gelmişti. Casie’nin kalbi, bunun düşüncesiyle ezildi ve tekrar başa dönmüş oldukları fikriyle harap oldu.

“Gittikçe nekahet kampına dönüşüyoruz,” dedi ve bir adım yaklaştı. Ty cevap vermedi. Casie, bölme kapısının üzerinden, burnuyla Ty’ı dürtüp sessizce ilgisizlikten şikâyet eden gri ata baktı.

Ty, farkında olmadan onu itmişti.

“Daha rahat görünüyor,” dedi Casie.

Ty hiçbir şey söylemedi.

“Sam’in bugün onu kontrol etmek için uğraması gerekiyordu. Sanırım...”

“Üzgünüm.” Kelimeyi çabucak ve biraz yüksek sesle söylemişti.

“Sorun değil.” Casie, gülümsemeye çalıştı. “Durumu o kadar da kötü değil. Belki bu sefer gerçek bir gömlek bile giyer,” dedi ama gülmeyi becerememişti. Onun yerine, Ty, bakışlarını ona doğru çevirmişti. Ezelden beri yorgun ve lanetli gibilerdi.

“Benim yüzümden, öyle değil mi?”

Casie kafasını salladı. “Ne olduğunu bilmiyorum...”

“Mahkeme çağrısı...” Kelimeleri, zehirlilermiş gibi söylemişti. “Benim ailem yüzünden.”

Casie ona baktı. “Bunun için endişelenme, Ty. Yoluna girecek.”

Birbirlerine baktılar. Ty, kafasını iki yana salladı, boğulur gibi bir kahkaha attı. “Ya da şeyden mi...” Bitişik bölmedeki ikiliye doğru işaret etti. “Bir at çaldığım için mi?”

Casie, Ty’ın eleştirisinden ve yüzündeki ifadeden üzüntü duyarak kafasını iki yana salladı. “Özgür’ün kurtarılmaya ihtiyacı vardı. O, bir iyilikti.” Yan taraftaki bölmeye bakarken gülümsemek için kendini zorlamasına gerek kalmamıştı. “Ne kadar mutlu olduğuna bir bak.”

Bir o tarafa bir bu tarafa gezinmek yoktu, endişeyle büyümüş gözleri yoktu. Onun yerine, kısarak, bölmesinin ortasında tek kalçasını havaya kaldırmış ve burnunu sevgiyle cılız bebeğinin gür kuyruğuna dayamış, duruyordu.

“Yapmamalıydım,” dedi Ty.

“Benim anladığım kadarıyla, bu Sophie’nin fikriymiş.”

“Değildi. Benim...”

“Yalan söylemene gerek yok,” dedi Casie sessizce.

Ty yutkundu ve kafasını iki yana salladı. “Onu vazgeçirmediyim.”

Casie, her şeye rağmen güldü. “Bizzat Tanrı bile onu vazgeçiremezdi, Ty.”

“Ben güçsüzüm,” dedi Ty. Kelimeleri neredeyse duyulmuyordu.

“Ne?” Casie ona doğru yaklaştı, sesindeki acıya şaşırmıştı. “Ne dedin?”

“Annem haklı,” dedi Ty, ve yutkunarak arkasını döndü. “Benim doğru düzgün bir karakterim yok...”

“Ty!” Casie’nin sesi planladığından daha tiz çıkmıştı. Derin bir nefes aldı ve ellerinin titremesini durdurmaya çalıştı. “Senin annen bir...” Bütün gücünü harcaması gerekse de kendisini durdurdu. “Annen haklı değil. Bu konuda haklı değil, başka pek çok konuda da.”

Ty’ın yüzündeki bir damar atıyordu. Kafasını iki yana salladı ama konuşmasına fırsat vermeden Casie konuştu.

“Ben hırsızlığı onaylamıyorum. Ama bu at...” Tekrar yan bölmedeki kısırağa baktı. Nazikçe tayının butunu dişliyordu, aşırı sevginin, dizginlenemeyen mutluluğun göstergesi narin öpücüklerdi bunlar. “Özgür...” Gülümsedi. Gözleri dolmaya

başlamıştı. Boğazını temizledi. “O ahıra girmek yürek isterdi. Onu buraya getirmek yürek isterdi.”

Ty, incinmiş bir ifadeyle tekrar kafasını salladı. “Sophie cesur oldu. Ben sadece takip ettim. Senin başını belaya sokmak istemedim. Ben...” Durdu, yüzünü buruşturdu. “Ben, sadece, düşünemedim...” diye fısıldadı. “Ve şimdi senin yine benim yüzümden başın belada...”

“Bu, senin yaptığın bir şey değil,” dedi Casie.

Ty durdu, kaşlarını çattı.

Casie boğazını temizledi, bölmenin kapısıyla çerçevesi arasına sıkışmış bir parça samanla oynuyordu. “Bu, benim yaptığım bir şey.”

Ty, birkaç saniye boyunca sessizce ona baktı, konuşmaya başlamadan önce gözlerini kısmış, nefesini tutmuştu. “Yalan söylüyorsun,” dedi. “Beni korumak için yalan söylüyorsun. Ama ben küçük bir çocuk değilim, Case. Bununla başa çıkabilirim. Yalnızca doğruyu söyle.”

“Ben Sophie’yle yeterince yakından ilgilenemediğim için oldu. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla çıkmasına izin vermemeliydim. Babasının ne istediğini umursamadan hayır demeliydim. Onu korumak zorunda kalan kişi sen olduğun için özür dilerim.”

Ty, gözlerini kırpıştırarak baktı ve bir an için Casie bu savaşı kazanmış olabileceğini düşündü ama Ty dudaklarını birbirine bastırdı. “Yani benim yüzünden başın belada.”

“Hayır!” dedi Casie. “Pritchard’ların dava açtıkları falan yok. Onlar avukatlar, yalnızca bazı durumlarda sorun çıkarıyor

gibi görünüyorlar, aptal oğulları çok..." Omzunu silkti. "Aptal olduğu için. Senin hatan değil. Beni dinle, Ty. Sürekli girdiğin bu suçluluk şeyi... Ben terapist falan değilim ama kendini suçlamaktan vazgeçmen gerekiyor. Bu, seni yiyip bitirecek."

"Delireceğimi falan mı düşünüyorsun?" Casie ağzını açtı, dürüst olmak gerekirse, ne söylemeyi planladığını kendisi de bilmiyordu.

"Yoksa zaten delirdiğimi mi düşünüyorsun?"

Casie bir nefes verdi ve çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. Sükûnet, sis gibi yerleşmişti ve Casie'nin bacaklarını daha ağır, zihnini daha özgür hissetmesini sağlamıştı. Bırak kahrolası adamlar seni dava edip dursunlar, diye düşündü. İşler nereye gidecek görelim. "Ben, senin tanıdığım en onurlu insan olduğumu düşünüyorum," dedi.

Ty bir kez daha kafasını iki yana salladı ama karşı çıkmasına izin vermeden Casie tekrar konuştu. "Ben seni tanıdığım için şanslıyım. Bence hepimiz seni tanıdığımız için şanslıyız. Ve bence annen de..." Casie kendisi de Puke'un tepesine tırmanıp o aptal ineğe sıkı bir sopa çekmeden önce kendisini susturdu. "O seni hak etmiyor."

Ty, dikkatle Casie'nin gözlerine baktı ve Casie de ona izin verdi. Orada görebileceği yalnızca gerçeğlerdi.

Ty, derin bir nefes aldı, inanmaya çalışıyormuş, dengesini korumak için mücadele ediyormuş gibiydi. "Mahkeme çağrısı hakkında ne yapacaksın?"

Casie omuzlarını silkti, sinirleri biraz gerilmişti. "Mahkemeye gidip onlara gerçeği anlatacağım."

Ty, kusacakmış gibi görünüyordu. Ve bir sebepten bu, Casie'nin kahkaha atmasına sebep olmuştu. "En kötü ne olabilir ki?"

"Seni hapse atabilirler."

Casie'nin gülüşü, dudaklarında dondu. Aynı anda karnının da ağrıdığını hissetti ama derin bir nefes aldı ve gülümsedi, elinden geldiği kadar kendinden emin görünmeye çalışıyordu. "Beni hapse atmayacaklar," dedi.

"Ama Lazy'yi kaybedebilirsin."

Pekâlâ, evet, diye düşündü Casie. Bu, olabilirdi.

Gecenin geç saatlerinde, Casie, Özgür'ün bölmesinde duruyordu. Kısarak, kuyruğunu şaklattı, davetsiz misafirinin mesai sonrası ziyaretlerini umursuyormuş gibi görünmüyordu. Tay, burnunu tereddütle Casie'nin bacağına dokundurdu, sonra geri çekildi ve dar duvarların etrafında vahşi bir tur attı.

Bu maskaralıkları, Casie'nin gözlerini doldurmuştu.

Bunu kaybedebileceğini düşündü. Bunların hepsini kaybedebilirdi. Bu adaletsizlik karşısında dişlerini sıktı ama yine de gözyaşlarının akmasını engelleyemedi. Öfke, tüm bedenini sarmıştı. Yumruğunu duvara vurdu.

"Bir çekiç kullanırsan daha kolay olur."

Casie, Colt'un sesine doğru döndü, bir yandan gözyaşlarını saklamaya çalışıyordu.

"Ben sadece..." Boğazını temizledi. Gözlerini kapattı. "Sen burada ne yapıyorsun?"

“Bilmem. Sıkıldım.”

“Saat gecenin ikisi.”

“Evet, günün bu saatinde zaman pek geçmiyor.”

“Git yat.”

“Bu bir davet mi?”

Casie, homurdanıp ondan tarafa doğru bir bakış attı. Gü-lüşü ukalaydı ama gözlerinde bir şey vardı. Belki anlayış ya da acıma. Casie, acımadan nefret ederdi.

“Linette haklı,” dedi Colt, kollarını bölme kapısının tepesi-ne dayayıp konuyu değiştirerek. “Çirkin bir taymış bu.”

Casie, taya baktı, sonra gizlice elinin tersiyle gözyaşlarını sil-di. “Hayır değil.”

“Lamaya benziyor.”

“Lamaya falan...” Başını hafifçe eğip onun şekilsiz kafasını ve çenesindeki kıvrıkcık sakalları inceledi. “Lamalar da tatlıdır.”

Colt, bölmenin içine adımını atarken güldü. Casie, bir an için, onu görmekten kaçmak için yanından geçip gitmeyi dü-şündü. Ama bir korkak gibi davranmaktan da nefret ediyordu. Belki de sadece yorulmuştu. Colt’a döndü, ağladığını duyma-mış olmasını ya da gözlerinden anlamamasını umuyordu. Ama Colt’un yüz ifadesi garip biçimde ciddiydi, ağzından ilk kez espri dışında bir şey çıkıyordu.

“Yardım etmeme izin ver,” dedi.

“Neden bahsediyorsun?” Casie bir adım geri çekildi ve ona en kafası karışık bakışını atıp en iyimser sesiyle konuştu. “Ne için yardım?”

“Herhangi bir şey.” Sesinde aniden bir endişe belirmişti, zorlama neşesinden sonra kulağa sert geliyordu.

“Benim yardıma ihtiyacım yok. Her şey yolunda. Melek toparlanıyor. Özgür de gayet iyi. Lazy...”

“Bir avukat tutmama izin ver.”

Casie şok olmuş bir ifadeyle baktı. “Ne için?”

“Sen doğru olanı yaptın,” dedi Colt ve gözlerinde bir şey vardı. Casie’nin karnında sıcak bir his yaratan, kalbini yumuşatan bir şeydi ama o bunu reddetti. Onun yerine, öylece durup Colt’u izledi. “Tanrım, Ty’ın lanet olası anasını patakladığın an olduğu kadar mutlu olmamıştım hiç...” Colt, bariz bir çabayla kendini susturdu. “Sadece yardım etmeme izin ver.”

Sesindeki samimiyet çaresizce cezp ediciydi ama Casie daha önce insanların hayatına karışmasına izin vermişti. Ve işte neler mal olmuştu. Çiftliği kaybetmişti. Kendisini kaybetmişti. Kafasını iki yana salladı ve Özgür’ün yüzünü okşamak için uzandı. Porselen bir vazo kadar narindi. “Her şey düzelecek. Senin de dediğin gibi...” Yutkundu... “Temize çıktım. Hem mahkeme çağırısı bunun için değildi.”

“Ne içindi o zaman?”

“David Pritchard’ın ailesi beni dava etmiş.”

“Pritchard! Camaro’daki sümüklü çocuk mu?”

“Benim mülküm içerisindeyken tehlikeye girdiğini ileri sürüyorlar. Bu yüzden ben sorumluyum.”

“Şaka mı yapıyorsun? İçki içiyordu. Ayrıca Ty’ın iki katı büyüklükte o.”

“Yine de ben sorumluyum.”

“Zırvalık bu. Asla davayı kazanamazlar.”

“Belki de sen sorumluluk konusunda uzman değilsindir,” dedi Casie.

“Bu da ne demek oluyor?” Ses tonu korkutucuydu.

Casie ona bakmak için döndü. “Sen nafaka ödüyor musun ki?” diye sordu Casie ve konunun değişmesiyle bir rahatlama hissetti.

Colt bir şey söylememişti.

“Kızın için,” dedi Casie, ona bakarken sesi yükselmişti. “Belki günlük ihtiyacına bile yardım etmiyorsundur...”

“Benim bir kızım yok,” dedi Colt.

Casie, ona baktı ve bir kahkaha patlattı. “Bu da ne demek Dickenson? Annenin tek ebeveyn olacağını mı düşünüyorsun, sen burada...”

“Çocuğu aldırıldı.”

Casie gözlerini kırptırdı. “Ne?”

Colt, gözlerini uzak bir noktaya çevirdi. Çenesi sıkılmış görünüyordu ama gözleri yaralıydı. “O, ah... O, böyle yapacağını söyledi eğer ben şey yapmazsam... Yani biz...” Yutkundu.

“Eğer onunla evlenmezsen mi?” Casie’nin sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Colt boğazını temizledi ama ona doğru bakmadı. “Ona inanmadım. Demek istediğim, ben biliyordum...” Colt kendi

kendine güldü. Sesi kesik kesikti. “Onun Hedley’le görüştüğünü biliyordum.”

“Brooks? Brooksla mı görüşüyordun?”

“O da atlı atıcıydı. İyiydi de. Millî rütbeliydi. Ve belki de bebeği istemedi...” Colt tekrar boğazını temizledi. “Belki, hamile olursa rekabet üstünlüğünü kaybedeceğini düşündü. Ya da belki Hedley...” Colt kafasını iki yana salladı. “O ve ben... Biz hep birbirimize karşı olduk. Bir bebek doğurmasını istemeyeceğini tahmin etmeliydim...” Derin bir nefes aldı ve Casie’nin yüzüne bakmak için doğruldu. “Ben hatalar yaptım Case. Korkunç hatalar. Ama bir bebeğe sahip olma düşüncesi... Küçük bir kıza...” Gözleri bulutlanmıştı. Uzak bir noktaya doğru baktı. “Öğrenebileceğim her şeyi öğrendim...” Bir nefes verdi. “Doğum hakkında her şeyi. Onu, yapabileceğim her şekilde desteklerdim.”

“Duygusal olarak desteklemek dışında.” Casie bunu gayet iyi biliyordu. Kendi babası da bir serap kadar uzaktı. “Ona gerçek bir baba olmak dışında.”

“Her şeyi berbat ettim,” dedi Colt. “Farkındayım.”

“Ve ben bunları yapacak olduğunu nereden bilebilirim?” diye sordu Casie.

“Beni tanıdığını sanıyordum.”

“Öyle mi sanıyordun?” diye sordu. “Gerçekten mi? Nasıl tanıyor olabilirim? Bu bana sır vermen gibi bir şey değil. Tanırım, baba olacaktın ve Hedley söylemese bundan haberim bile olmayacaktı.”

“Yani şimdi beni tanımak mı istiyorsun? Peki.” Başını salladı. “Geçen yıl birkaç tane kaburgamı kırdım. Kuşkonmaz hiç sevmem. Sabahları kahvem olmazsa bir ayağa dönüşebilirim...”

“Belki de sen onun bebeği aldırmasını istemişsindir.”

Colt aniden durmuştu. “Belki.” Sesi çok yumuşaktı. “Belki içimdeki korkak bir parçam öyle yapmasını ummuştur.” Yutkundu ve dişlerini sıktı. “Eğer gerçek buysa zgnm. Ama zamanı geri alamam.” Gözleri karanlık ve acılıydı, Casie’yi ilerine çekiyorlardı ama o kendini tuttu.

“Brad de bana yalan söylemişti,” diye hatırlattı Casie kendine.

“Ben senin lanet olası nişanlın değilim!”

“Evet değilsin. Sonuçta o kimseyi hamile falan bırakmamıştı!”

Ortalık sessizliğe gömüldü. Colt, uzun bir an için Casie’ye baktı, sonra arkasındaki kapıyı açtı ve gecenin içinde kayboldu.

Linette hızla yükseliyor, atın üzerinde âdeta uçuyordu. Dünya, altında sihirli bir halı gibi yayılmıştı, o kadar parlak renklerle örülmüştü ki gözlerini acıtıyordu. Bacaklarının arasında, altın rengi at ipek bir kurdele gibi kayıyordu.

Hayvanın boynunu okşamak için ileri uzandı. Sırtı, güneşte ısınmış saten gibi pürüzsüz ve altın gibi parlaktı. Kasları, avucunun altında dalgalar gibi hareket ediyordu.

Fakat birden bir şey üzerlerine atladı. Hareketlenmeyi gözünün ucuyla görmüştü ve o anda at havaya yükseldi. Linette atın sırtına doğru eğildi, beline doğru mısır püskülü gibi yayılmış yelesine uzandı. Parmakları ancak havayı tutabilmişti ve aniden düşüyor olduğunu hissetti.

Yer, üzerine devriliyordu sanki. Etkisi kaya gibi çarpmıştı.

Linette sıçrayarak uyandı. Kalçası acıyla yandı. Tek elini ağrının olduğu yere koydu ve yavaşça doğrulup bacaklarını kavra-

arak oturdu. Ama alışık olduğu beyaz duvarlar ve yanıp sönen monitörler yerine, kalbini sakinleştiren ve nefesini düzenleyen o kırsal basitlikle çevrili olduğunu gördü. Kırmızı ombra duvarlar ve kaba kurgu mobilyalar ona nerede olduğunu hatırlattı. Kim olduğunu. Kime dönüşeceğini.

Cep telefonunu basit komodinin üzerinden kaldırıp uygun rakamları tuşladı ve umutsuzca bekledi. Telefon her zamanki gibi dört kere çaldı. Linette gözlerini yumdu, yine bir mesaj bırakmak için hazırlanırken biri cevap verdi. Küçük bir sest.

“Alo?”

Linette, içine bir nefes çekti, parmakları acıyana kadar telefonu sıkıyordu. “Lila? Sen misin?”

“Kimsiniz?”

Gözlerine yaşlar dolmuştu. Kalpsiz Hartman’ın gözyaşları. Acaba kaç kişi böyle bir şeyin olamayacağına yemin ederdi? “Lila.” İsmi sesli bir şekilde söylemek zordu. “Annen orada mı?”

Bir anlık bir sessizlik oldu, sonra, “Ben ılık çalabiliyorum. Dinlemek ister misiniz?”

Linette, dudaklarının seğirdiğini hissetti, boğazında bir yumru vardı. “Evet isterim. Çok isterim.”

Çıkardığı ses, ardında ince bir çizgi bırakan bir hava sızıntısı gibiydi.

“Lily kuşu.” Arkadan gelen ses yumuşak ve alçaktı, evin başka bir köşesinden geliyordu. Linette nefesini tuttu. “Ne yapıyorsun tatlım? Sen... Ah, hayır!” dedi ve gülmeye başladı.

Linette ellerini daha da sıktı ve telefonun çocuktan alındığını duyunca biraz güçlü olabilmek için dua etti.

“Özür dilerim.” Belki, kadının sesinde de hâlâ küçük kızıdan bir iz vardı. Ya da belki Linette buna inanmak istiyordu. “Lila sadece telefonları seviyor. Kimsiniz acaba?”

“Heidi?” Linette’in cızırtılı ve soğuk sesi onu neredeyse başarısızlığa uğratacaktı. “Ben, annen.”

Bir anlık bir sessizlik oldu. “Benim bir annem yok,” dedi kadın. “Otuz yıldır yok.”

“Heidi, lütfen, çok üzgünüm. Senin için en iyi olan şeyi yaptığımı sanıyordum. Seni muhtaç yetiştirmek istemedim, tıpkı benim babamın...”

“Sen senin için en iyi olanı yapıyordun,” dedi ve kapattı.

Linette, telefonu kapatmadan hareketsiz bir şekilde oturdu ve dikkatle nefes verdi. Köy odasının karşı duvarında, elyaflı ahır odunundan çerçevesi olan bir ayna vardı. Cama bakmakta olan kadın yaşlı ve yıpranmış görünüyordu. Yorgun ve bitkindi. Ama bakışları, evin arkasındaki çöp kutusundan aldığı deri kayışa doğru kaydı.

Yataktan kalktı, çenesini yukarı kaldırdı ve terk edilmiş kızının anısını kovmaya çalıştı. Bunu yapmakta usta hâline gelmişti. Şifonyerin üzerinden keçeyle kaplanmış zarfı aldı ve üzerine dedektif Leonard Alderman’ın adresini yazdı. Ona iyilik borçlu olan birkaç insan hâlâ vardı. Bir dakika içinde, deri kayışı da içine koymuştu.

“O zaman eğer Colt’un annesinden iplik alırsam kış boyunca yün eğirmeyi ve örgü örmeyi öğrenebilirim.” Emily tek

elini karnının üstüne koydu. Braxton Hicks kasılmaları, dedi kendi kendine ve onların arasından nefes aldı. “Gelecek bahar Karma’nın bütün kıyafetlerini kendim yapabileceğim.” Bebeğin kız olduğuna karar verdiği için tekrar alfabenin başındaki isimlerle başlamıştı. Şimdiye kadar en sevdiği Cosima olmuştu.

“Alpaka bezleri de mi?” diye sordu Casie. Mutfak sandalyesinde geriye doğru yaslanmıştı, tek bacağına arkaya doğru kıvrımış, kahve fincanıyla ilgileniyordu.

“Kıyafetler dedim,” diye tekrarladı Emily. “Bezler değil.”

“Yani tek kullanımlık olanlardan kullanacaksın?” dedi Sophie.

Emily bir hışımla Sophie’ye döndü. “Aklını mı kaçırdın? Kumaş bez, tek kullanımlıkların dörtte biri fiyat eder, çevresel etkilerini söylemiyorum bile. Eğer...” Tam o an Sophie’nin gözündeki pırıltıları görüp oyuna getirildiğini anladı.

Gözlerini devirdi. “Peki sen Linny? Hangisini tercih edersin?”

Kimse konuşmamıştı. Emily, sol tarafına doğru baktı ama pencereden dışarı bakan yaşlı kadının gözleri uzaklardaydı.

“Linny?”

“Ne?”

“Ben sadece, Elizabeth bebekken kumaş bezleri mi yoksa tek seferlikleri mi kullanmıştın diye merak etmiştim.”

“Ah, ben...” Yüzü solgun ve bitkin görünüyordu. “Bir şey diyeyim mi? Ben biraz yorgunum da. Sanırım gidip bir süre uzanacağım.”

“İyi misin?”

“Elbette. Tabii ki. Sonra görüşürüz,” dedi ve gitti. Tel örgülü kapı arkasından kapandı.

“Nesi vardı?” diye sordu Emily.

Sophie omuzlarını silkti.

Casie kaşlarını çatmıştı. “İyi hissetmiyor muydu sizce?”

“Eminim benden daha iyi hissediyordur,” dedi Emily ve tek elini kaburgalarına bastırdı.

“Sorun ne?” Casie’nin sesi endişeli çıkıyordu.

Emily kendiyile mücadele ederek omzunu silkti. Yalnız olmanın ne demek olduğunu anladığı yaştan beri kendisine ait bir ailesi olmasını istiyordu. Tam olarak bu şekilde olmasını istememişti tabii ama kendi kanından kendi canından birine sahip olma düşüncesi o kadar içinin derinliklerinde bir yerdeydi ki onu kalbinin atışından zar zor ayırabiliyordu. Ama korku gitgide ezici olmaya başlamıştı. Kendinden ve yetersizliklerinden şüphe ettiren o korku.

“Em?”

“Ben iyiyim,” dedi Emily, kaburgalarının arasından kendine yol açmak istiyormuş gibi görünen yaramaz bir topuğun üzerine daha güçlü bastırarak. “Ben sadece...” diye başladı ama o sırada kapının vurulması duyuldu.

“Ben bakarım,” dedi Sophie ve antreye doğru koştu.

Bir dakika içinde geri dönmüştü. Bir açıklama yapmasını bekleyerek ona baktılar.

“Ah,” dedi Sophie, ilginin kendisinde olduğunu fark ederek. Kısa bir an için bakışlarını yukarı kaldırıp sonra tekrar sandalyesine oturdu. “Colt’muş sadece.”

“Tanrım, Soph,” dedi Colt, mutfaktan içeri adımını atarken. “Beni utandırıyorsun.” Casie’yi görmezden gelerek Emily’ye döndü. “Bu kahveden daha var mı?”

“Tabii,” dedi Emily ve dünyadaki en sevdiği iki insanın açıkça birbirini görmezden gelişini izledi. Bunların dertleri neydi böyle?

“Pekâlâ...” Casie, kahve fincanını dikkatlice tezgâha koydu. “Ben şu kapının inşasıyla ilgilensem iyi olur,” dedi Colt’un yanından geçip giderken ve kendisini en çok seven insandan ustaca kaçmış oldu.

Talihsiz başlangıcına rağmen, o kadar da fena bir gün değil, diye düşündü Casie. Kendisi yapmaya karar verdiği arena kapısını bitirmek üzereydi. Washington’dan gelecek olan misafirleri: kız kıza biraz vakit geçirmek isteyen bir anne ile iki kızı idi. Emily, hayatı yaşamaya değer kılacak bir yeşil fasulye karışımı hazırlamıştı ve akşam yemeğinden sonra bile hâlâ yeni bebeğe yular takacak zaman vardı.

Aslında, Philip Jaegar ahıra geldiğinde Emily ona saçma sapan önerilerde bulunduğu sırada, o ve Sophie tam da bunu yapıyorlardı, ufaklığı annesinin arkasında bölmeden dışarı çıkarmaya çalışmak.

Casie, onlara doğru yürürken kalbinin gergin bir şekilde at-

tığını hissetti. Adam pahalı bir kot pantolon ve dünyanın daha romantik bir yerinden alınmış olan mokasen ayakkabılar giyiyordu. “Bay Jaegar! Sizi beklemiyorduk.” Casie, adamın kızına baktı. Bir parça solgun görünüyordu. Babasına, suçundan bahsetmediğine bahse girerdi.

“Babacığım.” Kız, gözlerini kırpıstırdı, yenidoğan tayın yularını tutan parmakları bembeyaz olmuştu. “Ne yapıyorsun burada?”

Adam bir kahkaha attı. Philip Jaegar tam bir karizmatikti. “En sevdiğim kızımı görmek için ara sıra uğrayamaz mıyım?”

“Elbette. Demek istediğim...” Bakışlarını Casie’ye çevirdi. Çıldırılmış gibi bakan gözlerinin Casie’nin midesini yatıştırmaya hiçbir faydası olmuyordu. “Seni görmek harika.”

“Gerçekten mi?” Adam, yakışıklı yüzüyle gülümsemeden önce şaşırmış gibi bir ifadeyle biraz geriye çekildi. “Nakite mi ihtiyacın var yoksa sadece dünyanın sonu mu geldi?”

“Hayır. Hayır.” Sophie kafasını iki yana salladı, tepelerindeki lambanın ışığında saçları parıldıyordu. “Tabii ki hayır.”

“Bu kim?” diye sordu babası, yenidoğana doğru bir adım atıp kafasıyla tayı işaret ederek.

“O, şey...” Sophie tekrar Casie’ye baktı. “O...” Dudaklarını yaladı.

“O, Lazy’nin en yeni üyesi,” dedi Emily.

“Öyle mi?” Daha yakına gelmişti. Hafif kıpırdanmaya başlayınca Casie, Özgür’ün yularını daha sıkı tuttu.

“Bu yeni bir kısrağ o hâlde?”

“Yeni?” dedi Casie, bakışlarını Emily’ye çevirmemek için uğraşsa da becerememiş gibi görünüyordu.

Ve Emily onu hayal kırıklığına uğratmadı.

“Garip şey,” dedi kız, sıradan bir şekilde gedige doğru adım atarken. “Koyun otağında bulduk onu.”

“Ne?” Güzel ayakkabılı ayaklarının üzerinde tekrar geriye doğru yaslandı. “Öylece ortaya çıkıverdiğini mi söylüyorsunuz?”

“Hayalet bir at gibi,” dedi Emily. “Olağanüstüydü. Sabah ilk ben uyanmıştım çünkü dışarıya bir gece önceden kabarması için karamelli rulolar koymuştum ve ne hâlde olduklarına bir bakmak istedim. Eğer çok uzun süre bekletirseniz sönerler ve şu iklim değişikliği felaketi yüzünden sanırım fazla ısınacaklardı. Her neyse, mutfak penceresinden dışarı baktım, işte oradaydı, otlakta koşturuyordu. Önce hâlâ rüya görüyorum sandım. Demek istediğim, çok garip rüyalar görürüm. Minyatür bir insanın idrar torbanız üzerinde tepinirken REM uykunuza neler yapabildiğini hayal edemezsiniz. Bir keresinde Amazon ormanlarında çıplak bir şekilde kayak yaptığımı görmüştüm. Tarzan da oradaydı ve... Şey, boş verin. Neyse, sonunda rüya görmediğimi anladım, Casie ve Soph’u uyandırıdım.”

Jaegar, yeni uyanmış gibi gözlerini kırptırdı. “Ve hamile miydi?”

Emily omuzlarını silkti. “Herkes bunu yapıyor,” dedi ve göbeğini okşadı.

Adam kahkaha attı, kafası tamamen karışmıştı. “Yani onların kime ait olduğunu bile bilmiyor musun?” diye sordu kızına bakarak.

Sophie tekrar babasına baktı, konuşmuyordu. Belki Soph'un yalan söyleme kabiliyeti de Casie'ninki kadar berbattı.

"Emin değiliz," dedi Emily, bir kez daha konuşmadaki boşluğa dalarak. "Bir öldürme kamyonu ya da onun gibi bir şeyden kaçmış olabilir diye düşünüyoruz."

"Öldürme kamyonu mi?"

"İstenmeyen atlar için," dedi Emily. "Kıyım için onları Kanada'ya götürüyorlar."

"Olamaz," dedi Jaegar, kaşlarını çatarak. "Yani, böyle bir işlemin olduğunu biliyorum. Ama kim bu kadar güzel bir hayvana böyle bir şey yapar ki?" At çiftine hayran olmasına rağmen, Casie onun daha fazla yakına gelmemeye dikkat ettiğini fark etti. "Mantıklı bile değil. Katledeceklerse neden yavrilatsınlar ki? En azından tay doğana kadar beklerlerdi. Öyle değil mi?"

Kimse konuşmamıştı. Havadaki gerilimi bir bıçak ile kesebildiniz. Jaegar bakışlarını birinden diğerine çeviriyordu. Yalanlar yetersiz kalmış gibi görünüyordu.

"Etrafta soruşturdunuz mu?" diye sordu. "Komşularınızdan birinin olmalı."

Emily, söz yükünü üzerinden almalarını bekleyerek diğerlerine baktı. Ama öyle yapmadılar. Bütün konuşma yükünü tek başına taşıyordu.

"Ben kasabada el ilanları dağıttım tabii. Yani..." Kafasını iki yana salladı. "Pek patlamadılar tabii. Sadece elle yazılmış ilanlar, yazıcımız olmadığı için. Karanlık çağlarda yaşamak kesinlikle çok zor."

“Ve kimse aramadı mı?” diye sordu adam, sonunda tekrar kızına dönerek.

Sophie omuzlarını kaldırıp kaşlarını çatmayı becerebildi. Yetenekleri bununla sınırlı gibi görünüyordu.

“Bakın ne diyeceğim,” dedi Jaegar. “Bana onun bilgilerini verirsiniz kayıp ve buluntu bürosuna bir ilan bırakabilirim.”

“Bu...” Casie midesinin düğümlendiğini ve bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti. “Buna hiç gerek yok.”

Adam kafasını salladı. “Sorun değil. Emlak Güvencesi birçok kâğıt işini hâlediyor. Muhtemelen benimle bir anlaşma sağlarlar. Aslında...” Mükemmel şekilde ütülenmiş pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı. “Onları hemen şimdi arayacağım. Onlara ne söylememi...”

“Onu çaldım!” Sophie, kelimeleri bir nefeste söylemişti.

Jaegar, kafasını yana eğip çok derin bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini kısmadan önce kaşları havaya kalkmış ve dudakları sessiz bir ‘O’ çizmişti.

“Ne?” diye sordu.

Kimse konuşmadı.

Jaegar, can alıcı noktayı bekliyormuş gibi kendi kendine güldü, sonra beklentiyle Casie’ye doğru döndü.

“Ben, ee...” Casie’nin sesi kendi kulaklarına bile zar zor ulaşıyordu. “Ben sizinle iletişime geçmeye çalışıyordum.”

Emily, gediğe doğru geri bir adım atmadan önce, ahır iki saniye için sessizliğe gömüldü. “Bence Sophie mecazi konuşuyor. Yani...”

“İşkence görüyordu,” dedi Sophie. “Aylarca bölmesinde bağılı kalmıştı. Hiç hareket etmeden. Yeterince su bile içmeden. Şiddet görmüş. Umursanmamış...”

“Sen de onu çaldın!” Jaegar’ın sesi âdeta bir nükleer bomba gibi patlamıştı.

“Yapabileceğim başka bir şey yoktu!” diye bağırdı Sophie. Onu sakinleştirmeye dair bütün umudu sesinden uçup gitmişti. “Hamileydi, ondan faydalanmaya çalışıyorlardı... Onun ürünü için... Bu bir suç olmalıydı. Her şey suç ama...”

“Neden bahsediyor bu Tanrı aşkına?” Jaegar, hapsolmuş bir ayı gibi Casie’ye döndü.

Casie’nin geri çekilmemek için tüm gücünü harcaması gerekmişti. “Onu gerçek sahibine geri götüreceğiz,” dedi. “Biz sadece, tayı güvenli bir şekilde doğurduğundan emin olmak istedik ve şimdi de...”

“Onu sen mi çaldın?”

Sophie kafasını iki yana salladı. “Casie yapmadı...”

“Benim hatamdı,” dedi Casie. “Ben...”

“Senin hatan olduğu konusunda çok haklısın!” Jaegar, aralarında duran bir ipi kesiyormuş gibi elini havada savurdu. “Önce suçlu bir çocuk yüzünden hastanelere düşüyor, şimdi de...”

“Ty suçlu değil.”

“Dinle, genç bayan,” dedi, bir hırıltıyla kızına dönerek. “Sana ihtiyacın olan her şeyi vermek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum...” diye söze girdi ama Sophie gültülü bir kahkaha atmaya başlamıştı. Tay yerinde sıçradı ama

Sophie arkasına dönmeden onu yatıştırdı.

“Bana neyi vermek için? Eşyalar mı? Mal mülk mü?”

“Sana her şeyi verdim,” dedi Jaegar.

“Öyle mi?” Sophie güldü. “Peki ya vakit? Peki ya dürüstlük? Peki ya bir anne?”

“Bir...” Babası kafasını salladı. Yanakları hafiften kızarmıştı. “Dinle, Amberla yürümediği için üzgünüm ama...”

“Amber mı?” Bu ismi, zehri tükürür gibi söylemişti. “Şaka mı yapıyorsun?”

“O iyi bir kadın.”

“Kadın! Kadın mı? Şu taydan birazcık daha yaşlıdır en fazla.”

“Pekâlâ, en azından o...” Tek elini, çiftliği ve belli ki ismini sayamadığı bir düzine şeyi göstererek vahşice salladı. “En azından o bir at hırsız değil.”

Sophie dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kısıtı. “Çünkü yağ aldirmekle o kadar meşguldü ki yeni bir hayat gibi önemli şeylerle ilgilenemezdi.”

“Sen...” İnanamayarak kafasını iki yana salladı, sonra birden Casie’ye döndü. “Sen ne yaptın?”

“Ben...” Casie’nin ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

“Ben kızımı buraya onun üzerinde iyi bir etkin olur diye düşünerek getirmiştım. Görüyorum ki düzgün bir insan üzerindeki etkin bu, başka...”

“Düşündüğün şey bu mu?” diye bağırdı Sophie. “Şimdi üzgün bile olmadığımı mı düşünüyorsun?”

Jaegar kaşlarını çattı, parmaklarını mükemmel şekilde jölelenmiş saçlarının arasından geçirdi. “Ben onu kastetmedim.”

Sophe kahkaha attı. “Hiç şüphe yok ki seninle birlikte yaşamamı istemiyorsun. Benim bir çeşit ahlaksız...”

“Benimle yaşamamı istiyorum. Aslında...” Kaşlarını havaya kaldırdı, çenesini dikleştirdi. “Bunda ısrar ediyorum.”

Sophie homurdanıp kafasını iki yana salladı ama Jaegar üsteledi.

“Arabaya bin,” diye emir verdi.

Sophie’nin gözleri büyümüştü. “Ne?”

“Arabaya bin! Hemen.”

“Hayır!”

Adam tekrar Casie’ye döndü, gözleri öfkeyle bakıyordu. “Sen söyle ona.”

“Ne?”

“Benimle gelmesini söyle.”

Casie tökezleyerek geriye doğru bir adım attı. “Ben bunu yapamam.”

“Öyleyse çocuk korumayı arayacağım ve burada çocukları suistimal ettiğinizi anlatacağım.”

Casie duyduklarına inanamayan bir tıslamayla ciğerlerindeki havayı dışarı verdi. Ahır sessizliğe gömüldü, Sophie de kendi bombasını patlattı.

“Ve ben de annemi arayacağım,” dedi.

Hepsi birden ona döndüler. Gözlerindeki öfke şimdi birer karanlık kora dönüşmüştü. Yanaklarındaki kızarıklık kaybolmuştu.

“Ne?” Kelime, babasının ağzından zar zor çıkmıştı.

Sophie hafifçe çenesini kaldırdı. “Eminim boşanma sırasında sakladığın bazı değerli eşyaları bilmek isteyecektir.”

Jaegar, Casie’ye baktı, yüzü solgundu. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Boşanma davaları sırasında açıklamadığın yirmi bin dolarlık eşyalardan bahsediyorum.”

Jaegar kafasını iki yana salladı ve ona doğru bir adım attı.

“Annem hızlı arama listemde,” dedi. “Eminim avukatı da onunkindedir.”

“Yanılıyorsun,” dedi Jaegar.

“Öyleyse bunlardan bahsetmem onu incitmez,” dedi ve cebinden telefonunu çıkardı.

Jaegar beş saniye boyunca ona baktı, sonra ithal topukları üzerinde döndü ve gitti.

“Alpaka kumaşının yünden yirmi kat daha sıcak tuttuğunu sana söylemiş miydim?” diye sordu Emily. Tam fırından yemeği ve elmalı kişi çıkarıyordu. Buharı tüten yemeğin verdiği rahatlık, Emily’nin fırın eldivenli ellerini sarıyor masanın etrafındaki üç kadının gerginliğini yatıştırıyordu. Hâlâ kimse konuşmuyordu. Philip Jaegar olayının üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçmişti. Belki, bu süre içinde Sophie, Özgür’ün gerçek sahibine geri verilmesi düşüncesini kabul etmeye başlamıştı. Tanrı aşkına, belki Linette de biliyordu ama kısrakın Lazy Windmill’de birden bire ortaya çıkışının ardındaki gerçeği fark ettiyse bile bunu kendine saklıyordu. Onun yerine, kendi düşüncelerine dalmış kahvesini yudumluyordu.

“Ayrıca yüzde yüz doğal ve inanılmaz dayanıklı...”

Tekerleklerin çakıllar üzerinde çıkardığı ses onu susturdu. Bütün gözler pencereye döndü. Sophie ayağa fırlamıştı, kim olduğuna bakmak için acele ederken neredeyse taze sıkılmış elma suyunu döküyordu.

Casie, sıkıntısını bastırmaya çalışıyordu ama içindeki endişe onu huysuz bir köpek gibi yiyip bitiriyordu. Nefessiz kalması büyük ihtimalle korkudandı. Tüm olanlardan sonra, ön verandadan kimin geleceğini tahmin etmek mümkün değildi. Belki onu tutuklamak için gelmiş ruhsatlı bir polis ya da dünyanın sonunun geldiğini haber veren herhangi biri olabilirdi. Ama belki, sadece belki, onu uykusuz ve gergin yapan, Coltla yaptığı son konuşmasıydı. “Kim o?”

Linette bakışlarını kaldırdı. “Belki Ty at binmeye çıkmıştır bu sabah. Bugün ilk iş Melek’e bakacağını söylemişti.”

“Ty değil,” dedi Sophie.

“Colt mu?” diye sordu Linette.

Nefesini tutmadığından emin olmasına rağmen, Casie’nin göğsü sıkışmıştı. Sophie, mutfak penceresinden bakmak için boynunu uzatırken kafasını iki yana salladı. “Bir kadın gibi görünüyor.” Kaşlarını çattı. Bir şekilde, yüz ifadesi arkadan bile belli oluyordu. “Beklediğimiz bir misafir yoktu, öyle değil mi?”

Casie kafasını salladı. “Gelecek haftaya kadar hayır.” Pencereye doğru bir adım attı. “Belki postacıdır. Yeni postamız geleceğini duymuştum.”

“Posta taşıyormuş gibi görünmüyor.”

“Bayan Dickenson mı o?” diye sordu Emily. “Biraz kumaş bırakacaktı... Yünden yirmi kat daha sıcak tuttuğu için.”

“Colt’un annesi otuz yaşında mı?”

Emily tek omzunu kaldırdı. “Eğer öyleyse on yaşında falan doğurmuş olması gerekir, bazılarımız ağırdan almayı sevmez tabii.”

“Kim olduğunu bilmiyorum,” dedi Casie ama içinde kötü bir his vardı.

Emily de onun yanına geldi. “Ah.” Başını salladı, sıcak fırın eldivenlerini kenara bıraktı ve kapıya doğru ilerledi. “Bu, Bayan Avery.”

Casie kaşlarını çatarak ona döndü. “Ne?”

“Kim?”

“Bayan Avery.” Emily mutfak zemininden sırt çantasını aldı ve antreye yöneldi. “Evlat edindirme kurumundan,” deyip gitti.

Emily eve dönene kadar neredeyse öğlen olmuştu. Casie onu yalnız görmeyi umuyordu ama görünüşe göre Murphy kanunları hâlâ işlemektedir, çünkü kız bir merhaba deyip merdivenlere yöneldiğinde Linette lavabonun yanında kendine bir sandviç hazırlıyordu.

“Emily,” dedi Casie nefes nefese. “Neredeydin?”

Emily omuzlarını silkti ve yarım bir gülümsemeyle cevap verdi. “Biraz araba sürdüm sadece. Dinle, bu çocuğun jimnastik hareketleri beni öldürüyor. Dalağımı kum torbası gibi hissetmeye başladım. Akşam yemeğinden önce biraz kestireceğim.”

“Emily!” dedi Casie ama kız çoktan merdiven boşluğunda gözden kaybolmuştu.

Casie, Linette ile göz göze geldi.

“Affedersin,” dedi ve merdivenlere doğru koştu ama o gelene kadar Emily kapısını kapatmaya koyulmuştu. “Emily,”

dedi tek elini tokmağın üzerine koyarak. "Girebilir miyim?" Açık kapıdan Emily'nin yalnızca sol gözünü görebiliyordu.

"Ben kararlıyım Case. Kusura bakma. Ama yakında..."

"Konuşmamız lazım."

"Ah," dedi Emily ve geriye doğru bir adım attı. "Peki. Ne oldu?" diye sordu ve sırt çantasını omuzlarından çıkardı.

"Sen ne..." Casie ön verandayı işaret ediyordu. Bu, hayatının en uzun günü olmalıydı ve daha öğlen bile olmamıştı. "Nere-deydin? Bayan Avery de kim? Ve bu evlat edindirme kurumu da nereden çıktı?"

"Dinle, sana çocuğu evlatlık vermeyi düşündüğümden bah-setmiştim, öyle değil mi?"

Casie bir kahkaha soludu ve Emily'nin sadede gelmesini bekledi fakat devamı gelmeyince kafasını iki yana salladı ve dengeyi kurmak için uğraştı. "Sen neden bahsediyorsun? Ciddi değilsin, değil mi?"

"Pekâlâ, şaka yapmadığıma eminim," dedi ve yatağın üzerine zıplayıverdi. "Demek istediğim..." Kafasını iki yana salladı. "Kimi kandırıyorum ki? Bende annelik kumaşı yok. Kutsal şortlar..." Kahkaha attı ve yüzüne aptal bir ifade verdi. "Bende doğru düzgün insan kumaşı bile yok."

"Em..." Casie kafasını salladı ve yatağa onun yanına oturdu. "Onu gerçekten vermeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Birbirlerine baktılar.

"Hayır," dedi Emily ve omuzlarının düşmesine izin verdi. "Düşünmüyorum."

Casie gözlerini yumdu ve ciğerlerindeki havanın o rahatla-
mayla dışarı çıktığını hissetti. “Şükürler olsun.”

“Kesin olarak karar verdim,” dedi ve ayağa fırladı, rafındaki
düzenli sıralardan birine bir kitap sıkıştırdı. “Yani, gerçekten,
çocuk yetiştirmek pısırlıklara göre bir iş değil... Superman’ın ya
da onun gibi birinin yapabileceği bir şey.”

“Emily, onu öylece...”

“Bak, bu harika olacak. Bu şekilde, ajans bütün hastañe
masraflarını ödeyecek. Yani, bugünlerde bir çocuk sahibi olmak
kaç paraya mal oluyor biliyor musun?

“Eğer sorun sadece paraysa biz...”

“Ama sorun sadece para değil, Case. Sorun her şey!” dedi,
tüm dünyayı içine katmak için kollarını yanlara açarak. “Şu
bahçıvanlık işini bile ancak çözmeye başladım. Daha örgü ör-
meyi, yün eğirmeyi, dokuma yapmayı öğrenmek istiyorum.
Senin çiftlikte yardıma ihtiyacın var ve biliyorsun, kimi kandi-
rıyorum ki? Anne olmak için biçilmiş kaftan olmadığım kesin.
Bir kariyerim yok. Tanrım, daha bir isime bile karar veremiyor-
um. Bu çocuk benimle kalırsa muhtemelen bir çocuk suçluya
ya da onun gibi bir şeye dönüşür.”

“Bence yanılıyorsun.”

Casie sustu. Kızın yüzünden bir şey geçmişti, acılı ve ça-
resiz bir şey ve o kadar umut doluydu ki neredeyse Casie’yi
ağlatacaktı ama bir anda yok oldu. “Sen harikası Case. Sana
çok şey borçluyum. Bir de çocuğum olursa onları nasıl öde-
yebilirim? Etraftaki işleri olması gerektiği gibi yapmak zaten
yeterince zor.”

“Emily...” Bir an için kelimelerini kaybetti ve kafasını iki yana salladı. “Bunu yapamazsın.”

“Çoktan yaptım,” dedi ve hızlıca omuzlarını silkti. “Bak, o kadar mühim değil. Kadınlar, bebeklerini her gün veriyorlar. Annem de beni bırakmış ve bak ne kadar iyi durumdayım.” Bir kahkaha attı. Sesi, sert ve tizdi. “Endişelendiğini biliyorum, Case ama buna gerek yok. Ben iyiyim. Bebek doktoru da öyle söyledi ve sağlık raporu almak için onunla yatmama gerek bile yok. Aslında hoş biri olmasına rağmen. Her neyse, ben gayet iyi idare ediyorum, sadece çok yorgunum. Sakıncası olur mu ben biraz...”

“Benim yüzümden mi? Seni çok mu çalıştırdım? Yoksa...”

“Ne? Hayır. Casie, şaka mı yapıyorsun? Sen harikasın. Bunun seninle hiç ilgisi yok.”

“O zaman ne?”

“Söylediğim gibi, sadece bunun benlik bir şey olmadığını fark ettim. Yani, biraz hayal kurmaktı ama patladı,” diye düzeltti ve bir kahkaha atmak için zorladı kendini. “Bunu destekleyecek büyük kelimelerim tükendi ve...” Sesi çatladı. Gözlerini sıkıca kapattı.

Casie daha yakına geldi, kalbi ağrıyordu. “Emily, neler oluyor?”

“Ben bunu yapamam.” Kelimeleri fısıltı gibi çıkmıştı. “Tanrım, Casie, o bir bebek! Yeni bir hayat! Ben kendi kendimle bile zor uğraşıyorum. Başka birine mümkün değil bakamam. Ben bir yalancıyım, Case. Ve bir hırsız. Bir hırsız olduğumu biliyor muydun?”

“Hepimiz hatalar yapıyoruz,” dedi Casie. “Ama geçmişte olan...”

“Geçmişte falan değil,” diye fısıldadı Emily. “Çok uzak geçmişte değil yani.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Senin konserve açacağına çaldım.”

Casie kaşlarını havaya kaldırdı. “Benim... Konserve açacağım mı?”

Emily başını salladı.

“Tatlım,” dedi Casie ve eliyle onun kolunu okşadı. “Onu daha bu sabah kullandım.”

Emily, Casie’nin onun düşüncelerini takip etmekteki başarısızlığına kızmış gibi rastalarını çılgınca sağa sola salladı. “İki hafta önce buradan kaçmayı düşünüyordum, o yüzden açacağı aldım. Bilirsin... Ne olur ne olmaz diye. Ama sonra kasabaya kadar bütün yolu yürümek zorunda olduğumu fark ettim ve...” Omuzlarını silkti, tek avucunu göbeğinin üzerine koydu. “Ben de onu geri koydum.”

“Gidecek miydin? Ne...” diye başladı Casie, sonra tekrar konuya dönmeye çalışarak kafasını iki yana salladı. “Sadece bir kavanoz açacağı Em. Yenisi bile ancak iki dolar eder ve inan bana o yeni falan...”

“Ama işte sorun da bu. Benim iki dolarım bile yok.” Bakışları Casie’ninkilerle buluştu. Gözleri, yaşlarla parlıyordu. Ve o gözlerin derinlerinde bir yerde Casie öyle bir korku gördü ki Emily’yi yiyip bitiriyordu. “Benim on sentim bile nadiren

oluyor. Ve eğer... Eğer Judas kadar ya da Jaegarlar kadar zengin olsaydım bile..." Kafasını salladı ve bir kahkaha attı. "Kutsal şortlar aşkına, yani, adamın Tanrı'dan daha çok parası var ve o bile çocuğuyla işleri berbat edebiliyor."

"Burada paranın belirleyici unsur olduğunu sanmıyorum Em."

"Ne öyleyse?" diye bağırdı Emily ve Casie'nin tutuşundan kurtuldu. "İki ebeveyne sahip olmak mı?" Arkasını döndü. "Jaegarlar buna da sahip. İyi bir iş mi? Bu da onlarda var. Peki ne lazım öyleyse? Olgunluk mu? Kararlılık mı? Geniş bir aile mi? Bende bunların hiçbiri yok. Onlarda hepsi var ama yine de birbirlerinin boğazına sarılıyorlar, Casie. Kurtlar gibi, herkes... Benim tanıdığım başka herkes gibi." Sesi kesilmişti. "Ben bunu yapamam," diye fısıldadı.

"Ama sen onlar değilsin," dedi Casie. "Onların ilişkilerinde neyin yanlış gittiğini bilmiyorsun. Sen sadece seninkinde işlerin daha iyi gitmesini umabilirsin."

Emily'nin gözleri bir an için Casie'yi aradı. Sonra homurdandı. "Ummak mı?" dedi. "Dünyaya bir can getirmem gerekiyor ve işe yarayacak şey umut. Bu, muhtemelen benim annemin yaptığı şeydi," dedi, sonra derin bir nefes verdi ve pencereden dışarı, sessiz otlaklara doğru dönmek için sırtını doğrulttu. "Bayan Avery iyi bir aile bulacağına söz verdi."

"Sen bunu..."

"İki ebeveyn. Ev hanımı bir anne ve ona beyzbol oynamayı öğretecek bir baba. Geleneksel bir aile." Başını salladı. İfadesi ağırbaşlıydı, gözleri sonsuzluk kadar yaşlı görünüyordu. "Babalar En İyisini Bilir'deki gibi ya da O İş Kunduz'a Bırak'da oldu gibi ya da..."

“Emily...”

“Gerçi...” Emily bir kahkaha attı. “Bu sonuncunun bugünlerde bazı garip cinsel manaları var sanırım.”

“Sadece bekle,” dedi Casie, kızı korkutmamak için yataktan yavaşça kalkarken. “Her şey şu an çok karmakarışık. Hemen bir karar vermek zorunda değilsin.”

Bir saniye için Emily tereddüt ediyormuş gibi göründü ama sonra bir kahkaha attı. “Eğer biraz daha beklersem çocuk kendi ailesini kendi seçebiliyor olacak.”

“Yapamazsın...” diye başladı Casie, sonra derin bir nefes aldı ve içinden üçe kadar saydı. “Sadece bana bir kez daha düşüneceğine söz ver. Bana söz ver...” diye başladı ama Emily kafasını iki yana salladı.

“Belgeler çoktan imzalandı.”

Casie, yüzünden kanın çekildiğini, göğsünde kalbinin sıkıştığını hissetti.

“Üzgünüm, Case,” dedi Emily ve arkasını döndü. “Ama gerçekten tükendim. Bu iş bittiğinde, eminim daha çok şey yapabiliyor olacağım. Ama şu an için, yorgunluğumu atmam lazım. Bir şekilde yoksun bıraktığım çocuğun yeni anne babası hakkında düşünmek istemiyorum.”

“Emily...”

“Lütfen,” dedi, ve sesinde öyle bir çaresizlik, öyle usandırıcı bir umutsuzluk vardı ki Casie bir kez başını salladı ve dönüp gitti. Kapıyı çekerken, olduğundan daha ağır hissettirmişti.

Aşağı inerken merdivenler altında gıcırdadı.

Sophie, lavabonun yanında Linette'e katılmıştı. İkiisi birden ona döndüler.

Casie gözlerini kırptırdı, şaşırmıştı. Sen bunun hakkında bir şey biliyor muydun Soph?"

"Ne hakkında?"

"Bunun." Görmeyen gözlerle merdivenlerin olduğu tarafa baktı. "Evlatlık verme işi."

Sophie mükemmel biçimli kaşlarını çatı. "O işi gerçekten yapacağını sanmıyorum."

Casie, dengeyi bulmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Belgeleri imzaladığını söylüyor."

Sophie kafasını salladı. "Yalan söylüyor," dedi. "Yaptığı şey bu."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Neden?" diye sordu Linette. Yüzü endişeyle buruşmuştu. "Neden şimdi?"

Casie irkilmesini bastırdı ama bakışlarını tekrar Sophie'ye çevirmekten kendisini almayı pek başaramamıştı.

Casie, daha kendi bakışlarını uzağa çeviremeden, kızın gözleri kocaman açıldı. "Benim yüzümden," dedi.

Casie, Emily'nin sahip olduğu o yeteneğe asla sahip olmasa da inkâr etmeye, yalan söylemeye, geri adım atmaya hazır bir şekilde kafasını iki yana salladı.

"Benim ve babamın yüzünden, öyle değil mi?" diye sordu Sophie.

“Hayır. O sadece...” Casie, bir inkârla boğuşuyordu. Bu durumda basit bir tartışmaya şahit olmaktan daha fazlası olduğuna emindi. Eğer ailesinin kavgalarına göre hayat değiştiren kararlar vermiş olsaydı, bütün hayatını tartışmalar yönetmiş olurdu. Ve yine, belki de öyle olmuştu. “O sadece korkmuş. Biraz uyuduktan sonra fikrini değiştireceğine eminim,” dedi ama sadece yavan sözler geveliyordu. Bu saçmalıklara inanmak için bir sebep yoktu. Emily’nin ne yapacağı bir volkan kadar tahmin edilebilirdi.

“Belki de bu en iyisidir,” dedi Linette ama gözleri tuhaf bakıyordu.

Vücudundan bir kafa daha çıkarmış gibi ona doğru döndüler. “Ne?”

“Ebeveyn olmak kolay değil. Bunun Emily ve de bebek için en iyisi olmadığını kim söyleyebilir?”

Bir şey söylemediler.

“Demek istediğim, o çok genç.” Linette yüzünü buruşturdu. “Belki bir kariyer istiyordur. Bir avukat olmak ya da öyle bir şey.” Sesi çok yumuşamıştı. Elleri titriyordu. “O çok zeki. Bir hayatı olmasını hak ediyor.”

“Linette...” dedi Casie ve bir adım öne geldi ama yaşlı kadın geri çekilmişti.

“Sanırım ders için Colt geldi,” dedi Linette ve kapıdan dışarı kaçiverdi.

Linette yukarı doğru giderken, Maddy ahırın arkasındaki yolda atların meleği gibi duruyordu. Üzerindeki ekipman ağır ve Linny'nin boyu kısaydı; eyeri kısırağın geniş sırtına yerleştirmek için onu başının üzerine kaldırmak zorunda kalmıştı. Ama zorluğu sevmiş, onun kollarına yaptığı baskıyı takdir etmiş, onu doğru yere yerleştirebilme bulmacasından hoşlanmıştı. Colt'tan düğümün nasıl bağlanacağını göstermesini bir günde bir düzine kez istemişti. At kolanını takmanın ne kadar zor olduğunu öğrenmişti.

Dizginler kendi sorunlarıyla birlikte geliyordu ama Linette yoluna onları aşarak devam ediyordu. Kısa ayaklı gemi, kısırağın dişleri arasına kaydırıp boğaz kayışını bağlamıştı. Bütün bunların yanında, Maddy sabırla bekliyordu, dizginleri kenardan sarkmıştı, kuyruğunu yavaşça bir taraftan diğer tarafa şaklatıyor, ilk dondan hayatta kalan birkaç böceği de def ediyordu.

Sonbahar, geçen bir hafta içinde tam anlamıyla gelmişti. Meyve bahçelerinin doğusu, yaprak röntgencileriyle pek canlı olurdu. Ama batının kalbi de kendi ritmine sahipti. Serin ve kuru hava

mısır hasatı yapmak, yenidoğanları damgalamak, meyve yumrularını kazmak ve çitleri tamir etmek için mükemmeldi.

Linette keskin bir nefes aldı, saniyede bir soluyordu. Maddy'yi içerde de sürebilirdi ama o hep sonbaharı sevmiştir. Ona göre, sonbahar yeni başlangıçların zamanıydı. Diğer insanlar, biliyordu ki ilkbaharı bu şekilde görürlerdi ama o değil. Heidi sonbaharda doğmuştu. Cüzdanında onun, banliyödeki evlerinin dışında meşe yaprakları içinde emeklerken çekilmiş, uçları kıvrık bir fotoğrafı vardı ama o mütevazı tek kat onun için hiçbir zaman doğru yer olmamıştı. O hiç evcil türden biri olmamıştı. Oturup kurabiye pişirecek türde biri de. Kurabiye yiyen türde biri bile olmamıştı. O başka türlü bir kadındı. Hep öyle olmuştu. Kızının büyüdüğünde bunu anlayacağına emindi. Harcadığı tüm çabanın bir gün feda ettiklerine değeceğini emindi. Çünkü yaptığı şey buydu. Bir şeyleri feda etmişti. Ter dökmüştü. Ve başarmıştı. İşte o bu türden bir insandı. Bu yüzden buradaydı. Yeni bir şeyler öğrenmek için. Altmış dört yaşında olması bir şey fark etmiyordu. O hâlâ öğreniyordu. Ve bunu da öğrenecekti, Colt geç kalmış olsa da ve ameliyatlı yerleri pek iyi durumda olmasa da.

Tek elini sağ kalçasının üzerine koydu, derin bir nefes daha aldı ve gemin yanındaki dizginleri parmaklarıyla kavradı. Maddy de açık arenaya doğru istekli bir şekilde onu takip etti. Monte işi her zaman zorlu olmuştu. Üzengi, gökten dümdüz aşağı inmiş ve kırsığın omuzlarına yerleşmiş gibi görünüyordu ama Linette dizini göğsüne çekti, yeni alınmış Ariat botunu deri çemberin içine yerleştirdi ve güçlkle kendini eyerin üzerine çekti. Bunu halledince kendini daha iyi hissetmişti. Engeller onun işiydi. Hayatı boyunca bin tanesini aşmıştı ve doktor ne derse desin birkaç tanesini daha aşabilirdi. Oturup üzüntüsü-

nü yaşayacak türden biri değildi o. Alt tarafı birkaç hafta daha kazanabilme umuduyla o yıpratıcı tedavi krizlerine dayanacak da değildi.

Belki ailesiyle işler umduğu gibi gitmemişti ama o sayfa da kapanmamıştı henüz. Eğer onu daha iyi tanısalar mı nasıl biriyle karşı karşıya olduklarını bilirlerdi. Bir şeyi hedeflediğinde ondan vazgeçen türde biri olmadığını bilirlerdi.

İleri doğru bakarak bacaklarıyla Maddy'ye sarıldı. Koca kısarak, yavaş bir yürüyüşe geçerek ilk dairesini çizmeye başladı. Linette onu yoldan aşağı sürmek istemişti ama aptal değildi. Sınırlarını biliyordu. Onun yerine, burada pratik yapacak tek başına neler yapabildiğini öğrenecek ve geldiğinde Colt'a başarılarını gösterecekti.

Bu kararları vermişken Maddy'yi tırısı geçirmek için ipi iki kez çekti. İşte bu iyi, doğru ve canlı hissettiriyordu. Linette cesaretini toplarken birkaç daire çizdiler. Atın koşusu cehennem gibi korkutucuydu ama Linette ona bir öpücük attı ve sonunda, ikinci denemesinde, kısarak basit bir üç ritimli yürüyüşe geçti. Ritim büyü gibi bir şeydi. Taze hava, yüzünde bir şeylerden kurtuluşun hissini yaratmıştı. Bir düşünceden biraz fazlasıyla, kısarak işareti aldı ve çemberin ortasında yürüyüşü kesip yönünü değiştirdi. Geçiş sırasında sendeleyince bir anlık bir panik oldu, neredeyse Linette'i eyerin üzerinden düşürüyordu. Uzun yürüyüş, biniciliğin en zor kısmıydı ama yıllar önce öğrenmişti ki kolay olan, ona göre değildi. Kısrağı tekrar koşturmak için iterken, Linette için üstesinden gelmenin tırmandırdığı coşkuyu bir kez daha hissetti. At biniyordu işte. Yapıyordu. Çocukluğundan beri bunu hayal ettikten sonra, işte onu gerçekleştiriyordu. Çünkü onun yaptığı buydu. O, bir engele gözlerini

dikerdi, o engel üzerinde çalışırdı ve o engeli aşardı. Tıpkı bunda olduğu gibi. Bakışlarını kaldırıp Colt'un arenanın kuzey yolu boyunca koyduğu geçici engele baktı. Uzun değildi, sadece bir veya iki ayak boyu iki saman balyası arasına konulmuş uzun bir daldı. Bir yürüyüş ve birkaç da koşu sırasında onun üzerinden bir düzine kez geçtiği olmuştı. Maddy iki yürüyüş sırasında da Colt'un eğlenceyi bölmesine izin vermeyecek şekilde dalı aşağı çekmeye yeltenmişti.

Linette, atlayış sırasında gözlerini kısıtı. Ona görüldüğü kadarıyla, sorun şuydu ki onu rahatça aşabilecek kadar hızlı gitmiyorlardı. Yürüyüş ve koşu sırasında, engel üzerinde çaba harcamadan bir kavis yapabilmeye yetecek bir yükselme yoktu.

Dudaklarını yaladı, benekli atı bir kez daha koşturdu ve engeli izledi. Küçücük bir şeydi. Üzerinden kendisi atlayabilirdi. Onu geçmesi için kısırağı birkaç sefer öne ittirdi, Maddy'nin engelin orada olduğunu bildiğinden emin bir şekilde kendi güvenini kurmaya çalıştı. Sonra, engelin yanından dördüncü sefer geçince, cesaretini topladı ve hareketin ortasına doğru eğildi, hayvanı bacağıının iç kısmıyla yola doğru yönlendirdi. Kısarak kolayca ilerlemişti, temposunu biraz artırdı ve kulaklarını dikti.

Engel önlerinde yükseldi ama Maddy de bir oyuncuydu. Kendini bir şampiyon gibi topladı, güçlü arka ayaklarını zorladı ve hızla yükseldi. Neşe, Linette'in ruhunda bir fişek tabancası gibi patlamıştı. Uçmak gibi bir şeydi. Hayatında ilk defa tamamen özgür olmak gibi bir şeydi. Serbest olmak gibi bir şeydi. Fakat aniden zihni titreşti, doktorların hakkında onu uyardığı gibi sadece nöronların küçük bir teklemesiydi. Bir an için, kafasını bir karanlık kapladı ve sonra yer, meteor gibi âdeta uçarak üzerine geldi. Bir an vardı, zamanın içinde sadece çılgın

bir saniyeliğine, Linette kendini doğrultabileceğine, dengesini yeniden bulabileceğine emindi. Ama zemin çok hızlı geliyor, üzerine son sürat yaklaşıyordu, her an her şeyin değiştiği bir dünyaydı bu.

“Em’le konuşman lazım,” dedi Casie. Bahçede Colt’un kamyonetini gördüğünde, kendini dışarı çıkarması için bütün cesaretini toplaması gerekmişti. Ama Casie’nin, ikisi arasında hiçbir zaman bir şey olmayacağını kabul etmiş olması, onun Emily’yi de bırakması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Colt, bükülmüş bir rulo teli kamyonetinin arkasına yerleştirdi ve düzeltti. Kafasını çevirip omzunun üzerinden Casie’ye baktı. Koyu renk, çok uzun olan saçları pazen tişörtünün yakasını süpürüyordu. “Naber?” diye sordu. Ses tonunda hiçbir oynama yoktu ve yüz ifadesi tedbirliydi. Ama bu iyiydi. En iyisiydi, gerçekten.

Casie dikkatli bir şekilde nefes verdi, avuçlarını uyluklarına yerleştirdi ve kendi kendine sessizce her şeyin yoluna gireceğini tekrar etti. Muhtemelen Tanrı, yalan söylediğini biliyordu. “Bebeğini evlatlık vermeyi planlıyor.”

“Ne!” Colt tamamen ona doğru döndü. Koyu renk kaşları, şapkasının altında çatılıyordu.

“Belgeleri de çoktan imzaladığını söylüyor.”

Colt neredeyse sessiz bir şekilde küfür etti ve Casie başını salladı.

“Evet,” dedi.

“Üzgünüm.” Colt’un sesi alçak ve sessiz, toprak kadar sakın, nehir kadar derindi. Casie’yi içine çekiyordu ama o geride dur-

mak için kendini zorladı.

Colt, bakışlarını uzağa, yel değirmenine doğru çevirdi. Yanağında bir damar atıyordu. “Ona bir hata yapıyor olduğunu söyledin mi?”

Colt, koyu bakışlarını Casie’ninkilere çevirdi ve onun savunma olarak arkasını dönmesine sebep oldu.

“Ona ne yapacağını söylemek gerçekten benim işim değil.”

“Benim işim olduğunu mu düşünüyorsun?” Ses tonu normal olmayan bir biçimde sertleşmişti.

“Bence... Bence onun bir dosta ihtiyacı var. Sen onun dostusun.”

Bir an için, Casie, ona kızıdan uzak durmasını söylemiş olduğunu kendisine hatırlatacağını düşündü ama belki de Colt, Casie kadar dar görüşlü değildi. Başını salladı. “Pekâlâ. Öyleyse benim gidip onunla...” Kafasını iki yana salladı, ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyordu. Richard Colton Dickenson ne zaman ne yapacağını bilememişti ki? “Ona tam olarak ne söylememi istiyorsun?”

“Ona de ki...” Birden durdu, kendisine başkasının hayatını yaşayamayacağını hatırlattı. Tanrı aşkına, kendisinininkini bile zar zor idare ediyordu. “Ona ne söyleyeceğini bilmiyorum.”

Colt yavaşça başını salladı ve bakışlarını büyükbaş otlağına doğru çevirdi. Endişe yüzüne yerleşmişti ama bundan daha fazlası da vardı. Orada acı da vardı. Büyük ölçüde samimi bir ıstırap. Casie’ye, eğer kızı doğmuş olsaydı ne olurdu diye merak ettirmişti. Koyu renk güzel gözleriyle bakan bir çocuk hayal etti. Colt’un yaramaz gülümsemesini almış olacaktı. Bunun düşüncesi midesinin sıkışmasına sebep oldu.

“Pekâlâ...” Sesinin canlı çıkmasına uğraştı ve sırtını doğrulttu. “Ben işlere dönsem iyi olur.”

“O nerede?” diye sordu Colt.

“Hâlâ uyuyor,” dedi Casie. “Seninle konuşmak için Linette’in dersi bitene kadar bekledim. Şimdiye kadar uyanması lazımdı.”

Colt kaşlarını çatı. “Lin’in şimdilik dersi falan yok.”

“O dedi ki...” diye başladı Casie, daha sonra bebekleri bırakmak konusunda konuşurlarken kadının yüzünde oluşan o acılı ifadeyi hatırladı.

“Sanırım evi terk etmek için bunu bahane ediyordu.”

“Yine misafirine eziyet ediyorsun, öyle mi?” diye sordu Colt ve bir an için eski Colt geri dönmüştü, tünelin ucundaki ışığı görmek gibi bir şeydi ama Casie’nin o ışığa ihtiyacı yoktu. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Zaten kendi başının çaresine bakıyordu.

“Pekâlâ...” Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve uzağa doğru baktı. “Sanırım ben gidip Lin’i bulacağım. Muhtemelen dizginleri yönetmeyi falan öğrenmek istiyordur.”

Casie başını salladı. Colt ayaklarını yerde sürttü. İkisi de boğazlarını temizledi.

“Pekâlâ... Teşekkürler,” dedi Casie ve döndü, Colt aksi yöne doğru giderken o da eve doğru yürümeye başladı.

“Case...” Casie, tarif edemediği bir şeyin umuduyla nefessiz bir şekilde sesin geldiği yöne döndü.

“Evet?” Ses tonu fazla heyecanlı, fazla umutluydu ama Colt

hâlâ ondan uzakta bir noktaya doğru bakıyordu, bedeni aniden gerildi.

“Maddy neden arenada?”

“Ne?” Ruhunda bir şey çalkalanmıştı... Bir önsezi ya da endişe ya da ikisinin korkunç bir karışımıydı bu.

“Neden...” Colt iki adım daha attı ve aniden durdu. “Bir ambulans çağır,” diye emir verdi.

“Ne? Neden...”

“Hemen!” diye bağırdı Colt ve ahırın köşesinde gözden kayboldu.

Casie aniden döndü ve eve doğru koştu, nefesi fırtına gibi çıkıyordu. Mutfaktan içeri dalarken “Sophi!” diye haykırdı. “Sophie!”

Kızın ayak sesleri merdivenlerde çınladı. Casie telefonun ahizesini yerinden kaldırmadan gelmişti. “Arenaya bir battaniye götür,” diye emretti ve numarayı tuşladı.

“Ne?”

“Linette için,” dedi ve tam o anda ahizeden birinin sesi geldi.

“Ben, Casie Carmichael!” Telefonu elinde deli gibi sıkılmış, kelimelerini antika ahizeye doğru söylüyordu. “Lazy Windmill’de bir kaza oldu!” diye ekledi ve bir çırpıda adresi verdi.

Sophie yerinde dönüverdi ve merdivenlerden yuvarlanır gibi indi. Birkaç saniye içinde arkadaydı, Casie’yi geçip kapıdan dışarı fırladı.

Hattın diğer ucundaki kadın bir şeyler sordu ve Casie’yi

tekrar konuşmaya döndürdü. “Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Yirmi dakika? Belki daha fazla. Kask mı? Bilmiyorum. Sadece... Lütfen! Hemen bir ambulans gönderin,” dedi ve kapattı.

O, arenaya ulaşana dek, Colt ve Sophie çamura çömelmişlerdi. Linette, tam olarak ikisinin arasında yatıyordu. Tahtaların arasına eğildiğinde Casie, bacaklarını da tahta gibi hissetmişti. Dünyayı puslu gibi görüyor, sanki her şey ağır çekimde hareket ediyordu.

“Ne oldu?” diye sordu.

Colt ayağa kalktı ve uzun adımlarla ona doğru geldi.

Casie olduğu yerde durdu, bir anlığına nefes almayı unutmuştu. “Ne...” diye başladı tekrar ama sorusunu tamamlamadan Colt konuştu.

“Muhtemelen görüldüğü kadar kötü değil.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye çıkıştı Casie ve onu geçip ilerledi.

Colt onu durdurmaya çalışmadı.

Linette oldukça huzurlu görünüyordu. Onu kırmızı şeritli bir battaniye ile sarmışlardı. Gözleri açıktı. Hafifçe gülümsedi ama ifadesi bir şekilde sönüktü ve birazcık yana eğilmişti.

“Linette,” diye mırıldandı Casie ve yanına çömelip eline uzandı. “Ne oldu?”

Yaşlı kadın, bakışlarını kaldırıp iki yanına baktı ve bir şey söylemedi.

“Linette?” dedi Casie ve kadının buruşuk yanağına bulaşmış kiri sildi. “Neresi acıyor?”

“Bacağını incitmiş.” Colt, arkasından yumuşak bir sesle konuştu.

Casie, hafifçe ona dönüp telaşlı bakışlarını Colt’unkilere çevirdi. “Ne?”

“Bacağı...” Colt sustu ve Linette’in yüzüne baktı ama bir tepki gelmeyince devam etti. “İyi durumda değil.”

“Ah.” Garipti, ilk tepkisi uzaklaşmak olmuştu. Bacağına kadar Linette’in bedenini takip etmesine rağmen aslında görmek istemiyordu. Orada olmak istemiyordu. Kendisini yerde yatan bu kadından uzaklaştırmak istiyordu. Bu yeni felaketten. Ama olduğu yerde kaldı, belki onu orada tutan korkuydu. “O... O iyi olacak mı?”

Colt cevap vermedi. Yanında Linette oturmaya çalışıyormuş gibi kalktı.

“Hayır!” Hepsi, onun geri yatmasını sağlamak için aynı anda konuşmuştu.

“Sadece...” Casie yutkundu. “Sadece hareket etmeden uzan. Her şey düzelecek.” İki eliyle de Linette’in soğuk parmaklarını tutup onları avuçlarıyla sardı.

“Ne...” Linette, gümüş saçlarının üstünde yana eğilmiş biçimde duran kaskının altından yüzünü buruşturdu. Kafası karışmış ve biraz da endişelenmiş görünüyordu. “Ne oldu?”

Casie, yapabildiği en iyi şekilde korkusunu bastırdı. “Maddy’nin üstünden düştün.”

Kaşları daha da çatılmıştı. “Maddy?”

Casie, irkilmesini bir tarafa bırakıp ifadesini yumuşattı.

“Colt’un atı.”

“Ben atın üstünde miydim?”

“Hatırlamıyor musun?”

Linette, kafasını bir taraftan diğer tarafa zorlukla çevirdi. “Peki...” Sesi biraz boşluktan geliyor gibiydi, boş gibiydi. “En azından bir atın üstündeymişim.”

Casie donuk biri ifadeyle gülümsedi. “Nasıl hissediyorsun?”

Linette gözlerini kırptırdı, yarım yamalak omzunu silkti ama cevap vermedi. Gözleri kapanıyordu.

“Onu uyanık tut,” diye emir verdi Colt sessizce.

“Linette!” Sesi, Casie’nin kendi kulağına bile panik dolu gelmişti.

Linette gözlerini yavaşça açtı. “Nasıl gitti?”

Casie, Colt’a doğru baktı. Colt kafasını iki yana salladı, belli ki o da Casie kadar kararsızdı. Casie gözlerini tekrar Linette’e çevirdi. “Ne?”

“Nakil işi. O nasıl...” Kaşlarını çattı, sol elini belli belirsiz havaya kaldırdı. “Ne oldu?”

Casie yutkundu, tekrar eden soruyla birlikte korkusu dehşete dönüşüyordu. “Bir atın üstünden düştün.”

“Ben ata mı biniyordum?”

Gözleri dalgınlamıştı. “Hep bir atım olsun istedim.” Yüzü garip bir şekilde gevşemiş görünüyordu, teni griye dönmüştü.

“Linette!”

Bakışlarını sersem gibi tekrar Casie'ye çevirdi. "Ama annem paramızın yetmeyeceğini söylüyor. Babam eve gelene kadar olmazmış."

"Ambulans yolda," dedi Casie. "Sadece bekle. Tamam mı?"

"Geri gelecek. Geleceğini biliyorum," dedi ve gözleri kapandı.

"Colt!" diye bağırdı Casie.

Bir saniye sonra Colt yanındaydı, omzu onunkine değiyordu, bedeni sıcak ve sertti. "Linny, tatlım, hadi." Linette'in kolunu sıktı. "Uyan."

Linette öyle yaptı, bir an için ifadesiz kaldı, sonra Colt'un yüzünde gördüğü güçlüğe odaklandı. Dudakları, tek köşesinden kıvrıldı. "Sen yakışıklı bir şeytansın," dedi, sonra bakışlarını Casie'ye çevirdi. "Yakışıklı olanlar hep baş belasıdır, öyle değil mi? Bunun kabahati ne?"

Casie, onun saçma sözlerine kaşlarını çatı. "Üzgünüm," dedi. "Çok üzgünüm. Ama her şey yoluna girecek. Dayan."

Linette bakışlarını kaldırdı, ifadesi tekrar dalgınlaşmıştı. "Benim babam da yakışıklı."

Casie midesinin bulanıldığını hissetti.

"Ve geri gelecek."

"Eminim gelecek," dedi Colt ve saçlarını onun yüzünden çekti. "Kimse senin gibi güzel bir kızı bırakamaz."

"Ben güzel değilim." Linette, iltifatı kafasını karıştırmış gibi kaşlarını çatı. "Ama zekiyim. Ve babam diyor ki eğer çok çalışırsam istediğim her şeyi olabilmemişim."

“Nerede bu ambulans?” Casie, soruyu kimin sorduğundan emin değildi. Kendisi bile olabilirdi.

“Ve güçlüyüm. Babam öyle olmam gerektiğini söyledi. An-nem gibi değil.” Kafasını iki yana salladı. Hareketi dengesizdi. “O her zaman ağlıyor. Onu duyamadığımı sanıyor ama ben duyabiliyorum.” Bakışlarını yukarı kaldırdı. “Ben büyüdüğüm zaman hiç ağlamayacağım.”

“Şu lanet olası ambulans...”

“İşte geldi!” diye bağırdı Sophie ve ayağa fırlayıp, arenanın diğer ucundaki Maddy’nin sallanan dizginlerini yakalamadan önce onlara doğru ellerini salladı. Bir saniye sonra kısırakla birlikte gözden kayboldu ve ambulans çiftliğin içindeydi. Hiç ışık yanmıyordu. Hiç siren çalmıyordu. Araç orada onları yutmak için bekleyen koca bir böcek gibi duruyordu. İçinden yakası düğmeli gömlekleri ve kot pantolonları olan iki adam kusmuştu.

“Benim adım Michael. Fall River’den acil yardım çalışanıyım,” dedi içlerinden uzun boylu olanı. “Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?”

İlk olarak Colt konuştu, onlardan uzaklaşırken sesi alçaktı. “Bir attan düştüğünü düşünüyoruz.”

“Siz orada değil miydiniz?”

“Hayır.”

Acil yardım çalışanı onlara doğru yaklaştı. Casie, Linette’in elini dikkatlice battaniyenin üzerine yerleştirdi ve yollarından geri çekildi. Michael gömleğinin cebinden küçük bir el feneri çıkardı ve onu kadının her iki gözüne tuttu. “Bu ne kadar süre

önce oldu?”

Colt, bakışlarını Casie’ninkilere kaldırdı. Casie kafasını iki yana salladı, ayağa kalktığından beri her şeyden şüpheliydi. Bacakları titriyordu. “Emin değiliz.” Colt tekrar konuştu. “Onu bulur bulmaz sizi aradık.”

“Bilinci yerinde miydi?”

“Evet.”

Michael başını salladı. “Merhaba,” dedi, ilk defa Linette ile konuşarak. “Bana isminizi söyleyebilir misiniz?”

Linette gözlerini kırptırdı. “Linny Sue,” dedi.

“Yanımdaki bu beyefendiyi tanıyor musunuz, Linny Sue?” diye sordu ve konuşurken onun kollarını yokladı.

“Ben...” Linette durakladı, Casie’ye doğru baktı ve kaşlarını çattı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. “Heidi... Üzgünüm, tatlım. Çok üzgünüm.”

Acil yardım görevlisi Casie’ye döndü. “Neden bahsediyor?”

Casie onun ellerini tuttu ve bakışlarını Linette’ten ayırmadı.

“Benim adım Heidi değil.”

“O zaman...”

“Bacaklarını kontrol edin,” dedi Colt.

Bakışları buluştu. Michael battaniyeyi kaldırıp aşağı bakarken Linette sessizce ağlıyordu. Casie adamı göremiyordu ama sorunu teşhis ettiği anı fark etmişti.

Michael’ın bedeni istemsiz olarak irkildi, sonra battaniyeyi

tekrar Linette'in üzerine örtüp çabucak ayağa kalktı. "Onu sedyeye koyalım," dedi.

Diğer acil yardım görevlisi ilk kez konuştu. "Ama eğer omurgasında hasar varsa..."

"Sedyeye," diye bağırdı adam. "Hemen!"

“Emily! Em!” diye bağırdı Casie ve merdivenleri tırmanmaya başladı ama aniden kız karşısına çıkıverdi, gözleri kocaman açılmıştı ve yüzü endişeliydi.

“Sorun ne?”

“Sorun Linette.” Nefessiz kalmış ve dehşete düşmüştü ama sesinin sakın çıkması ve vücudunun yavaş hareket etmesi için uğraştı. “Sanırım bacağını kırdı. Colt ambulansa onunla birlikte gidiyor. Ben ayrı gideceğim.”

Emily kafasını salladı, kendine gelmesi bir saniyesini almıştı. “Ben de seninle geleceğim.”

“Gelmek zorunda değilsin,” diye karşı çıktı Casie ama Emily bir saniye ona baktıktan sonra yerden sırt çantasını aldı.

“Bence yanılıyorsun. Benim kullanmamı ister misin?”

“Senin ehliyetin yok ki.”

“Ama benim ölme tehlikem yok.” Emily kapıya doğru yöneldi, hareketleri ağırdı. “Sen iyi misin?”

“Elbette. Ben iyiyim,” dedi Casie ama sersemlemiş hissediyordu.

Hastaneye giden yol sonsuzluğa dek sürüyor gibiydi.

“Neden bu kadar yavaş gidiyorlar?” diye sordu Casie. Önlerinde ambulans saçma derecede sakın bir hızda seyrediyordu. Casie, parmaklarındaki ağrıyı hafifletmek için direksiyonun üstündeki tutuşunu gevşetti.

Emily koltuğuna yaslandı ve plajda bir günün keyfini çıkarıyormuş gibi nefes verdi. “Yasal olarak hız limitini aşamazlar ama bazen olağanüstü durumlarda bu kuralı esnetebiliyorlar.”

“Pekâlâ, sanırım bu durumu açıklıyor.” Casie, yolcusunun şu anki durumunu hatırlayarak iki tarafına baktı. “Senden ne haber? İyi misin?”

“Linette’ten daha iyiyim. Ne olduğunu biliyor musun?”

“Pek değil.” Kafasını iki yana sallıyordu ama kendine hakim oldu. “Coltla dersi olduğunu düşünmüştüm. Ama sanırım yanlışmışım. Onu arenada yerde bulduk. Maddy eyerlenmişti.”

“Ne kadar kötü yaralanmış?

“Emin değilim,” dedi Casie ve Linette’in bacağına gördüğünde acil durum görevlisinin yüzünün nasıl solduğundan bahsetmedi.

Casie, hastanenin yanına yasa dışı biçimde park edip kam-

yonetten fırlayınca dejavu hissi yaşamıştı. Birkaç dakika içinde de sağlık görevlileri sedyenin ayaklarını indiriyorlardı.

Casie, neredeyse Linette'ten uzak durmak istediği kadar onun yanına koşmak da istiyordu ama onun istekleri hep tartışmalı bir konuydu. Hastanın etrafı zaten sarılmıştı. Hastane personeli telaşlı arılar gibi etrafında vızıldıyorlardı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Colt.

Casie, geldiklerinden beri onu ilk defa fark ederek aniden döndü. “Evet, kesinlikle.” Etrafına bakındı, kafası karışmış ve ürkmüş görünüyordu. “Emily nerede?”

Colt kafasını salladı ama bakışlarını ondan çekmedi. “Belki sen de bir süre oturmalısın,” diye önerdi ve tek eliyle onun dirseğini tuttu. Kolunun üzerindeki eli büyük ve güçlü hissettirmişti ama tutuşundan kurtuldu ve tam bir daire çizdi, garip şekilde paniklemişti.

“Ben iyiyim. Emily nerede?”

“Dinle,” dedi Colt ve tek elini dikkatli bir şekilde sırtına doğru kaydırarak onu içeri doğru yönlendirdi. “Ben onu bulacağım. Senin belgeleri doldurman gerekiyor.”

“Bayan...” Colt, acele etmekte olan kırk yaşlarında bir kadına döndü. Fazla kilolu ve bezgin kadın bir anda durdu, kaşlarını çatmıştı. Colt gülümsedi. “Arkadaşım gerekli belgeleri doldurmak için burada nereye oturabilir acaba?”

Kadının kaşları daha da çatılmıştı. “Ön masaya gitmeniz gerekiyor.”

“Bir kaza oldu da,” dedi Colt, bakışları sabitti. “Siz muhte-

melen bu tür şeylere alışksınız fakat biz biraz gerildik. Eğer bize yardım edebilirsiniz gerçekten minnettar olurum.”

Casie en yakındaki koridora baktı. Boştu ama ameliyat ön-lüklü iki genç adam vardı.

Hemşire ona baktı. “Sağ köşeden dönünce orada bir ziya-retçi odası var,” dedi. Sesi gönülsüzce yumuşamıştı. “Orada bir yere oturabilirsiniz.”

“Siz, hemşirelerin dünyayı yönetmesinin sebebisiniz,” dedi Colt.

Kadın sessizce kıkırdadı. “Gerekli belgelerle birlikte birini yollayacağım,” dedi ve kafasını iki yana salladı ama uzaklaşırken adımları artık daha havalıydı.

Casie, arkasından kaşlarını çattı, huzursuz ve keyifsizdi. “Benim için birilerini etkilemek zorundaymışsın gibi hissetme.”

“Her şey seninle alakalı değil, keskin nişancı,” dedi Colt ve onu köşeden dönmesi için yönlendirdi. “Otur.”

“Ben...”

“Dinle, eğer istiyorsan daha sonra bayılabilirsin ama şimdi Linette için bilincin açık dursan iyi edersin.”

“Bayılacak falan değilim.”

“Harika. O zaman otur,” dedi ve iki sandalye arasına yerleş-tirilmiş koltuğa yöneldi. Sert ve alelade görünüyordu.

Casie oturdu. Belki onun sesini hiç bu kadar öfkeli duyma-dığıındandı. Belki de kendisi yorulmuş olduğundan. Ya da belki, sadece belki, gerçekten bayılma tehlikesi de yaşamış olabilirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Colt ve Casie’ye son bir kez baktıktan sonra dönüp gitti.

Casie, sadece birkaç dakika içinde bir dolu hastane çalışanı tarafından bulunmuştu. Dünyadaki herkes ona aynı soruları soruyormuş gibi hissediyordu. Çalışanlar sürüsünün işleri bitip de yalnız kalıncaya kadar yapabildiği en iyi şekilde sorularına cevap vermişti.

Dakikalar çok yavaş geçiyordu. Endişe, yorgunlukla birlikte onu yiyip bitiriyordu.

“... sadece bir arkadaş.”

Casie uyandı ve etrafına bakındı, kendini toparlamaya çalışarak oturur pozisyona geçti. Üzerinde beyaz laboratuvar önlüğü olan yaşlı bir adam ona gülümsedi. Kendi koltuğundan bir metre ötede, Colt’un oturduğunun aynısı olan bir sandalyeye oturmuştu.

“Siz Casie Carmichael olmalısınız,” dedi.

“Evet.” Sesi bir hırıltıdan fazlası değildi. Boğazını temizledi, parmaklarıyla dudaklarını sildi ve acaba salyası akmış mıydı diye merak etti. Colt, ona bakıyordu. Fena hâlde yakışıklı görünüyordu ama gülümsemesi fark edilir şekilde eksikti. Korkuyu sırtında hissetti.

“Ben Doktor Deacon.”

Casie başını salladı, tekrar yaşlı adama dönerken hâlâ uyku sersemiydi. “Linette nasıl?”

Colt biraz ayılmıştı ama göz kenarındaki kırışıklar gülerken yapışmış gibi gözünün etrafında kalmışlardı. “Sağ kaval kemiğinde epey ciddi bir yaralanma var, bildiğinizi sanıyorum.”

Ona hiçbir şey bilmediğini anlatacak vakit yoktu. “Ne kadar ciddi?”

Doktor başını biraz eğdi. “Bunun gibi açık kırıklar çok zor olabilir. Ama Doktor Lucas harika bir cerrahdır.”

“Açık...” Casie, benzinin attığını hissetti. “Bu, kemiklerin...” Yutkundu ama dikkatini doktordan çekmemişti. “Kemiklerin...” Cümlesini tamamlayamadı.

“Bu, kemiklerin deriyi deldiği anlamına geliyor. Evet, korkarım üzerinde çalıştığımız senaryo bu. Ama Doktor Lucas bu tür şeylerde çok tecrübelidir ve...” Doktor tekrar gülümsedi. “Ben de bir yıllık stajyer değilim.”

Casie başını salladı. O sırada doktor uzanıp onun elini tuttu ve gözlerine baktı. “Endişelenmemeye çalışın,” dedi. Gözleri gümüş mavisiydi. “Şu an ameliyatta. Emin olun onun için yapabileceğimiz her şeyi yapıyoruz.”

Casie tekrar başını salladı. Doktor, elini sıktı ve ayağa kalktı.

Casie gözlerini kırptırıp onun gidişini izledi. Aklını toplamayı kolay iş değildi ama Coltla yüz yüze gelince bir çaba gösterdi. “Uyumama izin vermemeliydin.”

Colt, ona baktı, ifadesi uysaldı. “Bir dahaki sefere hayvan dürtme çubuğunu kullanmayı unutmam.”

Casie kaşlarını çattı ve doktorun arkasında bıraktığı yere baktı.

“Emily iyi,” dedi Colt. “Eğer ilgileniyorsan.”

Casie, ona sert gözlerle baktı. “Tabii ki ilgileniyorum. Nerede o?”

Colt omuzlarını silkti. “Muhtemelen doktorlardan biriyle

flört ediyordur. Sizin bu hâliniz ne olacak Lazy Windmill kızları?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Colt tam ağzını açacaktı ki etek ve topuklu giymiş bir kadın bir dolu soruyla daha geldi.

Bir diğer kişi onu sorgulamayı bitirene kadar, Colt gitmişti. Casie, tam işi bitirdiği sırada geri geldi ve eline beyaz bir kâğıt torba bıraktı.

Casie ona baktı. “Bu ne?”

“Yemek.”

“Benim yemeğe ihtiyacım...”

“Biliyorum. Yemek yemek için fazla güçlüsün sen.”

“Ben hiç öyle bir şey...”

“Sadece ye şu kahrolası şeyi,” dedi, sesi huysuzdu.

“Dinle,” diye söze başladı Casie. Eğer birinin sinirlenmeye hakkı vardysa o kişi kendisiydi ama tam o sırada koyu renk saçlı bir hemşire odadan içeri girdi. Genç ve çekici bir kadındı, gülümsemesi enerjikti.

Colt dönüp ona baktı.

“Dört numarada bekliyor,” dedi, köşeden eğilerek.

“Teşekkürler, Shelly.”

“Ne demek,” dedi kadın ve gitti.

Casie, elinde tuz ve kâğıt torbayla oraya oturdu. “Dört nu-

maralı odada romantik bir randevu mu?" diye sordu.

"Sadece sandviçini ye," dedi Colt.

"Sen nasıl oluyor da buradan kovulmuyorsun? Biri taburcu olsun da odası boşalsın diye mi bekliyorsun?"

"O yemeğe epey para harcadım."

"Romantik randevun doğum yapıyor falan değil, değil mi, ya da..." diye başlamıştı ama o anda, gerçek onu bir fırtına gibi vuruverdi. "Kim dörtte?" diye sordu.

"En son ne zaman bir şeyler yedin?" diye sordu Colt ama Casie ayağa fırladı. Kâğıt torba yere yuvarlanmıştı.

"Emily doğum mu yapıyor?"

Colt dişlerini göstererek ona gülümsedi. "Kahretsin, o şeyi yiyecek misin..."

"Seni pislik!" Neden olduğunu gerçekten bilmediği hâlde öfke her yerini sarmıştı. "Emily doğumda ve bana söylemiyor-sun bile, öyle mi?"

"Yerde bayılıp kalırsan onun için ne yapabileceğini sanıyorsun?"

"Nerede o?"

"Yemeğini yiyene kadar sana..." diye söze başladı ama Casie gömleğinin yakasını iki yumruğuyla kavrayıp kendisini ona doğru çekti.

"O nerede?" diye gürledi.

Colt'un kaşları hafifçe yukarı kalkmıştı. "Korkutucu bir fırtına dönüşüyorsun, keskin nişancı."

“Söyle bana...” diye başlamıştı ama tehditini bitirmeden Colt konuştu.

“Oda iki yüz yetmiş dört,” dedi. “Ama bana seni rahatsız etmememi söyledi.”

“Beni rahatsızs...” diye başladı, sonra homurdandı ve koridora yöneldi.

Hastane, tavşan ağılı gibiydi ama Casie sonunda yolunu bulabildi. Yatağında uzanmış pencereden dışarı bakan Emily’yi ziyaret etmek için izin alması biraz vaktini almıştı.

“Emily,” dedi, odaya girerken hızını yavaşlatarak. “Bana neden söylemedin?”

“Hey, Case,” dedi Emily. Gözleri açılmıştı, ses tonu biraz bitkindi. “Nasıl gidiyor?”

“Nasıl gidiyor mu?” Bir kahkaha atmaya zorladı kendini. “Pekâlâ, görünüşe göre bir bebeğin oluyor.”

“Ah, evet. Çok yakında bitmiş olacak, yani sanırım. Sonra işleri halletmeye devam edebilirim. Belki elma reçelimi internette satabilirim diye düşünüyordum. Biliyorsun, bunun için büyük bir market oluştu.”

Casie, kızın yatağının kenarına oturdu. “Şimdi reçelleri düşünmek için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum.”

“Nasıl gidiyor?” Turkuaz önlüğü olan bir kadın odadan içeri adımını atmıştı.

“İyi,” dedi Emily. Gözleri donuktu. “Ne zaman hazır olacağım sizce?”

“Her şey plana göre olacak,” dedi kadın ve monitörlere bakarak not panosuna bir şeyler yazdı.

“Pekâlâ, ne kadar erken o kadar iyi,” dedi Emily. “Daha kat edecek kilometrelerim var, ne demek istediğimi anlıyorsan.”

Hemşire, Casie’ye şüpheli bir bakış attı, sonra odadan geri çıktı.

“Em,” dedi Casie ve kafasının üstündeki sıvı torbalarına bağlı olmayan elini tutmak için uzandı. “Sen iyi misin?”

Emily omuzlarını silkti. “Bir uçurtmadan daha yükseğim. Yani, neden acısız yoldan gitmiyorum ki? Ama doktorlar iyi olduğumu söylüyorlar. Yarından sonraki gün evde olmam gerekiyor. Buralarda beklemek zorundaymışsın gibi hissetme.”

“Tabii ki bekleyeceğim,” dedi Casie. “Ama sen çocuğu vermeyi falan...”

“Sana anlattım mı? Onun için bir aile buldular,” dedi Emily. “Harika değil mi? Bir diş hekimi ve karısı. O da bir bahçıvan. Orkidelerin ve öyle şeylerin yetiştiği bir yerde bir kış bahçeleri var. Büyüyen orkideleri hayal edebiliyor musun? Ben doğru düzgün havuç bile yetiştiremiyorum. Ve kadın hayır işleri de yapıyormuş. İki de yiyecek yardımlarında gönüllü çalışıyorlar. O Berken... Ne diyorlardı o ayakkabılara?”

“Emily...”

“Birkenstocks,” dedi Emily. “Çirkin şeyler ama muhtemelen benim hastane masraflarımdan daha pahalıdırlar. Çocuk şımartılacak. Tıpkı okulda hep nefret ettiğim o huysuz kızlardan biri gibi.”

“Emily, bence senin biraz daha...”

“Selam,” dedi biri.

Hep birlikte ona baktılar.

“Benim adım Linda. Sue’nun yerine bakacağım. Bana hazır olmak üzere olduğunuz söylendi.”

“Zaten hazırım,” dedi Emily. Yüzü kızarmıştı. “Hadi başlayalım.”

“Pekâlâ, bir bakmama izin ver,” dedi Linda ve bir çift eldiven takıp Emily’nin yarı bedenini örten battaniyeyi yukarı çekti. “Harika,” dedi, örtüyü yerine koyarken. “Neredeyse hazırsın. Şimdi doktoru çağıracağım, sonra işe başlayacağız.”

“Kulağa plan gibi geliyor yahu,” dedi Emily ve tekrar Casie’ye döndü. “Sen yiyecek bir şeyler bulmalısın. Solgun görünüyorsun.”

“Sen iyi misin?” diye sordu Casie tekrar.

“Hiç daha iyi olmamıştım.”

“Gerçekten bu işi bir kez daha tartman gerektiğini düşünüyorum, Em. Şu an çok stres altındasın ve bu çok büyük bir karar. Belki...”

“Ve Emily... Zaman geldi,” dedi hızla odaya giren bir adam. “Selam.” Başını not defterinden kaldırıp baktı. “Sen Casie olmalısın. Hakkında çok şey duydum. Emily ve bebek seninle birlikte çiftlikte yaşayacaklar, öyle değil mi?”

“Planlarda bir değişiklik oldu doktor,” dedi Emily. “Bebeği evlatlık veriyorum.”

“Ne?” Doktor kaşlarını çatı ve Emily’ye baktı. “Bu konuda emin misin?”

“Kesinlikle. Yani... Ben kendim bir çocuğum, öyle değil mi?” Durdu ve gülümsedi, kaşlarında ter vardı. “Bu tür bir sorumlulukla elim kolum bağlanmadan önce hayatımı yaşamak zorundayım.”

“Pekâlâ, belki de şu an bu derece önemli bir şeye karar vermek için doğru zaman değildir,” dedi doktor.

“Onu veriyorum,” dedi Emily. “Ve harika bir hayatı olacak. İki ebeveyn. Para derdi yok. Özel bir okul.”

“Bütün bunlar hiçbir şey...” diye başladı Casie ama Emily onun sözünü kesti.

“Karar verildi.” Dişlerini göstererek gülümsedi. “Hadi şimdi işe koyulalım.”

Epidural ile bile zor bir doğumdu ama sonunda bebek kafasını gösterdi. Doktor, yenidoğanı dünyaya doğru çekerken Casie onun kordonunu kesti. Buruşuk, mor ve bir kasırğa kadar gürültülüydü, ağız dolusu bir çığlıkla birlikte gelmişti.

“Bir kız,” dedi doktor.

Bir hemşire ağzındaki ve burnundaki sıvıyı çekti, sonra onu bir battaniyeye sardı ve küçük bohçayı Casie’ye verdi.

Casie bir nefes aldı ve huysuz küçük surata baktı. Kırıksık ve kıpkırmızıydı, gözleri yerine iki küçük aralık ve yapışkan kafası-

Sevenler Gönüllerinde Taşır Sevdiklerini

nın yanında sıkılmış küçücük yumrukları vardı. “Ah, Emily...”
Kelimeleri kendi kulağına bile zar zor geliyordu. “Bu muhte-
şem. Sadece bir bak...”

“Onu götür,” dedi Emily.

Casie bakışlarını kaldırdı. Emily duvara bakıyordu, yüz ifa-
desi soğuk ve gözleri donuktu.

Oda sessizliğe gömülmüştü. Bebek bile ses çıkarmıyordu.

“Emily...”

“Kurtul ondan,” dedi Emily ve gözlerini yumdu.

Sonraki birkaç saat bitip tükenmez gibiydi. Ama en azından bebek hastanenin çocuk yuvasındaydı, cam pencerelerin arkasındaki arkadaşlarıyla birlikte hizaya geçmiş küçük bir asker gibi camdan beşiğinin içinde uyuyordu. Colt, birkaç adım ve birkaç ömür ileride ayakta duruyordu, küçüğü izlerken yüz ifadesi ciddiye.

“O çok...” Casie kafasını iki yana salladı.

“Savunmasız mı?” dedi Colt.

Casie ona baktı. Bakışları buluştu. Özür kelimeleri dudaklarında titreşti ama ağzından çıkamadan Doktor Deacon göründü.

“Bayan Hartman ameliyattan çıktı,” dedi.

“Durumu nasıl?” diye sordu Colt.

“Umdüğumuzdan daha iyi,” dedi doktor. “Onu hemen bulduğunuz için şanslı. Bir süre tekerlekli sandalyede olacak. Tedaviler bittikten sonra bile kemoterapi onu bir süre zayıflatmaya devam etmiş ama bir savaşçı gibi görünüyor.”

“Kemo mu!” dedi Casie.

Doktor, gümüş rengi kaşlarını havaya kaldırdı. “Bilmiyor muydunuz?”

“Hayır, ben... Hayır,” dedi Casie.

Doktorun ifadesi ciddiye. “Size onun anlatmasına izin versem iyi olacak. İsterseniz şimdi onu görebilirsiniz.”

Hastane odasına birlikte yürüdüler ama ayrı dünyalara ait gibi görünüyorlardı.

Linette, kaba beyaz yorganın altında küçücük görünüyordu.

“Hey,” dedi Casie, yavaşça odaya girerken. “Nasıl hissediyorsun?”

Linette bakışlarını kaldırıp etrafına baktı. “Daha iyi olmuşum. Sadece ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum.”

Casie gülümsemeye çalıştı. “İyi olacaksın.”

“Olacak mıyım?” diye sordu. Sesi, yıpranmış ve yenilmiş çıkıyordu.

Casie, yatağın karşı tarafındaki Colt’a bakmaktan kendini aldı. Ona ihtiyacı yoktu, kimseye ihtiyacı yoktu ama bazen bunu hatırlamak zor oluyordu.

“Doktor çok şanslı olduğunu söyledi. Her şey iyi gitmiş.”

“Şanslı,” dedi Linette. “Sanırım bu göreceli bir kavram.” Tekrar pencereden dışarı baktı. Pediatri bölümünü görüyordu. “Başka bir şey söyledi mi?”

“Bize neden kanserden bahsetmedin?” diye sordu Casie.

“Hasta-doktor gizliliğine ne olmuş?” diye söylendi Linette. “Kendisine dava açılmazsa şanslı.”

“Eğer bilseydik...”

“Ne?” diye sordu Linette, tekrar ona dönerek. “Beni pamuklara sarıp sandıkta mı saklayacaktınız?”

“Daha dikkatli olabilirdik. Daha...”

“Siz her şeyi doğru yaptınız,” dedi Linette. “Yasal olarak ve ahlaki olarak suçtan muafsiniz. Dinleyin...” Boğazını temizledi. “Umarım önceden ahmakça bir şey söylememişimdir?”

Colt kafasını iki yana salladı. “Biraz kafan karışmıştı. Hepsi bu.”

“Devletin şu anki bakanını unutmak gibi bir kafası karışıklık mı yoksa kendi adımı unutmam gibi mi?”

Colt, ona gülümsedi. “Bir keresinde Reno’da bir boğanın üzerinden baş aşağı düşmüştüm. İnsanlar beni bir hafta Garth diye çağırıyorlardı.”

“Ve ben burada seni bir George Strait hayranı için tutuyorum,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Madeline nasıl?”

“O iyi.”

“Emin misin?”

Colt, onun elini sıktı. “Sana yalan söyler miyim?”

“Muhtemelen,” dedi Linette ve Colt, ona tünelin sonundaki o karşı konulamaz ışığı göstererek gülümsedi.

Linette iç çekti, birinden diğerine bakarken rahatlamış görünüyordu. “Peki ya siz ikiniz? Siz iyi misiniz?”

“Bizim endişelendiğimiz sensin,” dedi Casie.

“Belki biraz da kendiniz için endişelenmelisiniz,” diye önerdi Linette.

“Pekâlâ ama bizim kırık kemiğimiz falan yok,” dedi Colt.

Linette hafifçe kaşlarını çattı. “Kastettiğim tam olarak bu değildi. Bilirsiniz...” Derin bir nefes aldı ve hafifçe yüzünü buruşturdu. Belki de ağrı kesicilerin etkisi geçiyordu. “Size öyle görünmeyebilir ama hayat çok kısa. Bence siz ikiniz...”

“Emily’nin bebeği doğdu,” diye araya girdi Casie.

Linette’in kaşları çatılmıştı ama dikkatinin dağılmasına izin verdi. “Ne zaman?”

“Birkaç saat önce. Sen ameliyattayken.”

Linette, sessizce kayıp saatlerini düşünürken yavaşça başını salladı. “Hastaneye ikinci bir sefer yapmak istemedi herhâlde,” dedi en sonunda. “Karbon ayak izi falan.”

Diğerleri gülümsediler. Linette bitkin görünüyordu.

“Yani her şey iyi gitti mi?”

“Evet. Kızı oldu.”

“Doğumda ne kadar kaldı?”

“Beş saat. Belki altı.”

“Fena değil. Ben Heidi’yi doğururken...” Kendini susturup pencereye doğru döndü. Yağmur yağmaya başlamıştı, top gibi damlalar pencereye vuruyordu. “Yani onu yanında tutuyor, değil mi?”

Casie kaşlarını çattı, Linette'in ailesi konusunda kafası karışmıştı ama Linette yeniden konuşuyordu.

"Onunla makul bir konuşma yaptınız, değil mi?"

"Benim kararım değildi," dedi Casie ve sorumluluktan kaçmaya hazır bir şekilde ayak parmaklarının kıvrıldığını hissetti.

Linette birkaç saniye ona baktı, sonra bakışlarını Colt'a çevirdi. "Ya sen?" diye sordu.

Colt, bir an için sessiz kaldı. Gözleri pişmanlıklarını öyle derinden gösteriyordu ki âdeta ruhunu yakıyorlardı ama daha görmeden kaybettiği kızı hakkında bir şey söylemedi. "Sanırım yasal belgeleri çoktan imzaladı."

"Belgeler değiştirilebilir," dedi Linette, gözleri deliciydi.

Colt kafasını iki yana salladı. "Ben onun fikrini değiştirecek bir konumda değilim."

Linette derin bir nefes aldı ve bir an için Casie onun karşı çıkacağını düşündü ama o sırada yatağın yanındaki telefon çaldı. Ona uzanırken Linette'in eli yaralı ve kırılğan görünüyordu.

"Evet." Sesi sertti. Sessizce bekledi. "O burada. Kendiniz söyleyebilirsiniz," dedi ve telefonu Casie'ye verdi.

Casie, telefonu kaşlarını çatarak aldı. "Efendim?"

"Bayan Carmichael?"

"Evet?"

"Pritchard ve Pritchard'dan Stephanie Pritchard." Avukatın sesi alçak ve düzdü.

Sevenler Gönüllerinde Taşır Sevdiklerini

Casie, onun sesinden irkilmişti. Çok fazla sayıda kriz çok hızlı peş peşe geliyordu. Bunu, ruhunu baltalayan bir fırtına gibi hissetti. “Evet?”

“Bay Pritchard ve ben bu dava üzerine epey kafa yorduk.”

“Bakın...” Casie paniklemiş ve hırpalanmış hissediyordu. “Ben Ty’ın yaptıklarının haklı olduğunu söylemiyorum ama...”

“Suçlamaları düşürmeye karar verdik.”

“O sadece...” Casie durdu. “Ne?” Kelimesi zar zor duyuluyordu.

“Sadece oğlumuzun yakın zamanda yelkenleri suya indireceğini sanmayın.”

“Ah...” Hissiz bir şekilde başını salladı. “Tamam,” dedi.

Bir saniye içinde hat kesilmişti. Casie, uzatmalı bir saniye için daha ona baktıktan sonra telefonu geri Linette’e verdi.

“Neydi o?” diye sordu Colt.

“Ben sadece...” Casie kafasını sağa sola salladı, olanlara anlam vermeye çalışıyordu. “Bilmiyorum.”

“Kimdi?”

“Bayan Pritchard.”

“Avukat mı? David’in annesi mi?” Aniden sırtını dikleştirtirdi, ifadesi agresifti. “Ne halt etmeye burayı arıyor ki?”

Casie, bakışlarını Linette’e çevirdi. “Hiçbir fikrim yok. Neden seni aradı?”

Linette omzunu silkti. Çaba harcamak yorucu görünüyordu. “Telefon numaramı yanlışlıkla almış olmalılar.”

“Ama nasıl...”

“Ben yorgunum,” dedi Linette ve duvara doğru dönerek gözlerini yumdu.

“Yani o iyi, değil mi?” diye sordu Sophie. Yüzü gergindi. Casie, babasının ziyaretinden beri onun gülümsemesini görmemişti. Emily’nin hastane odasına giden yoldalardı. Bebeğin doğumundan beri iki gün geçmişti.

“Bence iyi. En azından fiziksel olarak.”

“Fiziksel olarak mı?” Casie, Sophie’nin kaşlarını çatıldığını hissedebiliyordu.

Casie omzunu silkti. Kendisi bu tür bir tecrübe yaşamış değildi. “Bebeğinden vazgeçmenin kolay bir şey olmadığına eminim, dedi ve asıl yeni bir insanı dünyaya getirmenin nasıl bir şey olduğunu bir gün öğrenip öğrenmeyeceğini merak etti. Acaba o cesarete sahip miydi, merak etti.

“Kimseden vazgeçmek kolay bir şey değil,” dedi Sophie.

Casie ona baktı ama gidecekleri yere zaten varmışlardı. Emily’nin odasının kapısı açıktı. Çuval gibi bir tişört ve büyük boy kargo pantolon giymişti, sırtını yastıklara dayamış oturuyordu, yatağın üzerindeki ayakları çıplaktı. Pencereden dışarı bakarken gözleri donuk ve sabitti.

“Nasılsın?” diye sordu Casie.

Kız çabucak onlara doğru döndü.

“Hey, sonunda buradasınız,” dedi ve yatağın kenarına kaydı.

“Hadi gidelim buradan.”

“Sen iyi misin?” diye sordu Sophie.

“Daha iyi olamazdım.” Chill ve Grill’deki uzun vardiyasını terk ediyormuş gibi haşın ve aceleliydi. “Ya sen?”

“Ben iyiyim.” Sophie, garip şekilde durumu konusunda kararsız görünüyordu.

“Peki Ty? O nasıl? Telefonda konuştuğumda biraz keyifsiz gibiydi.”

“Bilmiyorum,” dedi Sophie. “Nereden bileyim?”

Emily, ona garip bir bakış attı, sonra el koyduğu bir kutu şeyi sırt çantasına koyarken bakışlarını Casie’ye çevirdi. “Bunların zaten ödenmiş olduğunu varsayıyorum, öyle değil mi? Onları eve de götürebilirim. Colt gelmedi, ha?”

“Hayır. O...” dedi Casie ve ayaklarını yerde sürtmeye başladı, gerektiğinden daha fazla bir şey söylememek için uğraşıyordu. “İhtiyacın olan her şey var mı?”

“Sanırım.”

“Pekâlâ, yanılıyorsun,” dedi biri.

Sesin geldiği yöne döndüler. Linette kapıda, bir tekerlekli sandalyede oturuyordu.

“Hey,” dedi Emily. “Nasılsın?”

“Bunu unuttun,” dedi yaşlı kadın ve başıyla arkasındaki birini işaret ederek sandalyesini odanın içine sürdü.

Bir hemşire odaya girdi. Kollarında taşıdığı pembe kundağa gülümsedi, sonra umutla Emily’ye baktı. “Çok güzel,” dedi ve bebeği annesine verdi. “Tebrikler.”

“Hayır!” diye itiraz etti Emily. Bir adım geri çekildi ama hemşire onu takip edip bebeği onun pek de kucak açmayan kollarına bıraktı. “Evlat edindirme kurumu her şeyle ilgileniyor.”

“Sanırım vazgeçmişler,” dedi Linette. “Anlaşmanın hükümsüz ve geçersiz olduğunu söylediler.”

“Ne?” Emily, gözlerini, sıkıca sarılmış kundaktan yukarı bakan küçük ciddi suratından ayırdı.

Linette omuzlarını silkti. “Bebeğin babasının imzasının gerekmesiyle ilgili bir şeymiş.”

“Bu doğru değil.” Emily o kadar solgun, acemi ve panikleymiş görünüyordu ki Casie’nin kalbi acıdı. “Onun gerekli olmadığını söylemişlerdi.”

“Bütün bildiğim, bana söyledikleri.”

Emily’nin dudakları bükülmüştü. Gözleri parlıyordu. Kenarlarından yaşlar döküldü. Dudağının kenarındaki bir kas seğiriyordu. “Ben bir anne olamam. Ben...”

“Senin sorunun ne?” diye çıkıştı Sophie. “Sen zaten bir anne oldun. Toprak Ana gibi bir şeysin işte. Tanrı aşkına! Bu gezegendeki insanların yarısı senin gibi bir anneye sahip olmak için ruhlarını bağışladılar.”

“Ne, sen delirdin mi?” diye tısladı Emily. “Ben bunu yapamam. Yapamam!”

“Evet, yapabilirsin,” dedi Sophie. Sesi aniden yumuşamıştı. Oda, ibadet odası gibi sessizdi. “Bu işte harika olacaksın.”

Emily kafasını iki yana salladı.

“Olacaksın,” dedi Sophie. “Biliyorsun, eğer doğru değilse ben güzel bir şey söylemem.”

“Ben yapamam...” diye fısıldadı Emily tekrar, fakat tam o küçücük anda bebek bir ses çıkardı, karanlıkta parlayan bir alev gibi Emily’nin bakışlarını üzerine çeken, küçük anlaşılmaz bir sestti. Gözleri buluştu, kahverengi ve mavi arasında, bir yara kadar taze duygular birbirine kavuştu. Kimse konuşmadı. Tek bir nefes fısıldanmadı. “Bliss Bebek,” diye mırıldandı Emily. Dünya sessizleşti, öylece bekledi, sonra ağlamaya başladı. Tekrar yatağına otururken bebeğini göğsüne bastırdı, rastalarını onun küçük yüzünün üzerine eğdi ve hıçkırarak ağladı.

Hayat yavaş yavaş normale dönmüştü ya da en azından eski alışılmış anormallğine. Sophie, Maddy'nin diziyle ilgileniyor, Özgür'e bakıyor ve görünüşe göre Güney Dakota'daki her bir kıza biniş dersleri veriyordu. Ty da görev duygusuyla Melek'e bakıyor ve Sophie'yle ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Emily'ye gelince, bahçeye, elma ağaçlarının altındaki bir sepette kıvrılmış yatan Bliss ile birlikte dönmüştü. Ve yemek pişiriyordu... Yemek masasının üzerindeki Bliss ile birlikte. Ve keçi sağıyordu, yine yaşlı bir kavak ağacının dalına nazikçe asılmış Bliss ile birlikte. Ama çoğunlukla oturup bebeğinin gözlerine bakıyor ve o ağlayıncaya dek gülümsüyordu.

Rahatlatıcı bir sessizlikle beraber akşam çöküyordu. Batıdaki ufuk çizgisi, birkaç alçak engelin üzerinden atlayan Sophie ve Tangles'ı arkadan aydınlatan menekşe ve eflatunlu bir boya paleti gibiydi. Emily, göğsündeki askıya sıkıca sarılmış Bliss bekle beraber elma topluyordu.

Bahçenin karşı tarafından onları izlemek, Casie'nin içinde derinlerdeki bir şeyin acımasına sebep olmuştu.

“Bunun gibi bir şey daha yok, öyle değil mi?” diye sordu Linette. Casie, boğazındaki yumruyu yuttu ve koltuk değnekleriyle dikkatli bir biçimde ahıra doğru topallayan kadına doğru döndü. Doktorlar tekerlekli sandalye kullanmasını tavsiye etmişlerdi ama onu yavaşlatmak mümkün değildi. Sabahları yerinden fırlayıveriyordu ama Casie ailesini araması için ısrar ettiğinde sonunda pes etmişti. Bir saat içinde gelmiş olacaktıydı. Linette derin bir nefes aldı. “Peki Cassandra Carmichael için listede ne var?” diye sordu.

Casie bir nefes verdi, Linette'in yorgun omuzlarına daha fazla yük yüklememeye dikkat ediyordu. “Ah, bilmiyorum. İşlerimizi yoluna koymaya devam edeceğiz, sanırım. Lazy'yi kâra geçirmeye çalışacağız. Emily ve Bliss bebek için bir yer yapmaya...” Sürücü yolundan yürüyen Ty görüş alanına girince Casie sustu.

Yıpranmış şapkası yüzünün üstüne kadar çekilmiş, gözlerini saklıyordu ama adımlarında onu neredeyse kaygısız gösteren sakin bir ritim vardı. Bunun gerçek olması için nelerimi vermezdim, diye düşündü Casie ve elma bahçesine doğru giderken kalbindeki karmakarışık o sevgi yumağını bir kez daha hissetti.

“O iyi bir çocuk,” dedi Linette.

“Evet,” diye katıldı Casie ve boğazını temizledi. “Evet, o gayet iyi.”

“Her şey güzel olacak,” dedi Linette.

Ty, yırtık şapkasını öne eğip duyulmayan bir sesle bir şeyler

söyledi. Emily bir kahkaha atıp onun omzuna vurdu. Ty, geriye doğru sıçradı ve bebeğe baktı. Emily, minik Bliss'i küçük sepetinden kaldırdı, uzun uzun baktıktan sonra onu dikkatlice çocuğun kollarına bıraktı.

O anın dokunaklılığı, Casie'nin gözlerini yaşlarla doldurmuştu.

"Casie..."

"Özür dilerim." Casie dikkatini yeniden pansiyonerine çevirdi... Çok sayıda yanlış adımı yüzünden muhtemelen onu dava edecek olan pansiyonerine. "Ne diyordun?"

"Her şey güzel olacak dedim."

Casie boğazını temizledi. "Epey zeki birinin bana bir kere-sinde söylediği gibi, 'Güzel, göreceli bir kavram olabilir.'" dedi.

Linette kıkırdadı ama dikkatini sürücü yoluna çevirince sesi kesilmişti. "O kim?"

Casie döndü. Vücudu kaskatı kesilmişti. Bakışlarını Sophie'nin at bindiği arenaya çevirdi, sonra yaklaşan römorka doğru aceleyle bir hamle yaparken Pete Whitesel aracından aşağı indi. Adamın bakışları, boz attan henüz inmekte olan kıza odaklanmıştı.

Casie göğsünün sıkıştığını hissetti ama yürümeye devam ediyordu.

"Bay Whitesel," dedi. Sesi kendi kulaklarına bile çok güçsüz geliyordu. "Hâlâ kırsağınızı bulamadınız mı?"

Adam, gözlerini tekrar Casie'ye çevirmeden birkaç saniye daha yaklaşmakta olan Sophie'ye baktı. Dudakları, muhteme-

len bir gülümseme olduğunu sandığı şekilde kıvrılmıştı. “Görünüşe göre buldum.”

“Gerçekten mi? Nerede?”

“Bilmiyorum ama bahse girerim o biliyordur,” dedi adam ve çenesiyle arenayı işaret etti.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Sizin onunla ne işiniz var?” diye sordu adam, arkadan henüz gelen Sophie’yi kast ederek.

“Onu alamazsın.” Sophie’nin sesi kaya gibi sağlamdı ama Casie ona doğru döndüğünde yüzünün solgun olduğunu gördü.

“O bana ait, tatlı şeyler,” dedi Whitesel. “Ya ben alacağım ya da polisler.”

Kimse konuşmamıştı.

Adam, ahıra doğru yürürken burnundan soluyordu ama Casie tekrar onun yolunu kesti. “Onu duydun,” dedi. Kalbi deli gibi çarpıyordu, elleri terlemişti ama vazgeçmedi. “Kısrığı geri alamazsın,” dedi. “Onun üzerindeki haklarını kaybettin.”

“Sizin mutlu küçük dünyanızda işler nasıl yürüyor bilmiyorum. Ama kimse benden bir şey çalamayacak,” diye güreledi ve tekrar adımını attı. Casie de onunla birlikte hareket ediyordu.

“Senin sözüne karşılık benim sözüm. Sen bu şekilde...” diye başladı Casie ama tam o anda Whitesel onu gömleğinin yakasından kavrayıp kendine çekti.

“Ve benim yumruğuma karşılık senin...”

“Whitesel!” Linette’in sesi, akşamın sessizliğinde bir kırbaç gibi şaklamıştı.

Whitesel dikkatini ona çevirdi.

Linette, koltuk değnekleriyle dikkatlice dengesini kurarak ona doğru bir hamle yaptı. “Yoksa Warren mı demeliydim?”

Whitesel’in bakışları ok gibi ona çevrildi, sonra Emily ve Ty’nin bahçeden yaklaştıkları tarafa doğru döndü. Ty’nin ifadesi sertti. Emily, Bliss’i göğsüne bastırdı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi Whitesel.

“Öyle mi?” diye sordu Linette. “Pekâlâ, belki şerif bilir. Duyduğuma göre, Pat Warren ismi bazı bölgelerde çok meşhurmuş.”

Dünya tamamen sessizliğe gömülmüş gibiydi ve sonra Whitesel, Casie’yi ileri itti. Casie arkaya doğru tökezledi ama Ty onu tutup dengesini bulmasına yardım etti.

“İyi. Pekâlâ, iyi,” diye hırladı Whitesel. “O değersiz at sizinle kalsın. Umarım bütün bu yeri birbirine katar,” dedi, geri çekilip römorkuna bindi ve uzaklaştı.

Casie arkasından gözlerini kırpıştırarak baktı. Sophie gürültülü bir nefes verdi. Etraf yeniden huzurlu sessizliğine dönmüştü.

“Az önce ne oldu öyle?” diye sordu Emily.

Casie kafasını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok. Linette...” Yaşlı kadına döndü. “Sen nasıl... Pat Warren da kim?”

Linette omzunu silkti. “Emily, onula ilgili ters bir şeylerin olduğunu söylemişti ve de kendisi insan doğasını anlamakta

epey uzman gibi görünüyor, o yüzden ben de adamın geçmişini birazcık araştırdım. Pek hoş değildi.”

“Hey, Ty, eve dönmeme yardım eder misin?”

“Geçmişini mi araştırdın? Nasıl yani? Eğer başka bir ismi varsa geçmişini nasıl araştırabildin ki?”

Linette omzunu silkti. “Görünüşe göre, parmak izi deri üstünde epey belli oluyor.”

“Ne...”

“Bak, sohbet etmek isterdim ama arabam geldi gibi görünüyor,” dedi Linette, o sırada sürücü yoluna dönen koyu renk araca bakarak.

“Ah...” Casie’nin ayakları altındaki zemin sallanır gibi olmuştu. “Sanırım kızın senin için çok endişelenmiştir.”

“Muhtemelen. Bak ne diyeceğim, ben uzun vedalardan çok hoşlanmam, o yüzden lütfen beklemek zorundaymış gibi hissetmeyin. Eminim yapacak işleriniz vardır,” dedi Linette ama siyah SUV durana kadar kimse yerinden kıpırdamadı. Jack, çalkılı yoldaki toz dumanı dağılırken bir defa havladı. Üzerinde dikkat çekici gri takımını olan bir kadın arabadan indi. Saçları sıkı bir topuzla toplanmıştı. Alçak ayakkabıları ve koyu kemik çerçeveli gözlükleri vardı.

Casie, öne doğru adım atarken kadının büyüsünden kendini kurtarıp neşelenmeye çalıştı. Siz Elizabeth olmalısınız.”

“Evet,” dedi kadın basitçe.

“Annenizi burada ağırlamaktan ne kadar keyif duyduğumuzu anlatamam.”

Kadın kaşlarını çattı. “O benim...”

“Pekâlâ,” dedi Linette, sesi aceleliydi. “Çok zamanım yok. Yola çıksak iyi olur.”

“Evet, efendim.”

Casie, bakışlarını bir kadından ötekine çevirdi, kafası karışmıştı ama üzerine düşünmesine fırsat olmadan Linette tekrar konuştu. Çocuklar ise anlam vermeye çalışarak yirmi adım arkalarında birbirlerine sokulmuş vaziyette ayakta duruyorlardı.

“Burada çok iyi iş çıkarıyorsun, Casie,” dedi Linette. Sesi yumuşak, yü ifadesi samimiydi.

Casie, anlamaya çalışarak kaşlarını çattı. “Ben bir şey...”

“Ama artık kazandın.”

“Ne?”

“Onlar gayet iyiler.” Bir kavak ağacından yas tutan bir güvercin yaklaşan karanlığa seslendi.

Casie kafasını iki yana salladı.

“Çocuklar,” diye açıkladı Linette. “Onlar iyi olacaklar... Senin sayende.”

“Hayır, bu...”

“Ayrılmadan önce başka bir şeye ihtiyacınız var mı?” diye sordu Elizabeth.

“Hayır, ben iyiyim,” dedi Linette, SUV’un yanında duran kadına dönmeden.

Elizabeth hızlıca başını salladı ve yolcu kapısını açtı.

“Senin sayende,” diye tekrar etti Linette. “Sen hepsini yap-

bilirsin. Çiftliği işletebilir, bir hayat kurtarabilir, aileni bir arada tutabilirsin.”

“Onlar gerçekten benim ailem değil.”

“Aile her zaman kan bağıyla bağlı oldukların değildir, Casie,” dedi Linette. “Bazen arkadaşındır ya da kapı komşundur, ya da bazen idari asistanındır.” Şevkatle Elizabeth’e gülümsedi. “Ve bazen akrabaların seni hüsrana uğratabilir. Ya da sen onları uğrattırsın.” Linette uçsuz bucaksız tepelere doğru baktı. Gözlerinde sonsuz bir hüüzün vardı ama birkaç saniye içinde dikkatini yeniden Casie’ye çevirdi. “Bunları tek başına başarabileceğini kanıtladın,” dedi ve koltuk değneklerini Elizabeth’e verip kendi gücüyle, dikkatli bir şekilde arazi aracına tırmandı. “Ama çok geç olmadan, istediğinin gerçekten bu olduğundan emin olman lazım.”

“Ne?”

Linette hafifçe gülümsedi, iç çekti ve ön camdan dışarı baktı. “Hadi gidelim,” dedi.

“Evet efendim,” diye onayladı Elizabeth ve koltuk değneklerini bagaja yerleştirip yolcu kapısını kapattı.

“Efendim...” diye başladı Casie ama SUV uzaklaşmaya başlamıştı.

“Kutsal ana,” dedi.

“Kalpsiz yargıç, değil mi?” dedi Emily bir nefeste.

Sessizce aracın çakıl yola dönüşünü izlediler. Sükûnet geri gelmişti. Akşam havası, yaklaşan fırtınayı haber veren şekilde ağır hissettiriyordu. Bliss ağlamaya başladı. Emily onu yatıştırdı. Bir at kişnedi. Bir koyun meledi. Ama Casie’nin aklı hâlâ karmaşıktı. Pritchardlar davadan Linette sayesinde mi vazgeç-

mişlerdi? Peki ya Whitesel? Bir tarafa atılmış deri ipin hatırası aklında geziniyordu ama düşünceleri bir motorun sesiyle bölündü. Colt'un çiftliğe giren kamyonetiyle birlikte Casie de dünyaya döndü. Colt aracından indi, sağlam bir kuvvet ve belirsiz pişmanlıklarla doluydu. Casie'ye baktı, başını salladı, sonra ahıra doğru yöneldi.

Casie çocukların mucizevi şekilde ortadan kaybolduklarını fark etti, beyninin içinde yankılanan Linny'nin sözleriyle onu yalnız bırakmışlardı.

Midesinde bir şeyin sıkıştığını hissetti. Belirsizlik, içindeki umutla kavga ediyordu ve kazanan umut olmuştu.

"Dickenson," diye seslendi.

Colt, ona doğru döndü, şapkasının kenarlığıyla gözleri gölgelenmişti.

Casie durdu, cesareti karanlık köşelere gizlenmişti. "Yok bir şey," dedi ve ileri doğru baktı, ama siyah SUV hâlâ görüş alanındaydı, bilgeliğin sessiz kelimeleri aklını eşeliyordu.

"Yardıma ihtiyacım var." Casie, bu kelimeleri Colt'tan çok kendine söylemişti.

Colt başını hafifçe eğdi, arkasındaki kara bulutlar yüzünden suratı zar zor görölüyordu. "Ne?"

Casie boğazını temizledi, çaresizce sahip olduğundan şüphe ettiği cesareti arıyordu. "Bir sorunum var..." Bir fikir bulmaya çalışarak soluna doğru baktı. "Şu yeni kapıyla ilgili."

Colt bir saniye durdu. Etraf sessizliğe gömülmüştü. "Kendi başına inşa ettiğin kapı mı?" diye sordu.

Seventer Gönüllerinde Taşır Sevdiklerini

“Evet.”

“Senin yaptığın çitler için olan?”

“Evet.” Casie, kımıldamamaya çalışarak ona kaşlarını çatarak baktı.

“Pekâlâ...” Colt’un dudakları, umutla, beklentiyle ve sonu gelmeyen ihtimallerle dolu bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Hadi bir bakalım,” dedi ve güneş bir öbek eflatun bulutun arkasından öne doğru kayıverdi.

S o n

Lois Greiman

Sevenler Gönüllerinde Taşır Sevdiklerini

